BİR GECEYARISI, TEKSAS ROMANI

GÜNDÜZ MESAİSİ

ŞİMDİ BİR **NBC** DİZİSİ

"Yatağınızın altında saklanan korkularınıza Mark Twain ustalığında hükmeden bir macera."
Houston Press

ARTEMİS

CHARLAINE HARRIS

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI **GÜNEYLİ VAMPİR SOOKIE STACKHOUSE** SERİSİNİN YAZARI

GÜNDÜZ MESAİSİ

GECEYARISI KASABASININ SIRLARI TEHDİT ALTINDA. ÜSTELİK DOLUNAY YAKLAŞIYOR!..

Reklamın iyisi kötüsü olmaz değil mi? Mesela, sessiz hatta ıssız bir kasaba, birden ulusal medyanın ilgi odağına dönüşürse sakinleri bayram etmez mi?.. Eh, münzevi yaşamlarından son derece mutlu olan Teksas'taki Geceyarısı kasabası halkı yoğun ilgiden doğrusu pek hoşnut değil. Üstelik bu ilginin nedeni, Dallas'ta bir otelde işlenen cinayetler.

Gizemli insanlarla dolu bu kasaba için bile fazlasıyla sırrı olan Olivia ile kasabanın en yeni sakini Manfred Bernardo'nun tesadüfen rastlaştığı oteldeki cinayetlerin hedef tahtasında Bernardo var.

Ancak çok daha önemli bir sorunla karşı karşıyalar. Huzuru bozan medyayı kasabadan uzaklaştırmalılar. Yoksa kasabanın yeni üyesi, her gün on yıllar hızında büyüyen gizemli çocuk, medyaya unutulmaz bir malzeme verecek çünkü dolunay kapıda ve o, sıradan bir çocuk değil.

Charlaine Harris, serinin ilk kitabı olan *Geceyarısı Kavşağı* ile yakaladığı büyüyü *Gündüz Mesaisi* ile farklı bir seviyeye taşıyor ve okurlarına tuhaf, ürpertici ve eğlenceli bir macera vadediyor.

THG
089480
HAB
THG

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari

ISBN 978-605-304-287-7

ARTEMIS

Kapak Tasarım: photoRepublic
Kapak Görseli: shutterstock

CHARLAINE HARRIS

Charlaine Harris, dünyanın en tanınan fantastik macera yazarlarından biri. Üç çocuğu, kocası, üç köpeği ve ördeğiyle Güney Arkansas'ta yaşıyor. Film seyretmeyi ve -*her şeyden çok*- kitap okumayı seviyor.

GÜNDÜZ MESAİSİ

CHARLAINE HARRIS

İngilizceden Çeviren: Uğur MEHTER

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ARTEMİS

AB/587
ABG/291
AÇ/913
A/55

GÜNDÜZ MESAİSİ
Charlaine Harris
Orijinal Adı: *Day Shift*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Editör: Meral Aslankaya
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Merve Güven

1. Basım: Ağustos 2017
ISBN: 978 - 605 - 304 - 287 - 7
Sertifika No: 10905

CHARLAINE HARRIS INC.© 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / Istanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

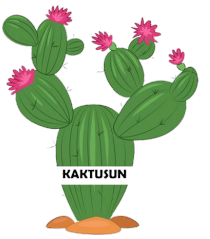
Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

GÜNDÜZ MESAİSİ

CHARLAINE HARRIS

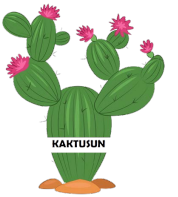

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nereye gidersem gideyim beni hep takip eden nazik okuyucularıma

Manfred Bernardo'nun dikkatini çeken, kamyonların homurtuları değil, motorlar sustuktan sonra kasabaya çöken sessizlikti. Geceyarısı'ndan sık sık geçen büyük kamyonlar ve tırlar, Davy Otobanı'yla Cadı Işığı Caddesi'nin kesiştiği yerdeki tek trafik ışığında ya yavaşlar ya da hızlarını artırırlardı. Kirada oturduğu ev Cadı Işığı Caddesi'nde olduğundan bu sesler Manfred'in kulağına müzik gibi geliyordu. Şimdi sesler aniden sustuğunda bütün dikkati dağılmıştı. Ayağa kalktı, daha çalışma masasından kalktığının farkına varmadan ön kapıya vardı. Kapının ardındaki askıdan ceketini aldı.

Yola göz attığında arkadaşı Fiji Cavanaugh'un ön bahçesine çıktığını gördü. Ocak ayında ne kadar bahçe denirse tabii. Teksas standartlarında hava oldukça soğuktu, ama en azından güneşliydi. Fiji'nin altın rengindeki sarman kedisi Bay Yılışık, her zamanki gibi Fiji'nin gardenya yetiştirmeyi planladığı saksının dibinde güneşleniyordu. O bile gözlerini batıya çevirmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Manfred, kilim desenli kabanına sarınmış Fiji'yi gözleriyle selamladı. Kadın saçlarını altı yaşındaki kız çocukları gibi başının iki yanında atkuyruğu yapmıştı. Sonra dikkatini yine kamyonlara verdi. Kamyonlardan biri ekipman taşıyordu ve inşaat malzemeleri yüklenmişti: kalaslar, tuğlalar, elektrik kabloları, su boruları, hırdavat... Eski püskü iki beyaz minibüs, hava ısınmaya devam ettiği hâlde kapüşonlarını başlarına çekmiş kısa boylu kahverengi adamlarla doluydu. Bu minibüslere liderlik ettiği açıkça belli olan Lexus model arabadaki uzun boylu beyaz kadın, taba rengi bol pantolon ve mavi ipek tişört giymiş, üzerine yapay tilki kürkünden bir yelek geçirmişti. Kare şeklindeki kocaman kemik çerçeveli güneş gözlüklerini, dudaklarındaki kıpkırmızı rujla tamamlamıştı.

Çeşit çeşit yolcusu olan bu farklı araçlar, kavşağın güney batı köşesindeki Rio Roca Fria Oteli'nin hemen yanındaki artık kullanılmayan yoldan çıkmıştı. Manfred'in bildiği kadarıyla, bu yol on yıllardır kapalıydı. İşçiler hemen kapı ve pencereleri sökmeye, kadim tahtaları, başka bir kamyonun çatlak kaldırıma indirdiği çıkrık sistemine yüklemeye başladılar. Küçük adamlar otelin karanlığında arı gibi çalışıyorlardı.

Manfred, gördüğü manzarayı, dev bir ayağın terk edilmiş bir karınca yuvasına inmesine benzetiyordu.

Beş dakika içinde Fiji yolu geçip yanına gelmişti. O sırada Bobo Winthrop, aynı zamanda evi olarak da kullandığı Geceyarısı Emanetçisi'nin merdivenlerinden iniyordu. Dükkân da Rio Roca Fria Oteli'yle aynı kavşakta ama çaprazındaydı. Manfred esefle bakarken, adamın bugün de çok yakışıklı göründüğünü düşündü. Üstelik solmuş bir

BELONGS TO Kaktüs Team

kot pantolon, eski püskü tişörtü kadar yıpranmış bir ekose gömlek giymesine rağmen yakışıklı görünüyordu. Sonunda hepsi bir araya geldiklerinde Manfred, benzin istasyonundan Teacher Reed'in de çıktığını gördü. Benzin istasyonu, doğudaki Geceyarısı Emanetçisi'yle güneydeki otelin tam karşısındaydı. Heykeller kadar güzel eşi Madonna, Ev Yemekleri Lokantası'nın önündeki kaldırımda, kucağında battaniyeye sardığı bebeği Grady ile birlikte dikiliyordu. Bebeğini bir koluyla tutarken, diğer elini gözlerine siper etmişti. Onun da karşı tarafında Joe Strong'la Chuy Villegas, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'dan çıkmışlardı. Joe Strong, adı gibi güçlü bir adamdı; kaslıydı. Kırklarında görünüyordu. Chuy ise daha kısa boyluydu; koyu renk saçları seyrelmeye başlamıştı ve teni yanık tost ekmeği rengindeydi.

Soluk siyah takım elbisesiyle Peder bile, beyaza boyanmış kilisesinden çıkmış, olan biteni anlam veremeyen gözlerle izliyordu.

Bir tek Olivia'yla Lemuel eksik, diye geçirdi içinden Manfred. Gerçi Lemuel zaten gündüzleri dışarıya çıkamazdı ve Olivia sır dolu iş seyahatlerinden birindeydi.

Birkaç dakika hayret ve merakla izledikten sonra Joe Strong, uzun adımlarla Cadı Işığı Caddesi'ni geçti. Arı gibi çalışan işçilerin arasından, elindeki dosyadan bazı planları işleyen Patron Hanım'a doğru yürümeye başladı. Kadının duruşundaki ipuçlarını okuyan Manfred, onun Joe'nun ona doğru yaklaştığının farkında olduğunu anlayabiliyordu.

Patron Hanım, Joe'ya döndü, boş elini tokalaşmak üzere uzattı. Yüzüne profesyonel bir gülümseme yapıştırmıştı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Manfred, kadının Joe'nun gözlerinin içine baktığını görebiliyordu. Sanki kadın gördüğünden hoşlanmıştı. Yakışıklı Joe, bakılası bir adamdı ve sıcakkanlıydı. Dudakları kıpırdadı, kadının dudakları kıpırdadı. Samimiyetsizlikle sırıttılar. *Tiyatro seyretmek gibi*, diye düşündü Manfred. Bu arada göz ucuyla Peder'in kiliseye döndüğünü gördü. Geceyarısı'nın diğer sakinleri hâlâ dışarıdaydı.

Bobo, Manfred'e döndü. "Bu konuda bir şey duymuş muydun?" diye sordu.

"Hayır. Duymuş olsaydım, inan bana hepinize duyururdum," dedi Manfred, ev sahibine. "Bu az buz bir şey değil, haksız mıyım?" Bir yıldan az süredir yaşadığı küçük kasabada, böyle bir gelişme karşısında heyecanlanmış olmasının komik kaçtığının farkındaydı. *Heyecanlanma*, dedi kendi kendine. *Kasabaya sirk falan gelmiş değil ya!*

Yine de kasabaya sirk gelmiş gibiydi. Fiji'nin güzel yuvarlak yüzü, merakla kaplanmıştı. Gözleri çakmak çakmaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, topuklarının üzerinde yaylanırken. "Oteli yeniden açarlar mı dersin? Yasal olarak açmaları mümkün mü? Burası yıllardır kapalıydı. Yerle bir edilip yeniden yapılması gerekecek. Su tesisatı, elektrik... yer döşemeleri..."

Bobo başını salladı. "Oraya girmiştim. Buraya taşındıktan hemen sonra bir gece Lem'le birlikte girmiştik. Arka taraftaki tahtalar iyice gevşemişti, Lem levyeyle kanırtıp açtı. El fenerlerimiz vardı. Bana içeriyi göstermek istemişti."

"Neye benziyordu?" diye sordu Manfred.

"Cehennem kadar ürkütücüydü. Arkasındaki göz göz mektup dolabıyla birlikte eski resepsiyon bankosu hâlâ duru-

BELONGS TO Kaktüs Team

yordu. Avizelerden örümcek ağları sarkıyordu. Korku filmi gibiydi. Yüksek tavanlar... Soyulan duvar kâğıtları... Her yer fare pisliği kokuyordu. İkinci kata çıkmayı aklımızdan bile geçirmedik. Merdivenler tam anlamıyla birer ölüm tuzağıydı." Gülümsedi. "Lem, ilk açıldığı günleri hatırlıyordu. O zamanlar güzel bir otelmiş."

Lem, en az bir buçuk asrı devirmişti, o yüzden otelin o güzel günlerini hatırlaması şaşırtıcı değildi.

"İyi de yenileyeceğim diye kim buraya para yatırır ki?" dedi Manfred, hepsinin aklını karıştıran soruyu yüksek sesle dile getirerek. "Geceyarısı'na bir otel gerektiğini düşünüyorsan, yol kenarına Motel 6 dikmek çok daha ucuza gelmez mi?"

"Kim geceyi burada geçirmek ister ki?" dedi bu sefer Fiji. Bu da hepsinin aklını karıştıran bir başka soruydu. "Kuzeye gidersen Davy üzerinde üç motel var ve batıya gidersen Marthasville'de en az altı otel bulursun. Eyalet yoluna çıktığındaysa zilyonlarca kalacak yer var. Hem Ev Yemekleri, sabah kahvaltısı vermiyor." Orası, on beş mil civardaki tek lokantaydı.

Hepsi bu saptamaları sessizce hazmetmeye çalıştı.

"Otelde kaç oda var?" diye sordu Manfred, Bobo'ya.

Bobo, mavi gözlerini kısıp düşünceli bir şekilde ona baktı. "On ikiden fazla olduğunu sanmıyorum," dedi sonunda. "İlk katta lobi, mutfak, lokanta, bir de ne zaman eklendiğini bilmediğim antika bir telefon kabini var... Odalarda banyo yoktu... yani ilk katta dört oda, bir banyo ve tuvalet; ikinci kattaysa sekiz oda ve iki banyo olsa? Lem, üçüncü katın, depo ve çalışan odalarına ayrıldığını söylemişti."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Fiji, onun kolunu kavradı. "Lokanta mı dedin sen?"

"Aynen," dedi Bobo, kadının heyecanı karşısında şaşırarak. "Ah, anladım. Reedler."

"Ev Yemekleri'nin hâlâ nasıl açık kalabildiğine şaşırıyorum. Gerçekten. Düşünsene. Nasıl?" Sorarken Manfred ellerini iki yana açmıştı.

Ama Bobo'yla Fiji, soruyu duymazdan geldi. Geceyarısı'nda Madonna gibi iyi bir aşçı olduğu için mutluydular.

"Lokantayı *açmazlarsa*..." dedi Bobo.

"İyi olur," diye tamamladı onun sözünü Fiji. "Ev Yemekleri, daha çok müşteri çeker; benzin istasyonu daha çok müşteri çeker; hatta Joe'yla Chuy bile daha çok antika satıp daha çok manikür yaparlar."

"Hah," dedi Manfred. "O zaman tamam olur işte." Aslında Geceyarısı'nda hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu, ama küçük bir katkının kasaba için iyi olacağını kabul etmek zorunda hissediyordu. Kendi işini telefon ve internet üzerinden yürütebiliyordu; bir yerlere gidip gelmesi gerekmiyordu.

Telefonu çaldığında hışımla cebinden çıkardı. Chuy'nin yanında yürüyen Joe'nun aradığını görmek için telefonun ekranına bakması gerekmiyordu.

"Bu akşam bir toplantı düzenlemeliyiz," dedi Joe, hemen sadede gelerek. "Belki Fiji, Peder'e haber verir, Bobo da Lemuel'e söyler. Olivia kasabada mı?"

"Sanmıyorum. Kaçta toplanacağız?"

"Hava karardığında bizim dükkânda toplanırız." Chuy bir soru sorduğunda, Joe telefonun alıcısını eliyle kapattı. "Yedi iyi mi?"

BELONGS TO Kaktüs Team

"Tamam, ben herkese söylerim."

"Görüşürüz o zaman."

Manfred telefonu kapatıp haberi komşularına aktardı.

"Peder'e söylerim, ama ne yapacağı belli olmaz," dedi Fiji omuz silkerek.

"Ben de Lemuel için aşağıya not bırakırım," dedi Bobo. "Uyandığında görür. Belki Olivia da bu arada dönmüş olur."

İşçiler ve uzun boylu kadın gittikten sonra Geceyarısı sakinleri, akşam vakti Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'da toplandı. Joe ile Chuy'nin paylaştığı yukarıdaki hoş daireden Rasta'nın havlamalarını duyabiliyorlardı. "Grady'yi uyandırır diye düşündüm," açıklamasını getirdi Chuy. "Birkaç saniyeye durulur."

Gerçekten de herkes toplanana kadar Rasta sustu. Salon bölümü, ön sağ köşedeydi ve cazip bir şekilde dizilmiş tozlu antikalar dükkânın geri kalanını kaplıyordu. Joe, sehpanın etrafına eski iki kişilik koltuklarla katlanabilir sandalyeleri yerleştirmişti. Chuy'yle birlikte limonata ve çay hazırlamış, birkaç şişe şarap çıkarmışlardı. Bir tepsiye peynir ve kraker dizmişlerdi. Fiji bir kap kavrulmuş tuzlu fıstık getirmişti. Nezaketi elden bırakmamak için pikan cevizine hayır demeyen Manfred, yiyemeyeceğini anlayınca bir avuç aldığı için pişman oldu.

Hepsi yiyeceklerini ve içeceklerini aldıktan sonra oturacakları yeri seçti.

Madonna ve Teacher, iki kişilik koltuğa oturmuştu; bebek Grady, annesinin göğsünde yatıyordu. Madonna, kibirli soylular gibi görünüyordu ve biraz ürkütücüydü; dost canlısı

BELONGS TO Kaktüs TEAM

olduğu pek söylenemezdi. Kocası Teacher, yeni bir talip çıkana kadar benzin istasyonunu işletiyordu ve kasabanın tamircisiydi. Adam her konuda iyiydi. Bütün gün bir de bakkalda da çalışıyordu. Ama kasabada fazla gelişme olmadığından, Teacher gibi çalışkan bir adam da dâhil olmak üzere herkes bu sakinliğe alışmıştı. Öte yandan Grady ayaklanıp yürüme çabalarına başlamıştı ve Madonna ayağının altında dolaşan bebeği nedeniyle lokantada nasıl yemek pişireceğini düşünür olmuştu.

Joe, birbirinden farklı sandalye ve koltukların karşısında dikilip söze başladı, "İşte öğrendiklerim."

Hepsi susup dikkatini ona verdi.

"Sorumlu kadının adı Eva Culhane. Otelin sahibi o değil. Adamın ya da kadının temsilcisi. Gerçek sahip kim bilmiyorum, çünkü Eva bu konuda oldukça ketumdu. Bana söyledikleri şu kadar: Otel, bir otel olarak yeniden açılacak. Ama alt kattaki sekiz küçük oda, banyolu dört süit odaya dönüştürülecek ve yukarıdaki dört odaya da aynı işlem yapılacak. Yukarıdakiler daireye dönüştürülecekmiş."

Hemen hepsi soru sormak için yanıp tutuştuğu için Joe nefes almak için sustuğunda bir karmaşa oldu.

"Bekleyin," dedi Joe. "Bekleyin!"

Gülüşmeler olsa da eğlenemeyecek kadar meraklı ve gergindiler.

"Daireler, bölgede uzun vadeli iş yapmaya gelenler için olacakmış. Mesela Sihirli Kapı'da üç ay çalışmaya gelen biri için gibi. Ya da huzurevi sırası bekleyenler gibi. Bu arada Eva Culhane, altmış mil civardaki huzurevleri için uzun bir

BELONGS TO Kaktüs Team

bekleme listesi olduğunu söyledi. Diğer odalar, bildiğiniz otel odaları olacak. En üst katta, iki çalışan kalacakmış. Bir aşçı, daire tutanlar ve otelde kalanlar için kahvaltı hazırlayacakmış. Öğlen ve akşam yemekleri, sadece otelde uzun süre kalanlar için çıkarılacakmış. En azından ben öyle anladım."

Madonna'nın omuzları gözle görülebilir bir şekilde gevşedi. İnternet şirketi Sihirli Kapı, lokantada her ay birkaç akşam yemeği organizasyonu düzenliyordu. (Sihirli Kapı sayesinde Geceyarısı'nda harika internet bağlantısı vardı.) Arada sırada yemek için Geceyarısı'na gelen çiftçiler olurdu. Ama şu anda sadece müdavimleriyle birlikteydi. Daha çok müşteri hoş olurdu. Yaşlı insanlar, Madonna'nın pişirdiği türden geleneksel yemekleri seviyordu.

"Çalışanlar derken?" diye sordu Fiji.

"İki kişi olacakmış," diye tekrarladı Joe.

"Hemşire ya da sağlık görevlisi falan gibi mi?" diye sordu bu sefer Bobo. "İhtiyaçları olacakmış gibi görünüyor. Bir de hizmetçiye ihtiyaçları olacak bence. Yemek hazırlamak, bulaşık yıkamak, bir de onca odayı temizlemek için iki kişi yetmez."

"Güzel sorular bunlar. Öğreneceğiz." Bunları düşünemediği için Joe biraz bozulmuştu sanki.

"Bayan Culhane bir zamanlamadan bahsetti mi?" diye sordu Fiji.

"Altı ay içinde açmayı umduklarını söyledi."

Birkaç saniyelik sessizlik oldu.

Teacher Reed, "Bok gibi paraları var herhâlde," dediğinde Bobo başını salladı. "Altı ay çok kısa bir süre."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Bir saat önce kasabaya dönen Olivia ilk kez konuştu. Sevgilisi vampir Lemuel'le otururken yorgun görünüyordu. Diğerleri kadının gömleğinin altından görünen sargılı omzunu görmezden geliyordu. "Restorasyonu yaptıran şirketin kime ait olduğunu öğrenmemiz gerekiyor," dedi.

"Manfred, bu konuyu araştırabilir misin?" diye sordu Joe.

Manfred, Geceyarısı sakinleri arasında bilgisayar kurdu olarak bilinirdi ama bir bilgisayar korsanı olduğu söylenemezdi. Sadece interneti nasıl kullanacağını iyi bilirdi. "Denerim," dediğinde Joe, Eva Culhane'in verdiği broşürü ona uzattı. Şirketin adı MultiTier Living'di. Olivia sessizce elini uzattığında Manfred broşürü ona verdi. Kadın kitapçığa uzun uzun baktıktan sonra geri verdi.

Herkes söyleyeceğini tekrar tekrar söyledikten sonra Joe'yla Chuy'nin dükkân/salonundan çıkarlarken Lemuel, Olivia'nın koluna girip destek oldu. Geceyarısı'nın diğer sakinleri de teker teker dağıldı. Teacher, Madonna ve uyuyan Grady, caddenin karşısındaki Ev Yemekleri Lokantası'nın arkasında yer alan iki katlı geniş evlerine yöneldi. Peder, bir müddet onlarla yürüyüp ardından sağdaki küçük kulübesine gitti. Toplantı boyunca konuşmamıştı, ama peynir, kraker ve kavrulmuş cevizleri yemişti.

Davy Otobanı'nın doğusunda yaşayan Bobo, Manfred ve Fiji, ceviz kabıyla birlikte o yöne yürüdüler. Fiji kabı Bobo'ya uzatıp, "Manfred'le kalanları paylaşın," dedi. "Evde daha çok var." Cadı Işığı Caddesi'ni geçmeden önce yolun iki yanına baktı. Altın renkli sarman kedi Bay Yılışık onu bekliyordu. Bobo'yla Manfred, kadınla kedinin eve girmesini bekledi.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Sonra Bobo, "Avucunu aç," dedi. Manfred cebinden kumaş mendilini çıkarıp tuzlu cevizler için gerdi. Ardından mendili köşelerinden bağlayıp Bobo'ya başıyla teşekkür etti. Bobo, Geceyarısı Emanetçisi'nin yan kapısından girip merdivenlerden üst kattaki dairesine çıktı.

Manfred, Bobo'dan kiraladığı küçük evinin ön kapısını açtı. Devasa boyutlardaki fasulye çalışma masasının yanından geçti. Masanın üstü bilgisayar donanımlarıyla doluydu. Yemek odası olarak kullandığı küçük odadan mutfağa girdi. Karnı toktu ve susamamıştı, ama yatmadan önce bir kupa sıcak çikolata içmeye karar verdi. Sonra yedek battaniyesini çıkardı. Kasabaya beklenmedik şekilde gelen insanların yarattığı buz gibi etki yüzünden, bu gece daha sıcak hissetmek istiyordu.

Ertesi sabah bilgisayarının başına oturup arama motoruna "MultiTier Living" kelimelerini yazdı. Sonuçlar tatmin edici olamayacak kadar uzun bir liste oluşturuyordu. MultiTier şirketi, "rezidanslar", yaşlılar ve uzman hemşire ihtiyaç duymayan nekahet dönemindeki hastalar için uzun ve kısa vadeli bakımevleri inşa ediyordu. Belli bir yaşa gelmiş sağlıklı insanların, ilgili bakıcılarına gülümseyen ya da küçük dairelerinde dinlenen insanların fotoğraflarını ve süslü hikâyelerini gözden geçirdi. Sonunda bir isme daha ulaştı: Chisholm Multinational.

İsmi arattığında bulduğu web sitesi, hem etkileyici hem de kapsamı açısından göz korkutucuydu. Chisholm Multinational şirketinin o kadar çok iştiraki vardı ki saatlerce siteyi dolaşsa bitiremezdi. Şirket bir ahtapot gibiydi. Bir

BELONGS TO Kaktüs TEAM

dokunacında oteller ve sağlık kuruluşları vardı: Sıradandan en lüksüne kadar oteller, rehabilitasyon merkezleri, Alzheimer hastalarının, ruh sağlığı sorunları olanların ya da kanser illetinden muzdarip insanların bakıldığı bakımevleri bunlardan sadece birkaçıydı.

Başka bir dokunaç, çeşitli inşaat şirketlerine uzanıyordu. Manfred aradaki bağlantıyı kurabiliyordu; bu kadar çok iş alanı olunca çeşitli binalar dikebilmek zorundaydın, öyle değil mi? Öte yandan dokunaçlardan biri, bina yönetim işleriyle ilgiliydi. Bu da mantıklıydı. Gezginler ve hastalar için diktiğin binaları temizlemek gerekirdi.

Masasından kalktığında bir fincan çaya ihtiyacı olduğuna karar verdi. Kurucunun torunu olduğunu anladığı Chisholm Multinational'ın başındaki kişiye hayranlık duyuyordu. Şirketlerinin ne işler çevirdiğini ya da... Teksas, Geceyarısı'nda ne yaptığını bilip bilmediğini merak etti. Bir grup takım elbiseli adamın büyük bir harita etrafında toplanıp Manfred, Peder, Fiji, Bobo, Chuy, Joe ve Reed ailesinin bütün nüfusunu oluşturduğu hayalet-kasaba Geceyarısı'na parmaklarını bastıklarını gözünde canlandırabiliyordu.

İçinde belli belirsiz bir sıkıntı, hatta korku belirmişti.

BELONGS TO Kaktüs Team

1

Beş ay sonra Manfred Bernardo, Dallas'ın en eski ve "nezih" semtlerinden biri olan Bonnet Park'ın kıyısındaki pahalı bir otel olarak bilinen Vespers'a gitti. Aslında Bonnet Park, başlı başına küçük bir şehir sayılırdı. Dallas merkezindeki trafik yüzünden müşterilerinin düzgün bir seans ya da okuma için zaman ayıramayacaklarını düşündüğünden Vespers'ı seçmişti. Otelin lokasyonu uygundu, ama burayı seçmesinin ikinci nedeni otelin dekorasyonuydu. Vespers'ın iç dekorasyonu, modern çizgilerle gri tonlardaki nefis kumaşları ve orijinal boyutlardaki geyik ve aslan heykellerini bir araya getiriyordu. Geyik afallamış görünüyordu, aslan hırlıyordu, kendilerini böylesi bir ortamda bulduklarından ikisinin de tepkisi normaldi. Vespers'ta dipten dibe sürekli tekno müzik çalardı. Genç, çekici, sağlıklı ve eğlenceli resepsiyon görevlilerinin tümü, sanki bir Nautica moda çekiminden alınıp getirilmişti. Bu insanlar, Vespers'ın başka bir iç tasarım özelliği olan aynalardaki sonsuz yansımalarını seyretmekten bıkmazlardı herhâlde.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Manfred daha çok evcimen bir adamdı ama bu zaten kısmen işi yüzündendi. Web siteleri de olan tele-medyumların, telefon ve bilgisayar başında olması gerekiyordu. Nadiren güneşe çıkan Manfred oldukça soluk tenliydi. Orasında burasındaki metal halkalar ve dövmeleri de eklenince, cana yakın göründüğü söylenemezdi. Yine de bazı kadınları etkilerdi; kendine özgü bir şeytan tüyü vardı. En azından birkaç kişi öyle söylemişti.

Kaydını yapıp kredi kartından ödeme alan kadın görevli, Manfred'deki şeytan tüyünden etkilenen türden değildi.

"Bu gece Vespers Veneto için rezervasyon yaptırmak ister misiniz?" diye sordu kocaman gülümseyerek.

Manfred'in aklında aslında oda servisi vardı, ama şehirdeyken olabildiğince insan yüzü görmesinin daha iyi olacağını düşünmüştü, çünkü Geceyarısı'nda fazla insan görmüyordu. Yabancı birileriyle tanışmak için âdeta açlık çekiyordu. "Evet," dedi. "Harika olur. Saat sekiz için bir kişilik yer rica edeceğim." *Harika* sözünü imalı söylediğinden, görevlinin tekrarlamaması için içinden dua etti.

"Harika," diye mırıldandı genç kadın, klavyesinden rezervasyonu girerken. Manfred yanında, dönüp gözlerini devirebileceği biri olmasını çok isterdi. Bunun yerine resepsiyonun arka duvarındaki devasa aynaya baktı ve şaşırarak *tanıdığı* birini gördü. "Olivia!" diye seslenmek üzere ağzını açsa da gözleri Olivia Charity'ninkileriyle buluşunca kadın başını belli belirsiz iki yana salladı.

"Başka bir ihtiyacınız var mı, Bay Bernardo?" diye sordu genç görevli, gözlerinde bir parça endişeyle."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Yok, yok," dedi Manfred aceleyle. Tezgâhtan plastik anahtarı içeren kartı aldı. "Teşekkürler," diye ekledi.

"Asansörler şurada," dedi kadın, sağı işaret ederek. "Şu ayna panellerin arkasında."

Tabii ki aynalar, diye homurdandı içinden Manfred, asansörleri bulmak için geniş bir duvarın etrafını dönerken. Sonunda asansörlerden birinin kapısı kayarak açıldığında, aynadaki yorgun görüntüsüyle karşılaştı. Sessiz asansörle yukarı çıktı. Kata geldiğinde gayriihtiyari koridorun iki yanını kolaçan etti, ama güvenlik kamerası göremedi. Ortalıkta kamera görmemesi, hiçbir yerde kamera olmadığı anlamına gelmiyordu, ama kibirli şıklığı ve fiyatlarıyla hâli vakti yerinde ünlü konuklar için çekici gelebilecek Vespers gibi bir otelde ortalıkta kamera görünmemesine şaşırıyordu.

Fiyatına rağmen Manfred bir süit oda tutmuştu; böylece özel seanslar düzenleyebilecekti. Seyahat nedeni iş dışında bir şey olsaydı, çok daha ucuz bir otel seçerdi. Öyle durumlarda tek ihtiyacı, tercihen temiz olması kaydıyla bir yatak ve sıcak suyu olan bir banyo olurdu. Ama müşterileri hep ondan daha fazlasını beklerdi ve bu, seansların pahalı mekânlarda olmasını gerektiriyordu.

Süitin oturma odası Manfred'in takdirini kazanacak kadar gösterişliydi: Kanepe, koltuk, televizyon, bar, mikrodalga fırın ve mükemmel bir seans için kullanabileceği yuvarlak bir masayla iki sandalye vardı. Yatak odası, ummadığı kadar konforluydu, banyoysa bugüne kadar gördüğü en iyi otel banyosuydu. Hızla bavulunu boşalttı. Hafta sonu için tamamen siyah kıyafetler getirmişti. Randevu listesini, tarot kartlarını,

BELONGS TO Kaktüs TEAM

aynasını ve fal bakarken müşterilerinin getirdiği nesnelerin üzerine yerleştirileceği kadife kumaşı yuvarlak masanın üzerine yaydı. Medyumluğu, pek fazla dokunmaya dayalı değildi ama arada sırada bu yolla bir şeyler gördüğü olurdu.

Çok iyi bildiği eşyalarının dizilimine bakarken içi kıpır kıpırdı. Yüz yüze seanslar heyecanlı olurdu, çünkü yeteneğini çok daha iyi kullanma şansı olurdu. Bu yüzden seanslar sadece yorucu olmakla kalmaz, aynı zamanda arada sırada ürkütücü bir hâl alırdı. Sabah iki, cumartesi ve pazar öğleden sonra ise üç müşteriyle randevulaşmıştı. Pazartesi sabahı otelden çıkıp Geceyarısı'na geri dönecekti.

Ama bu akşam dinlenecek, lüksün ve farklı bir şehirde olmanın tadını çıkaracaktı. Geceyarısı'ndaki küçük evinden uzakta farklı bir kaçamak yaşayacaktı. Evinde adım atmaya zorlandığı küçük banyodaki ayaklı küvete çok daha sonraları bir duş eklenmişti. Otelin fayans harikası ve çift lavabolu banyosunda ise neredeyse at koşturabilirdi. "Duş yapma, üzerine güzel giysiler çekip harika bir akşam yemeği yeme zamanı," dedi kendi kendine mutlulukla. Olivia Charity'yle karşılaşmasını zihninin gerilerine itmişti.

Lobiye indiğinde kendini fazlasıyla kentli hissediyordu. Şık bir lokantada hoş karşılanmayacağını bilse de tabletini yanına almıştı. Gözlerini boşluğa dikmeyi sevmezdi, üstelik spiritüalizmin temeli sayılan Tilki kız kardeşlerle ilgili kitabın yarısına gelmişti. Cep telefonu da yanındaydı.

Tek kişilik yemek masası pek hoş bir durum değildi, ama Veneto bu gece pek kalabalık değildi. O yüzden Manfred tek başına nal şeklindeki bir kabine oturmuş, karşısındaki benzer

BELONGS TO Kaktüs TEAM

bir kabine bakıyordu. Her yerdeki aynalar sayesinde bütün lokantayı ve müşterileri izleyebiliyordu. Yemek siparişini verdikten sonra fazlasını gördüğüne karar verdi. Siyah takım elbisesiyle, papatya tarlasındaki bir kargayı andırıyordu; diğer bütün müşteriler, temmuz ayına uygun bir şekilde açık renkli yazlık kıyafetler giymişti.

Sonra karşısındaki duvarın üst tarafında asılı duran aynada, simsiyah giyinmiş başka birini fark etti. Bu bir kadındı. Tam karşısındaki kabinde bir kadın ve erkekle birlikte oturuyordu. Manfred tabletini çıkarıp açmış olsa da arada sırada kadına göz atmaktan kendini alamıyordu, çünkü kadının başı ve omuzları tanıdık geliyordu. Üçüncü ya da dördüncü seferinde karşısındaki kadının Olivia Charity olduğunu anladı. Olivia'yı böylesine güzel kıyafetlerle hiç görmemişti ve muhteşem görüntüsü karşısında hayrete düşmüştü.

Geceyarısı'ndayken Olivia kot pantolon, tişört ve çizme giyer, çok az makyaj yapıp çok az takı takardı. Dallas versiyonu ise ağır makyajlıydı. Saçlarını mükemmel bir şekilde ensesinde topuz yapmıştı. Dar siyah elbisesi kolsuzdu. Boynunda üst üste binen yaprakları andıran bir kolye vardı. Taşlar konusunda uzman sayılmasa da Manfred kolyenin yeşim taşı olduğunu düşündü.

Oturduğu yerden Olivia'nın yüzünü sadece arada sırada görebiliyordu. Fakat masadaki eşlikçileri sohbetine hayran kalmış gibi göründüğünden Manfred yakalanma korkusu olmadan onları seyretmeye devam etti. Kadınla adam ellili yaşlarının sonlarında ya da altmışlı yaşlarının başındaydı, bununla birlikte ikisi için de "bakımlı" denilebilirdi. Kadının

BELONGS TO Kaktüs TEAM

sarı saçları tam dozunda boyanmıştı. Tenisçilere benziyordu. Mücevherleri göz alıyordu.

Adamın kır saçları özenle kesilip taranmıştı ve muhtemelen çok pahalı bir takım elbise giyiyordu.

Tenisten bahsetmedikleri kesin, diye geçirdi içinden Manfred. Sıradan bir gözlemci, adamla kadının Olivia'yla keyifli bir sohbete daldığını düşünebilirdi ama Manfred doğuştan iyi gözlemciydi ve bu yeteneğini paraya dönüştürmüştü. Çiftin gülümsemesinde bariz bir bilmişlik, göz kırpıp birbirini dürtükleme derecesinde bir farkındalık vardı ve umuma açık bir mekânda seksle ilgili konuştukları barizdi.

Üçlü sohbeti bitirdiğinde Manfred de yemeğini bitirmişti. Çift birlikte ayrıldı. Aynadan gördüğü kadarıyla kadının minik çantasında bir şeyler arayıp Olivia'nın eline bir şey sıkıştırması Manfred'in gözünden kaçmamıştı. Bu bir anahtar karttı. *Ah, bak bunu hiç beklemiyordum*, diye düşündü. Manfred, evinin hemen yanındaki Geceyarısı Emanetçisi'nin altında yaşayan gizemli komşusunu hep merak etmişti.

Manfred, Olivia ve Bobo'nun diğer kiracısı Lemuel Bridger'la geçen yıl tanışmıştı. Kimse komşuların geçmişine dair bir şey anlatmamıştı, çünkü Geceyarısı sakinleri, bir kural olarak birbirleri hakkında dedikodu yapmazdı. Ama Manfred zamanla Olivia'nın arada sırada kasabadan çıkmasına neden olan gizemli bir işi olduğunu kavramıştı. Hatta onun Geceyarısı'na bazen berbat kıyafetlerle döndüğüne tanık olmuştu. Bir sürü olasılık içinde Olivia'nın fahişelik yaptığı fikrine yakındı. Ama daha yakından tanıdıkça, kadının duruşu fikrini çürütmüştü.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Yaşlı çiftle sohbetine tanık olduğu hâlde, hâlâ onun fahişelik yapabileceğine inanmıyordu. *Neyin peşinde?* diye geçirdi içinden. Saatine baktı. Yedi dakika sonra Olivia masadan kalkıp lokantadan çıktı. Çıkarken hemen yanından geçmişti, ama varlığını fark etmiş olsa bile gözünü bile kırpmamıştı.

Birkaç dakika sonra Manfred de lokantadan çıktı. Olivia'yla asansörlerin önünde karşılaşmayı ummuştu, oysa kadın ortalıkta görünmüyordu. O gece bir daha karşılaşmadılar. Manfred ertesi sabah, üçüncü kat koridorundaki gürültüyle erkenden uyandı. Ama sesler kesilince, bir saat kadar daha uyudu.

Kahvaltı için otelin kafesine inmek üzere odasından çıktığında, polisler asansöre yakın bir odadan sedyeyle bir ceset torbası taşıyordu. Manfred ister istemez, *Hassiktir!* diye düşündü. *Olivia ne haltlar yedi böyle?*

Sedye, personel asansörüne taşınana kadar kapısının önünde bekledi. Sonra koridordan asansöre yürürken elinde bir dosya tutan polis, ona adını sordu. Cevap verdiğinde, polis listesine bir tık attı. "Memur arkadaşlarımdan biri daha sonra sizinle görüşecek," dedi polis. "İfadeniz alınana kadar otelden ayrılmayın."

"Buradayım," diyen Manfred, üzüntülü ve masum görünmek için elinden geleni ardına koymuyordu. "Konuklardan biri öldü sanırım?"

"İki. Ama memur arkadaşım, bilmek istediklerinizi yanıtlayacaktır."

Manfred asansöre binerken, beyninde binbir tilki dolaşıyordu. O sırada Olivia'nın olayla hiçbir ilgisi olmayabilece-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

ğini aklına bile getirmediğini fark etti. Dahası ceset torbasını gördüğünde, bir önceki akşam Olivia'nın birlikte yemek yediği kadın ya da adam dışında birinin ölmüş olabileceği de aklına gelmemişti.

Asansörden çıktığında Vespers'ın sakin tekno lobisi başka bir yere dönüşmüştü. Aynalardan sadece birkaç kişi yansıyordu, birçoğu polis tarafından sorgulanıyordu. Manfred derin bir iç çekti. Vespers lobisinin tarihi boyunca bu kadar çok üniformalı ve sivil polis gördüğünden kuşkuluydu. Çalışanlar da bugün perişan görünüyordu. Gergin ve heyecanlıydılar.

Mattina adındaki güneşli gündüz lokantasında Olivia iki kişilik bir masaya oturmuştu. Şimdi hafif makyajı, şile bezinden bluzu ve hâkî pantolonuyla tanıdığı kadına çok daha fazla benziyordu. Manfred kasten bakışlarını kaçırdı (*Aradığım kadın kesinlikle o değil*), ama o sırada lokanta görevlisi kız ona yer göstermek için ileri atılınca Olivia irkilerek onlara doğru baktı.

Kıza, "Bir dostumu gördüm," diyen Manfred, Olivia'nın karşısına oturuverdi. Kadın bir meyve tabağının yanı sıra bir kâse yoğurt almıştı. Manfred sandalyesine yerleşirken, Olivia kahvesinin tazelenmesini istediğini işaret etti.

Sonra eğilip koluna vurarak, "Ah Tanrım, Manfred!" dedi. "Dallas'ta olduğunu bilmiyordum!"

"Aynen," dedi Manfred, görevlilerin duyabileceği şekilde yüksek bir sesle. "Dün gece seni gördüğümü sandım, ama sonra *Yok canım, bu Olivia olamaz*, dedim!" Rahat konuşuyordu, ama yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Olivia gülümsemekle yetindi.

BELONGS TO Kaktüs Team

Garson demlikle gelip Olivia'nın kahvesini tazelerken, Manfred fırsatı değerlendirip zengin bir kahvaltı sipariş etti. Yakıta ihtiyacı olacaktı.

Yüzü hüzünlenen Olivia, "Daha da tuhaf bir tesadüf, dün akşam Devlin'lerle karşılaşmamdı," dedi. "Sanırım onları beş yıldır görmemiştim. Çok iyi görünüyorlardı, her şey fazlasıyla normaldi. Bir türlü anlayamıyorum."

Demek ölen çiftin soyadı Devlin'di.

"Onlarla hiç tanışmadım," dedi Manfred, gerektiğinden biraz daha yüksek bir sesle. "Ama kaldığım koridorda bir odadan ceset çıkarıldığını gördüm. Polis de neler olduğunu anlatmadı. Sanırım sen biliyorsun?"

"Evet, korkunç bir olay. Stuart... şey, bunu söylemekten bile nefret ediyorum ama anlaşılan dün gece Lucy'yle tartışmışlar ve Stuart onu öldürmüş. Sonra da intihar etmiş."

Manfred ona bakakaldı. Kadının ne yüzünde ne de gözlerinde bir ima vardı. "Of, Tanrım," dedi, midesi kasılırken. Toparlanıp sırtını dikleştirdi. "Kavga ettiklerini duyan olmuş mu? Bu gerçekten... korkunç."

"Çok korkunç," dedi Olivia, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. "Dün gece onlarla Veneto'da karşılaştım ve akşam yemeğini birlikte yedik. Bütün gece birbirlerine laf sokup durdular ama çiftler sürekli birbirlerini didiklerler, öyle değil mi? Çok uzun zamandır evliydiler. Olanlara hâlâ inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum," dedi Manfred. Sesindeki ekşiliğin farkındaydı. Tekrar gevşemeye çalıştı. "Eee, polis izin verirse, bugün ne yapacaksın?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Olivia nazikçe gülümsedi. "Burada bir gece daha geçirmeyi planlamıştım ve planıma sadık kalacağım. Duygusuz görünmek istemem ama biraz alışveriş yapmak istiyorum. Bugünü alışverişe ayırmıştım. Oysa şimdi onları bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Öte yandan onlara ne yardım edebilirim ne de durumu değiştirebilirim." Fincanına bakıp omuz silkti. "Bilirsin, Dallas'a geldiğinde, Galleria'da alışveriş yapmadan olmaz. Kızlar, alışveriş yapmadan duramaz. Ardından bir filme ya da komedi kulübüne giderim. Olan bitenden sonra biraz gülmek iyi gelecektir. Bana eşlik etmek ister misin?"

"Kusura bakma," dedi Manfred. "Buraya iş için geldim; bugün ve yarın randevularım var." Akşamları özgürdü ama gücünü toplamak için zamana ihtiyacı olacağını biliyordu. Hem Olivia'yla hiçbir yere gitmek istemiyordu.

"İş mi?" Olivia'nın sesinde belli belirsiz bir merak vardı.

"Özel fal."

Olivia, onu ilk kez görüyormuş gibi bakakaldı. "Umarım para getiriyordur," dedi.

"Planım bu," diye yanıtladı Manfred. O sırada garson kahvaltı tabağını getirdi. Adamın gelip sohbeti bölmesine sevinmişti. Olivia, tepeleme yığılı tabağı görünce gülümsediğinde tepki vermedi. Bol malzemeli pankekinin üzerine şurup döküp bıçağıyla bir parça keserken, iştahının yerine gelmesini umuyordu. Neyse ki pankek çok lezzetli olduğu için her lokmada iştahı biraz daha yerine geldi. Olivia biraz daha kahve içmekle yetindi. Manfred sessizlikte huzurla kahvaltısını edebildiği için mutluydu. Sonunda Olivia adisyonu imzalayıp cep telefonuyla gazetesini aldı.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Bundan Lemuel'e bahsedecek misin?" diye sordu Manfred.

Sandalyesini geri kaydırırken Olivia olduğu yerde kalakaldı. "Neden bahsetmeyeyim?"

"Sadece aynı tarafta olduğumuzdan emin olmak istedim." Manfred'in yeryüzünde sır saklamak istemeyeceği tek kişi Lemuel'di.

Spor bir gömlek giymiş tıknaz bir adam, sandalye çekip masaya oturdu. Afallayan Manfred, bir adamın kara yüzüne bir Olivia'ya baktı. Kadın da hafifçe sorgularcasına bakıyordu, ama paniklediği söylenemezdi.

"Manfred, bu Dedektif Sterling. Bonnet Park Emniyeti'nden."

"Manfred Bernardo," diye kendini tanıdan Manfred, dedektifle tokalaştı. "Benimle mi konuşmak istediniz, yoksa buradan uzaklaşayım mı?" Saatine göz attı. İlk müşterisiyle randevusuna yarım saati kalmıştı.

"Sadece birkaç dakikanızı alacağım," dedi dedektif. Yumuşak, yatıştırıcı sesi, sert yüz ifadesiyle tezat oluşturuyordu. Olivia başıyla selamlayıp ardına bile bakmadan uzaklaştı.

Şahane, diye geçirdi içinden Manfred. Olabildiğince açık ve masum görünmek için elinden geleni yapıyordu. Dedektif konuşmayınca, "Biraz sonra bir randevum var," dedi, sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Bu hafta sonu çalışıyorum."

"Bayan Charity'yi tanıyorsunuz."

"Tabii ki. Aynı kasabada yaşıyoruz."

"Buraya onunla buluşmaya mı geldiniz?"

"Hayır," dedi Manfred gülümseyerek. "Geceyarısı'nda birbirimizi yeterince görüyoruz."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Dün akşam yemeğini otel lokantasında mı yediniz?"

"Evet. Saat sekiz için yer ayırtmıştım."

"Bayan Charity'yle o zaman mı karşılaştınız?"

"Daha çok kafasının arkasını gördüm. Yüzüm ona dönük değildi, ama lokanta aynalarla dolu. Hatta tanıdık geldiğini düşündüm ama yüzünü bana doğru dönmedi. Ben de zaten okuyordum. Bu sabaha kadar o olduğunu anlamadım."

"Ne yapıyordu?" Dedektif, karalamalarla dolu not defterine baktı ama Manfred onun başka tanıklıkları kontrol etmeye hiç ihtiyacı olmadığını biliyordu. Garsonlar?.. Diğer müşteriler?..

"Dün akşam mı? Yaşlıca bir çiftle konuşuyordu. Onları tanımıyorum."

"Sizce araları nasıldı?"

Manfred şaşkınlığını gizlemedi. "O insanları tanımadığım için fazla dikkat etmedim," dedi. "Sıra dışı bir şey olsaydı, eminim hatırlardım. Yükselen sesler, yüze içki fırlatma… hayır, öyle melodramlar yaşanmadı."

"Demek bildikleriniz bu kadar. Kabinde oturmuş sohbet eden üç kişi... Aslında onlara çok yakındınız. Ne konuştuklarını duymadınız mı hiç? Sohbetleri hakkında bir fikir edinmediniz mi?"

"Hayır. Beni hiç ilgilendirmez."

"Sizin gibi meşhur bir medyum hiç… bir şey hissetmedi mi?" Dedektif Sterling, hayaletleri anlatmak istercesine parmağını havada salladı. Adamın hareketi, beş yaşındaki bir çocuğu çok güldürebilirdi. Manfred ise hiç eğlenceli bulmadı. Dedektifin, daha masaya oturmadan önce kendisi hakkında

BELONGS TO Kaktüs Team

bir şeyler bildiğinden emindi. Olivia'nın ne tür bir iş yaptığı hakkında yeterince bilgi sahibi olduğundansa şüpheliydi. Sterling'e bunu sormak hem bilgilendirici hem de eğlenceli olabilirdi ama Manfred soramayacağını biliyordu.

Sonunda anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Ayna karşısında bu gülümsemenin provasını defalarca yapmıştı. "Tek bir titreşim bile almadım," dedi. Yine saatine baktı. "Özür dilerim, şimdi gitmem gerekiyor."

"Elbette, işinize bakın, Bay Bernardo. Gece de burada kalacak mısınız?"

"Bu gece ve yarın gece. Tabii planlarımda ani bir değişiklik olmazsa."

"Ne olabilir ki?" Sterling, gerçekten meraklanmış gibi görünüyordu.

"Müşterilerim, bir dolu polisin araştırma yaptığı bir otele gelmek istemeyebilir."

"Şimdiye kadar öğrendiklerimiz, bize cinayet/intihar olayı olduğunu söylüyor," dedi dedektif. "Elektronik anahtar kartın kayıtları bunu destekliyor. Akşam yemeğinden döndükten sonra kapı sadece bir kez açılmış. Gerçi hâlâ bütün küçük ayrıntıları araştırıyoruz."

"Elbette. Emin olmanız gerekiyor," diye destekledi onu Manfred. Oysa otel bilgisayarına, sadece kartla girişlerin kaydedildiğinden emindi. Kapı içeriden açıldığında, sistemin ruhu bile duymazdı. Yine de Olivia, Lucy Devlin'in verdiği anahtarı kullanmamıştı demek.

"Eh, hepimiz sizin gibi medyum değiliz," dedi Dedektif Sterling, sahte bir neşeyle.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Olsanız çok işinize yaramaz mıydı? Eh, araştırmanızda bol şanslar." Manfred ayağa kalktı.

"Sizinle konuşmam gerekirse…"

"Arayabilirsiniz." Manfred, cep telefonunun numarasını söylerken Sterling küçük defterine not aldı. "Çalışıyorum ama polis için birkaç dakikamı ayırabilirim." Hemen ardından lokantadan çıktı. Dedektiften uzaklaştığı her adımda kendini daha iyi hissediyordu.

İlk müşterisi gelmeden önce kendini toplamak için biraz zamanı kaldığına seviniyordu. Olivia'nın yapmış ya da yapmamış olabileceği şeylerle ilgili zihnini kemiren düşünceleri kovalamalı ama aynı zamanda gerçeklerin ortaya çıkmasına da kendini hazırlamalıydı. Yeteneğini kullanmak için heyecanlanıyordu ve ölü bir çiftle ilgili kara kara düşüncelere dalmak isteyebileceği en son şeydi. Kadının ya da adamın onunla temasa geçmesinden korkuyordu ve onlarla tanışmadığı ya da ikisinden birine dokunmadığı için şükrediyordu. Yoksa Stuart ve Lucy Devlin peşini bırakmazdı.

Manfred'in ilk iki randevusu da iyi geçti. Jane Lee'ye, büyükannesinin nişanı onayladığını, Robert Hernandez'e annesinin altın kolyesini nerede bulabileceğini söyleyebilmişti. Öğleyin enerji toplamak için gözlerini kapatıp öylece yattı.

Dinlendiği için saat birdeki randevusunu keyifle karşıladı. Rachel Goldthorpe'la daha önce de görüşmüştü. Bonnet Park'ta yaşayan kadın, uzun süredir müşterisiydi; hatta Manfred onun evine bile gitmişti. Altmışlı yaşlarındaki Rachel'ın iki kızı, bir oğlu ve bir dolu torunu vardı. Onu mutlu eden kızlarını ve torunlarını çok severdi. Kocasını kay-

BELONGS TO Kaktüs Team

bedeli daha on iki ay bile olmamıştı. Manfred'e de kocasını özlediği için gelmişti. Ama bir sebebi daha vardı: Oğulları Lewis'in hakkından sadece rahmetli Morton gelebiliyordu.

Manfred, Goldthorpe ailesinin çocuklarıyla kısa bir süreliğine karşılaşmıştı. Onlar hakkındaki fikirleri, daha çok Rachel'ın anlattıklarına dayanıyordu. Otuzlarının sonuna merdiven dayayan Annelle ve Roseanna, sevgi dolu ve sorumlu görünüyorlardı. Ama Rachel'ın en küçük çocuğu Lewis'in kafadan çatlak olduğu hemen anlaşılıyordu. Annesinin anlattıklarına göre Lewis başını sürekli belaya sokuyordu ve on dört yaşından beri psikiyatrik tedavi görüyordu. Şimdi otuz ikisindeydi, hiç evlenmemişti ve annesinin mal varlığına kafayı takmıştı. Bir gayrimenkul yönetim şirketindeki son işinden kovulduktan sonra, havuzun yanındaki konuk evine taşınmıştı. O zamandan beri Rachel'ın her adımını izliyor, parasını hayır kurumlarına bağışladığı, hatta eski kıyafetleri muhtaçlara dağıttığı için sürekli mızmızlanıyordu.

Bugün Rachel, kocası Morton'a Lewis meselesini danışmak istiyordu. Manfred, Rachel'dan hoşlanırdı, çünkü karısıyla iletişim kurmak için yanıp tutuşan Morton Goldthorpe'la mükemmel bir şekilde temas kurabiliyordu. Morton öldüğünden beri Rachel'la düzenledikleri seanslar, hem heyecan verici hem de ödüllendirici olmuştu.

Özel seans düzenleyeceğini duyuran e-posta bombardımanına ilk cevap veren Rachel olmuş, hemen randevu istemişti.

Manfred kapıyı açtığında, müşterisinin perişanlığı karşısında afalladı. "Ne oldu?" diye sordu, sorusunun abes kaçabileceğini akıl edemeden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum, biliyorum, kötü görünüyorum," dedi kadın. "Zatürre atlattım." Hâlsiz adımlarla Manfred'in yanından geçti, masayı görünce hemen oraya yöneldi. Rachel biraz kiloluydu ama her zaman canlı ve enerjik olmuştu. Bugün sanki etleri kemiklerinden sarkıyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. "Aşağıda da çantamı düşürdüm. İçindeki her şey dağıldı. Neyse ki toplamama yardım ettiler."

"Rachel, sence buraya gelmen iyi bir fikir mi?" diye sordu Manfred, kendi kurallarına boş vererek. Daha önce hiçbir müşterisinin görünümüne, iyi ya da kötü yorumda bulunmamıştı.

Kadın gülümsemeye çalışarak onun omzunu sıvazladı. "Şimdi çok daha iyiyim. Üç haftadır ilk defa dışarı çıkıyorum. Bu sabah saçlarımı yaptırdım ve seni görmeye geldim. Oh, evden çıkmak nasıl da iyi geldi!" Ağarmış permalı saçlarını elinin ayasıyla kabarttı. Tişörtünün üstünde "Dünyanın En İyi Büyükannesi" yazıyordu.

"Tişört kimden?" diye sordu Manfred. Kadının böyle şeylerin fark edilmesinden hoşlandığını biliyordu. Bu arada olduğundan daha az endişeli görünmeye çalıştı.

Rachel, bariz bir rahatlamayla sandalyeye çöktü. Çantasından, üzerinde kelebek süslemeleri olan siyah bir şişe çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Annelle'in çocukları. Roseanna'nın ikizleri de geçen Anneler Günü'nde bir su şişesi hediye etti," diye açıkladı büyük gururla. "Her seferinde yeni bir pet şişe kullanmaktan iyidir, değil mi? Çevre dostu."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" dedi Manfred. Israr etmek istemiyordu ama şimdi biraz daha endişelenmişti.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Haftalardır bugünü bekliyordum," dedi kadın kararlı bir ifadeyle. "Hadi başlayalım. Hayatımda iyi bir şeyler olsun istiyorum. Yoksa Lewis ömrümü tüketecek. Havuzun yanındaki konuk evine taşındığını söylemiş miydim?" Şişeden büyük bir yudum alıp iç çekti. Sonra şişenin kapağını kapatıp tombul ellerini masanın üzerine yerleştirdi. "Hazırım."

Manfred karşısına oturup masanın üzerinden kadının ellerini tuttu. Müşterilerinin farklı tercihleri olurdu. Bazıları tarot ya da ayna ister, bazıları Manfred'in dokunabilmesi için sevdiklerinin eşyalarını getirirlerdi. Kadının soğuk parmaklarını elinin içine aldı, başını eğip gözlerini yumdu. "Morton Goldthorpe, Rachel'ın kocası, seni arıyorum," dedi. "Rachel'ın sana ihtiyacı var."

"Ah, ah," dedi Rachel nefesi tıkanırken. "Hem de nasıl ihtiyacım var. O Lewis yok mu! Mücevherlerime el koyacakmış. El koyacakmış! Alzheimer hastasıymışım gibi! Elmaslarımı ve yakutlarımı saklamak zorunda kaldım."

Manfred, kadının sesini uzaklardan duyuyordu. Morton için kendini açmakla meşguldü. Ama duyduğu kadarıyla Rachel'ın mücevherlerini saklamasına sevinmişti. Her ne kadar Walmart'ın kapısından giren binlerce büyükanneye benzese ve onlar gibi giyinse de Rachel çok zengin bir kadındı. Rahmetli Morton, emlak işinden çok para kazanmış, piyasadan zamanında çekilecek kadar akıllı davranmıştı. Gerçi kadının banka hesabında ne kadar parası olduğunu bilemezdi ama yine de seans ücretini cömert bir bahşiş ekleyerek ödeyebilecek kadar zengin olduğunu Manfred çok iyi biliyordu. Demek mücevherleri de vardı.

BELONGS TO Kaktüs Team

Manfred ölülere ev sahipliği yapan uçakla bağlantı kurduğunda bütün düşünceleri dağıldı. Gözleri kapalıydı, bu sayede öteki dünyayı daha iyi görebiliyordu. Yüzünü alışık olduğu sis duvarına döndü. Sisin içinde korkutucu hızda yüzler beliriyordu.

Sonunda tanıdık bir yüzün kendisine doğru hızla yaklaştığını fark etti. Rachel'ın parmakları tuhaf bir şekilde avucunu terletiyordu ama Manfred bütün dikkatini sise verdi.

"İşte burada," diye mırıldandı, Morton'un iyice yaklaştığını hissederken. Adamın ruhu bugün biraz farklı görünüyordu. Morton genellikle Manfred'e iyice yaklaşır, onun parmakları sayesinde karısına dokunmaya çalışırdı. Ama bugün Morton âdeta bedenini yararcasına Manfred'in içine girip doğrudan sevgili Rachel'ına akmıştı. Dudaklarından, "Acı çekmeyeceksin sevgilim," sözleri döküldüğünde kendisi de şaşırdı.

"Ah!" dedi Rachel şaşkınlıkla. Manfred kadının nidasından, aynı anda hem heyecanlandığını hem de irkildiğini duyabiliyordu... ama korkmamıştı. Manfred'in gözleri kocaman açıldığında doğrudan Rachel'ın gözlerinin içine baktı. Aniden gözlerindeki hayat ışığı sönen kadın masanın üzerine yığıldı.

Parmakları tamamen gevşekti.

Morton, Manfred'in içinden çıkarken Rachel'ı da beraberinde götürüyordu. Beş saniye boyunca Manfred hiçbir şey göremedi. İçi bomboştu.

Görmeye başlaması sanki asırlar sürmüştü. Aynı anda Rachel'ın masaya yığılan bedenini fark etti. Kadının öldüğünü biliyordu. Tuttuğu elleri bırakıp kollarını göğsünde kavuş-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

turdu. Tir tir titriyordu. Ağlamak, bağırmak, çığlıklar atarak odadan kaçmak istiyordu, ama hiçbirini yapmadı.

Büyükannesinin de sık sık söylediği gibi, olanla ölene çare yoktu.

Sendeleyerek en yakındaki telefona gitti. Resepsiyonun numarasını tuşladı. "Otelde doktor var mı?" diye sorarken, sesindeki çatlamayı duyabiliyordu. On üç yaşından beri bu kadar ürkek konuşmamıştı. "Müşterim bayıldı. Aslında sanırım öldü."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

2

"Eee, sonra ne oldu?" diye sordu Fiji. Olayın üzerinden üç gün geçmişti. Şimdi Fiji'nin küçük mutfağında oturuyorlardı. Fiji, salı akşam yemeğinde Manfred'le Bobo'yu rostoya davet etmişti. Pahalı et alma alışkanlığı pek yoktu ama Davy üzerindeki Kroger'da sığır filetoları indirime girmişti. Geceyarısı sakinleri, market alışverişlerini oradan yaparlardı. Fiji, rostoyu etin etrafına taze patates ve havuç dizip geleneksel yoldan pişirmişti. Üstelik bolca et sosuyla ekmek somunları da yapmıştı. Manfred ve Bobo da sofrayı hazırlamışlardı.

"Sonra aşağıda cinayet/intihar olayını araştıran bütün polisler odama çıktı," dedi Manfred sıkıntıyla. "Rachel'la ne yaptığımızı açıklamam yaklaşık bir saatimi aldı. Benim bir tür jigolo olduğumu düşündüler. Sanırım gece ölen çiftle bir bağlantımı bulmayı da çok isterlerdi ama o olayla ilgili çoktan ifademi almışlardı."

"Vay canına," dedi Bobo. Uzun boylu, fit ve harika bembeyaz gülümsemesiyle Bobo, herkesin ideal sevgili olarak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hayal ettiği türden biriydi. Kibirli olmaması, ne kadar çekici olduğunun farkında olmadığını gösteriyordu. "Altmışlarında bir kadınla mı? Bu çok utanç verici olurdu."

"Utanmayı düşünemeyecek kadar korkmuştum. Bu arada Rachel'la bir ilişkim olduğunu düşünmelerinin bile hayrıma olacağının farkına vardım."

"Olivia'yı aradın mı? Onu otelde gördüğünü söylemiştin." Fiji, Bobo'nun bardağına biraz daha buzlu çay doldurdu.

Manfred, Olivia'nın cinayet kurbanı çiftle bağlantısından bahsetmemişti. Oysa onun yaşlı adamla kadını öldürdüğünden hemen hemen emindi. Olivia'ya hem kızıyor hem de ondan korkuyordu. Özellikle de Devlin'leri düşününce. Ama bunu arkadaşlarıyla paylaşmasının doğru olmadığını düşünüyordu. Kelimeleri özenle seçti. "Ararsam onu da belaya bulaştırmaktan çekindim. Aslında dost bir yüz görmeyi çok isterdim, o yüzden arayıp aramama konusunda çok bocaladım." Gerçekte sadece bir saniye düşünmüştü. Arasaydı Olivia'nın dost canlısı davranacağından şüpheliydi. Üstelik düşünürken birden afakanlar basmıştı. *Devlin'ler öldü. Rachel da öldü. Bu bir tesadüf olabilir mi?*

"Peki, polisler ne dedi?" diye sordu Bobo.

"Sandığım kadar kötü olmadı." Manfred omuz silkti. "Rachel'da morluklar falan yoktu ve otel çalışanları ne iş yaptığımı, misafirlerimin olacağını biliyorlardı. Onlara medyum olduğumu söylemedim ama randevulaştığım müşterilerden biri söylemiş."

"Öteki müşteriler ne oldu? Onları ne yaptın?" diye sordu Fiji. Ayrıntılar konusunda müthiş bir beyni vardı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Beni başka bir odaya taşıdılar. İkisiyle ertesi gün görüştüm ama diğer ikisi randevularını iptal ettiler," diye yanıtladı Manfred. İptallere şaşırmamıştı. Dahası medyanın üşüştüğü otele gelmek istememelerini anlayışla karşılıyordu. Haberlere çıkarlarsa fena hâlde utanç verici bir duruma düşerlerdi. Bir medyuma gitmek, bir bağış yemeğine gitmek kadar saygın bir uğraş değildi ne de olsa.

"Sahi mi?" dedi Fiji inanamıyormuş gibi. "O zavallı kadın öldükten sonra işine odaklanabildin mi yani?"

"Ben hemen oradan vınlardım," dedi Bobo. "Pılımı pırtımı toplar toplamaz Geceyarısı yoluna düşerdim."

Fiji'yle Bobo, Manfred'e soran gözlerle baktılar.

"Başta ben de sarsıldım tabii," dedi Manfred kabul edercesine. "Ama Rachel neredeyse huzurlu bir şekilde öylece ölüvermişti. Şokun üstesinden geldikten sonra bu kadar genç yaşta ölmenin, onun isteyebileceği bir şey olduğunu düşündüm. Büyükannemin ölümüne bile bu kadar yakın olmamıştım. Kızı Annelle, kırk beş dakikada Vespers'a geldi. İşte o zaman rahatladım. Rachel'ın randevumuz için ne kadar heyecanlandığını, benimle konuşmanın onu ne kadar mutlu ettiğini söyledi. Bir de ciğerleri iyice iyileşene kadar evde kalması için annesine âdeta yalvardığından bahsetti."

"Tam olarak ne oldu?" Bobo tabağını lavaboya götürüp sudan geçirdi. "Yani neden ölmüş?"

"Otopsi yapıyorlar. Ama Annelle bana annesinin yüksek tansiyon ilacı kullandığını söyledi. Rachel'ın benim bilemeyeceğim kadar çok rahatsızlığı varmış. Evde ölseydi, ölümünü sorgulayacaklarını hiç sanmıyorum, çünkü sürekli doktor

BELONGS TO Kaktüs TEAM

kontrolü altındaymış. Umarım su içtiği şişeyi almışlardır. Yani tabii ki almışlardır. Koca çantası bir sürü şeyle doluydu. Üstelik lobide düşürdüğü için içi karmakarışıktı. Söylediğine göre toplarken çantayı gelişigüzel doldurmuş." Olivia'nın da bütün yardımseverliğiyle o sırada lobide olup olmadığını düşünürken arkadaşlarına belli etmemeye çalıştı.

"Peki ya oğlu Lewis? Hani şu kafadan çatlak olduğunu söylediğin?" Fiji, Manfred'in tabağını alıp lavaboya bıraktı. Bu arada çaktırmadan Bay Yılışık'ın mama kabına rostonun artıklarını döktü. O ana kadar ortalıkta görünmeyen kedi hemen gelip eti kemirmeye başlayınca Fiji gülümsedi.

"İşin en berbat yanı buydu." Manfred abartılı bir şekilde ürperdi. "Korkunçtu. Rachel'ı odamdan çıkarırlarken Lewis bağıra çağıra geldi. Resmen çıngar çıkardı. Sanki annesinin ölümüyle yıkılmış gibi ortalığı yaygaraya verdi. Rachel görse çok utanırdı. Siz yabancı değilsiniz; onun bağırıp çağırdığını duyunca polislerden yeni odama gitmek için izin istedim."

"Ne diyordu ki?" dedi Fiji hayretle.

"Aman, annesini ben öldürmüşüm falan," dedi Manfred acı acı. Bobo ile Fiji, duydukları karşısında dehşete düşmüştü. Gözleri ve ağızları kocaman açıldı. "Yok efendim, günlerdir annesini birileri takip ediyormuş. Sanırım benim adamlarım olduğunu söylemeye çalışıyordu. Daha da kötüsü, annesinin çantasında *mücevherlerini* de taşıdığını söyledi. Evet mücevherleri… Vay efendim, onları ben çalmışım falan."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

3

Tatlıyı getiren Fiji donakaldı. "Dalga geçiyorsun," derken, böylesi alçakça bir şekilde suçlanmanın düşüncesinin bile korkunç olduğunu düşündüğü yüzünden anlaşılıyordu.

"Hayır," dedi Manfred. "O kısmı *berbattı*. Hatta Rachel'ın o şekilde ölmesinden de berbattı."

"Eh, polisler ona inanmamışlardır tabii?" dedi Fiji, vişneli tartı cömert parçalara bölerken. *Kaloriye benden daha çok ihtiyaçları var*, diye düşünüp üzerlerine de bol miktarda kremşanti sıktı. Güzel görünüyordu.

"Sanırım çatlak olduğu anında anlaşılıyordu," dedi Manfred. Kendinden emin konuşsa da Fiji ikna olmuşa benzemiyordu. "Hem ben de Rachel'ın mücevherlerini Lewis'ten sakladığını polislere söylemiştim."

"Peki, nereye sakladığını sana söyledi mi?" diye sordu Bobo.

"Hayır," diye yanıtladı Manfred. "Sormak aklımın ucundan bile geçmedi. Beni ilgilendirmez."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bobo aç gözlerle vişneli tarta bakıyordu. Fiji, onun başına vurmamak için kendini tutup gülümsemekle yetindi. Neyse ki tatlıdan sonra sohbet Rachel Goldthorpe'un ölümünden ve Manfred'in başına açtığı işlerden uzaklaştı. Geceyarısı meselelerini konuştular: Geceyarısı Emanetçisi'ne son zamanlarda getirilen en ilginç eşya, benzin istasyonu için süregiden kalıcı yönetici arayışı ve Madonna'nın bahçede yetiştirip yemeklerde bolca kullandığı kabakların artık Ev Yemekleri Lokantası'nın alametifarikası hâline dönüştüğü üzerine sohbet ettiler. Manfred geldiğinden daha iyi görünüyordu, Bobo düşünceli gibiydi ve Fiji, akşam yedi buçuk olmasına rağmen hâlâ güneşli mutfağında misafirlerini ağırlamaktan memnundu. Yemek pişirirken sıcaktan patlayacak gibi olmuştu ama şimdi penceredeki havalandırma cihazı sıcaklığı katlanılabilir bir hâle getirmişti.

Fiji, Bobo'nun bütün pastayı yutarcasına yemesini seyretti. Manfred tabağındaki dilimin ancak yarısını yemişti. Bunun üzerine Fiji, eve giderken götürmeleri için birer parça daha hazırladı. Bobo elbette Manfred'den daha büyük bir heyecanla kabul etti. Fiji keyifliydi. Zaten kadını tarttan geri kalanlarla baş başa bırakmak, arkadaşlığa yakışmazdı.

Bobo bulaşıkları yıkamayı önerse de Fiji kabul etmedi. "Bu gece bendensiniz," dedi. "Bir dahaki sefere yardım edersin."

Bobo biraz daha üstelese de Fiji onu geri püskürtmeyi becerdi. Manfred'le birlikte yemek için teşekkür edip evden çıktılar, Cadı Işığı Caddesi'ni yan yana geçtiler. Bobo, Geceyarısı Emanetçisi'nin üstündeki dairesine, Manfred'se aynı dükkânın sağındaki eve gidiyordu. Güneş batıda kıp-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

kırmızı bir şeride dönüşmüştü ve gökyüzünde mor gölgeler birikmeye başlamıştı.

"Belki yarın yağmur yağar," dedi Fiji, onunla birlikte ön verandaya çıkan Bay Yılışık'a. Kedi patisini yaladı ama sonra aniden başını kaldırıp çalılıkların arasına kaçtı. Fiji de sofrayı toplamak için içeri girdi. Bulaşıkları yıkarken Manfred'in hikâyesini düşünüyordu.

Ve tıpkı Manfred gibi o da olanlarda Olivia'nın parmağı olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Tabii Manfred'in anlatmadığı daha bir dolu şey vardı. Bunu aptal bir insan bile anlayabilirdi. Mesela Olivia'nın Vespers Hotel'de ne işi olduğu konusunda Manfred kuşku uyandıracak kadar sessiz kalmıştı. Fiji düşündükçe daha çok şüpheleniyordu. Olivia'nın gizemli varlığına ve işi konusundaki ketumluğunu bir de bol parasını eklediğinde, Olivia'nın fahişelik yapıp yapmadığını merak etmek çok da mantıksız gelmiyordu. Gerçi Geceyarısı'nda kimse bunu yüksek sesle dile getirmiyordu ama herkes bunun bir ihtimal olabileceğini aklından geçiriyordu. Yine de bu yöndeki şüpheleri tetikleyecek iyi sebepler mevcuttu.

Her şey bir yana Fiji, Olivia'yı biraz olsun tanırdı... Olivia, kendini koruyabilecek yetenekte, güçlü bir kadındı. Gerçi Fiji cinsel konularda bilgili ve deneyimli değildi ama Olivia'nın başkalarının arzularını yerine getirmekten hoşlanacağını sanmıyordu. Yani deri kıyafetleri ve kırbacıyla müşterilerinin fetişlerine karşılık verse bile Fiji onu, çivi topuklularıyla sırf karşısındaki istiyor diye kırbaçlarken gözünde canlandıramıyordu. Tabii kendisi tekmelemeye karar vermediği sürece.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Hem akla mantığa sığmayan başka bir şey daha vardı: Bir fahişe neden Geceyarısı'nda yaşasındı ki? Neden müşterilerine daha yakın olmuyordu? Dahası kaç fahişe, "randevuları" için ülkenin dört bir yanına uçardı? Fiji, sayılarının fazla olabileceğini sanmıyordu, yine de birinin kendi bedenini kiralaması konusunda tamamen cahil olduğunu da kabul ediyordu.

Bir de Lemuel'in Olivia'yla ilişkisi vardı. Lemuel... Fiji, bunu kelimelere nasıl dökebileceğini bilmiyordu. Erkekler, özellikle de on yıllardır yaşayan Lemuel ona hep gizemli gelmişti. Öte yandan Lemuel her ne kadar insanların farklı cinsel tercihlerine son derece hoşgörülü yaklaşsa da Fiji onun sevgilisini başka erkeklerle paylaşmayı aklından bile geçirmeyeceğinden neredeyse adı kadar emindi.

Olivia gerçekten Manfred'e söylediği şeyi mi yapıyordu? Dallas'a hafta sonu alışverişi ve birkaç film seyretmek için mi gitmişti?

Fiji, başını belli belirsiz iki yana salladığını fark etti. Belki doğruydu, belki değildi; ama Fiji daha çok öyle olmadığını düşünenler tarafındaydı.

Bütün bunları düşünürken bulaşıkları kurumaya bırakmış, tezgâhı bile temizlemişti. Dışarıda hava kararmıştı, cırcır böcekleri şarkılarını söylemeye başlamıştı.

"Neredeyse yatma vakti," dedi, bileklerinin etrafından yükselen ince ve keskin ses. Fiji az önce kapıdaki kedi kapağının sallandığını duymuştu, o yüzden kediden irkilmedi. Oysa Bay Yılışık onu hazırlıksız yakalamayı çok severdi.

Fiji aşağı baktı. "Evet," dedi altın renkli sarmanına. "Nerelerdeydin bakalım, Bay Yılışık?"

BELONGS TO Kaktüs Team

"Pederin ilginç kokan bir misafiri vardı," dedi kedi. "O sırada bir fareyi yakalamak üzereydim, ama yine de bakmaya gittim."

"Etrafı kolaçan ettiğin için teşekkürler," dedi Fiji kuru bir sesle. "Bugünkü misafirlerimizden hoşlandın mı?"

"Rosto iyiydi. Biraz daha istiyorum. Manfred bana göre fazla kurnaz. Bobo ise her zaman kulaklarımın arkasını ve karnımı kaşıyor," diye gözlemlerini dile getirdi Bay Yılışık. "Beni ziyaret etmeyi seviyor," diye de ekledi böbürlenircesine.

Fiji sormaya karar verdi. "Eee, gizemli misafir kimdi?" diye sordu Bay Yılışık'ın portakal renkli tüylerini okşarken. En azından bir fikir edinebilirdi.

"Çok uzun boyluydu," dedi kedi. "Ve tıpkı Peder gibiydi."

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

Kedi başını kaldırıp cadı efendisinin yüzüne baktı. "Peder'in sadece Meksikalı eski bir rahip olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Fiji.

"Peki, ne olduğunu biliyor musun?"

Birtakım kuşkuları olsa da "Tam… sayılmaz," dedi Fiji.

Bay Yılışık, altın renkli bir sarmanın yapabileceği en teatral iç çekişiyle "Tanrım," dedi. Sonra patisiyle mama kabını ittirdi. "Büyük teyzen senden çok daha akıllıydı."

"O kadar akıllı olsaydı, seni çoktan bir hendekte boğmuştu," diye söylendi Fiji. Ayağa kalktığında kaşlarını çatarak kediye baktı. Büyük teyzesi Mildred Loeffler, Geceyarısı'ndaki minik eviyle bütün cadılık eşyalarını Fiji'ye bıraktığında, Bay Yılışık da pakete dâhildi. Kedi hiçbir işe yaramıyor değildi

BELONGS TO Kaktüs Team

elbet, ama kendi rahatına ne kadar düşkünse, başkalarının rahatına en ufak bir saygı göstermiyordu.

"Biraz daha rosto verecek misin?" dedi kedi incecik sesiyle. "Vermeyeceksen uyku öncesi biraz şekerleme yapacağım."

"Sabah kahvaltıda biraz daha yiyebilirsin. Akşam yemeğini yediğini unuttun mu? Son gittiğimizde veterinerin ne dediğini biliyorsun."

Bay Yılışık, pembe dilini çıkarıp odadan çıkarken Fiji kaşlarını çatarak onu seyretti. Sonra kedinin yatağın üzerine zıpladığına işaret eden karyola gıcırtısı duyuldu. Fiji, odasına girdiğinde onu yastığın hemen ucunda kıvrılmış uyurken bulacağını biliyordu.

Kurulama bezini katlayıp lavabonun kenarına astı. Sonra ani bir kararla evin ön tarafına gitti. Öndeki büyük odayı hem dükkân olarak hem de perşembe geceleri kadınlar için toplantılar düzenlemek için kullanıyordu. Doğrudan batıya bakan pencereye gitti. Yan komşusu Peder Emilio Sheehan'ın şapeli huzurlu bir sessizliğe gömülmüştü. Peder genellikle bu saatlere kadar ayakta kalmazdı, ama ışığı hâlâ yanıyordu.

Tam o sırada şapelden uzun boylu bir adam çıktı. Ardından büyük bir şapka giymiş ufak tefek sıska bir adam göründü. İkincisi Peder'di; üstelik bir çocuğun elinden tutuyordu. Fiji, çocuğun kız mı, yoksa erkek mi olduğunu göremedi, ama çok mutsuz olduğu aşikârdı.

Bay Yılışık aniden ayaklarının dibinde belirdi. Heyecanla "Dışarı," dediğinde Fiji onu kucakladığı gibi verandaya çıkıp merdivenlerden indi. Davy yoluyla Cadı Işığı Caddesi'nin kesiştiği kavşaktaki ışıklar, sahneyi aydınlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji, uzun boylu adamı daha önce hiç görmemişti. Enikonu yakışıklı bir adamdı; geniş omuzlar, ince bel, sımsıkı kalçalar, uzun bacaklar… Bir an için ağzının suları akacak diye korktu. Adam neredeyse kel sayılırdı. Kazıtmış mıydı, yoksa saçları mı dökülüyordu? Fiji seyrederken uzun boylu adam eğildi, çocuğa sarılıp öptü, uzunca bir süre sımsıkı kucakladı.

Bir veda, diye düşünürken Fiji hüzünlendiğini hissetti. Çocuğun ağladığını duyabiliyordu. Ayağa kalkan uzun boylu adam yürüyerek uzaklaştı. Sonra bir saniyeliğine durakladı. Fiji adamın perişanlığını, tereddüdünü, gönülsüzlüğünü, düşen omuzlarından anlayabiliyordu.

Sonra adam sanki onun varlığını hissetti. Kim bilir? Belki kokusunu almıştı. Dönüp verandaya baktı. Fiji kucağındaki kediyle orada dikiliyordu. Rüzgâr, sıcak bir fön makinesi gibi saçlarını uçuruyordu. Adamın gözleri, ön bahçedeki tabelaya kaydı: "Aydınlık Zihin." Ne yapabileceği hakkında en ufak bir fikri bile olmayan Fiji, o saniyede "Ben size yardım ederim!" diye bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Adam onun iyi niyetini hissetmiş olmalı ki başıyla selamladı. Sonra sırtını dikleştirip kiralık arabasına binerek oradan uzaklaştı.

Fiji, Peder'le ağlayan çocuğun yanına gitmeyi düşündü. Bildiği kadarıyla Peder'le neredeyse arkadaş gibiydiler. Adam pek dost canlısı olmadığı için bu kadarı bile bir şey sayılırdı. Ama Fiji tereddüt etti. Çocuk zaten bir yabancıyla baş başa kalmıştı. İkinci bir yabancının varlığı işleri daha da kötüleştirmez miydi? Fiji başını iki yana salladı. İhtiyacı olsaydı Peder zaten ondan yardım isterdi. Peder endişeli olduğunda Fiji hep temkinli yaklaşmıştı. Adamın bütün sırlarını bilmiyordu

BELONGS TO Kaktüs Team

belki, hatta öğrenmek de istemiyordu, fakat Peder endişeli olduğunda geri durmanın en hayırlısı olacağını bilecek kadar aklı vardı.

Bay Yılışık "Uykum var," diye mızmızlandığında Fiji eve girdi.

Pencereden Peder'le çocuğun batıya doğru gözden kaybolmalarını seyretti. Muhtemelen Peder'in biraz ötedeki evine gidiyorlardı. Fiji adamın evini, ancak ön kapıdan görebilmişti, ama çocuğu neredeyse hiç eşyası olmayan evde düşününce üzülmeden edemedi.

Acaba yabancı adam neden çocuğu Peder'in himayesine bırakmıştı? Peder'in hiç çocuğu olmadığını biliyordu; bunu kendisi söylemişti. Postacı Peder'in evine neredeyse hiç uğramazdı ve Fiji adamın misafiri olduğunu hiç görmemişti. Tabii şapele gelip gidenler olurdu; ayda iki ya da üç kere, şapelin ardındaki tel örgüyle çevrili geniş alanda insanlar sevdikleri evcil hayvanlarını gömmeye, yılda dört ya da beş çift de evlenmeye gelirdi. Arada sırada biri şapelin önünde park edip dua etmek için içeri girerdi. Ama Peder'in dış dünyayla iletişimi, Fiji'nin bilebildiği kadarıyla, bu kadarla sınırlıydı.

Ergenlik yıllarında bebek bakıcılığı yaptığı için çocuklar konusunda deneyimi vardı, ama çocuklarla uğraşmayalı yıllar olmuştu. Yine de şu anda bu çocukla ilgilenmek istiyordu.

Yanına kıvrılan Bay Yılışık'la yatağında uzanırken Fiji, Bobo'yu ve bir dahaki sefere rostoya biraz daha taze soğan eklemeyi düşündü. Sonra da çocuğu düşünerek uyuyakaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4

Joe Strong da çocukla birlikte evine yürüyen Peder'i seyrediyordu. O kadar şaşırmıştı ki görmesi için Chuy'yi de pencereye çağırmıştı. Dükkânın üzerindeki evleri, rahata ve renklere olan düşkünlüklerinin bir kanıtıydı; Joe çağırınca Chuy, rahat koltuğundan gönülsüzce kalkmıştı. Bir taraftan televizyon seyrediyor, diğer taraftan elindeki bol reklamlı dergiyi karıştırıyordu.

Ama manzara, rahat koltuğundan kalkmaya değmişti. "Peder bir çocukla?" dedi. "Kız mı, oğlan mı?"

"Kesin oğlan. Acaba nereden geldi?" dedi Joe, sessiz bir merak anının ardından. "En fazla dört yaşında görünüyor, ne diyorsun?"

"Belki. Peder onu kaçırmış falan olamaz," dedi Chuy, elini Joe'nun koluna koyarak.

Joe, onu alnından öptü. "Hayır, bu aklımın ucundan bile geçmedi. Çocuk gece kalacaksa, yardıma ihtiyacı olacak."

"Kimin? Pederin mi, çocuğun mu?"

BELONGS TO Kaktüs Team

"İkisinin de." Joe başını iki yana salladı. "Çocuk için üzülüyorum."

Peder'in tek başına tekdüze bir hayat yaşadığını ikisi de biliyordu. Onun yaşında hem sessiz hem de asosyal olan bir adamın küçük bir çocuğa arkadaşlık etmesi beklenemezdi. Emilio Sheehan, yaşını başını almış tipik kâtip tiplerindendi.

"Biz ne güne duruyoruz?" dedi Chuy. "Yardım etmek için buradayız."

"Bir de antikaları ve tırnakları tamir etmek için," dedi Joe gülerek. "Keşke eski püskü mobilyaları, sen de kadınları süslemeyi bu kadar çok sevmeseydik. Keşke ikimiz de muhasebeci ya da ödül avcısı falan olsaydık. Hiç olmazsa macera olurdu."

"Mutlu olduğumuz sürece tabii. Bir de birbirimizi kolladığımız sürece," dedi Chuy ciddileşerek.

"Seni kollamaya çalışırım," dedi Joe, Chuy'ye sarılmak için dönerek. "Nasılım?"

"Fena değil," dedi Chuy. Ve bir süreliğine son duygusal sözü bu oldu.

Ertesi sabah, tadilattan geçirdikleri eski yataklarında uzanırken ikisi de kalkmamak için bahane arıyordu. "Lemuel, birkaç gece önce otele girdi," dedi Joe.

"Lemuel," diye mırıldandı Chuy. Sesinde bir tür öfke, hatta belki tiksinti vardı. "Ne dedi?"

"Dediğine göre inşaat bitmek üzereymiş. Bu kadar kısa sürede bitirdiklerine inanamıyormuş. Koca şirket için devede kulak sayılabilecek bir proje için çok fazla para döktüklerine inanıyor."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Ben de bundan endişeleniyorum," dedi Chuy sevgilisine sokularak. "Aynı zamanda rahatladım."

"Üzgünüm, tatlım," dedi Joe. "Ama sana söylemeliydim… Lemuel, haftaya otelin dolacağını düşündüğünü söyledi."

"O kadar çabuk mu? Kahretsin."

"Aynen. İyi de olabilir, kötü de."

"Neden hiçbir şey olduğu gibi kalmıyor?" diye sordu Chuy sızlanırcasına.

"Güzel soru. Yine de kafayı bunlara yorma."

Chuy, sevgilisinin omzuna bir yumruk indirdi, sonra hemen yeniden uykuya daldı.

Joe ise kendini zorlayarak yataktan kalkıp koşu ayakkabılarını giydi. Pantolonunun kemerinin can sıkıcı bir şekilde sıkmaya başladığını fark ettiğinden beri sabahları koşmaya devam etmek için kendine söz vermişti. Bu dördüncü sabahtı ve şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Sabahın ilk ışıkları eşliğinde ayaklarını sürüyerek veranda merdivenlerinden indi. Görebildiği kadarıyla gökyüzü açıktı. Esen serin yel için şükretti. Otelin önü dışındaki bütün kaldırımlar çatlak ve eğri büğrü olduğundan Joe yolda koşmaya başladı. Cadı Işığı Caddesi'nde çok az kamyon olduğu için normalde yolda koşmak güvenli sayılırdı. Davy Otobanı her zaman daha kalabalık olurdu. Kasabanın dışına doğru koşarken karşıdan gelen tek kamyonun şoförüne el salladı. Şoför, Mark Kolb adında yerli bir çiftçiydi. Mark cevap olarak direksiyonun arkasından orta parmağını gösterdi.

Kendini gülümsemekten alamayan Joe nefes nefese koşmaya devam etti. Yirmi dakika koştuktan sonra geri döndü.

BELONGS TO Kaktüs Team

Her hafta koşu süresini beşer dakika artırmayı planlıyordu. Dönmek için yolun karşısına geçtiğinde güneş gözüne girdiğinden, Joe evinin yakınlarındaki küçük kalabalığı önce fark edemedi. İnsanları görünce afallayarak yavaşladı, bir süre gördüklerine inanamayarak ağır adımlarla ilerledi, sonra evin merdivenlerinden "Chuy, aşağı gel!" diye bağırıp tekrar kaldırıma indi.

Geceyarısı Hotel'in önünde en az beş güzel araba ve bir televizyon ekibi vardı. Otelin tam köşedeki kapısının iki yanındaki beton saksılar çiçeklerle doluydu. Girişin üzerine asılan afişi okuyamadığı için Joe otelin karşı köşesine yürümek zorunda kaldı.

Afişte, "Açıldı!" yazıyordu.

Chuy de beş dakika sonra duşunu almış, hâkî pantolonuyla temiz mavi gömleğini giymiş bir şekilde yanına geldi. Koyu renk saçları seyrelmeye başlamış olsa da özenle taranmıştı ve nefis kokuyordu.

"Sakın bana sarılma, çok terliyim," diye uyardı onu Joe.

"Şaka gibi," dedi Chuy. "Çok acayip değil mi? Şu Culhane denen kadın bu insanları nasıl böyle çalıştırabildi?"

"Büyü olabilir mi?" Joe omuz silkti. "Gerçi bir sürü para ve işçiyle bitirmeleri çok da şaşırtıcı değil."

"Yine de inanılmaz. Hem medyayı buraya getirmeyi nasıl başarmış olabilir? Sonuçta Geceyarısı'nda açılan eski bir otel bu. Vegas'ta dev bir kumarhane değil ya!"

"Hadi gidip dinleyelim," diye öneride bulundu Joe. Birlikte caddeyi geçip otelin önündeki kalabalığın arkasında durdular.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Eva Culhane, inşaatın başladığı günden bile çok daha şık ve güçlü görünüyordu. Daracık balıksırtı eteği ve kolsuz beyaz bluzuyla muhteşemdi. İnanılmaz yüksek topuklu siyah ayakkabıları, bacaklarının uzunluğunu daha da belirginleştirmişti. Bağlamadığı saçları özgürce sırtına dökülüyordu.

"Bu bir ilk," dedi Chuy. "Saçtan bahsediyorum."

Joe başıyla onayladı. "Bütün bunları mesele etmemeye çalışıyorum. Sonuçta bizden bir kanepe ve şifonyer satın aldı," dedi. "Buradan alışveriş yapmadığını söyleyemeyiz."

"Bobo'dan da birkaç eşya aldı."

"Ya! Ne aldı?"

"Vazolar, çerçevelettiği birkaç eski anahtar ve silah. Bir de ilginç görünen aile fotoğrafları."

"Oturan bıyıklı adamın omzuna elini yerleştirip ayakta sap misali duran kadın gibi mi?"

"Evet, o tür şeyler." Chuy omuz silkti. "Hadi yaklaşalım."

"MultiTier Living, karma konut konseptini deneyimlemektir," diyordu Eva Culhane. "Burası küçük bir otel, o yüzden portföyümüzdeki ilklerden biri. Küçükten başlayıp daha büyük konaklama tesislerine geçmeden önce deneme yanılma yöntemiyle eksiklerimizi tamamlama yolunu seçtik. Uzun süreli misafirlerimize hizmet verdiğimiz gibi sadece birkaç haftalığına Sihirli Kapı'ya yakın olmak isteyen iş insanlarıyla daha kalıcı düzenlemelerle minimum bakım ihtiyacı duyan büyüklerimize de hizmetlerimizi sunacağız." Eva susup kocaman gülümsedi. "Sorusu olan?"

Davy gazetesinden bir muhabir atıldı. "Bahsettiğiniz yaşlıların ne durumda olması gerekiyor?"

BELONGS TO Kaktüs Team

"Güzel soru! Her şeyden önce kendi başlarına giyinip tuvalet ihtiyaçlarını giderebilmeliler, Don," dedi Eva Culhane. O kadar sıcak bir şekilde konuşmuştu ki Joe onunla Don adlı muhabirin çocukluk arkadaşı olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. "Kendi odalarını temizlemelerini ya da herhangi bir bakım yapmalarını bekleyemeyiz. Her dairede bir yatak odası, bir oturma odası ve bir banyo bulunuyor. Yaşlılar için tasarladığımız odalarda, beklentileri karşılayacak birtakım özellikler de var: güvenlik için tutunma yerleri, bir panik düğmesi, vs. İsterseniz binayı dolaşalım, siz de kendi gözlerinizle görün." Culhane otelin kapısını ardına kadar açıp iki gazete muhabiri, bir bölgesel dergi editörü ve bir spikerden oluşan medya ordusunu içeri davet etti.

"Ne mikrofonda ne de minibüste bir kanal ibaresi var," dedi Joe fısıldayarak. "Bunu kim yayınlamak ister ki? Hangi televizyon kanalı Geceyarısı'ndaki bir otel açılışıyla ilgilenir?"

"Vallahi bilemedim," dedi Chuy sevgilisine bakarak. "Hadi eve gidelim. Dükkân açılmadan kahvaltı etsen iyi olur, benim yaman koşucum."

Joe güldü. "Tamam. Belki bir yumurta ve biraz müsli iyi gelebilir."

"Kıyamam," diye dalga geçti Chuy, dükkânın yanından üst kata çıkarlarken.

Joe kahvaltısını edip güne başlamaya hazır olduğunda, Chuy'yi aşağıda Olivia Charity'ye manikür yaparken buldu. Olivia, Chuy'nin birkaç sürekli müşterisinden biriydi.

"Chuy, sana şu büyük açılıştan bahsetti mi?" diye sordu Joe, kadınla selamlaştıktan sonra.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Anlattı," dedi Olivia. "Geceyarısı'nın tarihinde büyük açılış diye bir şey var mı diye merak ediyorum. Lemuel bile hatırlayamadı."

"Birkaç gündür ortalıkta görünmüyor," dedi Joe, tüylü tozluğu eline alırken. Her gün en azından bir kez dükkândaki eşyaların tozunu almaya çalışıyordu. Birkaç Noel önce Chuy'nin hediye ettiği tozluğa bayılıyordu.

"Lemuel burada değil," dedi Olivia. Ses tonundan belli etmese de hâli, bundan pek de mutlu olmadığını gösteriyordu. "Bobo'nun bulduğu şu eski kitaplar vardı ya? Eh, kendisi çeviremeyince, çevirecek başkasını bulmak için yollara koyuldu. Şu anda üçüncü şehrinde."

Chuy, bütün dikkatini yaptığı işe vermişti, ama Joe onun başını yatırışından merak içinde olduğunu anlayabiliyordu. Yine de ikisi de Olivia'nın soracakları tek ve en önemli soruya cevap vermeyeceğini, hatta belki veremeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Umarım yakında döner," dedi Joe sonunda. En güvenli yol buydu. "Geceyarısı onsuz olmuyor."

Olivia ona bakmak için hafifçe oturduğu yerde döndü. "Çok doğru."

Onu gerçekten seviyor, diye içinden geçirirken Joe hayretler içindeydi. Bir aşk ilişkisine hiç ihtimal vermemiş, onların ilişkisini daha çok "benzerlerin çekimi" olarak görmüş, böylesine yoğun duyguların olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Chuy'nin bakışlarından aynı şeyi düşündükleri belli oluyordu.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Belki çok uzun kalmaz," dedi Chuy. Sonra konuyu değiştirdi. "Bu sefer tırnak uçlarına küçük fırça darbeleri atmamı ister misin, Olivia?"

"Tabii. Geçen sefer güzel olmuştu," diyen Olivia'nın kederli yüzü, bambaşka şeyler söylüyordu. Chuy başını eğip işine devam ederken, Joe da toz almaya koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Olivia otelin karşısında birkaç dakika durdu. Aklındakini hayata geçirmeye hazırdı. Kaldırımdaki araçlar gitmişti. Kapının üstündeki afiş hâlâ rüzgârla dalgalanıyordu, ama onun dışında başka bir hareket yoktu. Saksılardaki petunyalar parlak renkli çiçeklerini esen yele teslim etmişlerdi.

Rüzgâr, ona memleketini hatırlatıyordu. Gençliğinin önemli bir kısmını geçirdiği San Francisco'da, körfezden esen rüzgâr hiç dinmezdi. Yüzünü okşayan yeli hep sevmişti. Rüzgâr, ailesinin kale gibi evinden, ardına hapsolduğu yüksek duvarlardan bir kurtuluştu. Babası, onu korumak için dışarı bırakmadığı konusunda ısrar ederdi.

Herkesten ve her şeyden korumak için. Ailesi hariç.

"Pislikler," dedi yüksek sesle. Annesiyle babasını ne zaman düşünse küfrü basardı. Nerede olduğunun bir önemi yoktu, kelimeler ağzından dökülüverirdi. Geceyarısı'nda da aynı alışkanlığını sürdürmemesi için hiçbir sebep yoktu. Zaten duyan olmazdı; hatta duyan olsa ne olduğunu bile sormazdı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Yine de gerçek dünyaya çıktığında insanların irkildiğine tanık olmuştu. Gerçek dünya. "Nüfus" tabelasındaki rakamla dalga geçilecek kadar az insanın yaşadığı, yoldaki küçük bir çukur sayılabilecek Geceyarısı kasabasında, sonunda kimsenin yaşamak istemeyeceği bir hayat ve herkesin ucube diyeceği bir sevgili bulmuştu.

Sevgilisi onu törpülemişti.

Olivia'nın Lemuel Bridger'da sevdiği şeyler uzun bir liste oluşturuyordu. Ama adamın, Olivia'yı korkunç yerlere sürükleyen gerginliğini ve öfkesini boşaltma yeteneği paha biçilmezdi. Üstelik o da bu ilişkiden fayda sağlıyordu. Sonuçta herkes kazanıyordu.

Tekrar açılan Geceyarısı Hotel binasına bakarken, Olivia içindeki o tanıdık öfkenin yeniden canlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Lemuel'in yokluğu da bunda etkendi. Daha ne yaptığının farkına bile varmadan Cadı Işığı Caddesi'ni uzun adımlarla geçip eskiyle yeninin karışımı kokan lobinin kapısını açtı. Cilalanmış yer döşemelerinin araları yılların tozlarıyla kaplıydı; toz kokusu yeni boya ve cila kokularına karışıyordu. Yeni çivilerin bile kokusunu alabiliyordu. *Koku duyularımın bu kadar gelişmiş olmasında muhtemelen Lem'in kanının etkisi var*, diye geçirdi içinden. Lem, Olivia'nın onu ısırmasına bayılıyordu.

Kapıyı açtığında tepesinde elektronik bir çan sesi duydu. Daha saniyeler geçmeden, resepsiyonun sol tarafındaki koridorda elli yaşlarında bir kadın belirdi. Ağırmış kısa kahverengi saçları vardı. İncecik kol ve bacaklarına rağmen, gövdesi tombuldu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Günaydın," dedi kadın kibarca, Olivia'nın kaydını almak için hazırlanırcasına bankonun ardına geçerken. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adım Olivia Charity," derken Olivia bankonun ardındaki kadını, yerdeki fareyi gören bir şahinin dikkatiyle izliyordu ama kadının bu ismi daha önce duyduğuna dair hiçbir işaret göremedi. "Burada yaşıyorum," diye devam etti.

"Ah, tanıştığımıza sevindim. Ben de Lenore Whitefield."

"Burası bir yaşlılar evi mi olacak?" diye sordu Olivia. Oysa broşürleri çoktan okumuştu. Tek derdi, sol bileğinde sade bir altın bilezik olan Bayan Whitefield'ı konuşturmaktı.

"Ah, hayır," dedi kadın gülümseyerek. "Aslında burası uzun süreli konuklar için tasarlandı. Size etrafı göstermemi ister misiniz? Evlerinden ayrılmak zorunda kalırlarsa, kendi başlarının çaresine bakabilen konuklar için birkaç odamız var. Yani gitmek istedikleri huzurevinde yer açılıncaya kadar burada kalabilecekler. Burası, bakımevlerine gidecek konuklar için değil."

Hımmm. Bu oldukça açıklayıcıydı. Bir sürü formalite ve devlet dairesi prosedüründen ötürü Bayan Whitefield'ın "Evet, biz bir bakımeviyiz," diyemediğini Olivia gayet iyi biliyordu.

"Otelde bir tur attırmanız hoşuma gider," dedi Olivia kocaman gülümseyerek. İstediğinde fazlasıyla çekici ve sevimli olabileceğinin farkındaydı. "Tabii meşgul değilseniz? Burasıyla ilgilenebilecek yaşlı bir teyzem var." Olivia'nın ellili yaşlarında bir teyzesi gerçekten vardı ama güzel bir dul olan teyzesinin *yaşlı* olarak anılmaktan hoşlanmayacağı kesindi.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Elbette," dedi Bayan Whitefield. "Bu katta tam ona göre birkaç odamız var..."

Olivia odalardan birine baktı. Küçük olsalar da odalar becerikli ve tatlı bir şekilde yenilenmişti. Koltuklar ve yataklar, alçak ve rahattı. Banyo ve tuvalet, oturup kalkmakta zorlanan insanlar için tutma yerleri düşünülerek döşenmişti.

Daha sonra küçük lokantayı gezdiler. Bayan Whitefield, yemek saatleri ve oturma düzeni hakkında bilgi verdi. Olivia, küçük bir servis penceresinden başına file takmış, orta yaşlarda Latin bir kadın gördü. Kadın mutfak tezgâhında bir şeyler doğruyordu. Bu kadar sürede aşçı bile bulmuşlardı, öyle mi?

Soru sormasına fırsat kalmadan Bayan Whitefield onu lobinin hemen yanındaki küçük salona götürdü. Burası otelde konaklayan konuklar için ortak alandı. İskambil masası, televizyon ve dergi yığınları göze çarpıyordu.

Lobiye döndüklerinde Bayan Whitefield, telefon kulübesinden hemen sonra küçük bir asansör olduğunu söyledi. Ama Bayan Whitefield'la merdivenleri kullanmayı tercih etti. İlk odalar, modern gezginler için döşenmişti. Ücretsiz internet bağlantısı için kablolar, telefon, tablet gibi cihazları şarj etmek için bir sürü priz vardı. Televizyonlar, düz ekrandı. iPod yuvası bile düşünülmüştü. Bembeyaz yataklar yüksekti ve çok rahat görünüyorlardı. Odada ayrıca bir mikrodalga fırın, bir kahve makinesi ve küçük bir buzdolabı vardı. Kendi evinden bir geceliğine ya da bir aylığına uzak kalmak zorunda kalan biri, artık Geceyarısı Hotel olarak yenilenen eski Roca Fria Hotel'de gecelemekten çok daha kötüsünü yaşayabilirdi. Otelde "ihtiyarlar" için de iki oda vardı.

BELONGS TO Kakkus TEAM

"Bu tür çok amaçlı konaklamada gelecek var mı diyorsunuz?" dedi Olivia.

"Ah, kesinlikle. Özellikle de özel odaklı bir girişimin ekonomik açıdan kısıtlı olacağı küçük yerleşim birimlerinde büyük bir gelecek vadediyor," dedi Bayan Whitefield.

"Burada tam zamanlı mı çalışacaksınız? Yani rezidansta?" Olivia, kadının bir açıklama yapmasını yüreklendirmek istercesine gülümsedi.

"Evet, ben burada olacağım, kocam da diğer işleri halledecek. Bir de günde bir kez yaşlı konuklarımızı ziyaret edip tansiyonlarını vesaire kontrol edecek bir hemşiremiz olacak."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Olivia. Aslında teyzesinin yardım alabileceği bir yere ihtiyacı olsaydı gerçekten de öyleydi. "Umarım otel hedeflediği başarıyı yakalar. Böylesi eski bir yeri açmak kimin aklına geldi? Yoksa sizin mi?"

Bayan Whitefield şaşırmış gibi göründü. "Ah, tatlım, benim o kadar param yok," dedi gülerek. "Hayır, büyük bir kuruluşun bu tür bir sürü projesi var ve benim gibi birini bir yıllığına işe aldıkları için Tanrı onları korusun. Üstelik kocam daha uzun süre çalışacak."

Sadakatleri satın alınabilecek çaresiz insanlar, diye düşündü Olivia. Çalışanlarını bu yöntemle seçen bir aileden geliyordu. "Bu harika bir şey," dedi ciddiyetle.

"Kesinlikle. Yaşayacak bir yerimiz, çalışacak bir işimiz var. Sadakaya muhtaç değiliz."

"Ziyaretinize gelecek çocuklarınız var mı?" dedi Olivia, son odanın pencerelerindeki kalın perdelere bakmak için kafasını çevirerek.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Maalesef çocuğumuz olmadı," dedi kadın. "Ama birbirimize sahip olduğumuz için çok mutluyuz."

"Ne güzel," dedi Olivia, sesine belli bir anlayış tınısı ekleyerek. "Bana oteli dolaştıracak zaman ayırdığınız için teşekkürler. Teyzemin çocuklarını arayıp buradan bahsedeceğim. Bana harika göründü."

Merdivenlerden inerlerken, ellerinde ağır torbalarla ellili yaşlarındaki tombulca bir adam ön kapıdan içeri giriyordu. Olivia, Davy yolundaki Kroger'in poşetlerini hemen tanıdı.

"Hemen geliyorum, Harvey," dedi Lenore Whitefield, Olivia'nın önünden merdivenleri hızla inerek. "Bana haber verseydin ya."

"Sorun değil," dedi Harvey. Oysa nefes nefese kalması, torbaları taşımakta ne kadar zorlandığını kanıtlıyordu. "Arabayı arkaya park edip mutfaktan girmeliydim."

Karısı, neden öyle yapmadığını öğrenmek istermiş gibi ona baktı ama sonra yükünü azaltmak için kocasının elinden birkaç torbayı aldı. "Kusura bakmayın, Bayan Charity. İşe dönmem gerekiyor. Uğradığınız için teşekkürler."

"Sizinle tanışmak büyük keyifti. Oteli dolaştırdığınız için tekrar teşekkürler," dedikten sonra Olivia, çifte kapıdan Davy Otobanı'na çıkan kaldırıma adım attı. Yola antika bir pikap park edilmişti; bu Harvey Whitefield'ın olmalıydı. Ya karısına ne kadar çok çalıştığını göstermek istemişti ya da Olivia'yı merak etmişti. Belki de zekâsı kıttı. Hatta bunların hepsi bile olabilirdi.

Hızlı adımlarla Ev Yemekleri Lokantası'na gidiyormuş gibi batıya yöneldi. Geçerken ara sokağa şöyle bir göz attı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Mutfak kapısı olduğunu düşündüğü yerin önüne hırpalanmış bir Ford Focus park edilmişti. Hemen yanında da pırıl pırıl parlayan bir Escalade vardı. Eva Culhane hâlâ burada mıydı? O burada değilse Escalade kimindi? Uzun süre işsiz kalan Whitefield çifti için fazla lüks bir arabaydı.

Olivia izlendiği hissine kapılmamıştı, yine de fazla oyalanmadan yürümeye devam etti. Cadı Işığı Caddesi'ni geçip Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'a gitti. Geri döndüğünü gören Joe ve Chuy şaşkınlıkla ona baktı. "Oteli dolaştım, gerçekten hoş olmuş," dedi Olivia. "Gidip görmelisiniz. Whitefield adında bir çift çalışıyor. Lenore ve Harvey."

"Haber verdiğin için teşekkürler," dedi Joe.

Chuy sırıttı. "Heyecan bitmek bilmiyor."

Olivia el sallayarak vedalaştı. Bu sefer Geceyarısı Emanetçisi'ne yöneldi, binanın sağındaki basamakları inip tekrar sağa dönerek dairesine girdi. Dükkâna uğrayıp Bobo'yla sohbet edebilirdi ama şu anda hiç havasında değildi. Ev sahibini severdi sevmesine, fakat bu, onu biraz sıkıcı bulduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Lem'in uzun zamandır büyük zorluklarla aradığı kitapları saklamış olmasına hâlâ inanamıyordu. Bunu kötü niyetle yapmamıştı gerçi; Bobo o toz kokulu eski kitapların Lemuel için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi.

Ama yine de…

Dairesinin sessizliğinde iş için kullandığı hesaptan e-postalarını kontrol etti. Temsilcisi, *herkesin memnun kaldığını* yazmıştı.

Zaten genelde hep böyle bir şeyler yazardı ve bu anlaştığı paranın banka hesabına yattığı anlamına gelirdi.

BELONGS TO Kaktüs Team

Fakat bu sefer bir cümle daha eklenmişti. *Diğeri ikincil zarar hanesine mi yazılacak?*

Rachel'dan bahsediyordu. Olivia hemen cevap yazdı: *Hayır. Tesadüf. Ve doğal yoldan...*

"Gönder" tuşuna bastıktan sonra televizyonu açmak için kalktı ama o sırada yeni e-posta geldiğini belirten çınlamayı duydu. Şaşırarak bilgisayarına döndü. Gelen cevapta şöyle yazıyordu: *Kaynaklarım doğal yoldan olmadığını söylüyor.*

"Yok artık," dedi Olivia yüksek sesle. "Ama bu büyük bir sorun." Manfred'i uyarmalı mıydı? Genel durumu düşününce vazgeçti.

Sadece iki saat sonra haberciler Geceyarısı'na üşüşünce vazgeçtiği için pişman oldu.

Kasabadan çıkıp gitmediği için de pişmandı.

BELONGS TO Kaktüs Team

6

Manfred kendini işe kaptırmıştı. Bütün web sitelerini kontrol ediyor, aramaları cevaplıyor, bütün müritlerine öneriler ve kehanetler yağdırıyordu. Gerçi Manfred mürit yerine müşteri demeyi tercih ediyordu. Yeteneklerini kullanmaya başladığından beri hiç üçkâğıtçılık yapmamıştı. Ama bazen ihtiyaç duyduğunda yetenekleri devreye girmeyince, doğal olarak bir şeyler uydurması kaçınılmaz oluyordu.

Müşteri meselesine yaklaşımı buydu.

Kapı tıklatıldığında sıkıntıyla başını kaldırdı. Kim gelmiş olabilirdi? Geceyarısı'nda yaşayanlar hangi saatlerde yoğun çalıştığını bildiğinden ziyaretine gelmezdi. İçinde bir sıkıntıyla gidip kapıyı açtı. Açtığı gibi de suratında bir flaş patladı.

"Bay Bernardo, öldüğünde Rachel Goldthorpe'un Vespers otelindeki odanızda olduğu doğru mu?"

Sakın kaçak davranma, derdi büyükannesi hep.

Manfred, ödü koptuğu hâlde fırlayan nabzını ve yüz ifadesini kontrol altına almayı başardı. "Evet, kesinlikle doğru,"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

dedi. "Uzun süredir müşterimdi. Ölümü benim için de büyük şok ve üzüntü oldu." *Burada neler oluyordu ki? Niye kapısına dayanmışlardı?*

"Müşteri mi? Ne hizmeti alıyordu?" Önemsiz haberlere koşturulduğu belli olan genç bir kadın muhabir, cevap alma hakkında ısrarlı görünüyordu.

"Bildiğiniz gibi ben bir medyumum," dedi Manfred, sabrını sonuna kadar zorlayarak. Başka da bir şey söylemedi.

"Peki, Bayan Goldthorpe sizinle mücevherler meselesini konuştu mu?"

"Konuşmak mı? Hayır," dedi Manfred. "Tek söylediği, mücevherlerini sakladığıydı."

"Lewis Goldthorpe'un sizi annesinin mücevherlerini çalmakla suçladığını biliyor muydunuz?"

"Neden öyle bir şey söylediği hakkında en ufak bir fikrim bile yok," diye yanıtladı Manfred. *Hasta beyinli bir manyak olması dışında tabii.* Geceyarısı Emanetçisi'nin önüne park eden arabalardan inen insanları gördü. Onun evine doğru geliyorlardı. "Ben de çok şaşırdım. İzin verirseniz, avukatımı aramam gerekiyor." Bunu söyler söylemez kapıyı acele etmeden kapattı ve kilitledi. Ardından hemen cep telefonuna davrandı. Numaraları tuşlarken bir taraftan, renkleriyle evin içini şenlendiren perdelerini çekti. (Perdelerin takım olması gerekebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.) Evin kararması pek hoşuna gitmemişti, öte yandan insanların fotoğraf çekmek uğruna ne kadar ileri gidebileceklerini de kestiremiyordu.

Sabit telefonu çalınca ahizeyi kaldırıp indirdi. Sonra tekrar kaldırıp kenara bıraktı. Biraz sonra da cep telefonunda neşe-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

li bir ses duyuldu. "Clearfork Smith ve Barnwell! Kiminle görüşmek istemiştiniz?"

"Jess Barnwell, lütfen," dedi Manfred. Sesindeki paniği kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Kim arıyor diyeyim?"

"Manfred Bernardo."

"Bir saniye."

Kadının tekrar konuşması gerçekten de bir saniye sürdü. "Bay Barnwell şu anda bir toplantıda, Bay Bernardo, ama toplantıdan çıkar çıkmaz sizi arayacak."

Belli ki Jess haberleri kısmen de olsa duymuştu. "Güzel," dedi Manfred samimiyetle. "Bekleyeceğim. Ona kapımın önünde gazeteciler olduğunu söyler misiniz?"

"Söylerim," dedi kadın anlayışlı bir şekilde.

Kapı hâlâ tıklatılıyordu. Manfred bilgisayarının başına oturdu, ama müşterileriyle ilgilenmekte zorlanıyordu.

Sonunda cep telefonu çaldı. Manfred hemen açtı. "Jess?" dedi.

"Hayır. Ben Arthur Smith. Dışarıdayım. Gelebilir miyim?"

Geceyarısı bölgesinin de dâhil olduğu Davy County şerifiydi bu. Manfred onunla aylar önce tanışmış, adamdan hoşlanmıştı. "Tamam. İçeri dalmaya hazırsan, kapıya geliyorum."

"İki kere çalıp ara vereceğim, sonra tekrar iki kere tıklatacağım," dedi Smith telefonu kapatmadan önce.

Manfred kapının arkasında durdu. Sonra tıklamaları dinledi. Ardından kapıyı açtığında Arthur Smith hızla içeri girdi.

Smith, belli belirsiz ağarmaya başlayan dalgalı açık kahve saçlarıyla kırklı yaşlarındaydı. Büyük, mavi gözlerini dikti-

BELONGS TO Kaktüs Team

ğinde, bazen rahatsız edici olabiliyordu. Bobo'nun kayıp kız arkadaşının cesedi bulunduğunda Smith, Geceyarısı sakinlerine karşı son derece doğrudan ve dürüst yaklaşmıştı. Manfred adamı bu hâliyle sevmişti. Kapıyı açıp kaparken fotoğraf vermemeye dikkat etti.

"Burada neler oluyor?" dedi Manfred. "Neden bu insanlar kapıma yığıldı?" Korkusu ve öfkesi, kelimelerine küçük patlamalar olarak yansıyordu.

"Hemen gelmeye çalıştım. Ama boşanma davam için mahkemeye gitmem gerekti. Yardımcılarımdan biri bir dükkân hırsızlığı olayıyla ilgilenmeye gitti, diğerinin de kolu kırık. Attan düştü," dedi Smith.

"Peki," diye karşılık verdi Manfred. "Bu, istisna bir durummuş."

"Buralarda o kadar da istisna sayılmaz," dedi Smith. "Oturabilir miyim?"

"Tabii. Boşanma için de üzüldüm. Bu insanların neden buraya yığıldığını biliyor musun? Hangi cehennemden çıktılar böyle? Benden ne istiyorlar?"

"Bana Dallas'ta olanları anlat. Senden dinlemek istiyorum. Bu arada sen anlatırken biraz çay ya da bir bardak su alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Manfred. Şerifin telaşını yatıştırmaya çalıştığını fark ettiğinden beri biraz daha rahatlamıştı. Birkaç derin nefes alıp Arthur Smith'e şekerli, buzlu çay hazırladı ve adamı eski yemek odası, yeni oturma odasındaki kanepede televizyonun karşısına oturttu. Düz ekran televizyon eski bir sehpanın üstünde duruyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Antika ha?" diye sordu Smith, dikkatli bir şekilde kanepeye otururken.

"Büyükannemden kalma eski eşyalar," dedi Manfred. "Öyle antika falan sayılmaz. Eski püskü şeyler işte." Zaten Manfred böyle şeylere hiç önem vermezdi. Rahat olduğu sürece mutluydu. "Dallas'ta olanları anlatayım," dedikten sonra Arthur Smith'e olan biten her şeyi anlattı. Sadece Olivia'yla ilgili şüphelerinden bahsetmedi. Smith'in daha çok Rachel Goldthorpe olayıyla ilgilenmesi de işini kolaylaştırdı.

"Onu daha önce ne kadar sık görürdün?" diye sordu şerif.

Geceyarısı'na dönünce Manfred ajandasından tarihlere bakmıştı. Aldığı çıkışı konuğuna verdi. "Onunla yüz yüze görüştüğüm tarihler bunlar," dedi. "Birkaç kere de telefonda konuştuk ama Rachel daha çok yüz yüze görüşmeyi severdi."

"Peki, buluştuğunuzda ne yapıyorsunuz?" diyen Smith, dinlemek için dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi kanepede arkasına yaslandı.

Manfred iç çekti. "Her şeyden önce müşteri randevu için bir depozit yatırıyor."

"Mantıklı," dedi şerif, biraz kuru bir sesle.

"Müşterim otel odama geldiğinde seansa başlıyoruz. Yatak odası görünmesin, daha profesyonel bir ortam olsun diye hep süit tutarım. Hem süitlerde genellikle bir yemek masası oluyor. Masanın üzerine müşterinin geleceğini okuyabilmem için gerekli malzemeleri sererim ya da müşterinin sorusunu dinlerim."

Smith not defterini çıkardı. "Ne tür malzemeler?" dedi ciddiyetle.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Manfred rahatlamıştı. Ruhsatlı medyumlara karşı genel tavır bazen fazlasıyla zorlayıcı oluyordu.

"Şey... Tarot kartları, kristal küreler..."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Şerif şimdi çileden çıkmış gibi bakıyordu.

"Hayır," dedi Manfred gergin bir şekilde gülümseyerek. "Tabii kartlar ya da küre üzerinden geleceği görüyorum diye bir iddiam asla olamaz. Görmem gereken önümde olduğu sürece yeteneğimi her türlü kullanabilirim."

"Yeteneğin."

"Nadiren uyduruk şeyler söylerim, Arthur." Manfred, şerife ilk ismiyle hitap edecek kadar öfkelenmişti.

"Pekâlâ. Sen anlatmaya devam et."

Manfred her şeyi ince ince düşünerek anlattı. Hafızası iyiydi; bu, işini yaparken de hayatını kolaylaştırıyordu ve dahası Rachel'ın söylediği her şeyi çok iyi hatırlıyordu.

"Yanında büyük bir çantası mı vardı?"

"Evet."

"Ne kadar büyük?"

Manfred omuz silkti. Elleriyle yaklaşık otuz beş santim genişliğinde, en fazla on veya on beş santim derinliğinde bir hacmi tarif etti. "Sanırım böyle bir şeydi? İçi tıka basa doluydu. Söylediğine göre hastaymış. Zatürre atlatmış. Küçük kâğıt mendil paketini bulabilmek için çantayı karıştırmış olması lazım."

"Hep büyük çantayla mı dolaşırdı?"

Manfred hatırlamaya çalıştı. Sonunda omuz silkti. "Çantalardan pek anlamıyorum galiba."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Daha önceki buluşmalarınızda çantasını sık sık açıp kapar mıydı?"

Manfred, birkaç saniye boyunca şerife boş gözlerle bakıp hatırlamaya çalıştı. "Hiç ihtiyacı olmadı," dedi ağır ağır. "İlk seferinde masaya bir aile fotoğrafı çıkardığını hatırlıyorum. Ölen kocasının fotoğrafı vardı. Yani Morton. Ama sadece depozit yatırmakla kalmamış, bütün ücreti ödemişti, o yüzden çek yazması gerekmedi. Dokunarak görmemi bile istemedi. Klasik seansları seviyordu."

"Yani?"

Manfred fark ettirmeden iç çekti. Kendini anlatmayı hiç sevmezdi. Dahası bu tür şeylere inanmayan insanların gözlerindeki o imalı bakışlardan hep nefret etmişti. Yine de şu anda terslenecek durumda değildi; bir şeyler uydurmak zorunda kaldığında genellikle ölüler dünyasıyla ilgili herhangi bir şey söylemez, daha çok hayata dair konuşurdu. Ressamların resim yapmak için her zaman ilham dolu olmadıklarına inanırdı. Keza yazarlar için de aynı şey geçerliydi. O yüzden istendiği her seferinde ruhlar âlemiyle bağlantı kuramamasını normal karşılıyordu. Ama bir şeyler söylemezse parasını alamazdı. Özetle elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor, gerçek kehanetler için kapıyı hep açık tutuyordu. Manfred, şerifin olayı bu derecede bir hoşgörüyle karşılamayacağını biliyordu. Omuz silkmemeye çabalayarak açıklamaya çalıştı.

"Normalde okuma yaparken karşımdaki insanın elini tutarım," dedi. "Onlar da göçüp giden bir sevdikleriyle konuşmak istediklerini söylerler. Ben o kişiyi çağırırım. Bu, deniz fenerinin denizi taramasına benzer. Sonra kim gelecek diye

BELONGS TO Kaktüs Team

beklerim. Her zaman beklenen kişi gelmez. Bazen çağrılan kişi orada değildir. Bazen daha acil bir mesaj iletmek isteyen bambaşka biri gelir."

Arthur Smith, sert bakışlı mavi gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Adamın önyargılı olmamaya çalıştığını görmek için medyum olmaya gerek yoktu. "Peki," dedi sonunda. "Demek sen de Rachel Goldthorpe'un elini tutuyordun. Çantası neredeydi?"

"Hatırlamaya çalışıyorum," dedi Manfred. "Sanırım sandalyesinin yanına bırakmıştı. Bazen kadınlar, askılıysa çantalarını sandalyenin arkasına asarlar. Ama Rachel'ın çantası askılı değildi." Çantayla odaya giren Rachel gözünde canlandı. Bej renkli yumuşak deriden yapılmış bir çantaydı. Tutma yerleri kısaydı. Kadının güçlükle nefes alışını ve soluk rengini hatırladı. "Masanın üzerine koymadı. O yüzden yere bırakmış olmalı."

"Seans sırasında odaya giren başka biri oldu mu?"

"Ah, hayır. Genellikle müşterilerime mini bardan bir şeyler ikram ederim ama bir şey istemedi. Yanında bir şişe su getirmişti."

"Anlamadım?"

"Bir şişe suyu vardı. Evian falan değil. Siyah renkli bir su şişesi. Üstünde kelebek desenleri vardı. Torunu hediye mi etmiş ne, öyle bir şey işte."

"Şişeyi ne yaptı?"

"Masanın üzerine koydu. Oturduktan sonra büyük bir yudum aldı. Öksürüğüne iyi geliyordu."

"Demek öksürüyordu."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Tabii. Güçlükle nefes alıyordu. Zatürreyi yeni atlattığını söyledi."

"Su şişesine ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Sağlık görevlileri geldiğinde masanın üzerinde duruyordu, şişeye ne olduğu şimdiye kadar aklıma bile gelmemişti. Odayı incelemeye geldiklerinde beni dışarı çıkardılar; sonrasında sadece eşyalarımı toplamak için girdim ve yandaki odaya geçtim."

"Bayan Goldthorpe'un cesedi çıkarıldıktan sonra odaya ilk girdiğinde yalnız mıydın?"

"Hayır, yanımda komi vardı."

"Her saniyesinde mi?"

"Evet," dedi Manfred. "Odadan çıkmama yardım etmesi söylenmişti. Aslında sürekli etrafımda dolaştığı için bir an önce yan odaya taşınmak için fazlasıyla hızlı davrandım."

"Neden?"

"Olan bitenler, beni çok sarstı," dedi Manfred samimiyetle. "Şarj aletlerim konusunda takıntılıyımdır. Daha önceki son seferinde şarj kablomu otel odasında unutmuşum. Yenisini almak kolay değil. Başka bir sefer de en sevdiğim Tarot destemi unutmuştum." Ellerini iki yana açtı.

"Çöp kutusuna baktın mı?" Smith öne eğilmiş, soluk mavi gözlerini Manfred'inkilere dikmişti. Manfred, adamın kaşlarının oynayıp oynamadığını görmeye çalışmak gibi saçma sapan bir hisse kapıldı.

"Çöp mü? Hayır. Sağlık görevlilerinin bıraktığı bir takım şeyler odanın çeşitli yerlerindeydi. Ama çöp kutusuna bakmadım."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Su şişesini görmedin mi?"

"Hayır. Polisler almadıysa siyah renkli olduğu için bir yerlere yuvarlanıp gözden kaçmış olabilir. Eşyaların altına falan girdiyse görmemiş olabilirim."

"Peki ya çanta?"

"Onu *kesin* fark ederdim. Hatta aileden biri gelene kadar tutmaları için otel çalışanlarını sıkıştırırdım. Sanırım sağlık görevlileri ya da polisler almıştır. Bu konularda hassasımdır. Özellikle Lewis Goldthorpe gibi bir kaçık işin içindeyse."

"Ondan bahsetmişken... Daha önce tanışmış mıydın?"

"Evet," dedi Manfred, yüzünü ekşiterek. "Annesi ondan çok bahsetmişti. Kadına az çektirmedi. Rachel, bundan önceki seferinde benimle buluştuğunda annesini takip etmiş. Biz odadayken kapıyı yumruklamaya başladı. Beni annesiyle yatıp kalkmakla suçladı ve bunu söylerken ağzına geleni söylemekten çekinmedi ki yatıp kalkmak tabiri bile söylediklerinin yanında hafif kalır."

"Böyle bir olaydan sonra Bayan Goldthorpe'un seni yeniden görmek istemesine biraz şaşırdım," dedi Smith.

"Aslını istersen ben de şaşırdım. Bana oğlundan çok çektiğini söylemişti. İki kızı hoş insanlara benziyor. Böyle bir oğlu olması aklıma sığmıyor."

"Ondan hoşlanır mıydın?"

"Tabii ki." Manfred o günden beri kadının bedenini terk eden ruhunu, bunun ne anlama geldiğini anladığı anda içinde hissettiği dehşeti tekrar tekrar yaşamıştı. Kocasıyla iletişim kurmasaydı, Rachel acaba hayatta olur muydu? Manfred çağırdığında Morton karısını almak için mi gelmişti? Yoksa

BELONGS TO Kaktüs Team

karısı zaten öleceği için mi gelmişti? Manfred merak ediyordu. *Rachel o saniyede evindeki yatağında olsaydı yine de ölür müydü?*

"Manfred?"

"Efendim?" İrkilerek başını kaldırdığında Smith'in endişeyle kendisini seyrettiğini fark etti. "Affedersin, ben sadece… kendimi kötü hissediyorum. Rachel çok hoş bir kadındı. Keşke hâlâ hayatta olsaydı. Gerçi bu benim elimde olan bir şey değil."

"Sence eceliyle mi öldü? Feleğin çarkı döndü ve piyango ona mı vurdu?" Arthur Smith, samimi bir merakla soruyordu.

Manfred o sırada adamın biraz afallamış olabileceğine kanaat getirdi. "Evet, öyle düşünüyorum. Umarım beni görmek için o kadar yolu tepmesi, onu yormamıştır. Kulağa kötü geliyor, ama doktorda muayene olurken, yatağında yatmış televizyonda pembe dizi seyrederken ya da marketten portakal suyu alırken de o saniyede ölüme yazılı olduğunu umarım. Bunun cevabını gerçekten bilemem. Otopsiden ne çıktı?"

"Kötü bir zatürre geçiren, yaşını başını almış, hafif kilolu bir ev hanımı olduğu sonucuna varıldı. Ama zehirlenme ile ilgili testlerin sonuçları henüz elimize gelmedi."

"Sence su şişesinde bir şey mi vardı?"

"Şu anda öyle bir şey diyemem, çünkü sonuçlar elimde değil," dedi Smith ciddiyetle.

"Yani mesele bu mu?" Manfred, dışarıdaki gazetecileri görebiliyormuş gibi parmağıyla kapıyı gösterdi.

"Daha çok Bayan Goldthorpe'un kaybolan mücevherleriyle ilgili," dedi şerif. "Emniyet, sigorta şirketinden mücev-

herlerin dökümünü aldı. Yani oğlu, seni kadının çantasını çalmakla suçladıktan sonra."

Manfred'in ağzı açık kaldı. "Yani herif ciddi, öyle mi?" dedi. Kulaklarına inanamıyordu. "Daha annesinin cesedi bile soğumadan *mücevher* derdine mi düştü?"

"Öyle konuşuyor."

"Rachel, oğlunun mücevherlerin peşinde olduğunu söylemişti," dedi Manfred. Sesindeki öfkeye engel olamıyordu.

"Tam olarak ne dedi?" Bu soru, Smith'in sormak için geldiği sorunun ta kendisiydi.

"Mücevherlerini oğlundan saklamak zorunda kaldığını söyledi. Kızgındı, aynı zamanda kırgındı da. Lewis ona artık bunadığını, onun iyiliği için mücevherlere sahip çıkacağını söylemiş."

"Peki, sen ne dedin?"

Manfred bu konuşmadan iyice sıkılmaya başlamıştı. "Bir şey demedim. Ama ona mücevherleri sakladığı yeri kızlarına söylemesini tavsiye ederdim. Ya da bir bankada kasa kiralayıp avukat eşliğinde Annelle veya Roseanna'ya yetki vermesini söylerdim."

"Daha önce böylesi bir öneri getiren başka kimsesi olmaması kötü olmuş," dedi Smith. "Sana Lewis'in geleceğiyle ilgili bir şeyler sordu mu?"

"Müşterilerim dışında kimsenin geleceğini okumaya çalışmam," dedi Manfred, bir parça şok olarak. "Başta Morton'la konuşmak istedi, ama kocası geldi ve… onu aldı."

Kulaklarına inanamıyormuş gibi bakma sırası Smith'deydi. "Ölü bir adamın karısını öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Hayır!" derken Manfred yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. "Öyle bir şey söylemiyorum tabii ki!" Derin bir nefes aldı. "Morton'u çağırdığımda, hemen geldi. Aslına bakarsan... biraz şaşırdım. Hatta psişik güçlerimin zirvede olduğunu düşünerek biraz da kendimle gurur duydum. Şimdi anlıyorum ki belki de Morton çağrılmayı bekliyordu. Bence karısının ölmek üzere olduğunu biliyordu ve korkmasın diye yanında olmak istedi."

Manfred, daha önce de mantıklı düşünmeye alışmış bir adamın böylesi mantıksız ve inanılmaz bir iddiayla karşılaştığında verdiği tepkiye tanık olmuştu.

"Sence..." Arthur Smith ara verdi. Derin bir nefes aldı, omuz kaslarını gevşetmek istiyormuş gibi başını yana eğdi. "Sence Bayan Goldthorpe ölmek üzere olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır," dedi Manfred. Bunu iki kere düşünmesine gerek yoktu. "Bilmiyordu. Hâlâ hayat doluydu. Sağlığının iyi olmadığının farkındaydı ama bünyesinin bu kadar zorlandığını, onu ölüme kadar götürebileceğini bilmiyordu."

"Bundan emin görünüyorsun."

"Kesinlikle. Bu arada Fort Worth'den Jess Barnwell'i aradım. Daha önce de beni temsil etti."

"Güzel," dedi Arthur. "Bir avukata ihtiyacın olacak. Jess Barnwell hakkında iyi şeyler duydum. Üstesinden gelemeyeceği bir şeyler olursa Davy'den Magdalena Orta Powell'a da başvurabilirsin."

"Uzun isimmiş," dedi Manfred gülümseyerek.

"İyi avukattır."

BELONGS TO Kaktüs Team

Aynı anda ayağa kalktılar. "Kapıdakileri uzaklaştırabilir misin?" diye sordu Manfred, başıyla kapıyı işaret ederek.

"Denerim," dedi Arthur, pek de umutlu sayılamayacak bir tavırla. "En azından bahçenden uzak durmalarını söylerim."

"Çok iyi olur," diyen Manfred, şapkasını başına geçiren şerifin çıkabileceği kadar kapıyı araladı. Barnwell'in şimdiye çoktan aramış olması gerekirdi. Tekrar hukuk bürosunu aradı. Bu sefer sekreter, "Kusura bakmayın, Bay Bernardo, ama Bay Barnwell başka bir temsilci bulmanız gerektiğini söylüyor," dedi ve devam etti, "Daha önce de Goldthorpe ailesi için çalışmıştı ve dün Bay Goldthorpe ile özel anlaşma yaptı."

"İyi de Morton Goldthorpe öleli çok oldu."

"Bay Lewis Goldthorpe'tan bahsediyorum," dedi kadın, dikkatli bir şekilde sesine yorum katmamaya çalışarak. "Gerçekten üzgünüm," dedikten sonra da telefonu kapattı.

Manfred, hemen Magdalena Orta Powell'ı aradı. Kendini kuduz tilkiden saklanmaya çalışan bir tavşan gibi hissetmeye başlamıştı.

Avukatın asistanıyla uzun bir görüşme yaptı. Phil Van Zandt, ismini kolay kolay unutması mümkün değildi. Van Zandt'ın sesinden anladığı kadarıyla telefondaki genç adam da kendisi gibi yirmili yaşlarının başındaydı. Ve "buralardan" olmadığı kesindi.

"Yarın saat dörtte buraya gelebilir misiniz, Bay Bernardo?" dedi Van Zandt, ekrandaki ajandayı kontrol eden birinin ses tonuyla. "O zamana kadar mahkemeden dönmüş olur."

"Phil, şöyle bir durum var. Ben Geceyarısı'nda yaşıyorum ve gazeteciler kapımın önünde kamp kurdular. Ancak bir

BELONGS TO Kaktüs TEAM

zırh kuşanırsam evden çıkabilirim. Gerekirse yaparım, ama gerçekten bunu yapmak istemiyorum. Bayan Powell'ın evime gelmesi mümkün olabilir mi?"

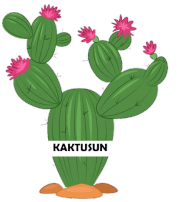
"Bir bakayım. Bekleyin lütfen." Telefonda elektronik bir vızlama sesi duyuldu. Sonra müzik başladı. Kötü müziklerden değildi.

Phil, iki dakika olmadan tekrar konuştu. "İki gün sonra saat on birde gelebilecek," dedi. "Bu arada hepimiz heyecana kapılmadan, avukatlık ücretini söyleyeyim."

Küçük ve pratik bir konuşmanın ardından Manfred, neden bu kadar çok çalışıp para biriktirdiğini, neden son birkaç aydır bu kadar işine yoğunlaşma ihtiyacı hissettiğini anladı.

Hepsi Magdalena Orta Powell'ın avukatlık ücretini ödeyebilmek içindi.

BELONGS TO Kaktüs Team

7

Olivia'nın markete gitmesi gerekiyordu. Küçük dairesinde her zaman yemek pişirdiği söylenemezdi, mikrodalga hep daha kısa çözüm olmuştu, ama kâğıt havlu bitmişti, tuvalet kâğıdı bitmek üzereydi ve nedense canı dilimlenmiş elmayla vanilyalı meyve püresi istemişti. Dışarıda neler olup bittiğine dair herhangi bir fikri olmadığı için, arabasına gitmek üzere Geceyarısı Emanetçisi'nin yan kapısından çıktığında, Manfred'in evinin önündeki küçük kalabalığı görünce şaşırdı.

Hemen geri kaçtı. Bir süre sinirinin yatışmasını bekledi. Sonra topuklarının üzerinde dönüp dükkânın kapısına yöneldi. Bobo, en sevdiği koltuğunda kitap okuyordu. Kadifeyle kaplanmış koltuk, düşmüş bir zenginin tahtını andırıyordu. Elektronik kitap okuduğuna bakılırsa, yüz harika gizem ve polisiye romanı okuma programına hâlâ sadık kaldığı anlaşılıyordu. Olivia, onun okuma listesini nasıl oluşturduğunu, kitapları neye göre seçtiğini bilmiyordu ama programa sıkı sıkıya bağlı kalmasını takdir ediyordu.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Dışarıda neler oluyor öyle?" diye sordu, başparmağıyla kiralık evi işaret ederken.

"Sana da günaydın," dedi Bobo, elektronik kitabını gönülsüzce kucağına indirirken. "Yirmi yedinci kitabımdayım. Dorothy L. Sayer; *Bellona Kulübünde Tatsızlık*."

Olivia, Bobo'nun ukalalıklarına katlanacak havada değildi. "Neler. Oluyor?" diye üsteledi.

Tam sorusunun üzerine içeri giren Joe, "Evet," dedi. "Neler oluyor?"

"Dışarı çıkıp birkaç dakika dinledim. Manfred, mücevher hırsızlığıyla suçlanıyor ve bu yüzden yaşlı kadını öldürdüğü ima ediliyor," dedi Bobo. "Olay yerinde olduğun için benden daha iyi bilmen gerekiyor." Olivia'ya imalı bir bakış fırlattı.

"Manfred'in olayıyla hiç alakam yok," dedi Olivia hemen. "Kim suçluyormuş? Ne çalınmış?"

"Çöpleri kaldırıma bırakmak için çıktığımda gazetecilerden bu kadarını duydum," dedi Bobo. "Bildiğim kadarını sana söyledim."

Joe atıldı. "Buna bir saniye bile inanmam. Manfred? Yok, olmaz öyle şey."

Olivia ateş püskürüyordu ama bunu gizlemeyi başardı. Bazı durumlarda ipleri ele alıp harekete geçecek kadar güçlü ve etkili olabileceğini bilecek kadar aklı vardı. Yani her zaman olmasa da sık sık o gücü kendinde bulurdu. "O yapmadı," dedi.

"İkinize de katılıyorum," dedi Bobo. "Manfred, şarlatanlık yapan dürüst bir adam. Şu cinayet/intihar hafta sonuyla uzaktan yakından alakası olduğunu sanmıyorum. Düşünsenize aynı otelde hem de."

BELONGS TO Kaktüs Team

Bir an için dükkâna bariz bir suskunluk çöktü.

Olivia kaşlarını çattı. Suçlu hissetmiyordu. Ama mutlu da hissetmiyordu. Dahası gazetecilerin, kapılarının önüne kadar gelmiş olmasından nefret ediyordu. Otelin yeni sahipleri zaten yeterince berbattı. Geceyarısı'na yerleşmiş olmasının nedenlerinden biri, nüfus azlığı ve... içine sinmesiydi. "Bu saçmalığın bitmesini istiyorum," derken, Lem'i ne kadar özlediğini düşünüyordu.

Bobo, başını salladı. "Tabii," dedi. "Aynı taraftayız."

Olivia, rengârenk vahşi çiçek desenleriyle kaplı sallanan sandalyeye çöktü. Geceyarısı Emanetçisi'ne bırakılan eşyaları genellikle geri alan olmazdı. "Ciddi ciddi tutuklanacağından şüpheleniyorsun demek?"

"Evet, aynen," dedi Bobo. "Bence hiçbir suçu yok ama işte bilirsin... medyum olması, sahtekârlık algısını pekiştiriyor. Gerçek ne olursa olsun, yardım etmeye çalıştığı kadının oğlu tarafından böyle bir şeyle suçlanması hiç adil değil. Üstelik haber bir sonuca ulaşmadığı sürece gazeteciler kasabaya gelip gitmeye devam edecekler. Hatta haber dallanıp budaklandıkça burada kalabilecekleri bir otelimiz de var. Bir de Aubrey'nin öldürülmesiyle Lovell ailesinin ortadan kaybolması olaylarını da deşmeden durmazlar." Lovell çifti, Geceyarısı'ndan aniden ayrılmadan önce benzin istasyonunu işletiyordu. Aubrey Hamilton ise Bobo'nun eski kız arkadaşıydı; kasabanın kuzeyindeki dere yatağında ölü bulunmuştu.

Olivia birkaç dakika durum tahlili yaptı. Bu arada bir Joe'ya bir Bobo'ya bakıyordu. Bobo, bir sürü iyi niteliğinin yanı sıra insanları düşündürme konusunda gayet başarı-

BELONGS TO Kaktüs Team

lıydı. Lemuel'le tanışmadan önce neden Bobo'ya karşı bir erkek olarak ilgi duymadığını hep merak etmişti. Sonunda Bobo'nun dikensiz bir gül olduğuna karar vermişti. Şimdi de Geceyarısı'nı basan dikenli gül gazetecileri düşünüyordu.

"Biraz önce muhabirlerden biri manikür için geldi," dedi Joe. "Yeni bir gelişme olur endişesiyle Chuy'ye acele etmesini söyledi ama öte yandan Manfred'in kapısında dikilmekten yorulduğu belliydi. Demek istediğim, belki sıkılıp giderler."

Olivia, "Hiç şansı yok," dediğinde Bobo da başını salladı. Medya konusunda Joe'dan çok daha deneyimliydiler. Kapının çan sesini duyunca üçü birden başını çevirdi.

Bobo'yla Joe'nun yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, Peder'in Geceyarısı Emanetçisi'ne girmesine onlar da en az Olivia kadar şaşırmıştı. Üstelik Peder, elinden tuttuğu küçük oğlanla birlikte gelmişti.

Olivia, Peder'in dükkâna nadiren geldiğini, ziyaretlerinin bir elin parmaklarını geçmediğini bilirdi. Alışveriş ihtiyacı dışında Peder'in yaşam alanı, evi, Tanrı'nın Kutsal Sandığı Kilisesi, Hayvan Mezarlığı ve Ev Yemekleri Lokantası'ndan ibaretti. Acil bir durum olmadıkça bu alandan çıkmazdı.

Tam da bu yüzden acil bir durum söz konusu olmalıydı.

Peder'le oğlan içeri girdikten sonra kapı kapanmıştı ki bu sefer kolundaki sepetle Fiji içeri girdi.

"Oz Büyücüsü filminin setinden mi geliyorsun, Feej?" dedi Bobo. "Selam, Peder. Selam, küçük adam." Gidip oğlanın önünde eğildi.

Tabii ki çocukları sevecekti, diye geçirdi içinden Olivia, gözlerini devirmemeye çalışarak. "Peder," dedi. "Sizin için ne

yapabiliriz?" Peder'in etrafından dolaşıp oğlanın yanına giden Fiji'yi seyretti. Kadın çocuğu inceden inceye süzdü. Sonra sepetin kapağını açtığında Bay Yılışık dışarı atladı.

Kedi hemen çocuğun dibine gidip yukarı baktı. Çocuğun karmakarışık uzun saçları koyu kahverengiydi. Kot şort ve yaşına hiç uymayacak kadar tuhaf duran bir *Walking Dead* tişörtü giymişti.

"Selam, küçük birader," dedi Bay Yılışık, kulak tırmalayan ince sesiyle. Küçük oğlan bunu duyar duymaz kedinin önünde diz çöküp dikkatle yüzünü inceledi. Sonra birden kocaman gülümsedi. Büyüleyici bir gülümsemeydi. Başını kaldırıp Fiji'ye baktığında, Olivia çocuğun gözlerinin menekşe rengi olduğunu görebiliyordu.

"Tamam, ben âşık oldum," dedi Fiji neşeyle. "Selam, çocuk. Benim adım Fiji. Bu da Bay Yılışık."

"Ben de Diederik," dedi çocuk.

"Benim adım Bobo." Koca adam elini uzattığında çocuk çekinerek tokalaştı. Tokalaşmaları tuhaftı. Sanki çocuk hayatı boyunca hiç tokalaşmamıştı. Joe kollarını açtığında çocuğun hemen sarılması Olivia için büyük sürpriz oldu. Kısaca kucaklaştıktan sonra oğlan uzaklaştı.

"Ben de Olivia," dedi bir adım atarak.

Çocuk başını kaldırıp baktı. Olivia, tepeden tırnağı incelendiğini hissedebiliyordu. Çocuk elini uzatmadı ama saygılı bir şekilde başıyla selamladı. Olivia için bu kadarı yeterdi, hatta hoşuna gitmişti. Sonra çocuğun yüzünde başka bir ifade belirdi. Başını çevirip bir kokuyu takip ediyormuş gibi havayı kokladı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Bu koku ne?" diye sordu Peder'e.

Peder eğilip çocuğun kulağına bir şey fısıldadı.

"Ahhhh," dedi oğlan, şüpheleri doğrulanmış gibi.

Peder doğrulduğunda komşularına bakıyordu. "Diederik bir süre benimle kalacak. Babasının yapacak işleri var."

Olivia'nın aklına sorulabilecek en az beş soru geliyordu ama karşısındaki sırların adamı Peder Emilio Sheehan'dı. Sormamanın daha akıllıca olacağını biliyordu. Yanlış anlaşılabilirdi. Peder'le ters düşmeyi hiç istemezdi.

"Aramıza hoş geldin, küçük adam," dedi Bobo. "Peder'in işi olduğunda istediğin zaman gelip dükkânda takılabilirsin."

"Ya da Sorgulayan Zihin'de benimle takılabilirsin," dedi Fiji, eriyen tereyağı gibi.

"Okla ava çıkabiliriz," diye önerdi Olivia kuru bir sesle. Çocuğun ona bakar bakmaz saygı duyması hoşuna gitmişti. *Ya da en azından saçlarını tarayabilirim*, diye geçirdi içinden. Saç bakımı, Olivia'nın bildiği işlerden biriydi.

"Teşekkürler," dedi oğlan hepsine hitap ederek. Ses tonundan anlaşılmasa da memnun olduğu belliydi.

"Bu arada..." dedi Peder, sadede gelerek. "Kasabayı dolduran bu insanlar da neyin nesi? Otel yetmiyormuş gibi." Tozlu şapkasını çıkardığından, seyrelmeye başlayan düzgün taranmış terli saçları ortaya çıkmıştı.

"Oturun," dedi Bobo. "Anlatayım." Yetişkinlerin sohbetiyle ilgilenmiyormuş gibi görünen çocuk haricinde hepsi oturdu. Çocuk neredeyse çıt çıkarmadan dükkânı dolaşıyordu. Kocaman menekşe rengi gözleriyle gördüğü bütün tuhaf eşyaları incelerken, ağzı hayranlıkla açılıp kapanıyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Olivia, Geceyarısı Emanetçisi'ne ilk girdiğinde aynı hisleri yaşadığından, çocuğun hayranlığını anlayabiliyordu.

Dört yıl önceydi. Herhangi bir yere uçmak üzere Dallas'a gidiyordu. Doğuda bir yer düşünüyordu. Marthasville'de çok zengin bir adama arazisini satmak istemeyen yaşlı çiftçi meselesini halletmişti. Bir yerlere giderken asla aynı havaalanını kullanmaz, hiçbir zaman aynı ismi kullanmazdı. O gün ilk defa Geceyarısı'nın çıkışında, Davy Otobanı üzerinde bu dükkânı görmüştü.

Adı gece yarısı anlamına gelen Geceyarısı kasabası ilgisini çekmişti.

Acelesi yoktu, o yüzden kasabada kalmıştı. Bütün binaların perdeleri çekilmişti, ama Geceyarısı Emanetçisi... neredeyse hiçliğin ortasında sayılabilecek kavşakta yer alan dükkân hayranlık uyandırıcıydı.

İçeri girmek için büyük bir istek duymuştu.

Sonra da dükkândaki tuhaf ve gizemli eşyaların esiri olmuştu. Rafları dolduran bütün o nesnelere dokunmak istiyordu. Uzun süre içeride dolaşmıştı. Dükkânın yeni sahibi Bobo, akşam yemeği için bir saatliğine kapatmak zorunda olduğunu söylediğinde, Olivia onu arabasıyla Davy'ye götürmüştü. O zamanlar Ev Yemekleri, asla Madonna Reed kadar iyi birer aşçı olamayacak yaşlı bir çift tarafından çalıştırıldığından, akıllı davranıp otobana çıkmışlardı. Ama Davy'de hızla atıştırdıkları hamburger ve gazozdan sonra, Olivia kendini yine içi dışarıdan göründüğünden çok daha büyük olan Geceyarısı Emanetçisi'nde bulmuştu. Hava artık karardığı için de Lemuel'le tanışmıştı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Hayatında Lemuel gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Adamın o gece kendisi için ne düşündüğünü bilmiyordu ama Olivia daha gördüğü anda Lemuel'e kendini kaptırmıştı. Daha önce çok daha yakışıklı, zengin ve güçlü yüzlerce erkekle tanışmıştı. Lemuel'i görür görmez ne olduğunu anlamıştı. Fakat Lemuel... yaşındaki, gücündeki, acımasızlığındaki bir şeyler Olivia'nın aklını başından almıştı.

O akşam, kasanın arkasında gündüz ziyareti sırasında fark etmediği küçük tabela birden ilgisini çekmişti. "Alt katta kiralık daire" yazısından başka bir bilgi yoktu. "Okuyacak doğru insanı bekliyordu," demişti daha sonra Lemuel. Olivia da buna inanıyordu.

Hemen sevgili olmamışlardı. Biyolojik ve duygusal açıdan birbirlerine çekildiklerini hissettikleri hâlde ikisi de temkinli karakterlerdi. İlk flört aylarında birbirlerini tanımış, heyecanlarını kendi aralarında tutmuşlardı.

Nadir yaşanabilecek bir ilişkinin hatıralarına dalan Olivia, ancak Peder, "Lem ne zaman geri dönüyor, Olivia?" diye sorduğunda Geceyarısı Emanetçisi'ni ve küçük oğlanı hatırladı. Öte yandan soru, Peder'den beklenmeyecek kadar doğrudandı.

"Şu kitaplarını alıp arkadaşlarına danışmaya gitti," dedi. "Şu anda New York'ta." İşin özüne girmemişti; bu büyü kitaplarını, Lemuel yıllardır emanetçi dükkânlarında aramış, sonra tamamen şans eseri Bobo'nun dükkânında bulmuştu. Kitapları incelerken müthiş zaman geçirmişti. Ama bazılarında kullanılan dil o kadar eskiydi ki nasıl tercüme edeceğini bilemediğinden yüz yılı aşkın bir süreden sonra Geceyarısı'ndan ilk kez uzaklaşmıştı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Olivia, onunla gitmeyi teklif etmemişti. Zaten isteseydi Lemuel kendisi teklif ederdi. Gerçi Olivia içten içe sevgilisiyle gitmeyi ummuş, kendini her duruma hazırlamıştı ama Lemuel bahsini bile açmamıştı.

Peder, hâlâ devamını getirmesini bekliyordu.

"Ne zaman döneceğini bilmiyorum," dedi Olivia sakince. "Sanırım işi bittiğinde dönecektir."

"Onu arayabilir misin?"

"Tabii ki arayabilirim, ama aramam," diye yanıtladı Olivia. "Şu anda müthiş zaman geçiriyor ve bunu çoktan hak etti."

Aslında öyle olup olmadığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Gittiğinden beri Lemuel'den sadece iki kez haber almıştı. Birincisi Atlanta'da yardım edecek kimseyi bulamadığında, ikincisiyse Minnesota'lı bir çevirmen yardım edemese de New York'taki bir vampire yönlendirdiğindeydi.

Olivia, Lemuel için bir haftanın bir saniye gibi olduğunu hatırlatıp duruyordu. Oysa kendisi için her saniye âdeta bir hafta gibiydi. Hatta iki hafta. Dahası Lemuel'in kullanmayı bilse de telefondan hiç hoşlanmadığını da kendine hatırlatıyordu. Adamın cep telefonu vardı; zaten gittiği iki şehirden de kısa mesaj yollamıştı. O kadar.

Peder, Olivia'nın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ciddi görünüyordu. Ama Lemuel'le ilgili başka bir şey söylemedi. "Bütün o insanları buradan uzaklaştırmalıyız," dedi. Başını sağa doğru çevirip Manfred'in evini işaret etti. Oğlan yine Peder'in yanına dönmüştü. En son ilk raflardan birinde cam fanusta korunan ukuleleyi incelemişti. Çalgı, odadaki herkesten eski görünüyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Bunu hepimiz istiyoruz," dedi Bobo, Diederik'e bir bakış fırlatarak. Olivia, dükkândaki herkesin çocuğu bu kadar özel yapan şeyi merak ettiğinden emindi. "Ama kısa vadeli bir çözüm olduğunu düşünmüyorum."

Fiji, huzursuz bir şekilde kıpırdanıp duruyordu, sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Bobo, kolayda bir fırça ya da tarak var mı?"

"Tezgâhın altında bir tane var," dedi Bobo. Fiji, biraz karıştırdıktan sonra küçük bir saç fırçası buldu. İşe yarayacağından emin değilmiş gibi görünüyordu ama derin bir nefes aldıktan sonra kararlı adımlarla Diederik'e yaklaştı.

"Gel bakalım, genç adam," dedi. "Sanırım artık şu fırçayla tanışma zamanın geldi." Diederik ona korkuyla baktı ama Fiji'nin sesindeki emre uymazlık edemediğinden gelip önünde durdu. Çocuğu önüne çevirip arkadan saçlarını nazik bir şekilde taramaya başladığında, Olivia onları görmemek için başını çevirdi.

Fiji işini bitirdiğinde çocuk gerçekten de daha az yabani görünüyordu.

"Sen çocukla ilgilenirken, biz de durum hakkında konuşalım," dedi sonunda Peder. "Olivia!"

"Efendim?" Olivia sırtını dikleştirip yaşlı adama baktı. Kıyafetleri eski püskü, saçları seyrek, cüssesi küçük olsa da Peder konuştuğunda herkes kulaklarını açıp dinlemek zorunda hissederdi.

"Manfred'de olmadığını anlamaları için şu kayıp mücevherleri bulman gerekiyor. Ancak o zaman giderler."

"Niye ben buluyormuşum?" dedi Olivia sinirlenerek.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Çünkü hırsız olan sensin," diye yanıtladı Peder. Sesinde herhangi bir yargılama yoktu. "Bir hırsız gibi düşünüp öyle bir şeyin nereye saklanacağını ancak sen tahmin edebilirsin."

Çok daha kötü kelimeler seçebilirdi, dahası hepsi doğru olurdu, o yüzden Olivia bir an için rahatladı. Ama herkesin gözlerini kasten kaçırmasından hiç hoşlanmamıştı. Buz gibi bir duygunun damarlarında süzüldüğünü hissedebiliyordu. Herkes ona sırtını döndüğünde hep böyle hissederdi.

"Peki, Manfred'e niye yardım edecekmişim?" diye sordu. "Onu tanımıyorum bile."

"Olivia," dedi Peder. Tek kelime yetmişti.

"Elimden geleni yaparım," dedi Olivia. "Ama ihtiyacım olduğunda hepinizin yardımı esirgemeyeceğini bilmem gerekiyor."

"Ben yardım ederim," dedi hemen Fiji. Diederik'e odaklanmış olsa da onları dinliyordu. Eteğinin cebinden lastik bir bant çıkardı.

Cebinde lastik bant olmasaydı şaşardım, diye düşündü Olivia. *Yardım etmeye bu kadar gönüllü olmasa da şaşardım.* Ama düşüncelerinde herhangi bir aşağılama yoktu. Olivia, sonunda Fiji'nin son derece kibar bir insan olduğuna ikna olmuştu.

"Ne zaman istersen yardım ederim," dedi Bobo da.

Joe bir an için duraksadı. "Chuy'yle ben de elimizden geleni yaparız," dedi temkinli bir şekilde. "Tabii Rasta da her zaman yardıma hazır," diye eklediğinde Peder'le çocuk haricinde herkes gülüştü.

Olivia, yardım tekliflerine başını sallayarak teşekkür etti.

BELONGSTO Kaktüs Team

Fiji, Diederik'in saçlarını düzgün bir atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Çocuk artık bambaşka görünüyordu. Hatta çok daha büyük bile sanılabilirdi.

"Peder, Diederik'in banyo yapması gerekiyor," dedi Olivia. Saç bakımı konusunda bütün kredinin Fiji'ye gitmesi fikri hoşuna gitmiyordu.

Peder, ilk kez görüyormuş gibi çocuğa baktı. "Öyle diyorsan..." dedi. Çocuğa döndü. "Diederik, sana iyi bakmam gerekiyor. Babana söz verdim." Ardından komşularına baktı. "Şapel bir süre boş kalacak. Gözünüz kulağınız orada olsun. Bugün saat dörtte bir cenaze var. Köfte adında bir kedi."

O sırada patisini yalayan Bay Yılışık donakaldı. Öksürüğe benzer bir ses çıkardığında, Olivia onun güldüğünü fark etti.

"Sence Köfte ismi Bay Yılışık'tan daha mı kötü?" diye mırıldandığında, kedi ona kötü kötü baktı.

Peder başka bir şey söylemeden, üç yaşında bir çocukmuş gibi Diederik'in elini tuttu... İyi de bu çocuk kaç yaşındaydı? Olivia, Peder'in evine yönelen tuhaf ikilinin ardından bakakaldı. Muhtemelen Diederik birazdan küvetle tanışacaktı. "Sizce kaç yaşında? Yedi mi, sekiz mi?"

Fiji kaşlarını çattı. "Dün gece gördüğümde daha küçük olduğunu düşünmüştüm."

Bobo omuz silkti. "Bence on yaşında falan."

Fiji, Bay Yılışık'ı sepetine yerleştiriyordu. "Bence de on," dedi. "Ama dün gece çok daha küçük görünüyordu."

"Yarın kaç yaşında olacağını merak ediyorum," diye araya girdi Joe. Sonra o da başka bir şey demeden çıktı. Geride kalanlar saptamayı hazmetmeye çalışıyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Ne biliyor acaba?" dedi Fiji.

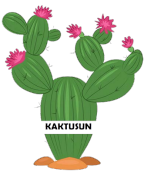
Sohbetten sıkılan Olivia, "Gidip Manfred'le konuşmam gerekiyor," dedi. "Ama önce telefonla arayayım." Cep telefonunu almak için dükkânın altındaki dairesine gitti.

Telefonu eline aldığında Lemuel'i aramak için yanıp tutuşuyordu.

Ama aramadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

Telefonda konuştukları gibi Manfred, Olivia'yı içeri almak için kapının ardında bekliyordu. Olivia, bir koşu arka kapıya vardığında gazetecilerden bazıları bir şey gördüklerinden bile emin olamadı. Görenler de harekete geçemeden Manfred, komşusunu içeri alıp kapıyı kilitlemeyi başardı.

"Uf, seni gördüğüme sevindim. İçecek bir şeyler ister misin?" dedi Manfred. Oysa karşısındaki manzara pek de güven verici değildi. Ölümcül Olivia, sinirli ve yorgun görünüyordu. Manfred süper-kadını görmeyi beklemişti ama bununla yetinmesi gerekecekti. Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

"Olur," dedi Olivia. "Biraz su iyi olur."

Mutfaktaki sıkış tepiş küçük masaya karşılıklı oturup bir süre birbirlerini süzdüler. "Sana gelmemi Peder istedi," dedi sonunda Olivia. Bu konuda hiç de mutlu olmadığı hemen anlaşılıyordu.

"Neden? Yani Peder'le kanka falan sayılmayız da."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Yanında kalan bir çocuk var. Diederik. Şimdilik bizim için büyük bir gizem." Olivia, küçümsercesine dudağını büktü. Geceyarısı'nda gizem hiç eksik olmazdı. "Peder, çocuğun etrafında gazeteci görmek istemiyor anladığım kadarıyla. O yüzden gitmelerinden yana. Ve gitmelerini sağlamanın en hızlı yolu, senin sorununu çözmek."

"Sence..." Manfred devamını getiremeden sustu.

"Çözebilir miyim?" Olivia gülümsedi. Gülümsemesi ancak nezaket gereğiydi. "Geceyarısı'nda sorununu çözebilecek birisi varsa, o da benim." Medyum komşusuna baktı. "Birtakım yeteneklerim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ah... tahmin etmiştim. Ama..." Manfred duraksadı. "Mesele şu ki Olivia, bildiğim kadarıyla yeteneklerin şiddetin sınırlarında dolaşıyor."

"Ne o, korktun mu?" Bu seferki gülümsemesini bir köpek balığından ödünç almıştı. Olivia, kendisi olmayı seviyordu belli ki.

"Evet," diye kabul etti Manfred. "En azından senden daha çok korkuyorum. Umarım bu sorunu çözerken... geri dönülmez bir şey yapmak zorunda kalmayız."

"Hiç senin kadar genç olmadım," diyen Olivia, bir süre gözlerini başka bir yere diktikten sonra devam etti. "Onaylasan da onaylamasan da bu işi halledeceğim. Bu artık sadece senin değil, kasabanın sorunu. Hadi bana olan biteni anlat."

Pekâlâ, elimde sadece bu var, diye geçirdi içinden Manfred. "Arthur Smith, bu sabah gazetecilerden hemen sonra damladı. Lewis Goldthorpe, beni Rachel'ın mücevherlerini çalmak-

BELONGS TO Kaktüs Team

la suçluyor. Yani ölen müşterimin," dedi. "Üstelik görünen o ki Rachel'ın ölümü doğal değilmiş. Ama henüz bütün kan testlerinin sonucunu almamışlar."

"Neden şüpheleniyorlar?"

"Arthur, kadının su şişesiyle ilgili bir sürü soru sordu. Sanırım şişede olmaması gereken bir şey olabileceğini söylemişler ona da."

"Yoksa içine bir şey mi attın?" dedi Olivia, bir kaşını kaldırarak.

"Şakası bile kötü," dedi Manfred. "Benim bir şey yapmadığımı biliyorsun. Ve hâlâ anlayamadıysan belirteyim; acayip korkuyorum."

Onun dalga geçmeye devam edeceğini düşünmüştü, oysa Olivia başını sallamakla yetindi. "Tamam o zaman. İlk yapmamız gereken, senin çaldığını iddia ettiği mücevherleri Lewis'in nereye sakladığını bulmak. Tabii mücevherleri onun sakladığı tezinden yola çıkıyorum. Sence neden böyle bir şey yapıyor? Bir de mücevherleri nereye saklamış olabileceğini düşünüyorsun?"

"Bunu düşünecek kadar zamanım oldu. Her şeyden önce, Lewis tam bir çatlak. Aynı zamanda, en azından Rachel'ın anlattıklarına bakılırsa hem sinsi hem de sahtekâr. Oğlu hakkında bir sürü şey anlattı. Zaten merhum kocasıyla iletişim kurma çabalarının en başlıca nedeni Lewis ve onun yarattığı sorunlardı."

"Sen de yardım edebildiğin için memnun oluyordun tabii." Olivia pis pis sırıtmasa da Manfred bu duygusunu hissedebiliyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Evet," dedi düz bir sesle. "Ona yardım edebildiğim için seviniyordum. Ve kocasıyla iletişim kurmak kolaydı. Birçok ruhtan çok daha kolay ulaşılabiliyordu."

Olivia'nın dudaklarında alaycı bir kıpırtı belirdi. "Pekâlâ," dedi. "Üstelemeyeceğim ki konumuza dönebilelim. Lewis neden sana kafayı bu kadar takmış olabilir?"

"Öncelikle Rachel'ın ona bırakması gerektiğini düşündüğü paraları harcaması fikrinden hiç hoşlanmıyordu. İkinci olarak, Morton'un karısına verdiği tavsiyeler genellikle Lewis'in planlarını tökezletmek üzerineydi. Rachel, kocasını dinlerdi. Üçüncü olarak da Lewis bir şekilde Rachel'la evlenmeye çalıştığıma kendini ikna etmişti."

Olivia, sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, tabii ki öyle bir çabam yoktu," dedi Manfred. Gülümsemeye çalıştı. "Rachel tatlı bir kadındı ama annemden bile yaşlıydı. Bana göre değildi."

"Yani Lewis'in mücevherleri çaldığına ve senden intikam almak için suçu üzerine attığına inanıyorsun, öyle mi? Böylece mücevherleri rahatça satabilecek. Bu mudur?"

"Bence mücevherleri oğlu çalmasın diye saklayan Rachel'dı. En azından bana öyle söyledi."

"Yani mücevherleri yanında tutmuyordu. Sen bu mücevherlere ne zaman ulaşmışsın?"

"Lewis, mücevherlerin Rachel'ın çantasında olduğunu iddia ediyor, çünkü sözüm ona benden sonra değer biçtirtmeyi planlıyormuş. Lewis'in iddiasına göre resepsiyondan yardım istemeden önce çantasını karıştırmışım."

"Çantasını düşürdüğünde ben de lobideydim," dedi Olivia.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Manfred ona bakakaldı. "Sahi mi?"

"Eşyalarını toplamasına yardım ettim. Sadece ben değil, bir sürü insan yardım etti. Ama çantada mücevher kutusu falan gibi bir şey yoktu. O yüzden doğruyu söylediğini biliyorum. Hatta çantasına hiç dokunmamış olduğunu düşünebilirim, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Manfred kararlı bir ifadeyle. "Hiç dokunmadım."

"Dahası muhtemelen polis parmak izleri arasında seninkilere rastlamadı sanırım?"

"Ben de öyle sanıyorum."

"Rachel, mücevherleri sakladığını söylemiş ya... ne tür mücevherlermiş bunlar?"

"Elmas ve yakutlardan bahsetmişti galiba."

"Tamam, demek mücevherleri Lewis'ten sakladığını söyledi. Bunu nerede yapmış olabilir? Kendi evinde bir yere sakladığından adım gibi eminim. İnsanlar bir şeyler sakladığında, yakınlarında olsun isterler."

"Hasta olduğu için uzun süre evden çıkamadığına göre benim de tahminim aynı yönde olur. Bir medyum olarak değil, bir arkadaş olarak ona bir banka kasası kiralamasını önermiştim. Önerimi dinlemiş olsaydı mücevherleri *gizlediğini* söylemezdi. Kasada olduğunu söylerdi."

Olivia başını salladı. "Öyleyse muhtemelen evde bir yerde. Oraya gitmişsindir umarım?"

"Evet, gittim." Manfred ziyaretini mutlulukla anmıyordu. "Gitmek istememiştim, ama ilk yüz yüze seansımızdan sonra Rachel, Morton'la yaşadıkları evi görmem için ısrar etmişti."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Eminim, bu sıkça yaptığın bir şey değildir?"

"Ah, kesinlikle. Genelde insanlar bir medyuma danıştıkları için en azından utanırlar. Ama Rachel öyle değildi. Beni ailesiyle tanıştırmak istedi. Kocasıyla yine iletişim kurabildiği için fazlasıyla heyecanlıydı."

Olivia'nın dudaklarında belli belirsiz tuhaf bir gülümseme belirdi. "Demek ailesiyle gerçekten tanıştın?"

"Evet. Arthur Smith'e de anlattım. Rachel'ın kızları Roseanna ve Annelle ile tanıştım. Aslına bakarsan beni bir tür jigolo olarak göreceklerini düşünerek endişeleniyordum. Lewis ilk seferinde benimle tanışmak için büyük yaygara kopardı. O zaman öyleydi." Olivia'ya, Rachel'la ikinci seansları sırasında Lewis'in kapıyı yumrukladığından bahsetti. "Onunla tanıştıktan sonra tanışmamış olmayı diliyordum. Bu arada ben oradayken, kızlar çocuklarını ya da kocalarını eve getirmemişti. Yani onları suçlayamam. Nasıl biri olduğumu bilemezlerdi."

"Enteresan," dedi Olivia samimiyetle. "Bana asıl gereken, evin planı."

"Büyük bir ev," dedi Manfred. Zaten onu en çok etkileyen de bu olmuştu. Hayatı boyunca, hiç bu kadar büyük bir eve adım atmamıştı. "Rachel'ın söylediğine göre yaklaşık altı yüz metrekare. İki katlı. İnce uzun bir arsa üzerine inşa edilmiş. Ön bahçede de arka bahçede de güvenlik kamerası var."

"Bahçeli semtlerden mi?" Olivia, çıkardığı küçük not defterine notlar almaya başlamıştı.

"Ah, hayır. Vespers gibi Rachel'ın evi de Bonnet Park'ta. Ama yaşadığı semt çok eski ve fazlasıyla burnu havada. Evi

BELONGS TO Kaktüs TEAM

komşulardan ve sokaktan, her iki taraftaki yüksek çitler ayırıyor. Arkadaki terasın alt tarafında bir yüzme havuzu var."

"Zemin katın planını çizebilir misin?"

Manfred biraz düşündü. "Sanırım," dedi. "Bütün odalara girmedim, ama Rachel biraz dolaştırmıştı. Bana her yeri göstermek istiyordu. Tuhaf bir davranış... ama Rachel çok sıcakkanlı biriydi."

Sonra zemin katın planını sile karalaya çıkarmaya başladı. Bir misafir odası, bir yemek odası, bir oturma odası, mutfak ve kiler... Bir de oyun odasıyla iki banyo vardı. Banyolardan biri oyun odasında, diğeri mutfakla oturma odasını bağlayan koridordaydı. "Terasla havuza, oturma odasındaki Fransız balkonlardan çıkılıyordu," dedi. "Bir de evin içini uçtan uca kaplayan bir hol vardı. Havuzun sağındaki müştemilata da oradan çıkılıyordu. Evin önünde, ziyaretçiler için U şeklinde bir araba yolu var. Bu yol evin arkasından aile garajına ulaşıyor. Yani herhâlde arkada bir garaj vardır. Emin değilim."

"Aslında hafızan hiç fena değil," dedi Olivia.

"Hiç öyle bir eve girmemiştim." Manfred ne kadar etkilendiğini, bir taraftan da hayranlığını gizlemeye çalışmasını hatırlayabiliyordu. Rachel Goldthorpe gibi sıcakkanlı bir insanın, tıpkı kilisede ya da Denney'nin yerinde gördüğü büyükanneler gibi böylesi büyük bir ev ve zenginlikle başa çıkmakta zorlandığını kestirebiliyordu.

"Tamam, peki ikinci kat?" Olivia, beklentiyle ona baktı.

"Fazla bilgim yok. Sadece hızla koridoru geçtik. Kızları korkutmak istemiyordum, o yüzden onları rahatlatmak adına ailemi falan anlatarak sohbet etmeye odaklanmıştım."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Bir gün bana da anlatmanı isterim," dedi Olivia.

"Sen de anlatırsan, anlatırım," dedi Manfred. Olivia ona ters ters bakınca da damarına bastığını anladı.

"İkinci katı hatırlamak için kendini biraz zorla," dedi Olivia, not defterini başıyla işaret ederek.

Hâliyle Manfred elinden geleni yapmak zorunda kaldı. "Pekâlâ, öndeki merdivenlerden yukarı çıkılıyor... sahanlıktan dönünce tekrar merdivenler başlıyor. Girişin üst tarafında iki katlı büyükçe bir hol var; sağdaki ilk oda Lewis'in. Yani küçükken orada kalıyormuş. Odanın kendi banyosu var. Kızların odaları ondan sonra geliyor ve ikisinin arasında bir banyo var. Tabii şu anda kullanılmıyorlar. Holün diğer tarafı ise ebeveynlere ait. İlk oda Morton'un çalışma odası. Yoksa Rachel kütüphane mi demişti? Küçük bir banyosu var. Hemen yanında devasa bir yatak odası bulunuyor. İçeriye sadece şöyle bir göz attım. Pencerelerden bazıları evin yan tarafına bakıyordu ve arkadaki havuzla müştemilata bakan kocaman bir balkon vardı. Lewis şimdi orada kalıyor."

"Ne zamandır?"

"İki yıldır falan. İlk defa bir müşterimin evine gidiyordum ve tek başıma yüz yüze ilk seansımdı." Utanarak gülümsedi. "Üstelik, hâlâ anlaşılmadıysa, evin büyüklüğü karşısında çok etkilenmiştim. Daha önce öyle bir şey görmemiştim."

Not defterindeki çizimlere bakan Olivia'nın yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Dokunmadan bile Manfred onun büyük bir evde yetiştiğini söyleyebilirdi.

Sonunda Olivia konuştu. "Ev ne kadar büyükse, saklanacak yer o kadar artar."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Manfred, tahminiyle içten içe övünmek için kendine biraz zaman tanıdı. Olivia'nın ses tonu her şeyi anlatıyordu. "Eminim ihtimalleri azaltabilirsin," dedi.

"Nasıl olacak o?"

"Bir şey saklarken, göz önünde olmasını istersin, doğru mu? İnsan doğası. Sen de söylemiştin; bir şeyi saklarken yakınında tutmaya çalışırsın. Rachel da mücevherlerini hâkim olabileceği bir yere saklamış olmalı. Lewis eve geri döndüğünden beri, saklayabileceği yerler kısıtlı olmalı." Manfred omuz silkti. "Bahçeyi sevdiğini biliyorum, o yüzden arka bahçeye gömmüş olması ihtimali var ama son birkaç haftadır yaşadığı hastalık göz önüne alınırsa evin dışına çıkmadığını söyleyebilirim."

"Aynen. Odasında olduğunda bile oğlunun uğramayacağını düşünüyorsa muhtemelen yatak odasında bir yere saklamıştır. Lewis en fazla bir şeyler içmek ya da atıştırmak için mutfağa girip çıkıyordur. Odasına giderken kullandığı için yukarı holdeki banyo ihtimal dışı. Aşağıdaki yemek odası ya da misafir odası da öyle. Bence ihtimaller şöyle sıralanıyor; Rachel'ın yatak odası, banyosu, Morton'un çalışma odası, sonra mutfak, sonra aşağıdaki odalar, sonra yukarıdaki boş yatak odası ve banyolar, son olarak da bahçe."

Manfred başını salladı. "Çok mantıklı. Şimdi ne yapıyoruz, peki?"

"Eve gizlice giriyorum," dedi Olivia. "Şansım yaver giderse iyidir. Yoksa keşif yapmam gerekir. Bu doğrultuda bir plan yapacağım. Mücevherler onda olsaydı Lewis'in seni suçlayacağını hiç sanmıyorum. Sonuçta mücevherler de mirasın bir

BELONGS TO Kaktüs Team

parçası ve en azından üçte birine sahip olacak. Tabii anneleri mirası üçe böldüyse. Mücevherleri Rachel'ın sakladığından eminim. Sana da öyle söylemiş zaten. Ve Lewis'in onları bulamadığından da adım gibi eminim. Yine de mücevherlerin sende olmadığını anlasa bile üstüne gelmeye çalışacaktır. Belki mücevherleri kız kardeşleriyle paylaşmamak için seni suçlamaya devam eder."

Sonra hiçbir şey söylemeden kalkıp kapıya gitti. Hafifçe aralayıp dışarı baktı. Arka bahçeye henüz gelen yoktu; belli ki şerifin tehdidi işe yaramıştı.

"Biliyorsun," dedi omzunun üzerinden. "Bu işten sıyrılmanın en kolay yolu, Lewis'i öldürmek olurdu."

"Yapmamanı tercih ederim," dedi Manfred.

Olivia omuzlarını silkti. "Peki," dedikten sonra tıpkı geldiği gibi hızla çıkıp âdeta bir duman gibi Geceyarısı Emanetçisi'nin yan kapısına doğru gözden kayboldu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

9

Peder, uzun adımlarla Cadı Işığı Caddesi'nden aşağı ilerlerken Diederik topuklarının dibinde ona yetişmeye çalışıyordu. Çocuk yıkanmış, saçları düzgünce taranmıştı. Joe, dükkânın vitrininden onları seyrederken gülümsedi. Uzun zamandır kasabada Diederik yaşlarında biri olmamıştı ve Joe şimdi bundan mutlu olduğunu hissediyordu. Peder her günkü rutin güzergâhı olan düğün şapeliyle hayvan mezarlığına gidiyordu.

Joe anlık bir kararla dükkândan koşarak çıktı ve tuhaf ikiliyi Peder şapelin basamaklarını tırmanırken yakaladı. "Günaydın," dediğinde Peder dönüp onu başıyla sertçe selamladı. Diederik gülümsedi. Taranmış saçları, temiz kıyafetleri ve apak suratıyla çocuk bu sabah tamamen başka görünüyordu.

Joe, "Fiji?" diye sorduğunda Peder yine başıyla onayladı. "Dün akşam çocuk için kıyafetler getirdi," dedi. "Üzerine de tam uydu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunları sevdim," dedi Diederik. Belirgin bir aksanı vardı ama Joe nereli olduğunu kestiremiyordu. Joe iki aksanı hemen ayırt edebilirdi, o yüzden İspanyol ya da Rus olmadığını biliyordu.

"Peder, bu sabah Diederik'i biraz ödünç almak isterdim," dedi, kelimeleri özenle seçerek. "Chuy'yle dükkânda biraz yardıma ihtiyacımız var. Hem ziyaretçilerden çok hoşlanırız."

Peder biraz düşündü. "Çocuk benim sorumluluğumda," dedi uyarırcasına. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Evet efendim, biliyorum," dedi Joe. "O yüzden kendi canımızı korurcasına ona dikkat edeceğiz."

Peder başını salladı. "Yanınızdan uzaklaştırmayın ve herhangi bir şey olduğunda hemen beni arayın. Bir ara uğrarım." Başka bir şey söylemeden yaşlı adam paslı siyah sırtını onlara dönüp şapele girdi. Boyaları dökülen beyaz kapı büyük bir gürültüyle üstlerine kapandı.

Diederik başını kaldırıp Joe'ya baktı. Çocuk biraz endişeli görünüyordu.

"Arkadaşım Chuy'yle henüz tanışmadın," dedi Joe. "Onu seversin. Bizim dükkân, biraz geride." Cadı Işığı Caddesi'nde batıya doğru yürüdüler, sonra caddenin karşısına geçtiler.

"Chuy, bak kimi getirdim," diye seslendi Joe, içeri girdiklerinde.

"Güzel," dedi Chuy. Işıldayan Tırnaklar'da eğilmiş, müşterisinin tırnaklarıyla ilgileniyordu. Nadiren de olsa Fiji'nin tırnak bakımı için gelmiş olması Joe'yu şaşırtmamıştı. "Chuy, bu Diederik," dedi Joe resmi bir tonda. "Bayan Fiji'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

BELONGS TO Kaktüs Team

Fiji'nin yanında bir sepet dolusu kek ve bir termos dolusu portakal suyu getirmiş olması da hiç şaşırtıcı değildi. Diederik'e isteyip istemediğini sorduğunda çocuğun yüzü parladı. "Peder'in evinde yulaf ezmesi yemiştik," dedi tuhaf aksanıyla. "Fena değildi," diye ekledi nazikçe. "Ama bunlar çok güzel. Kıyafetler için de teşekkürler."

Fiji gülümsedi. "Kekleri de kıyafetleri de sevdiğine sevindim." Chuy, kadının tırnaklarını kremsi bir soluk turuncuya boyuyordu. Diederik, ilk kekini yuttuktan sonra Chuy'yi seyretmek için yaklaştı. Yaptığı iş karşısında hayretler içinde kalmış gibi görünüyordu. "Annen de manikür yaptırıyor mu?" diye sordu Chuy.

"Yaptırdığını hiç görmedim," dedi çocuk. Suratı asılmıştı.

"Kaç yaşındasın, Diederik?" diye sordu hemen Fiji, çocuğu mutsuzluğundan uzaklaştırabilmek için.

"Göründüğüm kadar büyük değilim, ama çoğu insandan daha..." Diederik bir an duraksadı. "Hızlı büyüyorum."

"On yaşında göründüğüne kalıbımı basarım," dedi Fiji gülümseyerek. Sonra yine çocuğa baktı. "Belki biraz daha büyüksündür," diye ekledi.

"Ah! Kesinlikle değilim." Diederik güldü ama biraz canı sıkılmış gibi görünüyordu.

Joe, çocuğun yaşı konusunda yan çizdiğinin farkındaydı ve en az Fiji kadar merakta olsa da buna saygı göstermek zorunda olduğunu hissediyordu. Gözleri buluştuğunda Joe, kadının da daha fazla sorgulamayacağını anladı.

Chuy, Fiji'nin manikürünü bitirdikten sonra Diederik'ten yerleri süpürüp silmesini rica etti. Çocuk bir işe yarayacağı için

BELONGS TO Kaktüs Team

mutlu mesut hemen işe koyuldu. Gerçekten bir şeyler yapmak istediği belliydi; o bir kenarda oturacak ya da ruhsuz şapelde Peder'le diz çökerek dua edecek bir çocuk değildi. Joe, Peder'le konuşup çocuğa hayvan mezarlığındaki otları temizletebileceğini, şapeli çevreleyen çitlerin dibinde biten uzun çimleri biçtirebileceğini hatırlatmaya karar verdi. Hayvan mezarlığı, Fiji'nin bahçesinden sonra Geceyarısı'ndaki en güzel yerlerden biriydi; kara kış dışında her zaman çiçekler açardı.

"Belki yarın," dedi Fiji, Joe'nun aklını okumuş gibi. "Sabah gelip bahçemde bana yardım edebilirsin. Daha önce hiç bahçe işleri yapmış mıydın?"

"Hayır, han'fendi," dedi çocuk.

"Sana temizlenmesi gereken otları gösterirsem, yapabileceğinden eminim. Çok yardımın dokunur. Böylece dükkânla bahçe arasında mekik dokumak zorunda kalmam." Fiji mutlu görünüyordu. "Şapele uğrayıp Peder'den izin alacağım."

Diederik de hâlinden memnundu. Uçaktan inen yolcuları uğurlayan bir kabin görevlisi gibi, "Teşekkürler. Gününüz güzel geçsin," dedi. "Belki yarın görüşürüz. Kek ve portakal suyu için tekrar teşekkürler."

Fiji, boş sepetiyle çıkıp gitti.

"Onu kim yetiştirdiyse, iyi yetiştirmiş," diye mırıldandı Chuy. Diederik, Işıldayan Tırnaklar'ı gayet güzel temizlemişti. Hemen ardından antikaların tozunu alırken Joe'ya yardım etti. Joe ona eski çalışma masasındaki gizli çekmeceyi gösterdiğinde çocuk çok eğlendi. Bu arada Chuy, bir müşterisinin çocuğunun bıraktığı iskambil destesini hatırladı; Diederik'e nasıl oynanacağını öğretirken keyifli vakit geçirdiler.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Dahası çocuk zehir gibiydi; her şeyi hızla öğreniyordu.

Derken öğle yemeği vakti geldi. Joe'yla Chuy, çocuğu caddenin karşısındaki Ev Yemekleri Lokantası'na götürüp Madonna ve minik Grady'yle tanıştırdı.

Tuhaf bir şekilde Diederik, Grady konusunda nasıl davranacağını bilemedi. Özellikle henüz bir yaşında olduğunu öğrenince eli ayağı birbirine dolandı. Grady, bankonun önündeki taburelerin üstünde dolaşıyordu ama Madonna yemek pişirip servis yaparken fazlasıyla meşgul olduğundan kaldırılıp oyun bahçesine oturtulmaktan da şikâyet etmemişti. Bebekle ilgilenme tekliflerini hep takdir etse de bir anne olarak gözünü çocuğundan ayırmaması gerektiğinin bilincindeydi. Dahası duygularını ya da düşüncelerini paylaşma konusunda çok iyi olmadığından, "Birinin gelip benzin istasyonunu işletmesine hazırım, böylece Teacher burada bana daha çok yardımcı olabilir," dediğinde Diederik haricindeki herkes şaşırdı.

Duyduklarını hazmettikten sonra Joe sordu, "Mülk sahiplerinden ses çıkmadı mı?"

"Ah, çıktı tabii," dedi Madonna, bardaklara buzlu çay doldururken. "Ama daha önceki... aileye kiralanan evi bedavaya verdikleri hâlde kimsenin işi istemediğini söylüyorlarmış."

Kimse benzin istasyonunu eskiden yönetenler hakkında konuşmak istemiyordu. Özellikle de çocuklarını anmak gibi bir niyetleri yoktu.

Yemekler geldiğinde Diederik tabağındakileri âdeta yalayıp yuttu. Zaten herkesin yemeği önüne geldiğinden sohbet kesilmişti. Sonra diğerlerini taklit ederek peçetesiyle ağzını sildi. Ama sanki aklı bir şeyle meşguldü.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Burası güzel bir yer," dedi birden. "Neden burada yaşamak isteyen birini bulmak bu kadar zor?"

"Biz burayı çok seviyoruz," dedi Joe. "Ama sanırım birçok insan için Geceyarısı kasabası biraz sıkıcı kaçabilir. Üstelik haftalık alışveriş için Davy'ye ya da daha uzağa gitme fikrini herkes sevmeyebilir."

"Geniş araziler var; insanlar geliyor. Yine de çok fazla insan yok," dedi Diederik, eliyle etraflarını saran boş toprakları işaret ederek. Aksanı belirginleşmişti. Joe tekrar aksanı çıkarmaya çalıştı. Oysa fazla seyahat etmemişti. Sevgilisine baktığında Chuy belli belirsiz omuz silkti. O da bilmiyordu. "Bu harika bir şey. Çok daha güvenli."

Fiji, çocuğun tehlikeli bir hayat yaşamaya alışık olması fikriyle dehşete düşse de bir şey söylemedi. Joe, kadına anlayışla gülümsedi. Fiji'nin kocaman yüreğini seviyordu ama aynı zamanda sık sık duygularını böylesine açıkça belli edebilmesini anlayamıyordu.

O sırada Bobo geldi. Başının arkasından vuran gün ışığı adamın tepesinde bir hale oluşturunca Joe görüntü karşısında gülümsedi. Diederik de adamı görünce sevinmişti. Gerçi özellikle başta Fiji olmak üzere herkes onu gördüğüne sevinmişti. Adamda şeytan tüyü vardı ve Joe, kaderinde uzun bir yaşam varsa bu sevimliliğin Bobo yaşlanana kadar süreceğinden emindi.

"Manfred'in evini saran gazeteciler sıkılmaya başladı; bazıları buraya doğru geliyor," dedi Bobo.

Korkup korkmama konusunda kararsız kalan Diederik yetişkinlerin yüzlerine baktı. Konuşan Joe oldu, "Diederik,

BELONGS TO Kaktüs TEAM

arka kapıdan çıkıp arabayla Davy'ye çıkacağız. Hiç dondurma yemiş miydin?"

Çocuk başını iki yana salladı. "Dondurma ne?"

"Gerçekten muhteşem bir şey," dedi Fiji. "Çok seveceğinden eminim."

"Sen Peder'e söylersin," dedi Joe, sevgilisine dönerek. "Pẹkâlâ kanka, hadi gidelim!" Elini çocuğa uzattığında Diederik hiç düşünmeden tuttu. Mutfaktan geçerken Madonna'ya el salladılar, sonra dışarı çıktılar. Caddeye çıkmadan önce lokantanın köşesinden bakıp gazeteci grubunun içeri girmesini beklediler. Sonra Cadı Işığı Caddesi'ni geçerek dükkânın arkasında duran Joe'nun kamyonetine gittiler. Joe'nun uyarmasına gerek kalmadan Diederik emniyet kemerini taktı. Hemen ardından Davy Otobanı'nda kuzey yönünde yol almaya başladılar.

Joe, çocuğa bakıp gülümsedi. "Bence dondurmayı çok seveceksin," dedi. Ve bu konuda haklıydı.

10

Ertesi gün Olivia, Bonnet Park'ın tam göbeğinde yer alan Old Pioneer Sokağı'na girdi. Buradaki evlerin çoğu yetmişli yıllarda veya öncesinde inşa edilmişti. Stratejik amaçlı dar girişleri, bitki ve çiçeklerle dolu bakımlı bahçeleri vardı. Çoğu restore edilmiş, elden geçirilmişti ama hepsinin ortak bir özelliği vardı: Hepsi devasa büyüklükteydi ve bir statü simgesiydiler.

Tuğla kaideler üzerindeki posta kutularının numaralarına göz atarken Olivia, sağdaki üçüncü evin çakıl yoluna döndü. Belli ki evin önündeki hepsi tomurcuk vermiş gül fidanlarıyla dolu geniş yonca dönüş ziyaretçiler içindi. Sadece aile ve iş için gelenler evin arkasına devam edebiliyordu. Belki bahçedeki güllerle uğraşan bahçıvan da o yolu kullanıyordu. Delikanlı İspanyol'a benziyordu; muhtemelen en fazla on dokuz yaşındaydı. Solan çiçekleri makasıyla kesip kovaya atıyordu. Olivia'nın gelişi merakını çekmişti. Araba evin önünde durduğunda dönüp baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia inip kapıya yürürken çakıl taşları ayaklarının altında çatırdıyordu. Kapıyı çaldı. Saçlarını sarıya boyamış, mavi lens takmış, kıpkırmızı boyadığı dudaklarını ağır bir göz makyajıyla tamamlamıştı. Kolsuz bluzu parlak pembe, pantolonu lacivertti.

"Buyurun?" dedi kapıyı açan hizmetçi. İspanyol kadın kısa boyluydu. Gür ve uzun saçları hâlâ kömür karasıydı ama dudaklarının ve gözlerinin çevresindeki kırışıklıklara bakılırsa kırklı yaşlarındaydı. "Nasıl yardım edebilirim?" Biraz yana kayıp gül fidanlarını budayan delikanlıya baktı.

"Benim adım Rebecca Mansfield. Ev Sağlığı biriminden geliyorum," dedi Olivia, kendine son derece güvenen bir ses tonuyla. Bekledi.

"Benim adım Bertha," dedi kadın gönülsüzce. "Evin hizmetçisiyim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Tanıştığımıza sevindim, Bertha. Hizmetlerimizden faydalanmak için Bayan Goldthorpe'un imzalı bir başvurusu elimize ulaştı." Omzuna bir postacı çantası asmıştı, elinde de bir dosya tutuyordu. Devlet görevlilerinin simgesi hâline gelen bu iki nesne, hizmetçi için yeterliydi, o yüzden geri çekilip Olivia'yı içeri aldı. Olivia içeri girer girmez holün ortasına yürüdü ve etrafındaki her şeyi incelemeye başladı. Bunu yapması gerekiyordu. Manfred'in çıkardığı zemin kat planının beklediğinden daha kesin olduğunu fark edince keyfi yerine geldi.

Hizmetçi üniforması giyen Bertha, "Bayan Mansfield," dedi. "Bayan Goldthorpe sizlere ömür."

"Ne?" Olivia dehşete düşmüş gibi göründü.

BELONGS TO Kakkus TEAM

"Zatürreden mi ne öldü," dedi Bertha. "O yüzden hizmetlerinize ihtiyacımız olmayacak. Kızı Annelle ile görüşmek ister misiniz? Şu anda yukarıda."

"Tabii," dedi *Rebecca Mansfield*. "Çok üzüldüm. Ah, oysa koşullarımızı kabul etmişti..." Para meselesini gündeme getirmezse Bertha'yı atlatamayacağını hissediyordu.

"Tamam, han'fendi. Hemen çağırıyorum." Hizmetçi dönüp merdivenleri tırmandı.

"Ben de geleyim," dedi Olivia. "Hanımefendiyi işinden alıkoymak istemem."

Bertha, şüpheyle ona baktı, ama Olivia çoktan basamakları tırmanıp sahanlığın solundaki ikinci odaya girmişti bile. Evet, Manfred haklıydı. Burası gerçekten de evin ana yatak odasıydı. Annelle olduğunu düşündüğü bir kadın gardırop odasının kapısında duruyor, yorgun ve üzgün görünüyordu. Kısa boylu ve tıknazdı ama annesinden daha zayıftı ve hafiften ağarmaya başlamış koyu kahverengi saçları vardı.

Tanımadığı biriyle karşılaşınca afalladı; keyfi kaçmıştı. "Kim bu hanım, Bertha?" dedi, kendini toplamaya çalışarak.

"Bu hanım, Ev Sağlığı biriminden Bayan Mansfield," dedi Bertha çekinerek. "Anneniz bir form doldurmuş galiba?"

"Of, Tanrım," dedi Annelle, kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Daha neler? Neden böyle bir şey yapmış?"

Bertha da meraktaydı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, Bayan Annelle," dedi âdeta sinerek.

"Bayan Mansfield, öyle mi?" Annelle, hâlâ kuşkuyla bakıyordu. "Adım Annelle King. Bayan Goldthorpe'un kızıyım. Annemin aniden göçüp gittiğinden haberiniz olmadı sanırım."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Az önce Bertha söyledi. Zor gününüzde geldiğim için özür dilerim," diye yalan söyledi Olivia. "Bayan Goldthorpe ile birkaç gün öncesi için randevumuz vardı ama aradığımızda kimse cevap vermedi. Mesajımıza da kimse geri dönmedi. O yüzden ofisim, kontrol etmek üzere beni görevlendirdi. Yaşlı müşterilerimizden cevap alamayınca hep endişeleniriz."

"Hizmet sözleşmenizi imzalamasalar bile mi? Müşteri ilişkilerine çağ atlatmışsınız," dedi Annelle, sinirli sinirli. "Yoksa annemin şirketinize borçlu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Çünkü size şu kadarını söyleyeyim; babamın vasiyeti henüz açılmamıştı bile ve şimdi annemin de öldüğü düşünülürse, kâğıt işlerinin ne zaman sonuçlanacağını kimse bilemez."

"Sorun değil," dedi Olivia anlayışla. "Anneniz ön sözleşmeyi imzalamıştı, ama tabii bu şartlar altında, kimseyi zorlamak gibi... yani biz öyle bir şirket değiliz. Zaten sağlık sigortası bütün masraflarımızı karşılayacaktır."

Annelle rahatlamış göründü, ama Olivia onun rahatlamasının parayla değil, daha çok kâğıt işleriyle uğraşmaktan kurtulmakla alakalı olduğuna dair bir izlenim edindi. "Ah, tamam, güzel," dedi kadın. Veda etmeden önce derin bir nefes aldığında Olivia sohbeti sürdürmek için hemen atıldı.

"Yani hemen hemen bütün müşterilerimiz yaşlıdır; oysa anneniz görece daha gençti! Üstelik bu yaşlarda hafıza da pek eskisi gibi olmaz. Özetle bu yaşlardaki müşterilerimiz, aramalarımıza cevap vermediğinde endişeleniriz."

Annelle şaşkındı. "Kusura bakmayın," dedi. "Akbabalar gibi üzerimize çullandığınızı ima etmek istemedim. Hepsi

birbirinden şüpheli bir sürü insan gelip annemin onlara borçlu olduğunu iddia etti. Şüpheci davrandıysam özür dilerim."

Yeterince şüpheci değilsin, diye geçirdi içinden Olivia. "Dert etmeyin," dedi. "Anneniz çok tatlı bir hanımdı. Kaybınız için gerçekten çok üzüldüm. Başınıza daha fazla bela olmak istemem ama bir sonraki randevuma gitmeden önce banyonuzu kullanabilir miyim?"

Annelle, bıkkınlığını gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Belli ki annesinin dolabını temizlemek gibi acı dolu işine geri dönmek onu fazlasıyla geriyordu. "Tabii," dedi. "Buradayken annemin tuvaletini kullanabilirsiniz. Hemen şu kapının arkası." Yatak odasının kuzey duvarındaki kapıyı işaret etti.

"Çok teşekkürler," dedi Olivia, işaret edilen kapıyı iterken. Ardından sıkıca kapattı, çantasıyla dosyasını tezgâhın üzerine bırakıp etrafına bakındı. Yatak odasını araştırması mümkün olmayacaktı, o yüzden banyoyu dip köşe araması gerekecekti. Etrafı iyice görebilmek için klozetin üzerine oturdu, gözleriyle her yeri taradıktan sonra, mantıklı bir süre sonra sifonu çekti ve lavabodaki musluğu açtı. Bu arada ecza dolabıyla havlu dolabını iyice karıştırdı.

Hiçbir şey yoktu. Ne bir çatlak ne de böylesi büyük evlerde sıkça rastlanan türden gizli bir bölme... Gerçi lavabonun altındaki dolap için fazla zamanı kalmamıştı, ama yine de şöyle bir göz attı.

Kahretsin, şüphe çeken tek bir şeye bile rastlamadı.

Banyodan çıkarken canı sıkkındı. İçeride hiçbir şey saklanmadığından neredeyse emindi ve tek öğrenebildiği semtte

BELONGS TO Kaktüs TEAM

sıkı bir Mary Kay ürünleri satıcısı olduğuydu. Halı kaplı merdivenlere yönelmeden önce Annelle Goldthorpe King'le vedalaşıp tekrar baş sağlığı dileyen Olivia, sonunda ön bahçeye ulaştı. Buraya geldiğinden beri yeni bir şey öğrenememişti. Neyse ki en azından evin şekline şimdi daha aşinaydı. Manfred iyi bir gözlemci çıkmıştı ve Olivia şimdi birlikte çıkardıkları krokilere daha çok güveniyordu.

Şimdi ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

Genç bahçıvan, sallana sallana da olsa hâlâ çalışıyordu. Olivia çakıl yolda yürümeye başladı. Delikanlının bakışlarının üzerinde olduğunun farkındaydı. Sıcak hava boşalsın diye arabanın kapısını bir süre açık bıraktı, sonra içeri girdi. Postacı çantasıyla dosyasını yolcu koltuğuna fırlatırken, birden çirkin ve öfkeli bir adam ortaya çıktı. Evin ön tarafından değil, arka bahçeden geliyordu… belki de müştemilattan çıkmıştı? İçgüdüleri adama dikkat etmesi gerektiğini söylüyordu ve içgüdülerine hep güvenmişti.

Gelen Lewis Goldthorpe olmalıydı. Ağzını açana kadar kız kardeşine benzerliği tahmin etmeyi kolaylaştırıyordu. "Benim adım Lewis Goldthorpe," dedi. "Burası benim evim. Evimde ne işin var?"

Olivia yumruklarını sıktı. Adamı öldürmemek için kendini zor tutuyordu. Üstelik bunu hızlı ve temiz bir şekilde yapabilirdi; Lewis daha ne olduğunu anlayamadan öbür dünyayı boylardı. Dahası onun gibi pislikler böylesi bir sonu hak ediyordu. Boğazına geçireceği parmaklarıyla herifi anında yere indirir, tek bir bilek hamlesiyle işini bitirebilirdi. Böylece Manfred'in, dolayısıyla Peder'in sorunu halledilmiş olur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Suçlamalar kalktıktan sonra mücevherler de bulununca Manfred için her şey yoluna girerdi. Tabii her şey bu adamın ölmesine bağlıydı. Olivia için Lewis'i öldürme düşüncesi, tatlı bir rüya gibiydi. Ama etrafta sürekli onları dikizleyen genç bahçıvan varken hiçbir şey yapamazdı. Zaten o sırada Annelle de evin kapısına çıkmıştı.

"Lewis!" diye seslendi sertçe. "Buraya gel." Belli ki dilinin ucuna kadar gelen küfürleri ve hakaretleri tutmak için kendini zor tutuyordu.

"Bu kadının burada ne işi var?" diye çıkıştı Lewis. "Bilmek istiyorum!" Boyu bir yetmiş iki civarıydı, kız kardeşi gibi gözlük takıyordu ve tanrı vergisi sapsarı gür saçları vardı. Adamın tek gösterişli yanı saçlarıydı. Uzun kollu bir gömlek giymiş, papyon takmıştı. Olivia, gömleğin gerilen düğmeleri arasından altına giydiği beyaz fanilayı görebiliyordu. Topluca bir adamdı. Bu sıcakta niye bu kadar kat kat giyinmişti ki?

"Hanımefendi, bir sağlık kuruluşundan geldi," dedi Annelle, kelimeleri özenle vurgulayarak. "Anlaşılan hastalandığında annem onları aramış."

"Manasız. Aramış olsa bana söylerdi. Onunla ben ilgileniyordum." Meydan okuyan bakışlarını Olivia'ya çevirse de uzun süre ziyaretçinin gözlerine bakamadı. Tekrar kız kardeşine döndü. "Annemin dolabını temizledin mi?"

"Bu eve taşınmıyorsun," dedi Annelle bıkkınlıkla. "Bunu defalarca konuştuk. Evi satıyoruz. Tanrı biliyor ya Rosie'yle ben bu evde yaşamayı hiç istemiyoruz. Üstelik payımızı satın alacak paran yok. Burayı satana kadar havuzun yanındaki müştemilatta kalmaya devam edebilirsin."

BELONGS TO Kaktüs Team

Bahçıvan, en sevdiği televizyon programını seyrediyormuş gibi dikkatle onları izliyordu.

"Gidebilirsin," dedi Lewis, Olivia'ya patronluk taslayarak. "Bunlar seni ilgilendirmiyor."

Gülmemek için kendini zor tutan bahçıvan başını çaktırmadan iki yana salladı.

Evet, bunların hiçbiri Olivia'yı ilgilendirmiyordu ama öte yandan tanık olduğu bu konuşma fazlasıyla ilginçti. Anlayışlı görünmek için kocaman gülümsedi. "Evet, bir sonraki randevuma yetişmem gerekiyor." Bileğindeki saatine göz attı. "Hemen hareket etmezsem geç kalacağım." Emniyet kemerini takarken hâlâ gülümsüyordu. Motoru çalıştırdığında klimanın üfürdüğü serin havayla rahatladı. Evden ayrılmadan önce gül yatağının etrafını dolanırken, kendini seyreden üç kişiye gülümseyip parmaklarını sallayarak veda etmeyi ihmal etmedi.

Daha fâni bir caddeye ulaştığında Wendy's lokantasına uğrayıp limonlu buzlu çay aldı. Tadı kesinlikle lezizdi. Vespers'tan çok uzakta kalan moteline dönerken buzlu çayını yudumladı. İkinci kata çıkan merdivenlerin dibine arabasını park edip etrafı kolaçan etti. Odasına kimse girmemişti; zaten temizlikçi sabah Olivia çıkmadan önce gelmişti.

Kılık değiştirmeye alışık olsa da Rebecca Mansfield'a dönüşmesini sağlayan peruğu çıkarınca son derece rahatladı. Lavaboda yüzünü yıkayıp uyduruk el beziyle makyajını temizledi. Rebecca'nın kıyafetlerinden soyunup düşünmek için yatağa atladı. Bir sonraki adımını planlamaktan ziyade, kim olduğunu, hatta eve neden gittiğini bilmeden Lewis

BELONGS TO Kaktüs Team

Goldthorpe'un isterik bir tavırla düşmanlık göstermesine takılmıştı. Onun kadar sinirli ve mantıksız biriyle günbegün aynı evde yaşamak zorunluluğunu düşününce yüzünü ekşitti. Özellikle Rachel gibi yaşını başını almış, hasta ve endişeli biri için çok yorucu olmalıydı.

Olivia, Rachel Goldthorpe için üzüldüğünü hissetti. Hayatı boyunca nadiren üzülmüştü.

Keşke Lewis'i öldürseydi. Herif tam bir oksijen israfıydı.

Gece çöktüğünde evi araştırmaya karar verdi. Alarm sistemini dikkatle incelemişti. Bir süre güvenlik şirketiyle ilgili araştırma yaptı. Ne aradığını çok iyi biliyordu.

Olivia, hizmetçi Bertha'nın evde kalmadığından emindi. Manfred'in anlattıkları doğrultusunda Rachel gibi mütevazı bir kadın, yatılı çalışanlara gerek duymazdı. Ama her şeyin sağlamasını yapmasa Olivia bugüne kadar çoktan öbür dünyayı boylamıştı, o yüzden öğleden sonra 16:30 civarı, kendi arabasıyla tekrar Rachel'ın semtine gitti. Saat beşi bir dakika geçe Bertha'nın eski Subaru model arabasıyla evden çıkmasını izledi. İlginç bir şekilde genç bahçıvan da onunla birlikteydi; hatta hararetli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Anne oğul muydular yoksa?

Şans eseri biraz sonra Annelle'in bir Lexus'la evden ayrıldığını gördü. Muhtemelen geride sadece havuzun yanındaki müştemilatta kalan Lewis pisliği kalmıştı. Nasıl bir araba kullandığını görebilmek için evin arkasındaki garaja geçmiş olmayı diledi. Ardından planını son hâline getirmek üzere mütevazı moteline döndü ama hâlâ fazlasıyla basit bir plandı. Goldthorpe'ların evine girip mücevherleri arayacaktı. Peki,

BELONGSTO Kaktüs Team

Lewis ortaya çıkarsa? Eh, her gün evine giren hırsızlarla karşılaşan bir sürü insan ölüyordu. Kimse bu yüzden Olivia'yı suçlayamazdı ya?

Saatler sonra Olivia, Old Pioneer Caddesi'nden birkaç blok ötede arabasını park etti. Kiraladığı aracı, kaldırıma birkaç arabanın park ettiği ve nadiren birkaç kişinin göründüğü tenha bir sokağa bırakıyordu. Gerçi hâlâ Bonnet Park semtindeydi, o yüzden siyah kot pantolonu, çiçek desenli tişörtü ve yüksek bileklikli lastik ayakkabılarıyla kamuflajı ihmal etmemişti. Saçlarını örmüştü. Omzuna çapraz taktığı postacı çantasıyla yürümeye başladı. Adımları güvenliydi. Çantasında masum birkaç eşya vardı: koyu renkli ince bir kazak, içinde arabayı kullanırken de kullandığı Rebecca Mansfield ismiyle düzenlenmiş kimliğin olduğu cüzdanı, birkaç anahtar, geniş bir örgü saç bandı... Herkesin ihtiyaç duyabileceği şeylerdi bunlar. Yine de herhangi birinin yanında taşımayacağı, daha az masum birkaç nesne daha vardı ki bu akşamki planının en hassas noktası buydu.

Etraftaki kimse meraklı görünmüyordu. Old Pioneer'den birkaç sokak ötede yürüyüşe çıkan rahat giyinmiş çekici bir kadın, görülmemiş şey değildi. Belki çantası biraz tuhaf kaçıyordu; çoğu kadın akşam yürüyüşüne çıkarken çantasını yanına almazdı. Neyse ki semt sakinlerinden birileri onu fark etmiş olsa bile Goldthorpe'ların evine doğru yürürken ikinci kez dönüp bakan olmadı. Üstelik Olivia, yol üstünde tek bir devriye arabası bile görmedi.

Aslında hareket eden herhangi bir araç bile görmemişti. Hafta içi bir günde gece yaklaşmak üzereyken, Dallas'ın

BELONGS TO Kaktüs TEAM

banliyösü sayılan bu semtteki insanların en az yüzde doksanı çoktan evlerine girmişti. Geri kalanların en az yüzde ikisi ya da üçü yaz tatilindeydi. Onlardan geriye kalanların da büyük çoğunluğu ya sinemaya ya da bir şeyler içmeye çıkmıştı. Olivia, evin sokağına girdiğinde hemen hemen kimseyle karşılaşmamıştı. Evin önüne gelince hiç duraksamadan araba yoluna girdi.

Böylesi tereddütsüz bir girişin ardından eve daha temkinli yaklaştı. Çatırdayan çakıllardan uzak durup çalılıkların oluşturduğu gölgelik çim alanda sessizce yürüdü. Gözlerini yumup eğildi ve etrafı dinledi. Etrafta çıt çıkmıyordu. Biraz sonra caddeden bir araba sesi geldi ama ne yavaşladı ne de çakıl yola girdi. Olivia'nın dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Manfred güvenlik kameralarından bahsetmişti, ama öğle vakti ziyaret ettiğinde evin ön tarafındaki iki kameranın sabit olduğunu fark etmişti. İki kamera da ön kapıya çevrilmişti. Böylece Olivia'ya eve görülmeden yaklaşmak için geniş bir alan kalıyordu. Gölgelerin arasından çıkmadan koyu renkli hırkasını üzerine geçirip tişörtünü saklamak için düğmelerini ilikledi. Geniş saç bandını alnına geçirip sallanmasın diye örgü saçını altına sıkıştırdı ve bandı kaşlarının üzerine kadar çekti. Koyu renkli ince lastik eldivenleri beline taktı. Maymuncuğu kullanırken bu eldivenlere ihtiyacı olacaktı. Sessiz bir iç çekip dizlerinin üzerinde emekleyerek eve yaklaşmaya başladı.

Olivia bunun için yaşıyordu. Kalp atışları hızlanmıştı, farkında olmasa da gülümsüyordu. Kameraların ön kapıyı gözetlediğini bildiğinden kenardan evin sol tarafına doğru

BELONGS TO Kaktüs TEAM

ilerledi. İçeri girmek için ilk olarak pencereleri deneyecekti. Ön odalardan birine, belki oturma odasına girmeyi umuyordu, çünkü göz attığı kadarıyla oradaki mobilyalar pencereye daha yakındı.

İki taraftaki pencerelerden de iş çıkmazsa, kapılardan birinin kilitleriyle uğraşacaktı. Ama Olivia iyimser hissediyordu; akşam iyi başlamıştı. Oturma odası pencerelerine doğru yaklaşırken, yoldan uzaklaşıp duvar dibindeki bitkilerin yanından yürüdü. Kamelya çalısı olduğunu düşündüğü yeşillikler, pencerenin altına gelmesi için geniş bir alan sağlıyordu. Heyecanla elini pencereye uzattı.

Ve bir anda ortalık karıştı.

BELONGS TO Kaktüs Team

11

Manfred acıkmıştı ve evde hapsolmaktan sıkılmıştı. Akşama doğru gazeteciler dağılmaya başladığında kendini daha iyi hissetti. Karanlık çöktükten sonra da arabasına binip *Möö & Mee* adındaki barbekü zincirinden atıştırmalık bir şeyler almak üzere Davy'ye gitti. Doğranmış biftek, fasulye ve soğan halkalarının her ısırığından keyif aldı. En güzeli de evden çıkabilmiş olmasıydı.

Ödeme yapmak için cüzdanını çıkardığında, Olivia'nın başka bir isme kayıtlı telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı gördü. Tam o sırada gözünün önünde ani ve çok net bir görüntü belirdi. Olivia'nın başı dertteydi; biriyle dövüştüğünü hissedebiliyordu.

Kadın bu akşam Goldthorpe'ların evine girecekti. Manfred, sağ elindeki kâğıt parçasıyla felç olmuşçasına sandalyesine çöktü. Olivia'yı aramalı mıydı? Ama arasa nasıl cevap verecekti? İşleri daha beter hâle getirebilirdi.

Akşam yemeğinden aldığı bütün keyif uçup gitmişti.

Saatine baktı. 20:45'i gösteriyordu. Arabayla Dallas'a gitmesi en az iki saatini alırdı. Hem yola çıkarken yanına ne alacaktı?

Hiçbir şeye ihtiyacım yok, diye düşündü. *Cüzdanım, kredi kartlarım ve ehliyetim yanımda. Bir şey gerekirse satın alırım.* İlk defa, evde onu bekleyen bir evcil hayvanı olmadığı, yalnız yaşadığı için sevindi. Dallas'a vardığında ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri olmasa da lokantadan çıkıp arabasını otobana sürdü. Genellikle Teksas hız sınırını cömert bulurdu. Yine de bu akşam yol kenarında bekleyen devriye araçları olmaması için içten içe dualar etti.

Yolda Lemuel'i aramayı akıl etti.

Üstelik Lemuel telefona cevap verdi.

Daha ne olduğunu anlamadan Olivia, kendisinden çok güçlü bir adam tarafından evin duvarına sertçe yapıştırıldığında, bir an için adamın vampir olup olmadığını merak etti. Dövüşürken acımasızlığına ve çevikliğine güvenirdi ama bu adam her kimse, onun yeteneklerini iyi biliyormuş gibi görünüyordu. Ellerinden biri ensesine, diğeri beline çivilenmişti. Adam bütün bedeniyle sırtına abanmış onu sert duvara bastırıyordu, ama bunun cinsellikle hiç alakası yoktu.

Olivia onu öldüremeyeceğini anlayınca kendini bırakıp dikkatini adamın niyetini anlamaya verdi. Arkasındakinin Lewis Goldthorpe olmadığından emindi; adamın boyu ve gücü bunu kanıtlıyordu. Olivia, *duymadığı* bir şey olduğunu fark etti. Adam yardım istememişti. Demek polis ya da güvenlik görevlisi değildi, yoksa şimdiye çoktan telsiziyle yar-

dım çağırmıştı. Öte yandan kendisi gibi hırsız olsa, karşı karşıya gelmemek için daha Olivia fark etmeden tüymüş olurdu.

Adam, onun gevşediğini anlayınca ellerini bir araya getirip plastik bir kelepçeyle arkasında bağlamaya çalıştı. Ama tek başına bir sürü şey yapmak zorunda kaldığından, kelepçeyi sıkı bağlayamadı. Olivia, bileklerini oynatabilecek alan kaldığının farkındaydı. Gerçi o sırada hiçbir faydası yoktu, çünkü adam hâlâ bütün bedeniyle üzerine abanmış duruyordu, elleri ikisinin arasında sıkışıp kalmıştı. Sonra sağ eliyle bir şeyler yapmaya başladı. Olivia elektronik biplemeler duydu.

Adam telefonunu çıkarmıştı. İki tuşa bastı.

Sonra fısıldadı, "McGuire, onu yakaladım."

Olivia'nın kanı dondu. Daha az önce dikkatle öğrenebileceği yeni bilgiler için kulaklarını dört açmıştı. Adamın kime çalıştığını, onunla ilgili ne planladığını öğrenmesi gerekiyordu. Şimdiyse artık biliyordu. Adam konuşurken, bedenini gayriihtiyari birkaç santim uzaklaştırdı.

Bunu fırsat bilen Olivia hafifçe döndü, dizini hızla yukarı çekip bağlı elleriyle bütün gücünü kullanarak adamı itti. Aynı anda dizi tam da hedeflediği yere isabet edince adam inleyip iki büklüm oldu. Olivia yana kayarak bir ayağını kaldırdı, adamın kafasına tekme atmak için gövdesini duvara dayadı. İçinden bot giymiş olmayı diliyordu. Adam sırtüstü yere yapışırken silahına davranmaya çalışıyordu ki Olivia ayağını boğazına indirdi.

Ölümcül bir darbe olduğunu hissedebiliyordu.

Tümsekli toprakta dengesini bulmakta zorlandığından can çekişen adamın yanına yuvarlandı. Adamın öldüğünü anla-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

yınca da dizlerinin üzerine kalktı. Bağlı elleriyle beceriksizce adamın üstünü aradı. Bıçak bulunca şaşırmadı. Karanlıkta bıçağı kınından çıkarmak için biraz uğraşmak zorunda kaldı. Bu arada eline gelen silindir nesneyi hemen tanıdı; adam yanında el feneri getirmişti. İşte bu! Daracık cebindekini çıkarmaktansa adamın kemerindeki feneri çıkarmak çok daha kolay olacaktı. Işığı açıp ellerine tutmak için cesedin karnına bıraktı. Yine de plastik kelepçeden kurtulmaya çalışırken elini kesti. Sonunda elleri serbest kalıp kanamayı saç bandıyla sardığında, toparlanmak için kendine biraz zaman tanıdı. Plastik kelepçeyi cebine attı. Bıçağı, el fenerini ve cesedin hemen yanında yatan telefonu alacaktı. Peki, cüzdanı var mıydı? Tabii ki vardı. Cüzdanı da aldı. Tabanca olmamasıysa doğrusu şaşırtıcıydı.

Cesedi saklamanın herhangi bir yolu yoktu, o yüzden olduğu yerde bıraktı. Ardından el fenerini söndürdü.

Görünmemeye çalışan Olivia, çalılıktan çalılığa geçerek sokağa yakın noktada çantasını bıraktığı gölgeliğe geldi. Kelepçeden sıyrılan bileklerini örtmek için kazağının kollarını indirdi. Postacı çantasını olabildiğince kendine siper etti.

Derin bir nefes aldıktan sonra, her adımında tedbirli olmayı kendine hatırlatarak arabasına geri döndü. Adam, bir yerleri arayıp haber vermişti; karşı taraftaki her kimse, biraz sonra eve damlardı. Old Pioneer'e geldiğinin üzerinden henüz yirmi beş dakika bile geçmemişti ama Olivia'ya saatler geçmiş gibi geliyordu.

Elinden geldiğince görünmemeye çalışıyordu; daha dar sokaklarda yürürken dalları yerlere sarkan ağaçların ve park

BELONGS TO Kaktüs TEAM

etmiş arabaların gölgelerinden faydalanıyordu. Bir araba yaklaştığını duyduğunda hemen bir yere siniyordu. Gerçi sadece iki araba geçti. Kiralık aracını park ettiği sokağa yaklaştığında iyice duvara yanaştı. Köşedeki evin gösterişli bahçesindeki bitkilerin arkasına çömelip bir süre arabayı seyretti. Avize ağacı ve pampa otlarının sağladığı siperde on beş dakika kaldı. Hiçbir şey olmadı. Tam ayağa kalkacağı sırada el koyduğu telefon sessizce titreştiğinde olduğu yerde sıçradı.

Telefonu hemen kulağına götürdü. "Falco? Neredesin?" diyordu tanıdık bir ses. "Canını yaktın mı? O iyi mi? İki saate oradayım."

Olivia sesini çıkarmayınca hattın diğer ucundaki adam tereddüt etti. "Isabel? Sen misin?"

Olivia telefonu nazikçe bitki yatağındaki iri taşlardan birinin üzerine yerleştirdi. Sonra topuğunu çekiç gibi indirdi. Telefon paramparça olmuştu. Eğilip aldığında artık ses duyamadığını anlayınca sevindi. Telefonu satın alan sağ kolu Ellery McGuire olsa da parasını babasının ödediği bir şeyi yok ettiği için seviniyordu.

Yeterince bekledikten sonra, tıpkı geldiği gibi uzun ama kendinden emin adımlarla arabasına yaklaştı. Günlük rutininin bir parçasıymış gibi arabaya bindi, acele etmeden direksiyonu yola çevirdi. Bir saat kadar şehrin sokaklarında dolaştı; birinin takip edip etmediğini anlamaya çalıştı. Ardından oteline yöneldi. Odası ön tarafa bakan ikinci kattaydı. Merdivenleri çıkarken birden fena hâlde bitkin hissetti.

Yine de odasının kapısı önünde oturan Lemuel'i görünce şaşırmadı. "Nasıl?" dediğinde adam onu kollarından çekip

BELONGS TO Kaktüs TEAM

sımsıkı sarıldı. Ancak birkaç saniye sonra Olivia gevşeyip kendini onun kucağına bıraktı. Birkaç dakika öyle kaldılar. Sonra Olivia kapıyı açınca birlikte içeri girdiler.

Lemuel yatağın üzerine oturup kolunu Olivia'nın omzuna attı. "Manfred beni arayıp anlattı," dedi. "Buraya ondan daha yakındım, o yüzden ona isterse Geceyarısı'na geri dönmesini söyledim. Döneceğini söyledi."

"Neredeydin?" diye sordu Olivia, dişlerinin takırdamasını önlemeye çalışırken.

"Burada, Dallas'ta," dedi Lem. "Uçuş aktarmalıydı. Bir gece geç gitsem de olur."

Olivia, programını değiştirmemesini söylemeye yeltendi ama daha dudaklarından dökülecek kelimelere hâkim olmakta zorlanıyordu. Sonunda "Burada olmana sevindim," dedi. "Ondan kaçtım."

"Biliyorum, kadınım," dedi Lemuel sessizce. "Manfred adresi vermişti. Cesedi gördüm. Kim göndermiş?"

"Babamın sağ kolu," dedi Olivia. "Ellery McGuire."

Lemuel sakindi. "Nerede olduğunu biliyor mu?"

"O eve gideceğimi biliyordu ya da en azından oraya birini gönderecek kadar bilgiye sahipti. Nasıl bilmiyorum. Nasılsa anlarım."

"Aradığını buldun mu?"

"Hayır. İçeri giremedim. Falco, daha harekete geçemeden üstüme çullandı. Dikkatsizdim, kendime çok güveniyordum. Ama öte yandan, orada birinin beni beklediğini düşünmem için hiç sebep yoktu. Endişelendiğim başka meseleler vardı."

"Neymiş o endişeler?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Mesela bilmediğim güvenlik önlemleri ya da hâlihazırda orada yaşayan pislikle karşılaşıp öldürmek zorunda kalmam gibi... sonuncusu o kadar da kötü bir şey olmazdı."

"Ama aslında hiç beklemediğin biri bekliyordu."

Olivia başını salladı.

"Nedeni hakkında hiç fikrin yok mu?"

Olivia başını iki yana salladı. "Düşünecek zamanım olmadı. Tamamen... ceset bulunmadan önce oradan uzaklaşmaya odaklandım. Güvenli bir yere geçmem gerekiyordu."

"Artık güvendesin," dedi Lem, soğuk dudaklarını sevgilisinin yanağında gezdirirken.

Olivia o anda onun tanıdık dokunuşunu, dünyadaki her şeyden fazla istiyordu. Ona döndü, yüzünü avuçlarının arasına alıp kendine çekti.

Neyse ki akşam ilk kez, bir şey tam olarak beklediği gibi geçti. Hatta belki beklediğinden bile iyiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12

Ertesi gün, Manfred evinin önünden kalkan barikatın keyfini çıkarıyordu. Evini gözetleyenlerin çoğunun neden apar topar Dallas'a döndüğünü bilmiyordu ama sonuçta geride sadece iki gazeteci kalmıştı. Hemen internete baktı. "Goldthorpe Bonnet Park" kelimelerini girdiğinde aradığı bilgiye ulaştı.

"Hımmm," dedi. "Demek Louis bir ceset bulmuş." İyi biri olsaydı ölmezdi, diye geçirdi içinden. "Kimliği belirlenememiş. Eh, iyi bakalım."

Arka kapısında sessiz bir tıklama duyduğunda, çoktan giyinip dişlerini fırçalamış olduğuna sevindi. Kimin geldiğinden emindi. Kapıyı açtığı anda Olivia içeri daldı. Perişan göründüğünü söylemek abartı kaçabilirdi ama daha önceki seferlerden çok daha iyi göründüğü kesindi.

"Dallas'tan yeni mi geldin?"

"Evet." Olivia, konuşmaktan nefret ediyormuş gibi sımsıkı kapattığı dudaklarıyla karşısına dikildi. "Pekâlâ. Lemuel'i

BELONGS TO Kaktüs Team

aradığın için teşekkürler. Ona ihtiyacım yoktu. Kendim kaçabildim. Ama destek gelmesi güzeldi. Bunu bir daha yapma."

"Olur, tamam, daha fazla konuşmaya değmez," dedi Manfred dostça bir sesle. "Senin tehlikede olduğuna dair görüntüler gözümün önüne geldiğinde hiç endişelenmedim ve zaten Lemuel arayıp iyi olduğunu bildirdiğinde de Dallas yolunu yarılamamıştım, o yüzden hem benzinden tasarruf ettim hem de daha çok uyuyabildim. Sorun değil yani! Arkadaş hatırına çiğ tavuk bile yenir."

O konuşurken Olivia daha da öfkeleniyordu. Manfred tam yumruğu gözünün üstüne indireceğini düşündüğü anda kadın gönülsüzce de olsa gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama çoğu durumda başımın çaresine bakabilirim. Lemuel'i görmek gerçekten çok iyi geldi. Zaten şansıma o da Dallas'taymış. Ama yine gitti."

Manfred, vampir sevgilinin nereye gittiğini sormadı. "Eee, yaralandın mı?" diye sordu.

"Öyle üzerinde durulacak bir şey değil. Öteki herif daha beterdi."

"Ben onu kastetmemiştim," dedi Manfred, doğrudan Olivia'nın gözlerinin içine bakarak. "Peder'in senden yardım isteyeceğini bilseydim, buna asla izin vermezdim. Belki bugün birbirimize minnet duyacağımız bir gün değildir. Çünkü şu herifin ölmesi canımı çok sıkıyor."

"Düşmanıma teslim etmek üzere beni yakalamaya çalışması da benim canımı sıktı."

"Hangi düşman? Ve bunun Lewis Goldthorpe sorunuyla bir ilgisi var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Açıklamaya çalışacağım."

"Lütfen." Manfred birden mutfağın ortasında tartışmanın ne kadar aptalca olduğunu fark edip başıyla küçük masayı işaret etti. Hatta Olivia gidip oturunca bir parça şaşırdı. Bu sefer başıyla kahve makinesini işaret edince, Olivia yine başıyla onayladı. Manfred iki fincan kahve hazırladı. Olivia masanın üzerindeki krema ve şekeri kullandı.

"Bütün gece düşündüm; şöyle bir sonuca vardım," diye başladı söze Olivia ilk yudumun ardından. "Rachel da dâhil olmak üzere Vespers'taki ölümlerin ardından çıkan haberleri inceledim. Tabii Devlin'lerin ardından polis ve basın geldiğinde başta ortada gözükmemeye çalıştım. Ama sanırım Rachel'ın ölümüyle ilgili haberlerde geçmiş olabilirim çünkü birkaç gazeteci, çifte cinayet araştırmasına girişmişti bile." Yaşlı kadınla adamın ölümüyle hiç ilgisi yokmuş gibi gayet kendinden emin konuşuyordu. "Sanırım bu sayede yerimi öğrendiler. Belki yüz tanıma yazılımları falan kullanmışlardır. Yirmi dört saat içinde aynı otelde hem cinayet-intihar hem de ani bir ölüm olması her ne kadar tesadüfi olsa da insanlar benimle ilgili boşlukları doldurmaya çalışıyordu."

"Sence Devlin'lerin evi etrafında da nöbet tutuyorlar mıdır?" dedi Manfred. Ne düşüneceğini kestiremiyordu. Belki Olivia endişeden kafayı yemeye başlamıştı.

"Hiç şaşırmam," dedi kadın. "Goldthorpe evinin de gözetlenip gözetlenmediğini merak ediyordum ama sonra düşününce şu Falco denen adamın, Lewis ya da hizmetçiye, son günlerde eve sorular soran birinin gelip gelmediğini sormuş olabileceğine karar verdim. Lewis kesinlikle o gün uğrayan

BELONGS TO Kaktüs Team

ve Rachel'ın sağlık hizmetleri için başvurduğunu iddia eden sarışını ballandıra ballandıra anlatmıştır. O yüzden bahçede üstüme çullanan adamın nöbetçi olarak dikildiğini düşünüyorum." Gülümsedi. "Neyse ki şansı yaver gitmedi."

"Akla yatkın sanırım," dedi Manfred biraz düşündükten sonra. "Yani çok parası olan ve her yere yetebilen ezeli bir düşmanın var."

"Evet. Babam. Ve tam olarak söylemek gerekirse babamın gölgesi Ellery McGuire."

"Bak bunu hiç beklemiyordum," dedi Manfred, anlık bir sessizliğin ardından. Bu kadarını bile anlattığı için Olivia'nın kendine kızacağını biliyordu ama öte yandan kızını sevdiği için korumak isteyen bir babayla ilgili daha harika bir senaryoya inanmayı seçti. En azından kendi babası, onu bulması için sağ kolunu falan görevlendirmemişti. "Peki, bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Çünkü dün gece başımın belada olduğunu hissettin. Bir şekilde bildin. Bunu nasıl yaptın?"

"Üzerinde telefon numaran yazan kâğıt parçası sayesinde. Telefonuma kaydetmememi söylemiştin. Kendin yazdığın için şahsi eşyandı. Elime geldiği anda başının belada olduğunu anladım."

Olivia anlamış gibi başını bir kez sertçe salladı. "Tamam. Sana bundan sonra kuşkuyla bakmayacağım."

"Böylesi anlar arada sırada olur," diye kabul etti Manfred. "Kıymetini bil."

Aslında kadına sormak istediği yüzlerce soru vardı ama şimdi zamanı değildi. Belki zamanı hiç gelmeyecekti. Yine

BELONGS TO Kaktüs TEAM

de artık Olivia'dan bir şekilde daha fazla hoşlanıyordu. Katil olduğunu bildiği hâlde böyle hissetmesi deliceydi. Bir Bengal kaplanının kulağının arkasını kaşımak kadar rahatsız ediciydi.

"Evde olanlara gelince," diye konuyu değiştirdi aniden Olivia. "Ha, bu arada evin giriş kat krokisini çizerken çok iyi iş çıkarmışsın."

Başını sallayan Manfred'in böylesi bir iltifat karşısında memnun kalması iyice saçmaydı. "Hafızam fena değildir," dedi. "İkinci kata çıkabildin mi?"

Olivia ona Goldthorpe malikânesini ilk ziyaretini ve gece tekrar dönüşünü anlattı.

"O adam seni babana mı götürmek istiyordu? Yoksa McGuire'a mı götürecekti?"

"Babamı değil, Ellery McGuire'ı aradı. Muhtemelen babam *kızımı bulup getirin* falan gibi bir şey demiştir. Babam, sözünü ikiletmeyi sevmez. Kullanılacak yöntemle ilgilenmez. Yanında çalışanlar da fazla sorgulamaz. O yüzden sanırım emri veren Ellery'ydi. Yoksa herif beni oracıkta gebertirdi ve kimsenin haberi olmazdı. Gerçi ölmek, babamın yanına dönmekten daha iyidir."

"Yakalanmak senin için ölmekle bir mi?"

Olivia şaşırmış gibi ona baktı. Sonra çenesini ani bir hareketle kaldırdı. "Haklısın," dedi. "En azından yaklaştın."

"Sonra Lemuel seni buldu, değil mi?"

"Ben motele vardığımda çoktan eve gidip gelmişti," diye yanıtladı Olivia. "Kurtulmak yerine cesedin konumuyla oynamış. Ben hayatta bununla zaman kaybetmezdim. Zaten Falco'nun yalnız olduğundan emin değildim."

"Yani daha fazla adam gönderilmiş olabileceğini mi düşünüyordun?"

"Falco yalnızdı ama sokağın köşesinden dönmek üzere olan ya da arabada bekleyen arkadaşları olabilirdi."

"Demek sözüm ona çaldığım mücevherleri bulma konusunda başladığımız yere geri döndük."

"Öyle." Olivia sandalyeye kaykıldığında çok daha genç ve rahat görünüyordu. Manfred, onun önceki hâlini tercih ederdi. O buz gibi ruhsuz kadını daha iyi tanıyordu.

Bir iki dakika sonra Olivia devam etti. "Bu da eninde sonunda tekrar kapına dayanacakları anlamına geliyor sanırım. Benim neden o eve gittiğimi bilmiyorlar, sadece otelde olduğum biliniyor ama babamın gözünü sana dikmesi an meselesidir."

"Endişelenmem gerekiyor mu?" diye sordu Manfred, omuzlarının kaskatı olmasına neden olan korkusunu göstermemeye çalışarak.

"Evet," dedi Olivia. "Hepimiz endişelenmeliyiz. Peder, gazeteciler doluştuğunda surat asıyorsa... babamın adamları ortaya çıkınca herhâlde iyice çıldırır."

"Babanın adamları daha mı korkunç?"

"Tahmin bile edemezsin," diye yanıtladı Olivia, basit bir soruyu cevaplıyormuş gibi. "Bu sorunu çözmenin başka bir yolunu bulmamız lazım. Geri çekilirler mi bilmiyorum, ama ilerleme sağlamamız lazım. Keşke..."

Olivia'nın fincanını doldurmakla meşgul olan Manfred, kadının neden sustuğunu anlamak için başını kaldırıp baktı. Olivia da ona alnında bir boynuz çıkmış gibi bakıyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Ne?" dedi Manfred.

"Kocasından öğren."

"Ne?"

"Lanet olası mücevherlerden bahsediyorum! Medyum değil misin? Nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama Rachel'ı çağır. Ya da kocasını. Neydi adı?"

"Morton. Denerim," dedi Manfred. Kendini dövmek istiyordu. "İş birliği yapması için ona yakın biri olsa yardımı olurdu ama eminim kızlarının böylesi bir seansla hiç işleri olmaz. Lewis'i hesaba katmıyorum bile."

"Sadece ikimiz olsak?"

"Bence biraz daha fazlasına ihtiyacımız var... yani uyumu sağlamak için." Manfred nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

"Daha ruhani biri mi lazım?" dedi Olivia düz bir sesle.

Manfred başını salladı. "Joe ya da Chuy olabilir."

"O ikisinin ruhanilikle ne alakası var?"

"Ne olduklarından emin değilim..."

"İkisi de çok hoş gey adamlar işte," dedi Olivia.

"Ondan daha fazlası."

Olivia pes edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Tamam o zaman! Onları ararım! Bu gece uyar mı? Yoksa yapacak daha önemli işlerin mi var?" Laf sokmaktan kendini alamamıştı.

"Bu akşam olur; burada yapabiliriz," dedi Manfred, sakinliğini korumaya çalışarak.

"Akşama görüşürüz o zaman; ben de arada biraz şekerleme yaparım," dedi Olivia azarlarcasına. Sonra geldiği gibi gitti.

BELONGS TO Kaktüs Team

13

Joe, telefonunu cebine koyup Chuy'ye döndü. "Bu akşam bir seansa davet edildik," dedi.

Öğle yemeğinde yiyecekleri salata için parçaladığı tavuğu Chuy, çiğ ıspanakla kavrulmuş pikan cevizlerine ekledi. Sonra üzüm tanelerini ikiye bölmeye başladı. "Bu bir ilk," dedi. "Ne düşünüyorsun? Bunu yapmalı mıyız?"

Joe biraz düşündü. "Yani etrafımızda hayaletlerin dolaştığını ikimiz de biliyoruz," dedi. "Her gün karşılaşıyoruz."

Chuy, üzümleri salataya eklemek için kesme tahtasını eliyle süpürdü. "Bacoes?" dedi. "Sanırım arayan Manfred'di?"

"Evet Bacoes. Ve hayır, Manfred aramadı. İşin sürprizi de bu ya. Arayan Olivia'ydı." Joe, dehşete düşmüş gibi bakınca Chuy güldü. Ama sonra, " Zavallı Olivia," dedi.

Joe başını salladı. "Sanırım onlara yardım etmeliyiz. Bugüne kadar bizden bir şey istememişlerdi."

Chuy, ballı sosu salatanın üstünde dolaştırdı. "Tamamdır, tatlişkom. Bu arada otele uğradın mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bayan Her Neyse ikimizi dolaştırdığından beri gitmedim."

"Otelde üç yaşlı ile Sihirli Kapı'yla sözleşmeli çalışan iki inek kalıyor. Bir de neyin nesi olduğunu anlamadığım bir adam var."

Masaya oturduklarında Joe tabağına salata aldı. "Bu harika görünüyor, Chuy. O adamla ilgili yapmamız gereken bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun neyin peşinde olduğunu anlamamız gerektiğini düşünüyorum. Çocuğu korumalıyız."

"Öyle," diye hemfikir olduğunu belirtti Joe. "Tamam, gidip otelde neler oluyor diye bakarım."

"Güzel. Benim, öğleden sonra Myra Shellenbarger'la randevum var."

"Eğlenceli kadın," dedi Joe gülümseyerek. "Yirmi mil çapımızda olan biten hiçbir şeyi kaçırmıyor."

"Daha uzaklarda bile kulağı var. Üstelik lakap takmaktan da hiç çekinmiyor." Chuy de gülümsedi. "Ondan hoşlanıyorum. Olduğu gibi. Hiç yapmacık değil."

"O kadar çok insanın gizli saklısını bilmek yorucu olabilir," dedi Joe. "Bazı günler sığ sularda yüzmek iyidir. Bu arada salata gerçekten harika."

"Tarifini *Güneybatı Mutfağı* kitabında buldum," dedi Chuy. "Ama fırınlanmış mısır katmadım."

Sonrasında yemek tarifleri, cumartesi günleri ABD posta hizmetlerinin mektupları dağıtmayı bırakıp bırakmaması ve Bobo'nun kasten olmasa da sakladığı büyü kitaplarını sonunda bulduktan sonra Lemuel'in araştırmasının ne kadar ileri gitmiş olabileceği üzerine sohbet ettiler.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Hava karardıktan sonra Manfred'in evine yürürken etrafta tek bir gazeteci bile yoktu. Geçerken yeniden hayat bulan Geceyarısı Hotel'e göz atmadan edemediler.

"Işıkların hâlâ yanması tuhaf," dedi Chuy. El ele yürüyorlardı. Geceyarısı'nda yaşamanın güzel yanlarından biri de buydu.

"Ama aynı zamanda hoş sayılır. Bazen geçmişe baktığımda, buradaki bütün dükkânların sürekli işlediğini görebiliyorum. Her yerde insanlar var."

"Sokaklarda da atlar var." Chuy kıkırdadı. "Bir de pis kokuları. Bir de banyo yapmayan insanlar."

"Hiç geleceği görebilmeyi istemiş miydin?" diye sordu Joe. "Geçmişten gelen birçok şey hâlâ bizimle."

"Hayır," dedi Chuy hiç düşünmeden. Durup Joe'nun karşısına geçti ve diğer elini de tuttu. "Çünkü kafayı yerdim," dedi. Her kelimesinde samimiydi.

Gözleri buluştu. "O zaman öyle bir şey hiç olmayacak," dedi sessizce. "Geçmiş yeterince yük oluyor zaten." Biraz sonra tekrar yürümeye başladılar. "Bugün Mildred'ı gördüm," dedi Joe, konuyu değiştirmek için. "Hattie Barnes'ı arka kapıya bırakıyordu."

"Mildred," dedi Chuy. Ağzından çıkan bu tek kelime, tam anlamıyla kederi yansıtıyordu. "Zamanının çok önünde olduğu için birçok açıdan yanlış anlaşılmış bir kadın o."

"Fiji'nin kendisinden çok daha güçlü bir kadın olabileceği aklının köşesinden bile geçmemiştir ama evi doğru insana bıraktığı kesin. Yanlış hatırlamıyorsam Mildred onu kötünün iyisi olarak görüyordu."

BELONGS TO Kaktüs Team

Chuy başını iki yana salladı. "Mildred, Fiji'nin gücünü hayal bile edemez."

"Dahası Fiji bile bunu henüz bilmiyor."

Manfred kapıyı açtığında iki sevgili gülüşüyordu. "Gelebildiğinize sevindim," dedi. "Lütfen içeri gelin. Su ya da limonata ister misiniz? Biraz şarabım var ama göçüp gitmişlerle iletişime geçeceğimiz için alkolü pek önermiyorum."

"Eminim haklısındır," dedi Joe, sevgilisine bakıp göz devirmemeye çalışarak. Zaten akşam yemeğinde bir şişe şarabı devirmişlerdi. "Sanırım ben bir şey almayacağım. Chuy?"

Chuy başını iki yana salladı. "Olivia gelmedi mi?" diye sordu. "Onu bugün görmedim."

Olivia mutfaktan, "Buradayım," diye seslendiğinde Joe, Manfred'in sözüm ona mutfağına yöneldi. Etrafına bakınırken memnuniyetsizliğini saklamaya çalışıyordu. Böylesi demode ve boğucu bir yerde yemek pişirmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi.

"Sık sık yemek pişiriyor musun, Manfred?" dedi Chuy, sadece merak ediyormuş gibi.

"Hayır, ben daha çok mikrodalga tiplerindenim," diye yanıtladı Manfred. "Sen yemek pişirir misin, Olivia?"

"Hayır," dedi kadın, sesinde belli belirsiz bir hayretle. Yapılacak önemli bir işleri varken, böylesi gündelik meseleler hakkında konuşmalarına inanamıyordu.

Joe iç çekti. Bir kez daha, yemek pişirmeye bayılan ve iyi bir sofra kurmayı günün en önemli işi olarak gören Chuy'nin sevgisine ve ilgisine minnettarlık hissetti. "Demek ölülerle iletişim kurmak için buradayız," dedi. "Bayan Goldthorpe mu?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Evet," dedi Olivia.

Joe, Olivia'nın yüzündeki morluğu görebilecek kadar yanına yaklaştı. "Sen iyi misin?"

"Sen bir de öteki herifi gör," diye yanıtladı Olivia, hiç gülümsemeden.

Chuy elini omzuna koyduğunda kadın kaçmadı. Hatta bir an için rahatlamış gibi göründüğü bile söylenebilirdi.

"Eee, nasıl yapacağız?" diye sordu Joe.

"İlgilenmişe benziyorsun," dedi Manfred.

"İlgileniyorum. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım." Sürekli gördüğü için daha önce ölülerle iletişim kurmasına gerek kalmamıştı ama tabii bunu söylemedi.

"Bu deneyime açık olmana sevindim," dedi Manfred heyecanla. "Hepimiz oturabilelim diye masayı ortaya çıkardım."

Neyse ki mutfak her zaman bu kadar sıkış tepiş görünmüyormuş, diye geçirdi içinden Joe.

"Hepimiz masanın çevresine oturup el ele tutuşacağız. Ben Rachel'ı çağırmaya çalışacağım. Gelmezse bu sefer kocası Morton'u deneyeceğim. Artık Rachel bu tarafta olmadığı için gelmeye pek gönüllü olmayabilir ama yine de deneyebilirim."

"Oğlu seni hırsızlıkla mı suçluyor?" dedi Chuy.

Manfred başıyla onayladı.

"O zaman hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız," diyen Joe, Olivia'nın sol eliyle Manfred'in sağ elini tuttu. Chuy de aynı şeyi yaptı. Gözleri buluştuğunda Joe sevgilisinin gözlerinde sonsuz bir sabır okuyabiliyordu.

Olivia ne heyecanlı ne de ilgili görünüyordu. Sadece odaklanmıştı. Ama bu kararlı odaklanmanın ardındaki acı ve öfke

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Joe'nun gözünden kaçmıyordu. Derin bir iç çekti. Olivia bu değişken acı ve öfke yükselmeleri nedeniyle bir gün tıpkı bir bomba gibi patlayacaktı. Öfkesinden kurtulabilmek için acı ve şiddetten arınmaya çalışıyordu ve muhtemelen Lemuel'in enerji emen etkisinin küçük de olsa bir faydası vardı. Ama Olivia'nın baş etmeye çalıştığı şiddet arttıkça, öfkesiyle baş etme gücü azalıyordu.

"Gevşemen gerekiyor, Olivia," dedi Manfred.

Kadın birkaç derin nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. "Tamam," dedi. "Tamam, peki." Gerginlik birkaç derece azaldığında Manfred'in gücü, elden ele akmaya başladı. Güçlü ve saf bir enerjiydi bu; âdeta ışıldıyordu. Joe enerjiyi görebiliyor, neredeyse tadını bile alabiliyordu. Hatta yüzler görmeye başlamıştı. Chuy'yle ikisi görebilirlerken Manfred'in ruhları sadece hissedebilmesi komikti.

Gerçi bütün ölenler geri dönmüyordu. Cinayete kurban giden Bobo'nun kız arkadaşı Aubrey gelmemişti mesela. Şiddet görerek ölenlerin hayalet olarak etrafta dolaşmaya daha fazla eğilimli oldukları bir gerçekti. Joe, çorak topraklarda uzun adımlarla nehre ulaşmaya çalışan ya da dükkâna gelip rahatsız edici flört oyunları oynayan Aubrey'yi göreceğini sanmıştı hep.

Öte yandan kendi katilinin hayaletiyle karşılaşmak çok daha acı bir deneyim olurdu herhâlde. Joe onu da görmemişti.

Belirip yaklaşan yüzlere baktı. Mildred'in burada olması şaşırtıcı değildi. Sonra korktuğu hâlde çok sevdiği Geceyarısı'nda on yıldır dolaşan evsiz adamı gördü. Acil bir şey söylemek için gelen Kızılderili kadın Manfred'in dudak-

BELONGS TO Kaktüs Team

larından bir şeyler mırıldandı... Ama kimsenin anlamadığı bir dilde konuşuyordu. Manfred'in yabancı dilde bir şeyler söylediğini duyan Olivia'nın gözleri kocaman büyümüştü.

Sonra Rachel Goldthorpe, "Başınıza dert olduğu için üzgünüm," dedi. Diğer üçü kadının sesini daha önce duymamışlardı ama o olduğunu hemen anlamışlardı.

Joe, Manfred'in tamamen başka biri gibi oturduğunu fark etti. Adamın omuzları yaşlılık ve hastalıktan çökmüştü ve sanki göbeği varmış gibi biraz arkaya kaykılmıştı. *Toplu bir hanım olmalı*, diye düşündü Joe.

Sessizlik çökünce bu sefer, *Hiçbirimiz ne yapmamız gerektiğini bilmiyoruz. Hepimiz ruh geldiğinde Manfred'in sorular soracağını düşünüyorduk*, dedi içinden. Rachel'ın gelip medyumun bedenine yerleşeceği hiçbirinin aklına gelmemişti.

"Rachel, mücevherleri nereye sakladın?" diye sordu hemen. Ölülerden korkmazdı ama bir ilki yaşadığı için durumu nasıl idare edeceğini de kestiremiyordu.

Rachel, Manfred'in ağzından konuştu. "Morton'un çalışma odasında. Lewis'in asla bakmayacağı bir yerde. Babasıyla hiç anlaşamazlardı." Manfred'in başını üzgün üzgün salladı.

"Çalışma odasında nerede?" diye sordu Joe, sabrını korumaya çalışarak.

"İçinde..." Hat kopmuş gibi birden cümle kesildi.

"*Neyin* içinde?" diye patladı Olivia.

"Dünyayı görüyorum..." diye fısıldadı Rachel.

Hemen ardından Manfred geri döndü. Gözlerini açtı. Komşularına baktı. "Bir şey oldu galiba," dedi. "Hadi anlatın neler oldu?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Hayaletler hep böyle sinir bozucu ve sığ mı? Ölmek böyle bir şey mi?" dedi Olivia.

Chuy onun elini bıraktı. "Olivia," dedi kınarcasına.

"Eh, çok sinirdi," dedi kadın. "Neyse, en azından hangi odada olduğunu biliyoruz."

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Manfred, teker teker her birinin yüzüne baktı.

Joe konuştu, "Rachel ziyaretimize geldi. Mücevherleri Morton'un çalışma odasına saklamış, çünkü baba oğul hiç anlaşamazlarmış. Bir şeyin içindeymiş."

"Neyin içinde?"

"O kadarını söylemedi. Yani söyleyemeden bağlantı koptu. Dünyayla ilgili bir şey söyledi. Sen nasılsın?"

"İlk kez bir ruh bedenime girdi," dedi Manfred. "Enteresan bir deneyim ama bir parça rahatsız edici. Tecavüz gibi bir şey." Gerçi yorulmuş ya da korkmuş olmaktan ziyade heyecanlanmış görünüyordu. Zaten Joe da aksini görmeyi beklememişti.

"Hepimiz için enteresan bir deneyimdi," dedi Chuy. "Ruh gelecek diye saatlerce burada oturacağımızı sanmıştım. Neyse ki bir kuklaymışsın gibi senin içine giriverdi."

"Bu benzetmeden hoşlandığımdan hiç emin değilim," dedi Manfred. "Ama kabul ediyorum. Kesinlikle başka bir yerdeydim."

Olivia, ona baktı. "Ben böyle bir şey yapamazdım," dedi. "Kontrolü asla elden bırakmazdım."

"O zaman böyle bir şeyi asla yapmama ihtimalin çok yüksek," dedi Manfred. "Genellikle ruhlar, deneyime açık insanları ziyaret eder. Abrakadabra saçmalığı yapmak iste-

mem, ama bu doğru. Ruhların sığlığı konusundaysa bir iki teorim var."

"Duymak isterim." Olivia sandalyesinden kalkıp mutfak duvarına yaslandı. Yerinde oturmaya dayanamıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Belki dünya hâliyle bağları kopuyordur. Tamamen başka bir konumdaysan ve hayatın boyunca bildiğin evrenle herhangi bir ilişkin kalmadıysa her ayrıntıyı hatırlamayabilirsin öyle değil mi? Bir ruhla konuşabilmemizin sebebi, öyle ya da böyle hâlâ son limana gidemediğindendir. Ama artık *dünyada* olmadıklarından fâni hayatın önemi azalıyordur. Alternatif teorime gelince... Canımızı sıkmak için özellikle sığ davranıyorlar. Çünkü sinirlerimizi hoplatabildikleri sürece bizim için önemli oluyorlar, böylece bizimle iletişim kurup bizi etkileyebiliyorlar."

"İlginç," dedi Joe. "Bu durumda, odayı öğrenmemiz ve *içinde* kelimesi yeterli olabilir. Sanırım eve gidip kadının kızlarına mücevherlerin nerede saklı olduğundan şüphelendiğinizi söylemenin bir yolu yoktur?"

"Yok," dedi Manfred. "Çünkü nereden bildiğimizi soracaklardır. Ve verebileceğim sadece üç cevap var. Kuşlar söyledi. Ya da annenin ruhu bedenimi ele geçirip arkadaşlarıma söylemiş. Ya da biliyorum çünkü oraya ben sakladım. Bil bakalım hangisine inanacaklar!"

"Ama en azından mücevherler bulunmuş olur ve dava kapanır," dedi Joe.

"Tabii bütün itibarım da yerle bir olur. Zaten medyumlara itibar eden yok. Herkes yaşlı kadını kandırıp mücevherlerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çaldığımı ve yakalandığımda yerine koyduğumu düşüneceğinden iki kuruşluk itibarım da sudaki taş gibi dibe çöker."

"Hem Lewis pisliği de cezasını çekmeden kurtulmuş olur," dedi Olivia. Oturmaya dayanamadığı için küçük mutfakta volta atmaya başladı.

"Olivia, o konuda endişelenme," dedi Chuy. "Eninde sonunda Lewis layığını bulacaktır."

Olivia alay edercesine baktı. "Tabii, ne demezsin," dedi. Ardından attığı kahkahada zerre kadar keyif yoktu. "Aranızda en son senin böyle bir şey söyleyeceğini sanırdım."

"Niyeymiş o?"

"Çünkü birlikteyken Joe'yla bütün çirkinliklerle karşı karşıya kaldınız," dedi Olivia. Kelimeleri seçerek söylüyor, belki de bazı kelimeleri ayıklıyordu.

Joe, sevgilisine baktı. "Yargılamamaya çalışıyoruz," dedi alçak sesle. "Her şeyin bir telafisi vardır."

"Kendinizi bu sözlerle kandırmaya niyetliyseniz, bütün o pisliklerle yaşamaya devam edin öyleyse," dedi Olivia. "Ama benim buna katlanmam gerekmiyor." Gözleri ateş saçıyordu. Özellikle Joe'yla Chuy, çakan kıvılcımları gayet net görebiliyorlardı.

Manfred araya girdi, "Su isteyen?" Hararetli tartışmadan bariz bir şekilde rahatsız olmuştu.

"Aman ne güzel! Meseleleri hemen halının altına süpürelim," dedi Olivia, ona dönerek.

"Akşamı altmışlı yaşlarındaki bir kadının bedenimi işgal etmesiyle kapatabilirim," diye yanıt verdi Manfred. Çileden çıkmanın eşiğindeydi.

BELONGS TO Kakkus TEAM

"Haklısın," dedi biraz sonra Olivia, düz bir sesle. "Ben eve dönüyorum. Yeni bir plan yaparız. Yarın Peder'e uğrarım. Ufaklık ne yapıyor?"

"O kadar ufak sayılmaz. Büyüyor," dedi Chuy. "Göz göre göre,". diye ekledi.

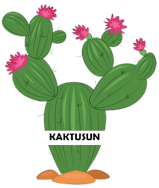
"Geldiğinden beri boyu uzadı," dedi Joe.

Birbirlerine bakakaldılar.

"Nasıl olduğunu soracaktım," dedi Manfred omuz silkerek. "Ama sormasam da olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14

Pazartesi sabahı Manfred penceredeyken, Peder'le Diederik'in kulübeden şapele gittiklerini gördü. İkilinin yeni tamir edilen kaldırımda yürümesini seyrederken cep telefonu elindeydi. Biri bastonlu yaşlı bir çift, otel civarında günlük yürüyüşlerine çıkmışlardı. Tuhaf ikili yanlarından geçerken yaşlı çift durup onlara baktı.

Peder'i eski püskü siyah takım elbisesi, siyah şapkası, ip kravatı, antika kovboy çizmeleri ve yıpranmış beyaz gömleğiyle gören yeni Geceyarısı sakinleri hayretler içinde kalıyordu. Yüzü kıyafetleri kadar eski görünmese de kesinlikle kasvetli bir ifadeye sahipti. Ama oğlanın boyu, birkaç gün öncesiyle karşılaştırıldığında gerçekten de birkaç santim uzamıştı; hâliyle kıyafetleri de küçük gelmeye başlamıştı. Dikişlerin patlamak üzere olduğu uzaktan bile belli oluyordu.

"Kahretsin," dedi kendi kendine Manfred. "Çocuğa kıyafet almak gerekecek. Peder yıllardır aynı şeyi giyiyor. Çocuğun yeni bir şeye ihtiyacı olduğunun farkına asla varamaz." Fiji'yi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aradı. "Çocuk bedeni hakkında ne biliyorsun bilmem," diye söze başladı. "Ama Peder'in misafirine, üstüne uyan bir şeyler bulmak lazım."

"Daha yeni şort ve tişört verdim," dedi kadın şaşkınlıkla.

"Artık üstüne olmuyor," dedi Manfred.

Telefonu kapattıktan sonra Fiji evinin kapısından fırladığı gibi şapele yöneldi. Peder'le Diederik, bahçeden merdivenlere doğru yürürken oğlan da en az yaşlı adam kadar kasvetli görünüyordu. Onu gören Fiji önce durakladı, sonra daha hızlı adımlarla yanlarına gitti. Rüzgâr şiddetlenmişti. Manfred kadının saçlarının ve eteklerinin, bayrak gibi dalgalandığını görünce gülümsedi. Fiji, Peder'in önüne atladı. Manfred dudak hareketlerini izliyordu. Yolundan alıkonulmaktan hiç hoşlanmadığı belli olan Peder kaskatı kesilmişti. Ama kadının sözleriyle birlikte adam çocuğa baktı ve gördüğü şey karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

Fiji elini kolunu sallarken Peder başını salladı, sonra kadın çocukla birlikte kendi evine dönerken şapele girdi. Kadının bahçesine girdiklerinde çocuk, Teksas sıcağına rağmen hâlâ yemyeşil görünen bahçede tomurcuklanan çiçeklere bakmak için durdu. Sonunda Bay Yılışık'ı gördüğünde yüzü neşeyle parladı. Kediyi kucağına aldığı gibi eve taşıdı. Bay Yılışık'ın çocuğun omzuna dayadığı başı, altından bir bulutu andırıyordu.

Manfred kendi kendine güldü. Günlerdir kendini bu kadar iyi hissetmemişti.

Sonra çocuğun hızlı büyümesi üzerine biraz düşündü. Gerçi ne düşüneceğini bilemiyordu. Diederik'in babasının

BELONGS TO Kaktüs TEAM

geri dönüp dönmeyeceğini merak etti. Çocuğun boyu bir seksen olmadan geri dönmesini diledi.

Bir saat önce özel bir telefon gelmişti. Profesyonel telefon sitesine yeni girmişti. "Merhaba, Bay Bernardo. Benim adım Phil Van Zandt," dedi karşıdaki adam. "Magdalena Orta Powell'ın ofisinden arıyorum," diye ekledi hatırlatmak için.

"Ah, evet! Kusura bakmayın, işe dalmışım," dedi Manfred. "Ne var, ne yok?"

"Bonnet Park Emniyeti'nin sizi sorgulamak istediğini söylemekten esef duyuyorum," dedi Phil Van Zandt özür dilercesine. "Bayan Powell'ı aradılar. Hanımefendi öğleden sonra saat iki için bir randevu ayarladı. Sanırım arada hızlı bir öğle yemeği atıştırmak da dâhil olmak üzere o saate kadar yetişebilirsiniz." Ses tonundan sadece barbarların öğle öğününü atladığına inandığı belli oluyordu.

"Tamam, orada olmaya çalışırım," dedi Manfred, günlük programını aklından geçirirken.

"Ahhhh... çalışmak yeterli değil maalesef, Bay Bernardo. Saat ikide orada olabilirsiniz, değil mi? Yoksa Bayan Powell arayıp yeni bir randevu almak zorunda kalacak. Bu da bütün öğleden sonrası programının altüst olması anlamına geliyor."

"Sizin de öyle olacak anlaşılan."

"Şey, evet, ama bu benim işim. Yetişebilir misiniz?"

Manfred, çalışma masasındaki saate göz attı. "Evet, yetişebilirim," dedi. "Bonnet Park Karakolu, değil mi?"

"Evet, doğru. Adrese ihtiyacınız var mı?"

"Teşekkürler." Manfred, adresi not aldı. "Hemen yola çıksam iyi olur."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Bir şey değil," dedi Phil nazikçe. "Umarım her şey yolunda gider."

Gizemli, ama keyifliydi.

Manfred siteden çıkıp ceplerini kontrol etti. Bir şey unutmak istemiyordu. Ne yazık ki uğurlu bir nesnesi yoktu. Dışarı çıktığında Fiji ona doğru yürüyordu.

"Diederik'e kıyafet almak için benimle Marthasville'e gelir misin diye soracaktım," dedi.

"Kusura bakma, avukatımla Bonnet Park Karakolu'na gitmem gerekiyor," dedi Manfred.

"Dur o zaman." Fiji ellerini medyumun başının iki yanına yerleştirip bir şeyler fısıldadı. Minik ellerin baskısı gerçekten etkileyiciydi ve sanki ellerini birbirine sürtmüş gibi sımsıcaktı.

"Bu ne için?" diye sordu Manfred, kadın ellerini iki yanına indirdiğinde.

"Sözlerinin inandırıcı olması için," dedi Fiji sırıtarak. "Geçen hafta belgelerim eksik diye beni durduran polise uygulamayı denedim."

"İşe yaradı mı?"

"Hem nasıl. Ceza almadım. Ertesi gün hemen Davy'ye gidip belgelerimi tamamladım."

"Peki, inandırıcılığımın bir süresi var mı?"

"Hayır, büyünün etkisi sonsuza kadar sürüyor," dedi Fiji. "Bildiğimden değil ya."

Arabasına binerken Manfred bir parça... kaygısız hissediyordu. Oysa kaygısızlığı kendine yakıştıracak son insandı. İyi bir avukatı, iyi bir cadısı ve dudak uçuklatan bir macerası vardı. Bonnet Park'a giderken, daha zeki hissedebileceği inan-

BELONGS TO Kaktüs Team

cıyla radyoda NPR kanalını dinledi. Ne var ki Dallas trafiği bütün özgüvenini bir balon gibi söndürüverdi. Yine de sinirlerini bozmamaya çalıştı ve karakolun ziyaretçi otoparkına randevu saatinden on dakika önce vardı.

Saniyesi saniyesine planlamış gibi Magdalena Orta Powell, Lexus arabasıyla hemen yanına yanaşıp arabadan indi. Yani bu, o olmalıydı. Tam bir avukata benziyordu. Manfred kadının, kırklı yaşlarının ortalarında bir yerde olduğuna karar verdi. Kısa saçları mükemmel taranmıştı, hafif makyajı gayet yerindeydi, kalçalarına arsızca yapışan bej renkli keten bir etek, kahverengi beyaz desenleri hanım hanımcık bir şekilde tamamlayan kocaman kahverengi düğmelerin tamamladığı kısa kollu bir bluz giymişti. Kahverengi yüksek topuklu ayakkabıları kesinlikle dikkat çekiciydi. Manfred, o topuklarla tek bir adım dahi atamayacağını düşündü.

"Bay Bernardo?" Kadın, Manfred'in elini sıktı. Tokalaşması sağlamdı ama canını yakacak cinsten değildi. Ardından geri çekilip medyumu tepeden tırnağa süzdü. Manfred, akıllı davranıp karakol ziyareti için *tamamen siyah* giyinmekten özellikle kaçınmış, hâkî pantolonuyla üzerinde belli belirsiz palmiye desenleri olan beyaz gömleğini giymişti.

"*Piercing* dışında takı yok, güzel," dedi kadın. "O şeyler yeterince kötü zaten."

"Ama bana inanacaklar," dedi Manfred özgüvenle. Fiji'nin ne yaptığını bilmese de her sabah aynı büyüyü yapmak için eve uğramasını diledi.

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun yoksa?" diye sordu avukat sertçe.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Hiç kullanmadım," dedi Manfred. "Peki, size nasıl hitap edeyim? Dikkatinizi çekmek istediğim her seferinde Magdalena Orta Powell diyemem ya!"

"Bayan Powell kâfidir," dedi kadın. Başıyla emniyet binasına giren cam kapıları gösterdi. "Burası Dallas Emniyet Genel Müdürlüğü'ne gitmekten daha az göz korkutucu," diye ekledi. "Ama hafife alma. Bunlar profesyonel güvenlik güçleridir ve ellerine yüzlerine bulaşacak davalardan nefret ederler."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi Manfred, yine katıksız bir kararlılıkla.

"Keşke bu söylediğinin seni hapisten kurtarmaya yeterli olduğunu söyleyebilseydim," diye yanıtladı kadın.

Manfred bir an için yüreğinin sıkıştığını hissetti ama ardından polisin karşılaşabileceği en dürüst vatandaşlardan biri olduğu inancıyla sıkıntısı uçup gitti.

"Dedektif," diyordu birkaç dakika sonra tıkıldıkları sorgu odasında. Ayağa kalkıp adamla tokalaştı.

"Tanışıyor musunuz?" diye sordu Bayan Powell. Ayağa kalkmamıştı ama önceden tanıyormuş gibi adamı başıyla selamladı.

"Vespers Hotel'de karşılaşmıştık. Öyle değil mi, Bay Bernardo?" Dedektif Sterling, karşılarına oturdu.

Manfred onunla ilk karşılaşmalarında pek dikkat etmemişti. Şimdi adamı inceliyordu. Sterling koyu tenli ve tıknazdı. Kısacık kestirdiği saçları ağarmaya başlamıştı. Metal çerçeveli gözlüğü, tepelerindeki ışığı yansıtıyor, adama tuhaf bir retro hava veriyordu. Biraz sonra içeri başka bir adam daha girip

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Sterling'in yanına oturdu. İkiz gibi giyinmişlerdi: Kısa kollu beyaz gömlek, mavi desenli kravat, keten pantolon. Ama diğer dedektif çok daha uzun boyluydu; en az bir doksan beş vardı. Hatta yaşı da daha ileriydi ve saçları kar beyazına dönmüştü. Kırışıkların göze çarptığı yüzü yıpranmıştı. Gözlüğü yoktu. Keskin mavi gözleri deliciydi.

Yine de Manfred korkmuyordu. Öte yandan Bayan Powell'ın gerginliğini hissedebiliyordu. "Eh, müvekkilimle henüz tanışmamış bir dedektif çıktı sonunda," dedi. "Selam Tom."

Tom, avukat kadına gülümsedi. "Maggie. Selam dostum. Ben Tom Freemont."

Adamla tokalaşırken Manfred de gülümsedi. "Tanıştığımıza sevindim, Dedektif. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Paçanızı fena bir bataklığa kaptırmışsınız, Bay Bernardo," dedi Dedektif Sterling. *Burada biz bize oturduk, anlamaya çalışıyoruz.* "Bu meseleyi düzeltmemiz, tam olarak neler olup bittiğini anlamamız gerekiyor."

Manfred, bütün ilgisiyle dinliyormuş gibi baktı.

Bayan Powell araya girdi, "Müvekkilimi neyle suçluyorsunuz?"

"Hayır, şu anda öyle bir şey yok."

"O zaman ne öğrenmek istiyorsunuz? Nasıl bir suçla alakası var? Çünkü ben henüz bir şey duymadım. Rachel Goldthorpe doğal yoldan ölmedi mi?"

"Hâlâ bir takım test sonuçlarını bekliyoruz. Belki yaş, kilo, yüksek tansiyon ve kötü bir zatürre üst üste gelince bünyesi dayanamamıştır." Dedektif Freemont, bir dosyayı açıp için-

BELONGS TO Kaktüs Team

dekilere baktı. "Ölüm sebebiyle ilgili elimizde kesin bir şey olmadığını söyleyebiliriz."

"Yani müvekkilimin Bayan Goldthorpe'un ölümüyle herhangi bir alakası olmadığını düşünüyorsunuz."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yani kadının öldürüldüğüne mi inanıyorsunuz?"

"Şu anda bilemiyoruz. Ama tamam, şimdilik cinayet konusunda Bay Bernardo'dan şüphelenmiyoruz," dedi sonunda Freemont meydan okurcasına.

"Peki, öyleyse nedir?" Magdalena Orta Powell hem şaşkın hem de kırgın görünüyordu. Güzel numara yapıyordu.

"Lewis'in ortaya attığı iddialar var."

"Bay Bernardo'yu hırsızlıkla mı suçluyorsunuz? Bayan Goldthorpe'un merhum kocasıyla görüşeceği ruh çağırma seansına mücevherlerle dolu bir çantayla geldiğine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Olabilir." Freemont sandalyesini arkaya doğru kaykıltıp *her şey* mümkün dercesine elini salladı.

"Peki. Kadın olduğu yerde yığılınca, müvekkilimin ilk aklına gelen çanta oldu, öyle mi? Hayır, hiç sanmıyorum! Herkesin yapacağı gibi müvekkilim hemen resepsiyonu aradı. O andaki tek derdi Bayan Goldthorpe'tu."

"Kendi iddiası böyle," dedi Dedektif Sterling, alaycılığın sınırında dolaşırken.

"Olayların farklı yönde geliştiğini gösteren herhangi bir kanıtınız var mı?" Bayan Powell, gözlerinden resmen ateş püskürtüyordu. Manfred onunla gurur duydu. Kadının, kendisini ustalıkla savunduğundan emindi.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Hayır, yok," dedi Dedektif Sterling. "Ama tuhaf bulduğumuz bir şey var..." Parmağıyla Manfred'i işaret etti. "Beyefendinin arkadaşı, cinayet/intihar olayının olduğu akşam ölen iki kişiyle birlikte lokantada oturuyordu. Ertesi gün Bay Bernardo'nun misafiri, odasında öldü."

"Aralarında hiçbir bağ yok," dedi Manfred sakince. Ona inanacaklarını biliyordu. "Geceyarısı'ndan tanıdığım birinin o akşam lokantada olacağını bilmiyordum. Ertesi gün de odamda müşterilerimi ağırlarken Olivia bildiğim kadarıyla alışverişe gitti. Ondan sonra da pek karşılaştığımız söylenemez. Ölümlerle ilgili ona soru sormak için gelmediniz, yoksa size de söylerdi. Dahası zavallı Rachel'ı öldürmediğimi siz de çok iyi biliyorsunuz. Saklayacak kadar mücevheri olduğunu evime gelen Şerif Smith'den öğrendim... Tabii kapıma dayanan gazetecilerle birlikte." İşte bu noktada sesinin sertleşmesine engel olamadı. "İsmim neden medyaya sızdırıldı? Yanlış bir şey yaptığıma dair elinizde hiçbir kanıtınız yok!"

Bayan Powell'ın koluna dokunan eli, Manfred'i durdurdu, yoksa devam edebilirdi. Hemen sustu. Ama bakışlarını indirmeden cevabı bekledi.

"Pekâlâ," dedi Sterling sonunda. Gözlüğünü çıkarıp nereden çıkardığı belli olmayan bir cep mendiliyle silmeye başladı. "Eh, öne sürdüğünüz savın ikna edici olduğunu kabul etmek durumundayım, Bay Bernardo."

İşte! Sen nasıl bir kadınsın, Fiji!

"Dün gece neredeydiniz, Bay Bernardo?"

"Evdeydim," dedi Manfred hiç duraksamadan.

"Hiç çıkmadınız mı?"

BELONGS TO Kaktüs Team

"Hayır, arkadaşlarım vardı."

"Kim?"

"Aslında Olivia Charity. Bir de Geceyarısı'nda yaşayan Joe Strong'la Chuy Villegas."

"Peki önceki gece?"

Manfred, asıl sormak istediklerinin Goldthorpe malikânesindeki ceset olduğunu çok iyi biliyordu. "Akşam yemeğimi dışarıda yedim," dedi. "Sonra eve döndüm."

"Nerede yediniz? Tavsiye eder misiniz?"

Ah, hadi ama! diye geçirdi içinden Manfred. Cüzdanından *Möö & Mee* lokantanın fişini çıkardı. "Genelde fişleri saklamam," dedi. "Ama cüzdanımı henüz ayıklamadım."

Freemont, Manfred'in gösterdiği fişe bakmak için eğildi. İki dedektifin de suratı asılmıştı. Fişin üzerindeki saat ve tarih önlerini kesmişti. Sterling iç çekti.

"Demek Vespers'ta olma nedeninizin..." Freemont, önündeki kâğıtlardan birine baktı. "*Müşterileriniz* olduğunu iddia ediyorsunuz. Minicik kasabanızdan arkadaşınızın da aynı hafta sonu aynı otelde olması enteresan. Daha da enteresanı ikinizin de buluştuğu insanların ölmüş olması."

Şüpheli göründüğü kesindi. Manfred adamın hakkını verdi.

"İddia etmiyor, söylüyor," dedi Bayan Powell sakince. "Çünkü aynen böyle oldu. Trajik bir şekilde ölen çiftle hiç tanışmadı. Komşusu Olivia Charity de müvekkilimin bildiği kadarıyla Rachel Goldthorpe'la tanışmıyordu. Bunların hepsi kaderin her gün önümüze çıkardığı türden birer tesadüften ibaret. Bay Bernardo, Bayan Goldthorpe'un sözüm ona

BELONGS TO Kaktüs Team

kayıp mücevherlerini hiç görmedi. Kadının nasıl öldüğünü bilmediğinize göre elinizde müvekkilimi suçlayacak hiçbir şeyiniz yok. Konu kapanmıştır." Bayan Powell, yavaşça ayağa kalktığında Manfred de aynısını yaptı. "Daha önce cevapladığı sorulara tekrar cevap vermek için müvekkilim uzun bir yoldan geldi," diyen avukat kadın, karşılığında alacağı para nedeniyle olsa gerek kendisi için herhangi bir şikâyette bulunmadı. "Bir daha böyle bir taleple karşımıza çıkmayacağınıza güveniyorum."

"Sadece test sonuçlarından bir şey çıkarsa rahatsız ederiz," dedi Freemont. Canı iyice sıkılmıştı. Ayağa kalktığında hepsine tepeden baktı. "Bu arada o küçük beyinli Lewis Goldthorpe, müvekkilinizi çamura boğmak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Haberiniz olsun."

Bayan Powell'la Manfred, daha saati dolmadan girdikleri karakoldan çıktılar. Manfred artık eskisinden daha yoksul olduğunun farkındaydı ama karakoldan özgür bir adam olarak çıkabilmek paha biçilmezdi. Arabaya varana kadar Bayan Powell konuşmadı. "Bence Lewis Goldthorpe'a karşı harekete geçmeliyiz."

"Bu, durumu daha kötüleştirip dikkatleri üzerimize çekmez mi?"

"Seni neyle suçlayacağına bağlı. Bütün dünyanın karşısına çıkıp senin bir hırsız olduğunu söylerse, önlem almadığın için pişman olabilirsin."

"Her şeyin unutulması benim için en iyisi olurdu. Bir daha haber kanallarına çıkarsam, bütün itibarım yerle bir olur. Bu yayınlar bana odaklanırsa, hiç iyi bir görüntü vermem. Ve

BELONGS TO Kaktüs TEAM

açıkçası medyumluk işinde benden daha düzgün ve kibar birini bulamazlar."

"Böyle açıklaman ilginç," dedi avukat onu süzerek.

Manfred omuz silkti. "Ama doğru."

"Sence Lewis Goldthorpe neden seni hedef tahtasına koydu?"

"Çünkü annemin en sevdiği çocuğuyum."

Bayan Powell boş gözlerle bakınca Manfred açıklama ihtiyacı duydu. "Çünkü annesiyle araları hiç iyi olmamıştı. Oysa Rachel benimle çok iyi anlaşırdı. Beni yakından tanımadığı için her şey daha kolaydı tabii. Benimle biraz zaman geçirse tamamen başka bir ilişkiden bahsediyor olabilirdik. Ama ondan bir şey beklemedim, hatta merhum kocasıyla iyi anlaştım, gerçekten hoş bir hanım olduğu için anlattığı her şeyi dinledim. Üstelik tıpkı onun gibi ben de ölümden sonraki hayata inanıyorum."

"Oysa Lewis?.."

"Hayattayken Rachel'ın kocasıyla takıştı, çocuklarına bırakmayı planladığı her şey için başının etini yedi, medyumluk yeteneğimle yardım edebileceğime inanmadı ve ne yeğenleriyle ne de kuzenleriyle biraz olsun ilgilendi. Dahası ölümden sonraki hayata hiç inanmıyor."

"Yani bir kadının ilgisini ve sadakatini sağlamak için bunlar yeterli mi diyorsun? Mal varlığına göz dikmemek, anlattıklarını dinlemek yetiyor mu?"

"Bir saniye!" diye itiraz etti Manfred. Sanırım konudan biraz saptık. Böyle bir şeyi asla söylemem. Ben sadece Rachel'ın oğlu yerine neden benimle konuşmayı tercih ettiği-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

ni açıklamaya çalışıyordum. Ondan bir talebim olmadığı gibi son derece vericiydim."

Bayan Powell derin bir nefes çekerken kendini sakinleştirdi. "Pardon," dedi.

"Siz de hayatınızın zor bir döneminden geçiyorsunuz," diye gözlemini dile getirdi Manfred.

"Anlaması zor değil," diyen avukat acı acı gülümsedi. "Profesyonelce davranmadığım için özür dilerim. Yine avukat moduna geçiyorum."

"Lewis gerçekten beni polise şikâyet etti mi?"

"Evet, etti."

"Peki, neden tutuklanmadım?"

"Çünkü mücevherleri aldığına dair bir kanıt yok."

"Polis bu tür suçlamaları göz ardı edebiliyor mu?"

"Mücevherler hâlâ ortaya çıkmadı ama polisler ona inanmasa da Lewis muhtemelen haklı olabilir."

"Yani mücevherler bulunana kadar ipin ucundayım. Durumumda hâlâ bir değişiklik yok. Beni neden buraya çağırdılar?"

Kadının bakışları uzaklara dalmıştı. Tekrar Manfred'e odaklandı. "Olta atıyorlar," dedi. "Hem benim zamanıma hem de senin parana yazık."

Manfred avukata imayla baktı. "Benim de zamanım değerli," diye belirtti. Elinde olmadan alınmıştı.

"Benimki kadar değerli olmadığına bahse girebilirim," dedi Bayan Powell.

Fatura eline geçtiğinde Manfred de aynı şekilde düşüneceğine emindi.

BELONGS TO Kaktüs Team

Geceyarısı'na geri dönerken bu küçük *olta atma oyununun* sonucuna odaklandı. Dedektifler yeni bir bilgiye sahip değildi. Manfred adamların kuşkularını gidermiş, ikna ediciliğiyle savlarını zayıflatmıştı ve değerli çalışma saatleri boşa gitmişti.

İyi yanından bakılırsa avukatıyla tanışmıştı ve kadının onu hapisten uzak tutacak kadar iyi bir avukat olduğuna kanaat getirmişti.

Magdalena Orta Powell'ı hiç böyle hayal etmemişti. Kadının da aynı şekilde hissettiğinden adı gibi emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15

Lemuel gecenin bir yarısı Olivia'yı aramıştı; telefondan her ne kadar hoşlanmasa da aradığında sevgilisinin kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu. Kısa bir konuşma olmuştu.

"Olivia, şu anda New Orleans'tayım."

Olivia bir saniyeliğine sesini çıkaramamıştı. Lemuel'in sesiyle ne kadar rahatladığını fark etmekten hiç hoşlanmıyordu. "Kitaplarla ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?" dedi sonra, sessizliği kendini de rahatsız edince.

"Bilgiye sahip olabilecek bir kadın buldum. Bir kadın vampir."

"Harika. Yeterince... besleniyor musun?" Olivia, telefonda konuşurken olabildiğince temkinli konuşmaya dikkat ederdi. Birinin dinlemesinin çok kolay olduğunu biliyordu.

"Burası bereketli memleket," dedi Lemuel onu rahatlatmak istercesine. "Bir bara girmem yeterli."

Olivia gülümsedi. "Peki, daha ne kadar oralarda kalacaksın? Bir fikrin var mı?"

BELONGS TO Kaktüs Team

"Henüz yok."

"Döneceğin zaman haber verirsin." Olivia duraksadı. "Orada olmadığını bile bile evinin önünden geçmek tuhaf geliyor. Yani burada olmaman tuhaf geliyor."

"Ben de seni özledim. Dikkatli ol, gözünü açık tut."

"Görüşürüz."

Ve Lemuel bir şey demeden telefonu kapattı. Lemuel'in sohbet tarzı buydu. Bu kadarı bile Olivia için yeterliydi. Yine de uzun zaman kayıp kalan gizemli kitaplarla ilgili bilgi kaynağının vampir bir kadın olmasından ötürü onu kıskançlığın sınırına getiren sıkıntıyı bastırması gerekti. Lemuel yatakta kadınlarla erkeklerden daha iyi anlaşırdı ama enerji ya da kan söz konusu olduğunda küçük çocuklar hariç herkesten faydalanırdı. Varlığını sürdürebilmesi için iki cins kaynağa sahip olmak, elektrik ve benzinle çalışan hibrit bir arabaya sahip olmaya benziyordu.

Lemuel genellikle enerjiyi tercih ederdi, çünkü çok daha kolay ve temizdi. Üstelik birçok insandan çekebiliyordu. Kan içmek ise belirgin bir iz bırakıyordu; hatta bazen geriye bir ceset bile kalabiliyordu, çünkü kan içenin kendinden geçmesi ihtimali yüksekti. Her ne kadar kadınlarla seks yapmayı tercih etse de Lemuel erkeklerle de ilişki kurduğunu sıradan bir şeymiş gibi Olivia'ya söylemişti. Bir keresinde ikisinin de büyük zevk aldığı bir seks sonrasında, "Çevrede çok fazla kadın yoktu," demişti. "Ve benim gibi vampirlerin, insanları büyüleme yeteneği yok."

Olivia'nın sormak istediği bir dolu soru vardı ama hoşgörülü ve sofistike görünmek adına hiçbirini sormamıştı. Ve

BELONGS TO Kaktüs TEAM

ertesi sabah vampir sevgilisi gündüz uykusuna yattığında, geçmişini ve tuhaf şartlar altında hayatını nasıl sürdürdüğünü ne kadar merak ederse etsin, asıl önemlisinin şu anda Lemuel'le birlikte olmaları olduğu Olivia'nın kafasına dank etmişti. Lemuel, arabası ya da yatağı gibi *ona ait* değildi. Ve Olivia, vampirin sıra dışı şartlar altında kendisinden çok daha uzun yaşayacağını biliyordu. Öte yandan Lemuel, bir şekilde daha önce hiç olmadığı kadar onundu: Onları birbirine bağlayan da zaten buydu.

O sırada gizli telefonu çaldı.

"Rebecca'yla mı görüşüyorum?" dedi bir adam.

"Mesajınızı iletebilirim."

"Ona bir iş teklifim var."

"Kim ve nerede?"

"Fahişe eski karım, ailemden kalan değerli bir şeyi aldı. Şantaj için kullanıyor. Geri istiyorsam, çocuklarımı sadece hafta sonu görebilecekmişim. Geri alabilirsem, ona cehenneme gitmesini söyleyebilir, çocuklarımı daha sık görebilirim."

"Nedenini bilmem gerekmiyor. Adını, adresi ve bahsettiğiniz eşyanın tanımını söylemeniz yeterli. Bir de karınızın günlük alışkanlıkları."

"Tabii. Nereye göndereyim?"

Olivia adama Oklahoma'da bir adres verdi.

"Tamam. Ödemeyi nasıl yapacağım?"

"Yarısı peşin, kalanı iş bittikten sonra."

"Nasıl ödeyeceğim?"

"Elektronik transferle." Olivia adama hesap numarasını verdi. Hesap Amerika'da değildi.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Ne zaman?.."

"Yakında. İstediğinizi elde ettikten sonra sizi bu numaradan arayacağım."

Tıpkı Lemuel gibi başka bir şey demeden telefonu kapattığını fark edince gülümsedi. Ama telefondaki adamın hikâyesini düşünmeye başlayınca gülümsemesi hemen soldu. Adama inanmamıştı. En azından tam olarak inanmıyordu. Hırsızlık konusunda kendini daha iyi hissedebilmesi için uydurulmuş bir hikâyeydi. Berbat bir baba olabilirdi. Dahası yakında boşanacağı karısı bir erdem timsali olabilirdi. Ama bunların Olivia için bir önemi yoktu. Amme hizmeti yapmıyordu. Parayı verenin düdüğünü çalardı.

Oklahoma'daki posta kutusunu iki üç günden önce kontrol etmeyecekti. Uzun bir yoldu. Belki bu arada Manfred'in sorununa yoğunlaşırdı. Böylece Peder artık başına ekşimeyecek, gazeteciler bir daha asla Geceyarısı'na gelmeyecek, her kimse şu gizemli bir şekilde hızla büyüyen çocuk güvende olacaktı. Ve Lemuel'in, Geceyarısı'na döndüğünde yabancılar tarafından fark edilme riski ortadan kalkacaktı.

Dışarı çıktığında yeni bilgi edinip edinmediğini anlamak için Manfred'e uğradı. Manfred ona önceki gün Bonnet Park Karakolu'na yaptığı ziyareti ve avukatına ne kadar saygı duyduğunu anlattı. "Bugün bir tane bile gazeteci yok," dedi, ön camlardan birinden dışarı göz atarak. "Sanırım Rachel'ın evindeki heyecan verici gelişmelerden sonra artık haber değerim kalmadı. Yaşasın."

"Hemen rahatlama. Lewis Goldthorpe'un sana yeniden çamur atmasına bakar. Bir bakmışsın yine kurtlar sofrasın-

dasın," dedi Olivia. Kendi gözleriyle görmek için o da dışarı baktı.

O sırada Manfred'in küçük evinin önüne yabancı bir araba park etti.

"Kim?.. Ah, kahretsin," dedi Manfred, içten gelen bir tiksinmeyle.

"Şom ağzımı açmamalıydım." Eski bir arabadan inen adamla kadını seyrederken Olivia'nın dudakları kıvrıldı. Adam Lewis Goldthorpe'tu. Kadınınsa bir haber blogu vardı ve sitesinde olayları sansasyonel yayınladığı için azımsanmayacak sayıda takipçisi vardı. Olivia onu ulusal kanallardan birindeki önemsiz programlardan birinde izlemişti. "Bu PNKız. Bilirsin işte; Paranormal Kız."

"Daha önce benimle röportaj yapmak istemişti. Kapıyı açmalı mıyım?" dedi Manfred.

"Resimlerini çekip internette yayınlamasını istiyorsan, neden olmasın?" dedi Olivia. "Lewis'in bağırıp çağırmaya başlayacağını biliyorsun." Manfred'e yan gözle ve biraz aşağılayarak baktı. "Peder köpürecek."

"Belki duymaz," dedi Manfred. Gerçi o da bu söylediğine inanmıyordu.

Olivia dalga geçercesine kıkırdadı. "Tabii, tabii," dedi ağzını doldura doldura. "Görüyor musun?"

Şapelin kapısı açıldı. Bir an için Peder'in zayıf ve küçük gövdesi göründü; ardında başka biri daha vardı. Sonra kapı açıldığı gibi kapandı.

"Bizim oğlan mıydı o?" diye sordu Manfred.

"Evet."

Olivia, Lewis'in tekerleğini patlatmak için evin arkasından dolaşmayı düşündü ama öyle yaparsa herif Geceyarısı'nda kalırdı. "Kendi başına gelseydi," dedi. "İcabına bakardım."

Manfred'in kınayan bir öfkeyle bir şeyler söyleyeceğini sanmıştı, ama komşusuna baktığında onun sadece kızgın olduğunu gördü. "Arabası buradayken ortadan kaybolması, beni kesinlikle oltanın iğnesinden kurtarırdı," dedi, bir embesille konuşuyormuş gibi.

"Arabanın da icabına bakardım," diye patladı Olivia. Birinin profesyonelce ortadan kaybolmasını sağlayamayacağı imasına alınmıştı.

"Ama yalnız gelmedi, çünkü benimle yüz yüze konuşmak istiyor," diye fikir yürüttü Manfred. "Tanığının önünde beni haşlamak, zavallı annesini nasıl alçakça istismar ettiğimi yüzüme vurmak istiyor. Annesi, onunla uğraşmaktan bıktığı, yüzünü bana döndüğü için beni mahvetmek istiyor."

"Pekâlâ, Kâhin Efendi. Ne yapmayı düşünüyorsun? Bu arada neden böyle davrandığını bilmenin hiçbir faydası yok."

Manfred yere baktı. Sanki ona kadar sayıyordu. Olivia gülümsedi.

"Her hâlükârda o mücevherleri bulmalıyız," dedi Manfred. "Ve sanırım o lanet olası taşların hep orada durduğunu da kanıtlamalıyız. O zaman beni rahatsız etmek için hiçbir mazereti kalmaz. Ya da kim bilir, üstüme gelmenin başka bir yolunu bulur."

"O eve bir daha rol keserek giremem," dedi Olivia. Kapı çalmaya başlamıştı. İkisi de pencereden uzaklaşıp eski yemek odasına geriledi. "Gece gizlice girmeye çalıştım, o da işe

BELONGS TO Kaktüs Team

yaramadı. Bunu yine deneyebilirim. Belki bu sefer beni bekleyen birileri olmaz."

Gerçi Falco öldükten sonra Olivia'nın babası, o gece orada olduğundan kesinlikle emin olmuştu. Belki civarda hâlâ onu bekleyen birileri gerçekten vardı. Hatta belki onu aramak için her an Manfred'in evine bile gelebilirler, Olivia'yla bağlantısını öğrenmeye çalışırlardı. Neyse ki ismi gazetelerde çıkmamıştı; interneti özellikle bunun için taramıştı.

"Belki Fiji'den yardım isteyebiliriz," dedi Manfred, komşusu iyice gölgelik bir yere çekilirken.

Olivia'nın ağzı açık kaldı. "Fiji mi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? O hiçbir yere gizlice giremez."

"Senle aynı yolu izlemeyecek," dedi Manfred. "Nasıl bir güce sahip olduğunu, neler yapabileceğini bildiğini hiç sanmıyorum."

"Sen biliyor musun ki?"

Manfred başıyla onayladı.

Olivia meraklanmıştı. "Nasıl yani?" diye üsteledi.

"Olivia! Onun cadı olduğunu *biliyorsun*."

"Evet, evet. N'olmuş?"

"Ne kadar iyi bir cadı olduğundan haberin var mı?"

Olivia dilinin ucuna kadar gelen ilk cevabı yuttu. Onun yerine, "Sanırım enerji emen bir vampirle birlikte uyurken, fazla şüpheci olmama gerek yok."

"Güzel bir noktaya parmak bastın. Her neyse, Fiji bizim düşünemeyeceğimiz bir çözüm bulabilir."

"Lewis ve evcil gazetecisi gitmeden yolun karşısına geçmemiz mümkün değil."

BELONGS TO Kaktüs Team

Manfred tek bir kelime daha etmeden televizyonu açtı ve kapıdaki yumrukları duymazdan gelerek birlikte haberleri izlediler. Sonra arka kapı yumruklandı.

Baltık'ta ayaklanma olmuştu, Afrika'daki göçmenler ölüyordu ve borsa pek iyi gitmiyordu. Dünya üzerinde harika bir gün daha yaşanıyordu haberlere göre. Geleceğin o kadar da karanlık olmadığını göstermek istercesine bir ara, beslenme uzmanlarının lor peynirinin mucize gıda olduğuna ilişkin iddialarını içeren bir haber yayınlandı.

"Hiç lor peyniri görmemiştim," dedi Olivia.

"Ben de görmemiştim."

Kapıdaki yumruklar kesilip evin önündeki arabanın uzaklaştığını duyana kadar bütün sohbetleri bu olmuştu.

Manfred hemen Fiji'yi aradı. "Sana uğrayacağız, müsait misin?" dedi.

Olivia kadının söylediklerini duydu. "Olur tabii. Hava çok sıcak. Buzlu çay ister misiniz?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

16

"Gelen o muydu?" diye sordu Fiji kapıyı açar açmaz. Bahçede onlara gülümseyerek iyi günler dileyen saçları ağarmış bir hanımla karşılaşmışlardı. Fiji'nin müşterisiydi; taşıdığı bez alışveriş çantası oldukça ağır görünüyordu.

"Hâlinden memnun göründüğü kesin," dedi Manfred, eski Cadillac arabasına binen yaşlı kadına bakarak.

"Evet," dedi Fiji. "Öyle." Keyifle bekledi.

"Bu arada, gelen muhteşem Lewis'ti ve interneti seviyorsan süperstar sayılabilecek bir blogcuyla birlikteydi. Ah, bu arada yaptığın büyü karakolda müthiş sonuçlar verdi," dedi Manfred.

"Güzel!" Fiji önlerinden içeri girdi. Dükkân eskisinden çok daha az tıkış tıkıştı; bir önceki yıl tezgâh ve dolaplardan bazıları parçalandığında, temizlik yaptıktan sonra Fiji bu sadelikten hoşlanmıştı. Sigortadan ödemeyi aldığında duvarlara daha çok raf yaptırmış, sadece birkaç vitrin dolabıyla yetinmişti. Cadı ofis koltuğunu tezgâhın arkasından kaydırıp

BELONGS TO Kaktüs Team

küçük yuvarlak masanın yanındaki kumaş kaplı iki sandalyenin yanına çekti. Masanın üzerindeki tepside çaydanlık ve kurabiye tabağı duruyordu.

Olivia'yla Manfred kendilerine çay ve kurabiye aldı. Gerçi Olivia'nın aklından hınzır düşünceler geçtiği belliydi.

"Ziyaretçilerin ne istiyordu?" diye sordu Fiji.

"Sorun da bu ya," dedi Manfred. Mümkün olduğunca açık bir şekilde anlatmaya koyuldu: Lewis'in suçlamalarını, Lewis'in tacizinin bütün kasabalıların hayatında yarattığı sıkıntıları ve Olivia'nın Goldthorpe malikânesinde uğradığı saldırıyı aktardı.

"Cenaze levazımatçısının ziyaret ettiği Don Carleone gibi hissettim bir an," dedi Fiji.

Manfred güldü ama kıkırdaması yarıda kaldı. Olivia gülmüyordu. "Yani önce sana mı gelmeliydik? Yani bu işi bizden daha iyi mi hallederdin?"

Fiji gülümsedi. "Hey, benzetmemi nerelere çekiyorsun öyle! Birinin bana fazladan bir apandistmişim gibi davranmasındansa yardım istenmesi çok daha hoş demek istedim."

"Neler yapabildiğini gördüm," dedi Manfred. "Büyük saygı duyuyorum."

Fiji başını sallarken Olivia'ya bakıyordu. Biraz sonra Olivia da kabul edercesine başını salladı. Fiji'nin omuzları gevşediğinde Manfred onun durumu hiç de doğru anlamadığını fark etti. Fiji geldikleri için çok gerilmişti fakat Manfred'in ricasını duyunca rahatlamıştı. Acaba ne söyleyeceğini sanıyordu?

"Bildiklerinize bakalım: Kimse mücevherleri çalmadı. Hepsi Rachel'ın evindeki çalışma odasında. Bir şeyin içinde;

BELONGS TO Kaktüs Team

belki kitaplardan birindedir. Ama herhâlde kütüphanede yüzlerce kitap vardır. Öte yandan Olivia'nın düşmanları -kaçıp buraya gelmesine neden olanlar- yine peşine düştü."

Olivia bir an için şaşırmış göründü. "Aynen. Ama beni hangi düşmanımın bulduğundan emin değilim."

"Düşmanın bol," derken Fiji herhangi bir yargıda bulunmuyordu.

"Bir sürü nedenden ötürü beni arayan bir dolu insan var."

"Nedenlerinden bahsetmek istemiyorsun tabii."

"Evet."

Çok yaralı, diye düşündü Manfred. Komşusunun bu imajı, savaşçı kadın imajından çok daha fazla rahatsız ediciydi. Tüyleri resmen diken diken oluyordu. Kurabiyesinden bir ısırık aldı. Üzüm ve baharatlı yulaf kurabiyesiydi. "Bunlar çok leziz," diye mırıldandı.

Fiji, gözlerini yine Olivia'ya çevirmeden önce ona bakıp gülümsedi. "Size nasıl yardım edebileceğim hakkında bir fikriniz var mı?"

"Tam olarak yok," dedi Olivia. "Ama mücevherleri aramak için o eve girmemiz gerekiyor. Bir kez kılık değiştirerek gittim ama kılık değiştirme konusunda ne kadar usta olsam da Lewis beni tanıyabilir. Adam çok şüpheci biri. Hadi evden çıkmasını bekledim diyelim; bu sefer de etrafı karıştıracak zaman vermek şöyle dursun, hizmetçinin beni hiçbir şart altında eve almayacağından eminim. Olan bitenle gereğinden fazla ilgileniyormuş gibi görünen bir de bahçıvan vardı. Yani istediğim gibi araştırma yapabilmem için ne bir mazeretim var ne de kılık değiştirme yoluna başvurabilirim."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Ve bu saklı mücevherlerin polis tarafından bulunması gerekiyor. Dahası ipucu asla Manfred tarafından gelmemeli."

"Doğru," dedi Manfred. "Benden öğrenirlerse, bu sefer *nasıl* bildiğimi sormaya başlarlar. Polisleri tatmin edecek bir cevabım yok."

"Sanırım kapıyı açan hizmetçiyi dondurabilirim," dedi Fiji. "Yaklaşık yedi dakika olduğu yerde kalır. Bu kadar zaman yeterli mi?"

Olivia'nın ağzı açık kalmıştı.

"Korkarım yetmez," dedi Manfred. "Fazla bilgiye sahip olmadığımız için, muhtemelen en azından kırk beş dakikaya ihtiyacımız var."

"Daha kesin bir şeyler öğrenmek adına bir seans daha düzenlesen?"

"Deneyebilirim ama başarılı olacağımın garantisi yok."

"Dondurmak mı?" dedi Olivia.

"Buz gibi dondurmak değil, anı dondurmak," diye açıkladı Fiji. "Yani hareket edemeyecek. Öte yandan başına geleni hatırlayabilir. Bu genellikle iyi değildir; tabii birine iyi bir ders vermek istiyorsan ayrı."

Kapı açıldığında Diederik dükkâna girdi. Hepsi dönüp ona baktı. Sonra Manfred, "Şu işe bak," dedi. Çocuk şimdi on üç yaşlarında görünüyordu.

"Bu giysileri daha dün aldım," dedi Fiji. "Dün. Yoksa geçen gün müydü? Ama…"

"Şu işe bak," dedi Manfred yine.

"Başka kıyafet var mı?" diye sordu Diederik. Utançtan yüzü kızarmıştı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Var," dedi Fiji. Kendiyle gurur duyuyormuş gibi bakıyordu. "Misafir yatağının üzerindeki torbaya bak. Dün üstünü değiştirdiğin yerde."

Diederik gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Fiji'nin yanından geçerken eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler," dedi. Sesi çatlamaya başlamıştı.

"Neyse ne," dedi Olivia kendi kendine. "Şu, *anı dondurma* işini bile kavrayamamışken, daha dünkü çocuğun bugün karşımıza ergen olarak çıkmasını kaldıramayacağım. Bu ne be!"

"Neden bu kadar hızlı büyüdüğünü bilmiyorum," dedi Fiji alçak sesle. Öne eğilmişti. "Peder bir şey söylemiyor. Bunun olacağını bilip bilmediğini kestiremiyorum. Belki de babası onu bırakırken bunun olacağını biliyordu, olamaz mı?" Gözlerini devirdi. "Her neyse. *Kimsenin* gözünü Geceyarısı'na dikmesini istemeyiz."

Kapının üstündeki çan çınladı. Otelde kalan yaşlı adamlardan biriydi gelen. Tanrı bilir kaç yaşındaydı. Bastonuna yaslanıyordu, hafif kambur yürüyordu ve hasır şapkasının altından fırlayan bembeyaz saçları karmakarışıktı. Manfred onu otelin önündeki kaldırımda son derece ağır adımlarla yürürken görmüştü. Şapkayla saçları çok iyi hatırlıyordu.

"Bu, senin oğlun mu?" diye sordu Fiji'ye boğuk bir sesle.

"Neden sordunuz?" dedi Fiji, ayağa kalkarak. Sanki kaba bir soru sorulmamış gibi nazikçe karşılık vermişti.

"Çocuk büyüdükçe büyüyor! Tepesine bir ağırlık koysan iyi olur! Yoksa birileri televizyon kanallarını çağıracak."

"Otelde kalanlar arasında bunu fark eden sadece siz misiniz?" Olivia'yla Fiji'nin yüzlerindeki ifadeden iki kadının da

BELONGS TO Kaktüs Team

afalladığını görebiliyordu. İkisi de tıpkı kendisi gibi temkinliydi. Daha önce otel sakinleriyle hiç konuşmamışlardı. Manfred onların *geçici* olduğunu düşündüğünden, birkaç kez karşılaşmış olsa da konuşmaya yeltenmemişti.

"Yok artık daha neler!" dedi adam, boğuk ve ıslıklı sesiyle. "Hepimiz farkındayız. Daha ölmedik. Sadece yaşlıyız. Seyretmekten başka işimiz yok. Anlaşıldı mı?"

"Sizi anlıyoruz," dedi Olivia.

"Şu kurabiyelerden alabilir miyim?" Adam topallayarak masaya yaklaştığında Manfred sandalyesini ona verdi. "Teşekkürler, evlat. Biraz oturmak iyi gelecek." Sandalyeye geri geri yaklaşıp yavaşça oturdu.

"Lütfen alın," dedi Fiji. "Bir fincan da çay doldurayım." Çayı ve peçete üzerine koyduğu kurabiyeyi adama uzattı.

Yaşlı adamın kurabiye yemeye çalışmasını izlemek hiç de hoş bir seyirlik değildi. Ama adam büyük keyif alıyordu. "Kahvaltıda sürekli sağlıklı çöp veriyorlar; yulaf ezmesi ve yumurta beyazı," dedi, ağzından kırıntılar saçarak. "İnsan şekeri ve yağı özlüyor."

"Benim adım Fiji Cavanaugh. Kurabiyeleri ben yaptım. Beğendiğinize sevindim."

"Otelde iki kadın var; perşembe akşamı uğramak istiyorlar," dedi. "Dersinize girmek istiyorlarmış."

Manfred, Fiji'nin afalladığını düşündü. "Elbette. Buraya gelirken yardıma ihtiyaçları olacak mı?"

"Mamie'nin ihtiyacı olacaktır. Suzie ise tank gibidir."

"Eminim buraya gelip geri dönebilirler," dedi Fiji. "Belki arkadaşlarım Manfred ve Olivia yardım edebilir."

BELONGS TO Kaktüs Team

Yaşlı adam, boncuk gibi gözlerini onlara çevirdi. "Sen emanetçi dükkânındaki şu katil kızsın," dedi. Sonra bakışları Manfred'e döndü. "Sende tele-medyumsun, değil mi?"

Manfred başıyla onayladı.

"Benim adım Tommy," dedi adam, damarlı kırışık elini uzatarak. "Tommy Quick. Gerçi artık eskisi kadar hızlı değilim. Zamanında bana Carlo Bustamente derlerdi."

"Vay canına," dedi Manfred. "Vegas'ın ilk zamanları, ha?"

Yaşlı adam ıslıklı bir kahkaha atarken elini Manfred'in elinden çekti. "Vegas'ın yeni zamanları hiç olmadı!"

Fiji ve Olivia, soran gözlerle baktığında Manfred elini kaldırdı. Arkadaşlarına daha sonra anlatabilirdi. "Peki, Geceyarısı'na gelmeye nasıl karar verdiniz?" diye sordu. "Kumarda falan mı kaybettiniz?"

Yine ıslıklı bir kahkaha patladı. "Olabilir, ama şansı yakalamış olma ihtimalim de var, evlat," dedi Tommy. "Dur anlatayım. Vegas'ta berbat bir yerdeydim; hani annenin kalmanı istemeyeceği türden bir yer. Yani anneni tanımıyorum ama lafın gelişi işte. O kadar berbat bir yerdi ki sadece bizim gibi çulsuz yaşlılar ya da senin şu sıradan suçlu gibi çulsuz gençler orada kalmayı tercih ediyordu."

Yaşlı adamın onay beklediğini görünce hepsi kukla gibi başlarını salladılar. "Her neyse," diye devam etti Tommy. "Kaldığımız yere şu kadın geldi. Tabii bir de şu var; bakkala her çıktığımızda bıçaklanmayalım diye dualar ediyoruz, o durumdayız, anlıyor musunuz?"

Adam yine sustuğunda hepsi itaatkâr bir şekilde başlarını salladı. "Kadın, Teksas'ın taşralarında yaşayabileceğimiz, üç

BELONGS TO Kaktüs Team

öğün yemek yiyebileceğimiz, odalarımızın temizleneceği, rahat edeceğimiz bir yer olduğunu söyledi. Biz de sorduk; *bit yeniği ne?* Kadın yanıt verdi; *bit yeniği, Teksas taşrasında olması*," dedi. Yine güldü.

Manfred'se ancak belli belirsiz gülümseyebildi. Ama Fiji sırıttı. "Demek bunu duyunca kabul ettiniz?" diye sordu yüreklendirircesine.

"Evet. Ben, Mamie ve Suzie. Sonra bir baktık, Geceyarısı Hotel'deyiz ve her ziyaretçi geldiğinde insan önüne çıkarılıyoruz. Bir ihtiyar daha var; Bücür Horowitz. O da Vegas'ta kaldığımız otelin yanındaki otelde kalıyordu; onu sadece uzaktan tanıyorduk. Bu saçmalığı kabul edecek kadar çulsuzlardandı o da."

Manfred, arkadaşlarıyla bakıştı. Sık sık göz göze geliyorlardı. Onlar da muhtemelen bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyordu. "Otelde yaşamak karşılığında sizden bir şey istendi mi?" diye sordu sonunda.

"Henüz bize bir şey söylemediler." Tommy, soru karşısında hiç şaşırmamıştı. "Biri soru sorduğunda mutlu mesut olduğumuzu söylememiz yeterli. Bir şey yapmamız gerekiyorsa, beklememiz isteniyor. Yani acil olmamalı. Sıkıldık. Yapacak hiçbir şeyimiz yok. Neyse, buraya gelme nedenime dönelim; şu çocuğun nesi var?"

Diederik yeni giysileriyle geldi. Kot şort ve çizgili tişört giymişti. Diğerlerinin onu fark etmesini beklerken yanakları kızarmıştı.

"Harika görünüyorsun!" dedi Fiji. "Yine büyürsen diye öğleden sonra yine alışverişe koşsam iyi olacak."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Her geçen gün çocukluktan biraz daha çıkan oğlan, kadına gülümsedi. "Çok naziksin," dedi tuhaf aksanıyla. "Çalışarak borcumu ödemek isterim."

"Bütün tuhaf işlere seni koşturacağımdan emin olabilirsin, delikanlı," dedi Fiji. "Aslında Peder'e, senin için bir işim olduğunu ve öğle yemeğini benimle beraber yemeni istediğimi söylesen iyi edersin."

Bronz yüzü neşeyle parlayan çocuk koşarak dükkândan çıkıp şapele yöneldi.

"Tuhaf," dedi Tommy, başını iki yana sallayarak. "Cücenin zıttı gibi, değil mi?"

"Çocuğun nesi olduğunu bilmiyoruz," dedi Manfred. "Ama anladığımız kadarıyla, endişelenecek bir şey yok."

"Anladım. Yani Whitefield'ların öğrenmesine gerek olmayan şeylerden biri de bu, ha?"

"Onlar..." diye başlayan Olivia sustu.

"Onlar, biraz paralı, aileleri tarafından sevilen ve huzurevi için sıra bekleyen dürüst yaşlı insanlar olduğumuzu bilmiyor mu demek istiyorsun?"

"Evet."

"Hiç sanmıyorum. Mamie, şu Lenore denen kadına söyledi. *Bizi otel çalışıyormuş gibi göstermek için buraya getirdiniz*, dedi. Bayan Whitefield da *Sadece Fısıltılı Dere'de bir yatak hakkınız doğana kadar, Bayan Mamie,* dedi. Oysa Fısıltılı Dere'de yaşayabilmemiz için oranın parasını ödeyebilecek kimsemiz yok. Lobideki broşürlere bakılırsa, spa otelleri falan gibi acayip lüks bir yer."

"Peki, ne düşünüyorsunuz?" dedi Fiji.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Bunu sorana kadar senden hoşlanıyordum, hemşire," dedi yaşlı adam. "Sana söyleyeceğim şey hakkında ne düşündüğümü bilmeni istiyorum. Burası mezarlık kadar sessiz ama güvenli. Ve her geçen gün biraz daha ilginçleşiyor. Şu şapkalı adam var ya? Herifin takım elbisesi benden bile yaşlı. Oğlan her gün biraz daha büyüyor. Antika dükkânını işleten şu iki adam –hey, onlar çift değil mi? Medeniyetin beşiğindeyiz, diyebilir miyiz? Suzie şu emanetçi dükkânına gitmişti; işleten adam bir çam yarmasıymış ve dükkânda her tür tuhaf eşya varmış. Ah, bir de dün kedin bize geldi, Fiji. Oteli satın almak istiyormuş gibi dip köşe dolaştı. Sonra Eva Culhane gelince Harvey'yle Lenore kadının kıçını yalama yarışına girdiler; Eva ne dedi biliyor musun? *Evcil hayvan olmaz! Buraya evcil hayvan giremez!*"

"Ah, olamaz," dedi Fiji. Odada etrafına bakındı. Bay Yılışık ortalıkta görünmüyordu. Akıllı kediydi ne de olsa. "Peki, Eva Culhane başka neler yaptı?"

"Sanırım hepimizin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istiyordu." Tommy, ıslıklı kahkahalarından birini daha attı. "Bizi Vegas'tan toplayan da oydu."

"Sahi mi?" Olivia, bunu çok ilginç bulmuş gibi bakıyordu. Ama belli ki bu bilgiye ne anlam vereceğini tam olarak kestiremiyordu.

"Çok eğlendim," dedi yaşlı *Bustamente* Tommy Quick. "Ziyaretimize gelecekseniz biraz kek kurabiye falan getirin. Külah bile olur." Ağır ağır kalkıp kapıya doğru yürüdü. Yavaş adımlarla uzaklaşmasını seyrederlerken Fiji, düşmeden sağ salim kaldırıma ulaşabilsin diye ayağa kalkıp yardım etti.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Tamam, otele dönüyor," dedi sonra yerine otururken. "İlginç bir ziyaret oldu."

"Anlaşılan Las Vegas tarihiyle ilgili hiçbir şey okumamışsınız," dedi Manfred.

Olivia'yla Fiji, aynı anda başlarını iki yana salladılar.

"Mafyanın ilk günlerinde olmasa da daha sonraları Tommy Quick, organize suç örgütünün tetikçilerinden biriydi," diye devam etti medyum.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir zamanlar büyükannemin Las Vegas'ta bir mağazası vardı," dedi Manfred. "Bir sürü hikâye anlatırdı. İlgimi çektiği için birkaç kitap okudum."

"Otel için hiç endişelenmiyordum," dedi Fiji. "Şimdi endişelenmeye başladım." Ellerini havaya kaldırdı. "Burada her şey sorun olmaya başladı. Ve kedim! Kıçına tekme yemediği ya da arabayla üstünden geçilmediği için çok şanslı. Davy yolunu tek başına geçmiş! Gerzek!"

"Daha önce yapmadığım şey değil," dedi Bay Yılışık hırçın bir mırıltıyla. Tezgâhın arkasından çıkmıştı. Ağır adımlarla insan grubunun oturduğu masaya yürüdü, sonra sehpanın yanına oturup tüylü kuyruğunu bacaklarının arasına aldı. "Bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum, sonra hızla koşuyorum." Kediden pek hoşlanmayan Olivia ona ateş saçan gözlerle bakınca kedi gözlerini ona dikti. Gözlerini ilk kaçıran Olivia oldu.

"Neden?" dedi Fiji. "Oraya neden gittin?"

"Yaşlı olduklarını biliyordum, ama çaresiz yaşlılardan değiller. Neden buraya geldiklerini öğrenmek istedim. Bu işte

BELONGS TO Kaktüs TEAM

sihir olup olmadığını öğrenmek istedim." Bay Yılışık, patisini yalamaya girişti.

"Sihir var mıymış?" diye sordu Manfred, söz konusu olan kedi bile olsa sohbet dışında kalmaktan sıkıldığı için.

"Hayır. Hiçbir şey yok. Sadece yaşlılar. Kötü şeyler yapmışlar. Ama kötü değiller. Bazıları benekli. Doğru söyledim, değil mi? Mildred teyze de böyle derdi. Benekli."

Fiji alınmıştı. Belli ki kedinin kendi teyzesine *Mildred teyze* dediğini daha önce hiç duymamıştı.

"Tabii, doğru söyledin," dedi Manfred hemen. "Demek sihir falan yok, ha?"

"Hiç," dedi Bay Yılışık anlayışlı bir tavırla. "Tabii o otelde bir sürü hayalet var. Bir de bir dolu yanıltmaca."

"Bu, ne anlama geliyor?" dedi Olivia öfkeli gözlerle. Bay Yılışık bu bakışları dert etmeden ona baktı.

"Gidip biraz şekerleme yapacağım," dedikten sonra yine tezgâhın arkasına geçti. Muhtemelen Fiji'nin tezgâhın altında yaptığı yumuşacık kedi yatağında kestirecekti.

Manfred, Diederik, Tommy ve Bay Yılışık tarafından bölünen ilk konularına odaklanmakta zorlanıyordu. Ellerini başının iki yanına koydu.

"Oğlan, normalden yirmi kat hızla büyüyor," dedi. "Külah karşılığında sessiz kalma sözü veren yaşlı bir kabadayı öylece ziyaretimize geldi. Bay Yılışık, otelde dönen işleri keşfe çıktı. Ve benim hâlâ adımı temize çıkarmam gerekiyor. Suçlamalar, bütün dikkatleri Geceyarısı'na çekiyor ve tam da bu yüzden, olup biten bütün saçmalıklar gizli kalmalı."

"Güzel özetledin," dedi Fiji, kocaman gülümseyerek.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Şu, birini dondurma işine geri dönelim," dedi Olivia.

"Hizmetçi Bertha," diye ekledi Manfred yardımcı olsun diye. "Onu dondurduktan sonra birlikte merdivenlerden koşarak çıkıyoruz ve çalışma odasının altını üstüne getiriyoruz, Olivia. Mücevherleri buluyoruz, polisi arıyoruz ve bütün dertlerimiz son buluyor."

"Tabii nereyi aramamız gerektiğini nereden bildiğimizi polise nasıl açıklayacağımız hâlâ bir muamma." Olivia, daracık alanda volta atmak için ayağa kalkmıştı. Her turunda ateş saçan gözlerini cam yunusa ya da vitray camdaki gökkuşağına dikiyordu. "Ve hizmetçi kadın, polise Fiji'nin onu felç etmek için bir şeyler yaptığını söyleyebilir."

"Pekâlâ," dedi Fiji. "O zaman... kadın orada değilken gidiyoruz. Mesaisi bittikten hemen sonra."

"Kapıyı açacak kimse olmayacak," dedi Manfred. "Lewis, evin arkasındaki müştemilatta yaşıyor. Evdeyse ve kapıyı açmaya karar verirse beni tanıyacaktır. Ve onu dondurursan, komşular kapıya yığılana kadar ciyaklayacaktır."

"Kendimizi bunu yapmanın imkânsız olduğuna şartlandırıyoruz." Düşüncelere daldığında Fiji'nin büyük ağzı çarpıldı.

"Lemuel'in burada olmaması çok kötü," dedi Manfred. "Lewis'i hipnotize edip mücevherleri bulduğumuz yeri Lewis'in polise söylemesini sağlayabilirdi."

"Tabii, tabii. Zaten Lem de hayatınızı kolaylaştırmak için can atıyordu," diye patladı Olivia. "Bilgin olsun diye söylüyorum; Lem'in öyle bir gücü yok."

Azar karşısında afallayan Manfred ona bakakaldı. "Özür dilerim," dedi. Gerçi neden özür dilediğini kendisi de bil-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

miyordu. Ama sadece özür dilemenin bir önemi olmadığını biliyordu. İğneleyici bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki Olivia'nın gevşediğini görünce bir kez daha şaşırdı.

"Sadece onu özlüyorum," dedi kadın, komşularıyla göz göze gelmemeye çalışarak.

Özür dilemek bulaşıcı *galiba*, diye geçirdi içinden Manfred. Aynı zamanda Fiji'nin de tıpkı kendisi gibi, Olivia'nın bu duygusal çıkışından biraz utandıklarını fark eti. Kadını teselli etmek için omzuna dokunmayı düşündü ama kolunu kaybedeceği ya da daha beteri olacağı korkusuyla vazgeçti. Bir şekilde Olivia'nın minnettarlık göstereceğinden kuşkuluydu.

Tam o sırada Fiji'nin cebinden cırtlak bir ses duyuldu. Fiji de dâhil olmak üzere hepsi sesin geldiği yöne baktı. Cadı, telefonunu çıkarıp "Alo?" dedi. Dediği gibi de bütün yüzü mosmor kesildi. "Ah, selam," dedikten sonra konuklarına bakıp utangaç bir şekilde mutfağa gideceğini işaret etti. Onu hâlâ duyabiliyorlardı ama kadının en azından rahatladığını düşünüyordu Manfred.

"Öyle, ben de çok iyi zaman geçirdim," diyordu Fiji. Olivia kaşlarını kaldırdı. Sonra Geceyarısı Emanetçisi'ne bakıp tekrar Manfred'e döndü. Medyum başını şiddetli bir şekilde iki yana salladı. Arayan her kimse Bobo Winthrop değildi. Olsaydı harika olurdu.

"Eminim Bobo bana söylerdi," diye fısıldadı.

"Bu gizlilik ne o zaman?" diye tısladı Olivia. "Sonsuza kadar bekleyecek değil ya! Her kadının ihtiyaçları vardır!"

"Tamam, yapabilirim," diyordu Fiji mutfakta. "Sabırsızlıkla bekleyeceğim. Tabii, deniz ürünlerini severim." Sesinin

BELONGS TO Kakkus TEAM

daha iyi duyulabildiğine bakılırsa dükkâna geri dönüyordu. "Görüşürüz o zaman." Tekrar göründüğünde telefonun *kapat* tuşuna basıyordu.

"Arayan kimdi?" diye sordu Olivia. "Tanıdık biri mi?"

Manfred, Olivia'nın sakince konuşmasına hayran kalmıştı.

"Cartoon Bar'daki güvenlik görevlisini hatırlarsınız?.."

"Hani hep birlikte gitmiştik? Tabii. Yakışıklı olan mı?"

"Aynen." Fiji, bundan gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. "Birkaç hafta sonra onu aradım, çünkü evde oturmaktan sıkılmıştım." Sonuncusunu kendini savunurcasına eklemişti. "Arada bir çıkıyoruz."

"Güvenlik görevlileri akşam izin alabiliyor mu?" Manfred, profesyonel bir güvenlik görevlisinin mesai zamanlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetmişti.

"Hafta içinde sağlık görevlisi olarak çalışıyor, güvenliği de hafta sonları yapıyor," diye açıkladı Fiji. "Yarın akşam Marthasville'deki Minik Balık'ta olacağız. Sonrasında sinemaya gideceğiz." Derin bir nefes aldı. "Asıl sorunumuza dönelim. Böldüğüm için özür dilerim."

"Bir aksiyon filminde olsaydım," dedi Manfred, uzun bir sessizliğin ardından. "O patlayıcılardan birkaçını Goldthorpe'ların kapısına yerleştirip patlatır, kurşun yağmurundan sıyrılır, kitaplıktaki bütün kitapları yere indirirdim. Böylece polis geldiğinde önce kayıp mücevherleri görürdü."

"Patlayıcıyı nerede bulacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Nasıl kullanılacağını bilmiyorum. Evde kimse yaşamadığına göre kimin sana kurşun yağdıracağını kestiremiyorum ve

BELONGS TO Kaktüs TEAM

kitaplığın kitaplarla dolu olduğundan ya da mücevherlerin o kitaplardan birinde olduğundan emin değilim." Olivia ayağa kalktı. "Bütün kitapları kontrol etmem gerekse, Rachel'ın *dünya* referansından dolayı önce atlasa bakardım. Bu konuşma hiçbir yere varmıyor. Biraz yürüyüş yapacağım." Sonra da çıktı.

"Ahhhh... tamam," dedi Manfred. Kasıldığını hissedip gerindi. Beyni örümcek ağı tutmuştu. "Bir plan geliştirebilirsem, seni haberdar ederim, Fiji. Henüz... bir şey çıkmasa da burada beyin fırtınası yapmamıza izin verdiğin için teşekkürler."

Ofis sandalyesine yeniden kurulan Fiji istifini bozmadı. "Tamam. Ben de bir taraftan düşüneceğim. Belki bir çözüm bulurum."

"Bu harika olur," dedi Manfred. "Anlaşılan o ki benim için kötü olan, aynı zamanda Geceyarısı için de kötü. Yarın akşam iyi eğlen."

Fiji başını sallarken Bay Yılışık ortaya çıkıp kucağına atladı ve altın bir top gibi kıvrıldı. Cadı, kedinin kulaklarının arkasını okşadı. Kedinin mutluluk mırıltıları Manfred'in kulaklarına kadar geliyordu. Bir kere olsun Bay Yılışık'ı normal bir kedi olarak görmek güzeldi.

Verandadan inen Manfred taşlı bahçe yolundan kaldırıma ilerledi. Fiji'nin dükkânından çıktığı için memnundu, çünkü bir plan yapamamış olmak canını sıkıyordu. Cadı Işığı Caddesi'ni geçerken, Olivia'nın da bildiği Olivia gibi davranmamasına canının sıkıldığını kabul etmek zorunda hissetti. Bildiği Olivia sert, kararlı ve duygusuzdu. Öte yandan Fiji'nin

BELONGS TO Kaktüs TEAM

tavırları da kafa karıştırıcıydı. Çıktığı adam hariç hepsi Fiji'nin çok uzun yıllardır Bobo Winthrop'a abayı yaktığını biliyordu. Bobo ise onu hep en iyi arkadaşı gibi görmüştü. Şimdiyse Fiji, Manfred'in gayet sıkı bir adam olarak hatırladığı güvenlik görevlisiyle çıkıyordu.

Üstündeki sıkıntıyı atmak için bahçesindeki posta kutusuna baktığında Magdalena Orta Powell'ın gönderdiği faturayı buldu. Açıp dip satırı görünce yüzünü ekşitti. Yeni bir çalışma azmiyle eve girip hemen bilgisayarın başına oturdu. *Bu iş mahkemeye kadar uzanacaksa, yeni bir araba ya da ev hayalimi unutsam iyi olur*, diye düşündü. Magdalena'nın evini merak etti. Muhtemelen su boruları saf altındandı.

Kendisine arabanın borcunun bittiğini, yeni bir eve ihtiyacı olmadığını hatırlattı. Dahası avukat kadının evine bir oda daha eklemesine katkıda bulunmak, hapse girmekten iyiydi.

Hem de çok daha iyi.

BELONGS TO Kaktüs Team

17

Joe sabah koşusunda her zamankinden daha ileri gitti. Düşünmek için bu sessizlik zamanını seviyordu. Gerçi Geceyarısı'nda kakafoni olduğu ya da Chuy'nin kafa şişirdiği söylenemezdi. Ama bazen yalnız koşmak, tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Bu sabah, güneş sırtını yakarken minik Peke, Rasta ve Rasta'nın sağlık problemlerini düşünüyordu. Köpek yaşlanıyordu; Joe zor zamanların yaklaştığının farkındaydı. Chuy'yle Joe çok uzun yıllardır, en azından görebildiği kadarıyla yaşlanmamışlardı.

Yaşlanmamaları, yıkılmaz oldukları anlamına gelmiyordu. Tam geçen hafta Chuy'nin mutfakta elini bıçakla kestiğini düşünüyordu ki yere baktığında, hemen önünde bir çıngıraklı yılan gördü ve basmamak için adımı henüz havadayken yana sıçrayınca yere yuvarlandı.

Yolun kenarında iki seksen yatarken üç şeyin farkına vardı. Her şeyden önce yılan, elmas sırtlılardan değil, keselilerdendi. Bile isteye ya da kazara üstüne basmayı aklının ucundan bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçiremezdi ama yılan zaten onu ısırarak zehirlemezdi. İkinci olarak, ani hamlesinden dolayı burkulan bileği fena hâlde ağrıyordu. Üçüncü olaraksa, olduğu tarafa gelen hiç kimse yoktu.

"Pekâlâ," dedi yüksek sesle. "Tamam. Önce doğrulmam gerekiyor." Avuçları ve dirsekleri sıyrılmış, kanıyordu. Ufak tefek sıyrıklardı ama canını yakıyordu. Dizlerinin üzerine kalkıp yerden güç aldı. Yılana bakındı ama hayvan gitmişti.

Bazı sabahlar koşarken bir çiftçiye ya da Sihirli Kapı'ya işe giden birilerine rastlardı. Anlaşılan bugün o günlerden biri değildi. Topallayarak Geceyarısı'na geri dönerken, dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri söylememek için kendini zor tutuyordu. Bileğinin acısı, Chuy'yle çok uzun zaman önce ettikleri yemini bozmaya zorluyordu. Başını kaldırıp mavi gökyüzüne baktı. Termallerin üstünde bir akbaba, kanatlarını ardına kadar açmış süzülüyordu. Kendine hâkim olmaya çalışırken derin bir nefes aldı. Edilen yemin bozulmamalıydı. Topallamaya devam etti.

Onu ilk gören, Peder'in kulübesinin önünde duran Diederik oldu. Yardım etmek için yanına koşarken, işe yarayacağı için mutlu görünüyordu.

"Yardıma ihtiyacın var?" dedi oğlan.

"Evet," dedi Joe. "Kesinlikle yardıma ihtiyacım var."

Kolunu çocuğun omzuna atması hiç zor olmadı. Artık neredeyse aynı boydaydılar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Joe. Bu soruyu sormasının tuhaf kaçtığının farkındaydı.

"Çok garip," dedi çocuk. "Sanki içimde iki ayrı kişi var."

Joe anlamasa da çocuğun ne kadar dertli olduğunu görebiliyordu. "Babanı özlediğini biliyorum," dedi.

"Şimdiye dönmüş olmayı umuyordu," dedi Diederik. Aslında bir saptama yapıyordu ama sesi yine de kırıktı. "Sanırım zamanında dönemeyecek." Kaldırımda bir süre yürüyüp dükkâna gitmek için yolun karşısına geçtiler. Joe acısından nefesini tutuyordu. Birkaç adım sonra çocuk onun ağırlığını hissetmeye başladı.

"Peder sana iyi bakmak için elinden geleni yapıyor," dedi Joe.

"Babamla annemi özlüyorum," dedi Diederik nefes almadan. "Ama babam mutlaka döneceğini, cesur olmam gerektiğini söyledi."

Joe'nun bunun üstüne söyleyebileceği bir şey yoktu.

İkisi ıkına sıkına dükkâna girdiğinde Chuy dergi okuyordu. Sevgilisiyle çocuğa bakarken gözleri kocaman oldu.

"Bay Joe bir yılan gördü," dedi Diederik sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Sonra düştü."

"Özetle böyle," dedi Joe, gülümsemeye çalışarak.

"Dur bakayım," dedi Chuy, Joe'nun önünde diz çökerek. Gülünç hâle düştüğünü düşünse de Chuy'yi gördüğü için gülünç bir şekilde mutlu olan Joe, burkulan bileğini uzattı. Chuy mümkün olduğunca hızlı ve nazik bir şekilde koşu ayakkabısını çıkardı ama bu kadar özene rağmen Joe yine de acıdan nefesini tuttu. Bileği şimdiden morarmış ve şişmişti.

"Bir koşu gidip yukarıdan buz getireyim," diyen Chuy'nin bakışları Diederik'e kaydı. "Çocuk için de giysi getirsem iyi olacak. Yarın ihtiyacı olacak." Yukarı çıkmak için ace-

leyle dükkândan çıktı. Merdivenleri içeri almak, Joe'nun hep düşündüğü şeydi. Öylesi daha hoş olurdu. Geceyarısı Emanetçisi'nde merdiven binanın içindeydi. Merdiven projesiyle bir süre kafa dağıttı. Belki bu kış?..

Diederik rahatsız bir şekilde kıpırdanınca Joe bütün ağırlığıyla çocuğa yaslandığını fark etti. "Koltuğa kadar yardım et," dedi. "İkimiz de daha rahat ederiz."

Çocuk onu manikür koltuklarından birine kadar götürdü. Joe, terli hâliyle antika mobilyalardan birinin üzerine yığılmak istemiyordu. Üstelik plastik manikür koltuğunun tekerlekleri vardı; hareket etmesi kolay olacaktı. Sonra Diederik'ten ikinci manikür koltuğunu yanaştırmasını istedi. Böylece ağrıyan ayağını üzerine yerleştirebilecekti. Sonrasında Chuy eli kolu dolu hâlde dönene kadar Diederik onu hayran hayran izledi.

Chuy'nin ilk işi, burkulan bileği bir mutfak beziyle sarmak oldu. Sonra üstüne buz paketlerini yerleştirip lastik bantlarla sabitledi. Bir şişe suyla bir ağrı kesici verip sevgilisine sarıldı. Sıra Diederik'le ilgilenmeye gelmişti; kendi şortlarından biriyle bir tişört uzatırken, "Yarın için," dedi.

"Artık büyüyeceğimi sanmıyorum," dedi çocuk. "Siz beyefendiler kadar büyüdüm sayılır!" Güldü. "Ama giysiler için teşekkürler."

Joe için bileğinin acısından aklını uzaklaştırabilecek bir şey varsa, o da şu anda yaşadığı kafa karışıklığıydı. "Geldiği gün yedi yaşında görünüyordu," diye fısıldadı. "Şimdiyse on beş yaşında."

"Ben hayatımda böyle şey görmedim," dedi Chuy de alçak sesle. "Diederik, Peder nerede?" derken sesini yükseltti.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Mezar kazıyor," dedi çocuk. "Onun yerine yapmayı önerdim, ama kutsal görevi olduğunu, benim yürüyüşe çıkabileceğimi söyledi. Bayan Fiji'nin de bu sabah bana göre bir işi yoktu. Kurabiyeler de bitmişti." Umutla Chuy'ye baktı.

"Ah," dedi Chuy. "Hımmm. Biraz kekim var. Üzerine tereyağı ve reçel sürebilirsin."

"Karnım hep aç," dedi Diederik basitçe.

"O zaman ben kekini hazırlarken, sen Joe'yla ilgilen." Chuy, merdivenleri bir kez daha tırmanmak üzere dükkândan çıktı.

Joe'nun bileğindeki sancı şimdi belli belirsiz bir zonklamaya dönüşmüştü. Muhtemelen kırık yoktu.

"Geceyarısı'ndaki herkes benim gibi mi?" diye sordu Diederik aniden.

"Hayır, sadece Peder," diye yanıtladı Joe. Biraz sessizlik hoşuna giderdi ama çocuk fazlasıyla huzursuzdu. "Senin gibisini de hiç görmemiştik," diye ekledi, rahat etmek için koltuğun arkalığını hafifçe kaykıltıp gözlerini yumarken. "Çok hızlı büyüyorsun. Grady'ye nasıl baktığını gördüm. Genelde çocuklar onun gibi büyür. Senin gibi değil."

"Ben çok... garip miyim?" Diederik son kelimeyi bulmakta zorlanmıştı. Üstelik aksanı da Geceyarısı'na geldiğinden beri hafiflemişti. Kasabada geçirdiği birkaç günde, boyuyla birlikte sesi de değişmişti.

"Garip?" Joe bunu biraz düşündü. "Hayır. Öyle ucube falan değilsin. Ama senin gibilerden çok olduğunu sanmıyorum."

Diederik bir an için ne yapacağını bilemedi, sonra süpürgeyle farayı aramaya başladı. Zaten temiz olan Chuy'nin

BELONGS TO Kaktüs Team

manikür bölümünü süpürdü. O sırada Chuy kek ve bir termos meyve suyuyla geri döndü. Çocuk resmen açlıktan ölüyormuş gibi keklere yumuldu. Bütün termosu bitirdi. Ardından antika koltuklardan birine düzgünce oturup anında uykuya daldı.

"Rasta nerede?" diye sordu Joe birden. İki sevgili şaşkın şaşkın bakıştılar.

"İkiniz geldiğinizde burada benimleydi!" Chuy ayağa fırlayıp etrafa bakınmaya başladı. "Yukarı çıkarken dışarı çıkmış olmasın?"

"Belki Bay Yılışık çaktırmadan içeri girmiştir," dedi Joe. Rasta'yla Bay Yılışık'ın arasında uzun yıllara dayanan bir düşmanlık vardı. Yine de bu düşmanlık, kedi yakınına geldiğinde Rasta'nın havlayıp etrafında dans etmesine engel değildi. Daha önce kediden saklandığına hiç tanık olmamışlardı.

"Rasta! Neredesin oğlum?" diye seslendi Joe, bastırmaya çalıştığı telaşla sesini alçaltarak. Çocuğu uyandırmak istemiyordu.

Bir yerlerden acıklı bir inleme geldi.

"Bak," dedi Chuy, parmağıyla üç metre ötelerindeki eski çalışma masasını göstererek. Masanın altından kulaklarını kısmış hâldeki Rasta'nın başı göründü.

"Korkmuş." Joe, bu bakışı biliyordu.

"Neden korkmuş?"

Joe, elini Chuy'nin koluna uzattı. Chuy ona baktığında, Joe başıyla uyuyan çocuğu işaret etti. "Ondan."

Bir süre düşüncelere daldılar. Dükkâna kimse gelmedi, telefon da çalmadı. Otelde kalan yaşlıların uğramamış olması

BELONGS TO Kaktüs TEAM

da iyi bir şeydi. Kasabanın yeni sakinleri artık gündelik ziyaretler yapmaya başlamışlardı ve iki sevgili bazen konuk kabul edecek hâlde olamıyordu. Çocuk hâlâ uyuyordu. Uykusunda arada bir irkiliyor, bazen bir şey canını sıkıyormuş gibi elini yüzüne götürüyordu.

"Tıpkı Peder gibi," dedi Joe sonunda. Öyle alçak sesle konuşmuştu ki Chuy eğilmek zorunda kalmıştı.

"Ama Peder en sonuncusuydu."

"Öyle olduğunu sanıyordu. Ya yanılıyorsa?"

"Yani çocuk..." Chuy'nin gözleri kocaman büyüdü.

"Evet," dedi Joe nefesini salarak. "Bilgisayardan kontrol et." Chuy, elektronik işlerin çoğunu Joe'ya bırakmıştı ama herkes gibi o da bilgisayardan takvimi kontrol edebiliyordu. "İki gece sonra dolunay var," dedi. "Hazır olmak için ne yapmalıyız?"

Joe omuz silkti. "Yukarıda kalıp kapıyı kilitleyebiliriz," dedi. Sonra yine sessizliğe gömülüp Diederik'e baktılar.

BELONGS TO Kaktüs Team

18

Olivia, şapeldeydi. Bu eski binaya girdiği seferleri saysa, on parmağını geçmezdi. Gelmemekle bir şey kaybetmediğini bir kez daha fark ediyordu. Etrafına bakarken şapelin, muhtemelen elle kesilmiş kalın kalaslarla inşa edildiğini tahmin etti. Tepesine kule kondurulmuş, sivri çatılı, düz kare bir binaydı. İçi dışı beyaza boyanmıştı, ama yeni bir kat atılmasının zamanı gelmişti. Yer döşemeleri de koyu griye boyanmıştı. Sıralar sağlamdı ama kıymıklara dikkat etmek gerekirdi. Çok basit bir elektrik tesisatı vardı –gerçi Peder çıplak ampulü nadiren yakardı. Bir sunak olsa da vitray camlar, harika cüppeler, mumlar ya da tütsüler yoktu. Ama üç tablo asılıydı. Sunağın arkasındaki tablo ezelden beri oradaydı, diğer iki anneanne tarzı yağlı boya tablo ise İncil'den iki meseli canlandırıyordu: Aslan İni'ndeki Daniel ile Nuh'un Gemisi. Yeni olanları Bobo bağışlamıştı. Peder'e söylediğine göre tabloları ressamın kendisi bırakmıştı; resimlerini hiç para karşılığı satmamıştı ve Bobo da bu yüzden şapele uyacaklarını düşünmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haklıydı da.

Olivia içeri girdiğinde Peder büyülenmiş gibi bu iki tabloya bakıyordu.

Biraz sonra Peder Emilio Sheehan ile Olivia sıralardan birine oturup birbirlerini süzdüler. Minyon, koyu tenli ve sırım gibi ince Peder, ayakkabı köselesi kadar sert görünüyordu. Kendisini de öyle gördüğü hâlde Olivia biraz gergin hissediyordu. Peder'le daha önce birebir konuştuğunu hatırlamıyordu.

Ama adamın gevezelikten hoşlanmadığını biliyordu ve zaten kendisi de bu konuda pek iyi sayılmazdı, o yüzden hemen konuya girdi.

"Herkesin Fiji'yi daha çok sevdiğini biliyorum," dedi. "Benden daha iyi bir insan olduğunu da biliyorum."

Peder başını yana yatırıp bekledi. Koyu renk gözleri, kasvetli şapelin içinde parlıyordu.

"Ama benim de kendime göre güçlü ve zayıf yanlarım var," diye devam etti Olivia.

Adam başını salladı. "Sen bir savaşçısın," dedi.

Olivia derin bir nefes aldı. "Babam Amerika'daki en zengin adamlardan biri."

Peder'in yüz ifadesi değişmedi. "Ve?" dedi. Bu tek kelime, ağzından bir karganınki gibi çatlak ve sert çıkmıştı.

"Ve bu adamın ben küçük bir kızken bana neler yaptığını biliyor musun?"

Peder belli belirsiz yüzünü ekşitti. Belli ki duymaktan hiç hoşlanmayacağı bir şeylere hazırlıyordu kendini. "Seni becerdi mi?"

BELONGSTO Kaktüs Team

"Hayır. Böylesi çok daha doğrudan olurdu. Annemin yaptıklarına göz yumdu. Annemin beni küçük erkek arkadaşlarına pazarlamasını görmezden geldi." Olivia'nın dudakları tiksintiyle titredi. "Annem para karşılığında beni sattı. Onun için oyuncak para gibiydim. *Monopoly* oyunundaki minik ayakkabı ya da ütü gibi bir şeydim." Omuzları büzüşürken, ister istemez kamburu çıkıp öne eğildi. Neredeyse küçücük kalmıştı.

Monopoly oyunu Peder için bir şey ifade etmiyor gibiydi. "Hâlâ hayatta mı? Ödeme zorluğu mu var?"

"İşte mantıklı bir soru," dedi Olivia. "Hayır, yaşamıyor. Öldürdüğüm ilk insandı."

"Ona ne yaptın?" Peder, soruyu neredeyse profesyonel bir ilgiyle sormuştu.

"Tekneyle denize açıldık," diye yanıtladı Olivia. "Okyanusa attım. Umarım balıklar onu yemiştir."

"Bir şeylerin yediği kesin," dedi Peder. Bundan emindi.

Sonunda Olivia cesaretini toplayıp sordu. "Cesetleri sen de mi denize atıyorsun?"

"Hayır," dedi Peder, kısa bir sessizliğin ardından. "Tabii dolunayda bazen kendimi savunmam gerekiyor. Ama ben bir yamyam değilim."

Adamın sözleri karşısında kafası karışsa da alınmaya başladığını anlayınca, "Anladım," dedi. "Demek istediğim... Öldürülmesi gerekenleri öldürüyorum ve beni rahatsız etmiyor. Ailem yüzünden böyle olduğumu söyleyebilirim ama böyle söylersem, bir mazerete ihtiyacım varmış gibi görünür. Oysa mazerete ihtiyacım yok."

BELONGS TO Kaktüs Team

"İçin ölmüş," dedi Peder, teşhis koyarcasına.

"Aynen." Birinin anlaması Olivia'yı rahatlatmıştı. "Hem rahip olup hem bu şeyleri yapmanı anlamakta zorlanıyorum."

"Katillerin cesetlerini saklama konusunu mu? Burada huzuru tehdit edenlere uyguladığım adalet mi?"

Özetle *öyle*, diye geçirdi içinden Olivia, ama başını sallamakla yetindi.

"Ben bu yüzden buradayım," diye devam etti adam. "Başka bir açıklamam yok. Musa'yla İbrahim'in Tanrısı, Geceyarısı'nı koruyayım diye beni buraya gönderdi. Benim işim bu. Ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum." Konuyu kapattığını belirtmek üzere Olivia'ya sert bir bakış fırlattı.

"Manfred'in sorununu çözmek için yardım etmeye çalışıyorum," dedi Olivia. "Ama henüz bir çözüme ulaşamadık. Önerin var mı?"

"Elindeki bütün kaynakları kullan," dedi Peder. "Henüz bunu yapmadın. Öylesi daha sessiz olur. Ama o da işe yaramazsa, sert davran." Konuştuktan sonra adamın arkasına yaslanma şeklinden Olivia, onun tüm söyleyeceklerinin bu kadar olduğunu anladı. Aklında birkaç düzine soru vardı ama şartları zorlamak istemiyordu.

"Peki o zaman," dedi. "Elimden geleni ardıma koymam."

"Endişelenmen gereken tek konu bu, Olivia." Peder elini uzattı, dokunmadan Olivia'nın başının üzerinde tuttu. Çatlak, kulakları tırmalayan sesiyle devam etti, "Toprak ve sudaki sürüngenlerin, hayvanların ve yaratıkların tanrısı, bu kulunu kutsa. Amacına ulaşabilmesi için ona güç ve cesaret ver. Amin."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Hediye çek verilmiş gibi kendini tuhaf bir şekilde daha iyi hisseden Olivia ayağa kalkıp şapelden çıktı.

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Manfred'e gitti. Medyum onu içeri davet edip tekrar bilgisayarıyla telefonunun başına geçti. Ahizeyi hızla kulağına götürdü. "Hayır Mandy, bence öyle yapmana gerek yok," dedi. "Hayır, bence çok daha geleneksel yaklaşmalısın... Neden mi? Çünkü yıldızlara kulak asmazsan, sana çizdikleri yoldan vazgeçmiş olursun. Önce bekle. Bakalım veteriner ne diyecek... evet, eminim. Beklersen çok değerli bilgilerle ödüllendirileceksin." Birkaç dakika daha hattın karşısındaki kadını teselli ettikten sonra telefonu kapattı. "Göğsünde bir şişlik buldu diye köpeğini uyutmayı kafasına takmış," dedi Olivia'ya dönerek. "Ne bir hastalık belirtisi ne de yanlış giden bir şey var. Köpeği acı çeksin istemiyormuş."

"Hayvanlardan bahsetmişken," dedi Olivia. "Peder'in yeni tablolarına bakıyordum. Ondan tavsiye istedim."

Manfred, yüzünü ekşitip iki eliyle birden gözlerini ovuşturdu. "Yaptığım işle hiç ilgilenmediğini açıkça belli ettiğin için teşekkürler," dedi. Ellerini indirip kadına baktı. "Ne var, ne yok?" Sesi yorgundu.

Olivia, onun neden yakındığını anlayamamıştı. "Peder'le konuşurken aklımda bir şey vardı. Lewis beni Olivia olarak tanımıyor ama düşük bir ihtimal de olsa beni tanıyabilir. Hatta Bertha ya da bahçıvan da tanıyabilir. Peruğa rağmen. Lewis seni şahsen tanıyor. Fiji'nin iyi rol kestiği söylenemez. Büyü yapması da işimize yaramıyor. Peki, şu oteldeki yaşlılara ne dersin?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Tommy ve otelde kalan diğerleri mi?" *Bugün jetonu geç düşüyor*, diye geçirdi içinden Olivia, çünkü Manfred anlamakta zorlanıyordu. "Ne olmuş onlara?"

"Onları Goldthorpe'ların evine götüreceğiz," dedi Olivia. "Rachel'ı ya da kocasını tanıdıklarını söyleyebilirler. Bilirsin, birçok insan yaşlıların birbirine benzediğini düşünür. Bahse girerim, Lewis annesinin ya da babasının arkadaşları *olmadıklarını* anlayamayacaktır."

"Çok yaşlılar," diye itiraz etti Manfred. Olivia, komşusunun bir parça sinirli olduğunu sezebiliyordu ama nedenini bilmiyordu. "Rachel, altmışlı yaşlarının başındaydı. Tommy ve arkadaşlarının artı eksi beş yıl olmak üzere en az yirmi yaş daha genç olmaları gerekiyor."

"Morton, Rachel'dan yaşlıydı, öyle değil mi? Belki onun arkadaşıydılar?"

"Tamam, diyelim ki öyleydiler. Neredeyse hiç tanımadığımız bu insanların, Morton'u tanıyormuş gibi yapmayı kabul ettiklerini varsayalım. Sonra?"

"Gündüz vakti eve gireceğiz. Gizli saklı girmeye gerek kalmayacak." Olivia kocaman gülümsedi. "Anlamıyor musun? Lewis'e Bay Quick'in ağzından bir mektup gönderip eski dostu Morton Goldthorpe'a ödünç verdiği kitapları geri almak istediğini bildiririz. Sonra Tommy'yle karısı rolünü üstlenecek yaşlı kadınlardan birini yanımıza alırız. Böylece çalışma odasına girip kitapları karıştırabiliriz."

"Sence Lewis o kadar ileri gitmemize izin verir mi? Onu tanıyorsun. Bir yabancıyı, sorgusuz sualsiz evine alacağını mı sanıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki. Ama yanımızda yaşlılar olacak. Ne yapabilir ki?"

"Herif kafadan çatlak, Olivia. Hem kötü kalpli hem de kaba. İnsanlarla iyi ilişkiler kurması ihtimaline güvenemezsin. Özellikle de ben yakınındayken. Bedenim ateş alsa, herif üstüme bile işemez."

"Bu fikir, aklıma şapelde geldi. O yüzden iyi bir fikir olmalı. Sadece ince ayar çekmek gerekiyor." Tam olarak ciddi olduğu söylenemezdi ama kafasında bütün taşlar yerine oturuyordu ve aklındakinin gerçek bir plan olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Manfred'in fırsatı görememesine içten içe köpürüyordu. "Manfred, bütün bunlar düşmanın kafasını karıştırmak için!"

Manfred ister istemez gülümsedi. "Doğru diyorsun," dedi sonunda. "Ama neresinden bakarsan bak, biraz komik görünüyor. Yanlarında kim olacak?"

"Sence Joe'yu ikna edebilir miyiz?"

"Joe mu? Neden Joe?"

"Çünkü konuştuğu insana güven veriyor. Ona güveniyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, doğru. Bobo haricinde Geceyarısı'ndaki en sevilen insan olduğu söylenebilir. Bobo'ya ne dersin?"

"Dükkânı bırakamaz," dedi Olivia. "Domino etkisini gözünde yaratmaya çalışayım. Bobo izin yapmak istediğinde Teacher yerine bakıyordu. Fakat Teacher, sahipleri yeni birini bulana kadar benzin istasyonundan çıkamaz. Geceleri Lem ilgilenirdi ama burada olmadığı için yerine ben bakarım ama bunu her gece yapamam. Benim de kendi işlerim var."

"Yine de Bobo'ya sorsak iyi olur."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Neden bu kadar inat ediyorsun?"

"Çünkü Bobo'yu daha yakından tanıyorum, hepsi bu."

"Tamam. Git, sor madem." Olivia, hışımla televizyonun karşısındaki kanepeye oturdu. Belli ki sonsuza kadar beklemeye hazırdı.

Manfred, ışığı yanıp sönmekte direnen telefonuna göz attı. "Çalışmam gerekiyor," dedi. "Ödemem gereken faturalarım var biliyorsun."

"Avukat faturan gibi mi? Bu işi halletmezsek, faturan daha çok şişecek."

"Hemen dönerim." Manfred durumu kabul etmek zorundaydı. Bir dakika sonra Geceyarısı Emanetçisi'ndeydi.

Dışarıda hava bulutsuz ve gözü kör edercesine sıcak olsa da dükkânın için loş ve serindi. Bobo, tezgâhın ardındaki tabureye oturmuş klavyede bir şeyler yazıyordu.

"Silahlar," diye açıkladı Manfred'i görünce. "Silah formları. Bitmek bilmiyor."

"Bobo, senden bir şey rica edeceğim."

"Şu sıra başım biraz kalabalık ama sen yine de söyle, Manfred."

Loş ışığa gözleri alışan Manfred, Bobo'nun yorgun göründüğünü fark etti. Resmen uykulu görünüyordu. İşte o anda birden bencillik ettiğini düşündü. Ev sahibinden ve yakın arkadaşından, hem işinden gücünden alıkoyacak hem de tehlikeye atacak bir şey istemek üzereydi.

"Önemli değil," dedi.

Bobo gülümsedi. "Eh, tamam. Normalde dilindeki baklayı çıkarman için uğraşırdım ama Teacher benzin istasyonundan

çıkamazken ve aynı zamanda Lemuel ortalıkta yokken, işler üst üste yığıldı. Tabii bir de nedense bir şekilde dükkâna girip çıkan sayısının artacağı tuttu." Sözlerinin altını çizmek istercesine kapı çanı çınladığında, elinde bir gitar kutusuyla iri yarı bir adam içeri girdi. Bobo, çalgıların durduğu duvara bakıp iç çekti. "Hemen geliyorum," diye seslendi.

"Sorun değil," dedi Manfred. "Yapacak bir sürü işin var." Çıkmak üzere döndü.

"Hey," diye seslendi arkasından Bobo aniden. "Fiji'nin Cartoon Bar'daki güvenlik görevlisiyle çıktığı doğru mu?"

"Öyle söylüyor."

"Ama herif biraz..." Devamını getiremeyince cümlesini elini sallayarak tamamladı.

"Biraz ne?" diye sordu Manfred. Bobo'nun ne söyleyeceğini merak etmişti.

"Biraz sert çocuk," dedi Bobo.

Bu ilginçti. "Eh, sonuçta bir güvenlik görevlisi," dedi Manfred temkinli bir şekilde. "Fiji onun aynı zamanda sağlık görevlisi olduğunu söyledi."

"Sadece umarım iyi biridir. Fiji'ye hiç uygun değilmiş gibime geldi."

"Fiji sağlıklı ve hoş bir kadın. Evde tek başına oturup kapısının çalınmasını bekleyecek değil ya!"

Bunu söyler söylemez Manfred dükkândan çıktı ama dudaklarında pis bir gülümseme vardı.

BELONGS TO Kaktüs Team

19

Manfred'in döndüğünü görünce Olivia, kanepede aynı yere oturmaya özen gösterdi, çünkü medyum orada değilken tabii ki ortalığı karıştırıyordu. Yürüyüş şekline bakılırsa medyum bir şey fark etmemişti.

"Tamam, Joe'ya soruyoruz," dedi Manfred girer girmez. "Belki bu akşam yemeği Ev Yemekleri Lokantası'nda yiyip konuşabiliriz. Böylece çalışma saatlerimi boşa harcamamış olurum."

"Ben de bu arada bizim moruklar, böyle bir şeye girişmek ister mi diye sorayım."

"Hiç durma. Sonuçta bütün bu çılgın fikrin başrolünde onlar yer alacak ve neden evet diyecekleri hakkında hiçbir fikrim yok."

"Boş ver, sen bunları düşünme," dedi Olivia. "Herkes gibi paraya tav olurlar."

"Bir de onlara moruk yerine başka bir şey demeyi dene," dedi Manfred, komşusu kapıdan çıkarken seslenerek.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Olivia, dudağını ısırdı. Şimdi bir amacı olduğu için daha keyifliydi. Otele doğru yürürken saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptı. Sırtından aşağı süzülmeye başlayan ter damlasının, belini gıdıklayacağını biliyordu. Öte yandan Tommy'yle tekrar konuşacağı için heyecanlandığını fark etti. Adam çakalın tekiydi.

Olivia, yaşlı insanları severdi. Bunun farkına varmak her seferinde şaşırmasına neden oluyordu. Lemuel'le ilişkisinin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Bugüne kadar tanıdığı en yaşlı insan oydu... gerçi Lemuel'e insan demek, belki biraz abartı kaçardı.

Sonra babasının annesini hatırladı. Büyükannesini severdi. Çocukluğuna dair birkaç tatlı anısı vardı ve bu anıların hepsi, büyükannesinde kaldığı dönemlere denk geliyordu. O yüzden otele yürürken keyifli bir beklenti içindeydi. İki yaşlı kadın, rahat koltuklar ve birkaç masayla döşenmiş lobide oturuyordu. İçlerinden biri örgü örüyor, diğeri iPod'undan müzik dinliyordu. İçeri girdiğinde ikisi de merakla başlarını kaldırıp ona baktılar.

"Benim adım Olivia Charity," dedi. "Geçen gün Tommy'yle tanıştım. Sanırım sizler de Mamie ve Suzie olmalısınız?"

Örgü örenin Mamie, müzik dinleyenin Suzie olduğunu öğrendi. Mamie, bastonla yürüyordu ve Olivia onun konuşurken arada sırada başka konulara sıçradığına tanık olmuştu. Örgü çorabı yer yer sarkmıştı, ortopedik ayakkabı giyiyordu ama makyajını eksik etmemişti ve saçları bir kuzununki gibi bembeyaz ve kıvırcıktı. Asyalı olduğu hâlde mükemmel

bir Amerikan aksanıyla konuşan Suzie ise başka bir sürpriz olmuştu. Gür gri saçlarını kulaklarının hemen altında kısa tutuyordu, gözlüğü süslü taşlarla bezeliydi. Kırmızı bir tişört, beyaz bir kapri pantolon, altına da kırmızı sandaletler giymişti. Her an bir Aşk Gemisi yolculuğuna çıkabilirmiş gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Suzie, Olivia kendini tanıttığında. "Tommy senden bahsetmişti. Gidip çağırayım." Kadın, yaşına göre gayet rahat yürüyebiliyordu.

Mamie'yle baş başa kalan Olivia, yaşlı kadına oteli sevip sevmediğini sordu.

"Beş As'tan daha güvenli," dedi Mamie. Gözlerinin mavisi solmuştu, zarifçe mavi far sürdüğü gözkapakları son derece incelmişti. "Orada kalsaydık yataklarımızda öldürülürdük. Ya da sokakta."

"Yani buraya taşındığınıza memnunsunuz?"

"Memnun? Eh, *memnun* kelimesi tam olarak anlatır mı bilmiyorum... Teksas'tan hiçbir zaman hoşlanmadım. Vegas benim aşkım. Ama Nevada'da kalıp ölmektense yaşamak istiyordum." Olivia'ya dikkatle baktı. "Sanırım sen de öylesin."

"Muhtemelen," dedi Olivia. Ama düşüncesi bile rahatsız ediciydi ve Tommy'yle Suzie döndüğünde rahatladığını hissetti. Tommy, bastonuyla ağır ağır yürürken Suzie ona bilgi veriyordu. "Bayan Whitefield'ın salon dediği yeri kullanıp kullanamayacağımızı sorduk. O da evet dedi."

Olivia iyice rahatlamıştı. Lobi oldukça genişti ve her yerde, arkasına birinin sinip dinleyebileceği bir sürü kapı vardı. Şu anda onlar dışında, sadece odanın diğer ucundaki koltukta

BELONGS TO Kaktüs TEAM

uyuklayan başka bir yaşlı adam vardı. Gazetesi kucağına düşmüştü. Olivia'nın ziyaretine geldiği yaşlılardan birkaç on yıl daha gençti. Hatta neredeyse yaşıt görünüyorlardı.

"Oradaki Bücür'ün torunu," dedi Tommy, bastonuyla işaret ederek. "Dün gece geç vakitte geldi. Arabasından aşağı atladığı gibi paçası tutuşmuş gibi otele girdi."

"Şşşt," dedi Mamie. "Onu uyandıracaksın. Sanırım hemşireyle Bücür'ü ziyarete gelmiş."

"O zaman odasına çıksın!" dedi Tommy. Aksiliği tutmuştu. Olivia, Suzie'nin onu uykudan uyandırıp uyandırmadığını merak etti.

Salon, lobinin güney tarafına açılan küçük bir odaydı. Olivia omzunun üzerinden geriye baktığında genç adamın gözlerinin ardına kadar açık olduğunu gördü. Üstelik gözlerini ona dikmişti. Demek yaşlı hanımlarla konuşmamak için uyku numarası yapıyordu. Gözleri buluştuğunda eğleniyormuş gibi diğerlerine fark ettirmeden göz kırptı. Olivia neredeyse gülümseyecekti. *Muhteşem gözleri var*, diye düşündü. Kahverengi kocaman gözler mükemmel yay çizen kaşlarla iyice belirginleşiyordu. Adam, eski bir İspanyol tablosundan fırlamış gibi görünüyordu. Bunları düşünürken bu sefer genç adam kirpiklerini kırpıştırdı. Olivia gülümseyip başını iki yana salladı ve yaşlıların peşine takıldı.

Sonra aklına bir şey geldi: *Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyor*. Kaşlarını çattı. *Kesinlikle okuyabiliyor. Kesinlikle.*

Düşüncelerini zihnindeki hayali fırına atıp Mamie, Suzie ve Tommy'ye Manfred'in sorununu anlatmaya başladı. Sonra çözüm olarak yaptığı plandan bahsetti.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Zayıf bir plan, ama bir günlüğüne olsun, buradan çıkıp gitmek istiyorum, o yüzden bana uyar," dedi Tommy. "Kızlar?"

"Canımızı yakmayacak, değil mi?" diye sordu Mamie ürkekçe.

"Hayır. Arkadaşımız Joe sizinle gidemezse bile içimizden biri mutlaka yanınızda olacak. Canınızın yanmasına asla izin vermeyiz."

"Peki, merdivenler?" dedi bu sefer Mamie. Aklındaki bütün engelleri sıralıyordu.

"Ön kapıda üç basamak var. İkinci kata da merdivenlerle çıkılıyor. Ama asansör var." Olivia, çalışma odasına çıkarken merdivenlerin hemen yanındaki asansör kapısını gördüğünden emindi. "Yine de tekrar kontrol edeceğim," dedi. Oysa bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Pekâlâ," dedi Suzie, beklenti dolu bir sessizliğin ardından. "Bizim çıkarımız ne?"

Otele yürürken Olivia, bu soruya kendini hazırlamıştı. "Kişi başı iki yüz dolar," dedi.

"İki yüz elli," dedi Tommy.

"İki yüz yirmi beş."

"Tamam," dedi Mamie, cılız sesiyle.

"Şu Bayan Whitefield'ı ayarlamam gerekiyor mu?" diye sordu Olivia.

"O bizim gardiyanımız değil," dedi Tommy. "İstediğimiz yere gideriz."

"Bir öğünü kaçıracağız ama," dedi Suzie. "Gerçi hazır bir yolculuğa çıkmışken, öğle ya da akşam yemeğini başka bir

BELONGS TO Kaktüs TEAM

yerde yemek de hoş olurdu. Tabii hesaplar müesseseden, öyle değil mi?"

"Anlaştık," dedi Olivia. Sonuçta hepsinin bir şeyler yemesi gerekecekti. "Her şeyi ayarladıktan sonra gelip size haber veririm."

"Bir de Davy'deki kütüphaneye gitmek istiyoruz," dedi Mamie, beklenmedik bir şekilde. "Okuyacak bir şeylere ihtiyacımız var; üstelik orada sesli kitaplar bulunuyor. Arayıp öğrendik."

Olivia'nın kitap okuduğu pek söylenemezdi ama zaman geçirmek için iyi bir uğraş olduğunu kabul ediyordu. "Servisleri olup olmadığını öğrenirim. Yoksa ben gider alırım."

Herkes başını salladığına göre anlaşma tamamlanmıştı.

"Seninle iş yapmak büyük zevk, Olivia," dedi Tommy.

Olivia lobiye çıktığında Bay Büyük Göz ortalıkta görünmüyordu. Geceyarısı Emanetçisi'ne yürürken, güzel bir gün geçirdiğini düşünerek iyice keyiflendi. İlerlemek her zaman iyiydi. Zayıf bir plan bile hiç olmayan bir plandan daha tercih edilecek bir şeydi. Üstelik Lemuel dönene kadar yapacak bir şeyi olacaktı. Günler önce aldığı iş teklifiyle ilgili bir şeyler yapmaya da fırsat bulamamıştı.

Joe'yla buluşup konuşacakları akşam yemeği için dışarı çıkmadan önce duş aldı. Ev Yemekleri Lokantası, Geceyarısı'nda yemek yenilebilecek en iyi yer olduğu için, Madonna Reed'in müthiş bir aşçı olması şanslarınaydı. Kadın yemekleri pişirme işini kendi hallediyordu. Madonna, akşam için deneysel bir tavuklu börek hazırlamıştı; bu da daha önceki öğünlerden bir sürü sebze ve tavuk arttığı anlamına geliyordu. Lokantanın

BELONGS TO Kaktüs TEAM

menüsünde nadiren değişiklik olduğu düşünülürse bu, ilginç bir sürprizdi.

Kapıda Manfred'le karşılaştılar. Joe, sevgilisi Chuy'yle birlikte içeride onları bekliyordu. Birlikte gelmeleri elbette hiç şaşırtıcı değildi. Rasta, Chuy'nin kucağına kurulmuştu. Pekin köpeği lokantaya sahipleriyle birlikte sık sık gelirdi ama Madonna onu masadan ve tabaktan beslemelerini yasaklamıştı. Joe'yla Chuy, Madonna bunu söylediğinde, sanki öyle bir şeyin olması mümkün değilmiş gibi dehşete düşmüş numarası yapmışlardı. Kasaba sakinleri, küçük lokantanın ortasındaki her zaman oturdukları ve otel açılmadan önce rahatça sığabildikleri büyük masa yerine batıya bakan duvardaki dörtlü kabinlerden birine oturmayı tercih ettiler. Bu da konuşacakları bir şeyleri olduğu anlamına geliyordu.

Bu akşamki komi/garson çocuk, Geceyarısı'nın güneyindeki çiftliklerden birinden gelmişti. Su getirip içecek siparişi alırken telaşla koşuşturdu. Chuy, Rasta'yı yere bıraktı ve Joe, hiç de meraklanmamış gibi yaparak, "Ne konuşmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Durumu biliyorsun," dedi Manfred. "Şu suçlamalar ve Lewis Goldthorpe."

İki sevgili başlarını salladılar.

"Rachel'ın son seansımızda ne söylediğini de duydunuz."

Tekrar başlarını salladılar.

"Olivia bir plan yaptı."

Manfred açıklarken Joe sabırla dinledi. Sonra Olivia, Suzie, Mamie ve Tommy'yle yaptığı anlaşmayı anlattı. Önerinin özünü anlayan Chuy iç çekip gözlerini çatalına dikti.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Yapamam," dedi Joe. "Çok üzgünüm, ama o yaşlı insanlarla birlikte gidemem."

Olivia, bunu hiç beklemiyordu.

"Ne... Neden?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Olivia, bu işe karışamayız. Tabii bize ya da kasabamıza karşı doğrudan bir tehdit oluşturmadıkça."

Olivia itiraz etmek için ağzını açtığında Chuy elini kaldırıp onu susturdu.

"Bir zamanlar olduğumuz gibi değiliz. Ama hâlâ kurallarımız var," dedi.

"Ama bu doğrudan bir tehdit," diye üsteledi Olivia.

"Bizim için değil," dedi Joe.

"Kasaba için de değil," diye ekledi Chuy.

"Bunun Connor Lovell meselesinden ne farkı var?" diye sordu Olivia. Sesini yükseltmemişti ama konuşması lazer keskinliğindeydi.

Manfred derin bir iç çekti. Bir daha bu ismi duymayı hiç istemiyordu. Olivia'nın yanlış bir adım attığının farkındaydı.

"Boş ver," dedi Olivia'ya. "Reddetmeye hakları var."

"Tamam o zaman," dedi Olivia, kendini toparlamaya çalışarak. Manfred, normalde sakin ve boş bakan kahverengi gözlerinde kıvılcımlar çaktığını fark edince rahatsız oldu. Chuy'nin gözleri de parlıyordu. Rasta, Chuy'nin yanına çıkmıştı. Köpeğin gözlerinin son derece normal olduğunu görünce rahatladı. "Başka plan yaparız çocuklar, sorun değil," dedi, kaygılarını bastırmaya çalıştığı neşeli bir sesle.

Hepsi sinirlerini yatıştırmak için alttan almaya hazırlanırken bir süre kimse konuşmadı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

İlk konuşan Manfred oldu.

"Olivia, kendine bir çalışma masası aradığını söylememiş miydin sen?"

Olivia, hemen anlamıştı. "Hatırlattığın için sağ ol. Joe, evladiyelik ama pahalı olmayan bir şey düşerse bana haber verir misin?"

"Daha dün suni tik bir çalışma masası geldi," dedi Joe gülümseyerek. "Muhtemelen altmışlı yıllardan ve oldukça sağlam. Gerçi merdivenlerden senin eve indirebileceğimizden emin değilim. Biz bile doğuya bakan kapıdan sokmak zorunda kaldık..."

Çalışma masasını eve nasıl sokabilecekleri üzerine bir süre tartıştılar.

"Belki lisedeki matematik bilgim bir kez olsun işe yarar," dedi Manfred. "Matematik dersine girmemin bir sebebi olduğunu biliyordum."

Sonrasında hiçbir gerilim çıkmadan akşam yemeğine devam etmeyi başardılar, fakat Manfred plan değişikliği konusunu aklından çıkaramadığından arada bir konuşulanları kaçırdı. İçine düştüğü durumdan, çölde bir palmiye ağacı gölgesi bulmak için yanıp tutuşan bir adamın çaresizliğiyle kurtulmak istiyordu.

Tam Lewis'e iftira ya da hakaret davası açmayı düşünüyordu ki Olivia'nın dürtmesiyle kendine geldi. "Efendim?" diye sordu.

Kapıda tanımadığı biri vardı.

"Şu Bay Badem Göz. Bücür Horowitz'in torunu," dedi Olivia.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Yabancı adam bir masaya oturtulmayı beklerken Manfred seslendi, "İstediğin yere otur. Madonna ya da çocuk, biraz sonra sipariş alır."

Adam başını sallayarak teşekkür edip ön duvarın dibindeki iki masadan birine oturdu. Ne yazık ki bu masa, Peder'in masasıydı.

"O olmaz!" dedi Olivia. Adam kaşlarını kaldırınca da kapıya yakın olan masayı işaret etti. Hepsi onaylarcasına başını salladı.

"Tüh," diye mırıldandı sonra Olivia. "Tepki verecek mi diye keşke sadece düşünerek iletişim kurmaya çalışsaydım. Oteldeyken gözleri hakkındaki düşüncelerimi okuyabildiğini biliyorum."

Adam, inatla gözlerini önündeki çatala dikmişti.

"Düşüncelerimi okuyabiliyor," dedi Olivia kararlı bir sesle, Manfred'e dönerek.

Joe'yla Chuy, Madonna'ya bir şey söylemek için masadan kalkmıştı. O sırada yeni komi/garson çocuk kredi kartı ve sliple yaklaştı.

"Bunu yapabilen insanlarla tanışmıştım," dedi Manfred.

"Dalga geçiyorsun."

"Alakası yok." Manfred slipi imzalayıp yeni müşterinin masasına gitmek üzere ayağa kalkıp yürümeye başladı. Bay Badem Göz başını kaldırıp baktığında şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Selam," dedi Manfred. Biraz duraksadı. "Louisiana'da çalışan bir garson kızı tanıyor olabilir misin? Bon Temps denen ücra bir yerdeki bir barda çalışıyor?"

BELONGS TO Kakkus TEAM

Yabancının yüzündeki değişim neredeyse komikti. Afallamış ve paniklemiş görünüyordu. "Neden sordun?" dedi, hiç de ikna edici olmayan bir merak eksikliğiyle.

"Onu ben de tanıyorum ve şuradaki arkadaşım onunla benzer yeteneklere sahip olduğuna inanıyor."

Hemen arkasında duran Olivia, Manfred'in yanına geçip adamın görüş alanına girdi.

"Benim adım Olivia Charity," dedi. "Bücür Horowitz'in torunu olduğunu duydum?"

"Yeni dostların söylemiş olmalı," dedi yeni gelen adam. Uzun boylu ve sırım gibiydi. Hayatı boyunca bir saldırı beklentisiyle omzunun üstünden arkasına bakmış, geçmeden önce bütün köşeleri kolaçan etmiş birine benziyordu. "Evet. Benim de adım Rick Horowitz."

"Manfred Bernardo."

Manfred elini uzattığında, Rick nedense gönülsüzce tokalaştı. Manfred'in elini bıraktığındaysa şaşırmış gibi görünüyordu.

"Demek Sookie'yi tanıyorsun," dedi. "Arkadaşın mı?"

"Arkadaşım," dedi Manfred. "Sana sonra anlatırım, Olivia."

"Bu kasabadaki herkes *farklı* mı?" diye sordu Rick, sesini alçaltarak.

Manfred gülümsedi. "Hayal bile edemezsin, dostum," dedi. "Birkaç gün daha buralardaysan, bana uğra. Bütün zamanını otelde geçiremezsin."

"Burada yeni yüzler görmeye alışık değiliz, Rick," diye ekledi Olivia.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Yeni gelen adam ikisinin yüzlerine baktı. Sanki bir karar vermeye çalışıyordu. "Lütfen," dedi. "Selamlaşmanın ötesine geçeceksek, bana Barry diyebilirsiniz."

Rick ya da tercih ettiği şekliyle Barry, Manfred'e ertesi sabah uğrayabileceğini söyledi. Sonra cep telefonundan hava durumu ekranına bakıp bir şeyler sipariş etmesi gerektiğini söyledi.

"Bu gece bir yerlere mi gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Manfred.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Barry. "Teksas'ta gün batımından sonra pek dışarı çıkmıyorum."

Manfred'le Olivia, şaşkınlıkla ona bakakaldı. Fakat adam devamını getirmeyince Manfred, "Tabii. Görüşürüz," dedi. Genç komi/garson sipariş almak için geldiğinde el sallayıp Ev Yemekleri Lokantası'ndan çıktılar.

"Teksas'ta gün batımından sonra dışarı çıkmamak da ne demek yahu?" diye mırıldandı Olivia, Manfred'le birlikte evlerine doğru yürürken.

"Onu suçlayamam," dedi Manfred. "Sanırım *vampirfobiklerden* biri."

"Sadece Teksas'ta mı?"

"Bize tam olarak gerçekleri söylediğini sanmıyorum ama bunu söylerken samimiydi. Vampirlerden korktuğu kesin. Sanırım Lemuel'in buralarda olmaması şansına oldu."

Olivia'nın hemfikir olmadığı belliydi, yine de "Geceyarısı'nın iki yüz mil çevresinde başka vampir yok," dedi. "Bunu biliyor muydun? Şu Rick, yani Barry bunu duyunca sevinirdi herhâlde."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Olamaz," dedi son derece şaşıran Manfred. "Hiç aklıma gelmezdi... Neyse, tamam. İlginçmiş. Bak aklıma ne geldi. Şu planın için Joe'nun yerine şu yeni arkadaşımızı devreye soksak mı?"

"Daha on dakika önce tanıştığın birine fazla güvenmiyor musun?"

"Mızıkçılık yapmayı bırakır mısın? Bu kadar kısa zamanda başka kimi bulacağız ki?"

Olivia kahkaha atınca Manfred bir kez daha şaşırdı. "Keşke aklıma başka biri gelse. Bakıyorum da bir anda neşen yerine geldi."

"Kasabaya yeni birinin gelmesi hep ilginç olmuştur," dedi Manfred. Ve sanırım haklısın. Hislerim onun bir telepat olduğunu söylüyor, bu misafirimizi daha da ilginç kılıyor. Yine de biraz sinir bozucu."

"Düşüncelerini okuyabilen biri olması mı sinir bozucu? Kahretsin, tabii ki insan rahatsız oluyor. Yanlış anlamadıysam, ona başka bir telepattan bahsediyordun, öyle değil mi? Daha önce hiç bahsetmemiştin."

"Senin çok daha fazla sırrın var."

"Çok zekisin, Sherlock."

Manfred güldü. "Bunu yıllardır duymamıştım."

"Büyükannem..." diye söze başlayan Olivia birden susunca Manfred hayal kırıklığına uğradı.

"Bu kasabada birçok insan yeterince biliyor," diye mırıldandı Olivia biraz sonra. "Gidip Geceyarısı Emanetçisi'nde mesaiyi devralayım." Dükkânın önüne geldiğinde basamakları tırmanıp açık/kapalı tabelasını çevirdi.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Tam içeri giriyordu ki Bobo kapıda belirdi. "Selam, kanka," dedi neşeyle. "Ev Yemekleri kapanmadan gidip bir şeyler yiyeyim. Bazen Madonna, şu Dillon denen çocuktan sıkılıp erkenden evine gönderiyor."

"Dillon mı?"

"Şu yeni çocuk. Garsondan bahsediyorum."

"Bu kasabada bir tek sen onun ismini bilebilirdin zaten," dedi Manfred.

"Çocuğa ismini sormadınız mı?" Bobo şaşırmıştı.

"Hiç aklıma gelmedi," dedi Manfred dürüstlükle. "Şehre gittiğimde de lokantalarda garsonlara adlarını sormam; burada da sormak aklıma gelmedi."

"Eh... vay be." Bobo başını iki yana sallarken koşar adım lokantaya yöneldi. Siparişini Dillon'a verecekti.

Evin önündeki posta kutusunda durup bir yığın zarfı aldığı sırada Manfred, çocukla ilgili meraksızlığının onu kötü bir insan yapıp yapmadığını düşünüyordu. Hayatı boyunca garsonları önemsememiş miydi? Omuz silkti. Bu konuyu kafasına takamayacaktı.

Zarfların çokluğu, Manfred'in birkaç gündür posta kutusuna bakmadığını fark etmesine neden oldu. Masasına oturdu, çöp kutusunu önüne alıp zarfları ayıklamaya başladı. Bir sürü reklamı, iki kredi kartı önerisini, çevredeki mezarlıklardan birinden kendisine son durağını satmaya çalışan mektubu ve annesinin gönderdiği Hallmark kartpostalını attı. Kartpostal, annesinin *Hâlâ Aklımdasın* deme yoluydu. Manfred annesini severdi sevmesine ama sık sık düşündüğü de söylenemezdi. Yine de onu aramasının zamanı gelmişti. Görevini aksatmıştı.

BELONGS TO Kaktüs Team

Takvime göz attığında annesiyle üç haftadır konuşmadığını gördü.

Cep telefonunu çıkarıp annesinin numarasını tuşlarken, şimdi aramazsa yine unutacağını biliyordu. Rain Bernardo, daha ilk çalışta telefonu açtı.

"Selam anne," dedi Manfred. Kadının sevinci neredeyse utanç vericiydi. Kartpostal için teşekkür ettikten sonra Manfred her zamanki gibi çok yoğun çalıştığını, hâlâ evini ve kasabayı sevdiğini anlattı. Az daha Rachel'ı da anlatacaktı, ama annesiyle arasındaki devasa uçurumu düşününce vazgeçti. Zaten annesinin anlamasını sağlayabilmek için çok daha gerilere gitmesi gerekirdi. Sonuç olarak anlatacak yeni bir şey yoktu.

Ama annesinin bir sürprizi vardı. "Evleniyorum," dedi neredeyse meydan okurcasına.

Bir an için Manfred ne diyeceğini bilemeyecek kadar afalladı. "Vay canına. Bu harika!" diyebildi sonunda, suskunluğundan kendisi de rahatsız olarak. "Gary'yle evleniyorsun sanırım."

"Evet, tabii ki Gary."

"Ne zaman?"

"Yakında bir hafta sonu kaçamağı yapacağız," dedi annesi. Gerçi sesinden nikâh tarihiyle ilgili kaçamak cevap verdiği anlaşılabiliyordu.

"Gelirim," dedi Manfred. En azından bunu yapmak için çaba göstermesi gerektiğini düşünüyordu. Annesi için bu kadarını yapabilirdi. "Tarihi söylemen yeterli."

"Eh, henüz tarihi belirlemedik," dedi annesi.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Benden ne saklıyorsun?"

"Of, lafını hiç sakınmıyorsun, oğlum." Kadın derin bir iç çekti. "Mesele şu ki Gary'nin çocukları... evlenmemize senin kadar sıcak bakmıyor."

"Niye ki? Sen hayatımda tanıdığım en hoş kadınlardan birisin," dedi Manfred içtenlikle.

Annesi küçük bir kahkaha attı. "Benimle flört ediyormuşsun gibi oldu."

"Hı hı," diyen Manfred, cevabı bekledi.

"Şey, mesele şu ki, onlar... of, sadece salaklar işte," dedi sonunda annesi, beklenmedik ama rahatlatıcı bir patlamayla.

"Mesele benim," deyiverdi Manfred, durumu kavrayarak. "Benden hoşlanmıyorlar."

"Seni tanımıyorlar bile," derken annesinin öfkesi bütün gücüyle varlığını sürdürüyordu. "Sadece medyum olman fikrinden hoşlanmıyorlar. Çok aptalca!"

"Bence sadece bahane ediyorlar," dedi Manfred. Kendinden üç kat daha yaşlı insanlardan çok daha fazla insan sarrafı olmuştu. "Sadece babalarının seninle ya da başka biriyle evlenmesini istemiyorlar. Süper zengin biri olsaydım, eminim evlenmenize çıtlarını bile çıkarmazlardı."

"Böyle düşünmekten nefret ediyorum ama ben de öyle hissediyorum," dedi kadın.

"Anne, daha kırkını bile devirmedin, o yüzden Gary'yle uzun yıllar mutlu bir evlilik yaşamaman için hiçbir sebep yok. Bence onları hiç kafana takma."

Rain, Manfred'i doğurduğunda henüz ergen sayılırdı ve hiç evlenmemişti. Babası hakkında hiç konuşmazdı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Büyükannesi Xylda bu konuda bir şey biliyorduysa da tek bir kelime bile etmemişti. Manfred onun kızının kimle yatıp kalktığını bilmediğini düşünüyordu, yoksa tek bir kelime etmeye bile gerek duymadan Manfred'e söylemenin yolunu bulurdu. Xylda onu, kızı Rain'den bile daha çok severdi ama melodramı her şeyden çok severdi.

"Mutlu olmaya benim de hakkım var," dedi Rain, sanki yıllar sonra ilk kez ikna olmuşçasına. "Gary'yle evleneceğim. Ve onun çocuklarına haber vermeden evlenirsek, seni de nikâhımıza çağıramam. Gidip öylece evleniriz."

Evlenmesini istediğini söylemiş olduğu hâlde Manfred tekrar fikrini söyleyip mutluluklar diledi. "Evlendiğin zaman haber ver," dedi. "Seni seviyorum, anne. İstediğin Gary'yle evlenmekse, hiç durma, evlen."

Rain'le daha önceki telefon konuşmalarında olduğu gibi telefonu kapattıktan sonra Manfred bir iki dakikalığına sandalyesinde arkasına yaslandı. Annesi Gary'yle altı yıldır görüşüyordu, ama bütün bu yıllar boyunca Manfred çoğunlukla onlardan uzaktaydı, çünkü hayatının bu bölümünün büyük bir bölümünü anneannesiyle geçirmişti. Gary'yi çok iyi tanımadığını fark etti. Muhtemelen annesi tanıyordu ve önemli olan da buydu. Gary'yi biraz araştırması gerekir miydi? Gerçi annesi bu adamla uzun zamandır görüşüyordu. Bu sürede herhangi bir sabıkayla ilgili bir şüphesi olmadıysa, bilmek istemediğini tahmin etmek zor değildi.

Manfred, bununla uğraşmamaya karar verdi.

Annesinin farklı bir soyadına sahip olması biraz tuhaf olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada Gary'nin soyadını hatırlayamadığını fark etti. Sesli bir kahkaha attı. Muhteşem medyum, annesinin müstakbel soyadını hatırlamıyordu. *Redding. Soyadı buydu.*

Bunu da çözdükten sonra Manfred meseleyi zihninin gerilerine itti. Bunun yerine şu Rick ya da Barry Horowitz adlı yeni adama yoğunlaştı. Bir saat kadar çalıştıktan sonra televizyon izledi. Magdalena Orta Powell'ın faturasını karşılayacak kadar çalıştığını düşünüyordu... fakat kadının bir şey yapmasına daha ihtiyacı vardı ve bunu doğrudan söylediğinde elde etmesinin zor olacağını biliyordu.

Powell'ın ofisinden gönderilen faturayla mektubu buldu. Dikkatle inceledi.

Sonra Word programını açıp yazı tiplerini karşılaştırdı.

"Rachel'ın evine mektup gönderdim," diyordu ertesi sabah Olivia'ya. Davy postanesinden henüz dönmüştü. Böbürlenerek konuştuğunun farkındaydı ama fazlasıyla iyimser hissediyordu. Fiji'nin özgüven büyüsünden beri, bu anlar sıklaşmıştı... Doğru adım attığına inanıyordu. Sanki yanlış adım atması artık mümkün değildi ve bulduğu bütün fikirler en iyisiydi. "Yarın ellerine geçer. Louis'in imzalaması gerekecek."

Endişelenmesi gerekiyor muydu? Bilmiyordu. Bildiği tek bir şey varsa, teoride kaygılanması gerekiyordu.

"Neden?" diye sordu Olivia boş gözlerle.

"Magdalena'nın antetli mektup kâğıdını kopyaladım. Onun ağzından Lewis'e yaşlı müşterilerinin geleceğini ve çalışma odasındaki eşyaları gözden geçirmelerine izin verilmesi gerektiğini yazdım."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Göster mektubu," dedi Olivia.

Manfred mektubu gösterirken kendini sırıtmaktan alamıyordu. "Yeterince resmi olmuş, ha?"

Olivia *mektubu* dikkatle inceledi. "Seni aptal," derken kızgın olmamasına bakılırsa Manfred'e iltifat ediyordu.

"İyi fikir, değil mi?"

"Avukatların böyle yazıştığı fikrine nereden kapıldın?"

"Avukatlar hakkında sen ne bilirsin ki?"

"Senden daha çok şey bildiğim kesin."

Olivia mektubu tekrar okudu. "Neyse, o kadar da kötü değil. Lewis yemi yutarsa, gittiğimizde daha özenli davranabilir. Tabii Bayan Powell'ı ararsa batarız. Bu, hiç aklına gelmedi, değil mi?"

Manfred başından aşağı kaynar sular dökülmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu, ama hâlinden memnundu. "Aramayacak. Öfkeden köpürdüğü için davetsiz konuklar için hazırlanmaya odaklanacaktır. Mektubu yarın alacak. Biz de ertesi gün ya da yarın öğleden sonra gitmeyi planlamalıyız. Sence bizim ihtiyarlara hangisi daha uyar?"

"Ertesi gün sabah dokuz gibi yola çıktığımızı düşünelim. En az bir kez durmamız gerekecek, çünkü mutlaka tuvalet ihtiyacı doğacaktır. Dallas'ta onları Golden Corral ya da kenar mahallelerden birinde bir yere falan götürürüz, sonra Bonnet Park'a gideriz. Goldthorpe'ların evine saat bir iki gibi varırız. Orada bir saat kadar geçiririz. İnsanları akşam yemeğine götürmemiz de gerekecek."

Manfred, girişiminden Olivia'nın sonunda memnun kalacağından adı gibi emindi. "Şimdi Barry'yi de düşünmek

BELONGS TO Kaktüs Team

lazım. İki arabayla yola çıkacağız. Barry ikimizden biriyle gelebilir, diğerimiz de ihtiyarları götürür."

"Gidip onunla konuşayım," dedi Olivia.

"Ben de Fiji'ye gideyim," dedi Manfred. Buna kendisi de şaşırmıştı. "Bugün onu görmedim."

Olivia otelin yolunu tutarken Manfred de Geceyarısı'nın tek cadısını görmek üzere Cadı Işığı Caddesi'ni geçti.

Ve kadını gördüğü anda bütün neşesi kaçtı.

20

Fiji ağlıyordu. Manfred yüreğinin sıkıştığını, içinin acıdığını hissetti. Konuşmadan önce bir an dehşet içinde öylece kalakaldı. "Şu Travis! Dün gece! Seni incitti mi?"

Fiji, ağlayan bir kadının şaşırabileceği kadar şaşırdı. "Hayır! Dalga mı geçiyorsun? Öyle bir şey yapsa onu öldürürdüm."

Bunu duyunca rahatlayıp gevşeyen Manfred kendini koltuklardan birine bıraktı. "O zaman ne oldu?" diye sordu. "Sorun ne?"

"İyi zaman geçirmedim," dedi Fiji. Ağlamamak için çabalasa da sesi ona ihanet ediyordu. Her bir kelimesi birer hıçkırıktan ibaretti.

"Her buluşma iyi geçecek diye bir şey yok," dedi Manfred, gülmemek için kendini tutmaya çalışırken.

"Ben nereden bileyim?"

"Neden bilmeyecekmişsin?"

"Of, Manfred," dedi Fiji yüzünü ekşiterek.

Manfred iyice afalladı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Gerçekten," dedi. "Neden bilmediğini anlayamıyorum. Lisede sadece bir kişiyle falan mı çıktın?"

"Ben bir şişkoyum," dedi Fiji, bir gerçeğe parmak basarak.

"Alakası yok," dedi Manfred hemen. "Tam bir kadının bedenine, kalçalarına ve göğüslerine sahipsin." Az daha "Ve şişko olsan da bu güzelliğini gölgelemiyor," diyecekti ama çenesini tutmanın akıllıca olacağına karar verdi.

Fiji hem utanmış hem de mutlu olmuştu. "Çok tatlısın."

"Gerçeği söylüyorum, Çekirge," dedi Manfred ciddiyetle. Neden Çekirge dediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama büyükannesi hep böyle seslenmenin komik olduğunu düşünürdü. Belli ki Fiji de eğlenmişti. "Peki, sadede gelelim. İkimiz de görünüşünle ilgili hiçbir sorun olmadığında hemfikir olduğumuza göre Travis'le buluşmanda ters giden neydi?"

Fiji derin bir iç çekti. "Galiba hiç ortak noktamız yok." Doğrulup yüzünü mendille sildi. "Sürekli Cartoon Bar ve oraya giden çatlaklar hakkında konuşuyoruz. Bana dükkânda işlerin nasıl gittiğini sorduğunda idare ettiğini söylüyorum. Dün gece dükkâna tam olarak kimlerin geldiğini sordu."

"Söyledin mi?"

"Ona kadınlar için alternatif yaşam tarzları sattığımı ve içsel güçlerini açığa çıkarmak için dersler verdiğimi söyledim. Bir de cadı olduğumu ve cadılık malzemeleri sattığımı ekledim. Yani müşterilerimin çoğunun kadın olduğu ortada ve cadılık yaptığımı biliyor."

"Eee, ne dedi?"

"Aynen şunu söyledi: *Oooo, tekinsiz bir kadın!* Sanırım ne diyeceğini bilemiyordu. Dövmem olup olmadığını sordu."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Herife cadı olduğunu söyledin ve o sadece bunu sormayı mı akıl edebildi?" Manfred belli belirsiz gülümsedi, sonra ikisi birden kahkahalara boğuldular.

"Biliyorum," dedi Fiji. "Tamam, biliyorum! Ama o anda hiç de komik değildi! Ölüm öpücüğü gibiydi!"

"Sonrası nasıl geçti?" Manfred, artık gülmemeye çalışıyordu. Güvenlik görevlisinin, Fiji'nin dövmelerini ilk elden görme şansını bulamamış olması acıklıydı.

"Berbat denilebilir. Et fiyatları, kementle manda yakalama ya da çok sevdiği rodeo konusunda hiçbir fikrim yoktu. O da Geceyarısı'yla ilgili fazla bilgiye sahip değildi. Ambulansla göreve çıktığı son seferini anlattı. Adamın biri kalp krizi geçirmiş. Sonra bir de bir yıkıntının altından bir bebek çıkarmış. Sonunda seyrettiğimiz televizyon programları konusu açıldığında, artık konuşacak konumuz kalmadığını hissettim." Sonra da Manfred, yanlış bir izlenim edinip de biriyle buluştuğunda televizyon programları konusunu açmamak gerektiğini düşünmesin diye telaşla ekledi, "Gerçi tabii ki programlardan konuşurken de karşındaki insanla ilgili ipucu edinebilirsin."

"Benim de televizyon programları hakkında konuşmuşluğum vardır," dedi Manfred. Gülmemek için kendini tutmaya çalışıyordu ama yine kahkahalara boğuldular.

"*Berbattı*," dedi Fiji. "Bir daha arayacağını sanmıyorum. O yüzden unutsam iyi olacak. Yakışıklılığı dışında başka hiçbir özelliği olmayan biriyle çıkarsam böyle olur tabii."

"Hey, her şey iyi de gidebilirdi," dedi Manfred, cinsellik konusunda rahat bir tavır takınmaya çalışarak.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Evet, ama... olmadı. Birkaç saatimden oldum diye bakıyorum. Bir de özsaygımdan biraz yitirmiş olabilirim. Ve tabii ki yakışıklılığın ötesini keşfedemedim."

"Geçen akşam Bobo'ya rastladım. Travis McNamara'yla çıkacağını biliyordu."

"Evet, ona söyledim," dedi Fiji, tamamen düz bir sesle. Omuz silkti. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu." Mümkün olduğunca duygularını belli etmemeye çalıştığı belliydi ama yüzünden her şey okunabiliyordu. Meydan okurcasına bakıyordu, hem üzgün hem de kızgındı.

"Oldukça endişeliydi. Travis'in sana göre fazla sert olduğunu düşünüyordu."

Neşesi yerine gelen Fiji doğruldu, derin bir nefes aldıktan sonra konuştu, "Gelip saçmalıklarımı dinlediğin için teşekkürler. Eminim buraya bir şey söylemek için gelmişsindir?"

"Şu cesaret büyüsü. Harikaydı."

Fiji'nin yüzü daha da parladı. "Çok sevindim! Yeni bir şey denedim. Ne kadar sürdü?"

"Mesele de bu ya. Hâlâ etkisi sürüyor, gidip geliyor," dedi Manfred, hissettiği huzursuzluğu fark ettirmemeye çalışarak. "Yapmak istediğim bir şeyin gerçekten süper bir fikir mi olduğunu, yoksa sadece büyünün etkisi olduğu için mi öyle düşündüğümü kestiremiyorum. Tıpkı Olivia'nın şapelde aklına gelen fikrin, iyi bir fikir olduğunu düşünmesi gibi."

Fiji düşüncelere daldı. "Pekâlâ... yani büyünün fazla iyi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Yani doğru düşünme kabiliyetini yitirdiğinden mi endişeleniyorsun?"

Manfred hararetle başını salladı. "Aynen."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Yani bir şekilde orta yolu bulmam gerekiyor." Fiji, tezgâhın altındaki çekmecede tuttuğu eski not defterini çıkarıp çalışma masasının üzerindeki kalemi aldı. "Ve gelip gidiyor. Demek ki..." Defterine birkaç kelime yazarken devamını getirmedi. "Teşekkürler, Manfred. Bilgi verdiğin için teşekkürler."

"Şu yeni gelen adamla tanıştın mı?"

"Hangi yeni gelen adam?"

"Tanışırsanız adının Rick olduğunu söyleyecektir. Ama Barry olduğunu da söylüyor. Soyadı Horowitz. İki gün önce gecenin bir vakti geldi. Oteldeki yaşlılardan birinin torunu."

"Burada mı kalacak?" Fiji hâlâ adamı gözünde canlandırmaya çalışıyordu.

"En azından bir süre," dedi Manfred. "Adam hiç normal değil, Fiji. Burası için bile normal değil."

O sırada içeri Diederik girdi. Gözleri beklenti doluydu. Fiji hemen tezgâhın üzerine bir tabak koyup kendi yaptığı bisküvilerle doldurdu. "Ah, teşekkürler," dedi oğlan. Fiji tabağın yanına bıçak, tereyağı ve reçel koyduğunda daha da mutlu oldu.

Manfred'le Fiji, onu tepeden tırnağa süzdü. "Sanırım fazla büyümemişsin," dedi Manfred. "Sanki yavaşlıyor."

"Ne olur ne olmaz diye daha büyük giysiler almıştım ama sanırım haklısın," dedi Fiji. Tabağı iyice önüne ittiğinde çocuk bisküvilere daldı. Bu arada Manfred'e de ikram etmeyi ihmal etmedi ama Manfred başını iki yana salladığında rahatladığı alenen belli oluyordu. Fiji bir bardak meyve suyu getirdiğinde onu da bir dikişte içti.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Peder sana ne yediriyor?" diye sordu Manfred.

"Her sabah yulaf ezmesi. Ama bu sabah biraz jambon da vardı." Diederik'in cevabı çok açık sayılmazdı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Manfred. Fiji, çocuğun çok yemesini anlayışla karşılıyormuş gibi bakıyordu ama Diederik, "Hep açım," dedi. "Her zaman. Umarım bu sonsuza kadar sürmez!"

"Sadece tahmin edebilirim, ama süreceğini sanmıyorum," dedi Fiji. "Baban sence yakın zamanda gelir mi?" Gergin bakışlarla masasındaki takvime göz attı.

"Evet. İşi bittikten sonra," dedi Diederik. Birden iştahı kesilmiş gibi tabağı önünden itti. "Teyzem artık bana bakamıyordu. Annem öldü."

Manfred, Fiji'nin de en az çocuk kadar üzüldüğünü görebiliyordu. Çocuğun zihninden bir resim çekti. "Kardeşin erkek mi kız mıydı?" diye sordu.

"Ablam vardı. Ama annemin dediğini göre doğmadan ölmüş." Aniden umutsuzluğa kapılmıştı.

"Başın sağ olsun," dedi Manfred. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Dinle bak ne diyeceğim, Diederik. Fiji'yle işiniz bittikten sonra bana uğrayabilir misin? Seveceğini sandığım bir bilgisayar oyunum var."

"Ah tabii," dedi çocuk, gülümsemesi yeniden dudaklarına yerleşirken.

Manfred vedalaşmak için el sallayıp kapıdan çıktığında Bobo'nun yolu geçip Fiji'nin evine doğru geldiğini gördü. "Dükkânı patronsuz mu bırakıyorsun?" diye seslendi. Bobo'yu görünce Fiji'nin nasıl sevineceğini düşünüp keyiflendi.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Kapıya telefon numaramı astım," dedi Bobo. "Lemuel'in dönmesini ve Teacher'ın benzin istasyonundaki zoraki işinden kurtulmasını beklerken kafayı sıyırabilirim. Umarım iyi para kazanıyordur."

"Oranın asıl sahibini kimse tanımıyor galiba. Teacher hariç."

"Hiç sormadım," dedi Bobo, omuz silkerek.

Manfred eve gidince bilgisayarının başına oturup kendini çalışmaya verdi. Benzin istasyonundaki dükkânın asıl sahibini araştırmak aklından geçse de Bonnet Park'a giderek zaten tam bir iş gününü kaybedeceğini kendine hatırlatarak vazgeçti. Derin bir iç çektikten sonra tanımadığı ve asla tanımayacağı insanların sorunlarını çözmeye girişti. Kendi sorunları biraz beklemek zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

21

Olivia otele girdiğinde lobidekiler tartışıyordu. Geri durup bir süre eğlenerek dinledi. *Geçici konuklardan* biri, Davy ile Geceyarısı'nın doğusundaki bilgisayar şirketi Sihirli Kapı'yla sözleşmeli çalışıyordu ve belli ki otele döndüğünde Bücür Horowitz'in, odasının kilidini kurcalayıp yatağında uyuduğunu görmüştü. Kulaklarından ve burun deliklerinden kıllar fışkıran kısa ve top gibi yusyuvarlak Bücür Horowitz sinirliydi. Onu yatağında uyurken bulan geçici konuk daha da sinirliydi ve Barry Horowitz, tamamıyla sarsılmış gibi görünen Lenore Whitefield da dâhil olmak üzere herkesi yatıştırmaya çalışıyordu. Harvey Whitefield ortalıkta yoktu.

"Dedemin kafası karışmış ve kendi odasına girdiğini sanmış," diyordu Barry. Olivia, lobidekiler arasında onun dedesiyle daha önce konuşmadığını fark eden tek kişiydi.

"Kendi odasına da maymuncukla mı giriyor?" diye çıkıştı diğer adam. Barry'nin yaşlarındaki genç adam, eski püskü bir tişörtle kot pantolon giymişti ama Sihirli Kapı'ya sattığı her

BELONGS TO Kaktüs Team

neyse, ciddi para kazandığı belliydi. Arka cebindeki cüzdanı, muhtemelen plastik kartlarla o kadar doluydu ki Olivia başkalarını düşünen biri olsaydı, onun sırt ağrıları çekmesinden endişelenirdi. Bileğinde çok havalı bir saat vardı. Alnına ittiği gözlüğü son derece lüks bir Oakleys'di.

Bücür, "Başka kimse bunu yapamaz!" diye köpürdüğünde Olivia sırıtmamak için kendini zor tuttu.

Geçici konuk Bayan Whitefield'a hırladı. "Bu asırda neden herkes gibi siz de anahtar kartı kullanmıyorsunuz ki?"

Genç adamın kabalığı karşısında Lenore Whitefield'ın kaskatı kesilmesi Olivia'nın dikkatini çekti.

"Otelin yaşıyla örtüşmeyecekti," diye itiraz etti. "Bay Lattimore, odanızdan bir şey kaybolmadı. Bay Horowitz'in hafıza sorunları olan yaşlı bir vatandaş olduğunu siz de biliyorsunuz. Eminim tatsız bir sürprizle karşılaştınız ama kimse zarar görmedi. Eşyalarınıza da zarar gelmedi."

Olivia, kadının tahmin ettiğinden çok daha fazlası olduğuna karar verdi. Lattimore'un yelkenleri inerken Sihirli Kapı'dan kendisi için başka bir otel bulmasını isteyeceğini söyleyerek tehdit etmekle yetindi. Bayan Whitefield'ın tek cevabı, "İyi şanslar," oldu.

Birden lobideki herkes dağıldı.

Lattimore ayaklarını yere vurarak odasına gitti, kapısını çarparak kapattı, herkesin duyabileceğinden emin olmak için yeterince gürültü çıkararak sürgüsünü çekti. Barry, dedesi Bücür'ü kendi odasına götürüyordu. Olivia da gizlice peşlerindeydi. Sonunda Barry, Bücür'ün odasından çıktı. Bitkin görünüyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Olivia'nın kendisini beklediğini görünce şaşırmadı. "Seninle konuşmaya geldim."

"Tahmin etmiştim. Bu şerefi neye borçluyum?"

"Bir iş önerim olacak."

"Vampirlerle alakası var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"O zaman kulaklarımı açtım, bekliyorum."

Bücür'ün odası koridorun sonundaydı. Lobiye yürürlerken Olivia, kasten açık bıraktıkları kapıdan Tommy, Mamie ve Suzie'nin Tommy'nin odasında iskambil oynadıklarını gördü. "Sizinle daha sonra konuşacağım," diye seslendi. Yaşlılar gözlerini ellerindeki kartlardan almaya bile zahmet etmeden başlarını salladılar.

Barry, ona bir kutu kola getirdi. Gazlı içeceklerden hiç hoşlanmasa da ayıp olmasın diye Olivia kutuyu açtı.

"Yaşlılarla iyi anlaşıyorsun gördüğüm kadarıyla," diye söze başladı, olumlu bir noktadan giriş yapma niyetiyle.

"Nevada'da Bücür'ün dairesine gittiğimde onunla ilgilenmem gerektiğini anladım ve onu burada buldum," dedi Barry karamsarlıkla. "Az önce gördün, dedemin aklı gidip geliyor. Anlaşılan onu buraya getirenlerden bu kusurunu gizlemiş. Dahası onlara yaşayan hiç akrabası olmadığını söylemiş. Onun için buraya geldiğimde Whitefield'lar şaşırdı hâliyle."

"Bunları bilmiyordum," dedi Olivia, takdir ettiğini belirten kısa bir suskunluğun ardından.

"Biliyorum," dedi Barry.

"Diğer üçü de aynı şekilde buraya getirilmiş ama en azından onlar birbirlerini tanıyordu," dedi Olivia. "Dedenin

BELONGS TO Kaktüs TEAM

kafasının karışması normal." Sonuçta yaşlı adam, yabancı bir yerde, yabancı insanlarla birlikte yaşamaya başlamıştı.

"Her şeye rağmen burası yaşadığı daireden çok daha iyi," dedi Barry. "Üstelik birileri sürekli ilgileniyor. Gerçi bugün sürekli ilgilenmedikleri ortaya çıktı. Ama daha önce onunla ilgilenen birileri olmadığı için böylesi hâlâ daha iyi. Yine de neden buraya getirildiğini, kimin getirdiğini ve ne istediklerini öğrenmem gerekiyor."

Manfred'in meselesini çözdükten sonra Olivia'nın kafasında da bu bilmeceye odaklanmak vardı, o yüzden konunun zamanından önce gündeme gelmesi pek de hoşuna gitmedi. Yine de kaçınılmazı kabullendi. "Onunla sen ilgilenemiyorsun galiba?"

"Nasıl ilgilenirim?" dedi Barry. "Yıllardır bir yere yerleşemedim ve Teksas'ta kalamam."

"Eyalette mazin karanlık mı?"

"Büyük kısmı," dedi genç adam dertli dertli.

"Vampir belası mı?"

Barry başını salladı. "Öyle de denebilir. Bücür'ün peşinden Teksas'a gelmektense başka bir yere gitmeyi tercih ederdim ama bütün yollar buraya çıkıyordu. Dallas'ta, çoğu kendi aptallığımdan kaynaklanan kötü şans peşimi bırakmadı. Oradaki vampir grubunun... eh işte, bana karşı önyargıları olduğunu söylemekle yetineyim."

"Burada sadece bir vampir var. Ve diğerlerinden farklıdır. Zaten şu sıra buralarda değil."

"Dert kovamdan bir damla eksilmiş oldu."

"Hem yaz mevsiminde bir sürü vampir göçmeye başladı."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Tabii. Gündüzün daha kısa olduğu yerlere gidiyorlar." Barry'nin, vampirlerin yaşam tarzına aşina olduğu belliydi.

"Avcı falan değilsin ya?"

Barry kıkırdadı. "Ölmek için yanıp tutuşan bir aptala mı benziyorum sence?"

Olivia başını iki yana salladı. "Hayır, ama herkes her zaman göründüğü gibi değildir. Kimse sana bakıp da zihin okuyabildiğini tahmin etmez."

"Nadir olduğumuz kesin," dedi Barry hiç düşünmeden.

"Başkaları da mı var?" derken Olivia şaşkınlığını gizlemiyordu.

"En azından biri daha var." Belli ki Barry bu konuyu konuşmak istemiyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim?" derken rahat görünüyordu ama bu, uzun sürmedi.

"Pekâlâ," diye söze başladı Olivia, benzer bir karamsarlıkla. "Yarın Tommy, Suzie ve Mamie'yle Dallas'ın banliyölerinden birindeki son derece şık bir eve yolculuk yapmanı rica edeceğim. Yolun büyük kısmında Manfred'le ben de olacağız ama bahsettiğim eve gitmeyeceğiz. Hazırlanman için gerekli bütün bilgileri vereceğiz. Ama kabul edersen yapman gereken tek şey, eve girmek, ihtiyarları içinde kitaplık olan çalışma odasına çıkarmak ve oradayken mümkün olduğunca her yere bakmak. Odada bir şey saklı ve nerede olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Artık yeteneğini de bildiğim için senden ayrıca Lewis denen adama mümkün olduğunca yaklaşmanı isteyeceğim. Kafasının içine girip alabildiğin kadar bilgiyi almalı, sonra bize anlatmalısın."

"Kaç para?" diye sormakla yetindi Barry.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Olivia, doğal olarak Barry'nin para durumunu merak ediyordu. Sonuçta aptal bir adam değildi, engelli falan da değildi. Yine de bunun önemi yoktu.

"Hayır," dedi. "Bunun önemi yok."

Etrafta bir telepat olması, iki ucu da keskin bir kılıca benziyordu. "İlginç," dedi Olivia, bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Bugüne kadar hep zihnimin başkalarına kapalı olduğunu sanırdım."

"Evet, her yerde böyle arkadaş ediniyorum."

"Ama burada saklamaya çalışmadın."

"Gerek görmedim. Saçma olurdu. Hayatım boyunca nerede olursam olayım, ilk önceliğim kim olduğumu saklamaktı. Ama burada... buna pek ihtiyaç duymuyorum."

"Bir şey soracağım..."

"Nedir?"

"Lokantadaydın."

"Evet."

"Reed'lerin olayı nedir?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Barry. Temkinli davrandığını anlamak için Olivia'nın telepat ya da medyum olmasına gerek yoktu.

"Onları hep merak etmişimdir. Neden buradalar? O kadar şeyler ki... yani *normal*. Ama burada olmalarının bir nedeni olmalı. Tesadüf olamaz." Gerçekten bilmeyi çok istiyordu.

"Onlara da senin hakkında bildiklerimi söylememi ister miydin?"

Olivia, gerekirse boynunu kırmak üzere öne eğildi. "Sence?" diye fısıldadı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Peki, sana onlar hakkında bildiklerimi söylemeyeceğim."

Olivia kendini gevşemeye zorladı. O ana kadar Reed'lere ne kadar az güvendiğini fark etmemişti ve Barry'nin tavrı bu güvensizliği iyice körüklüyordu. "Öyle olsun," dedi.

"Eee? Hâlâ cevap vermedin. Kaç para?"

"Beş yüz," dedi Olivia. Odasında bu kadar para vardı. Gerekirse Davy'deki ATM'den daha fazlasını çekebilirdi. Manfred nasılsa daha sonra öderdi.

"Yedi yüz elli."

"Altı yüz."

"Altı yüz elli," diye üsteledi Barry.

"Anlaştık," dedi Olivia.

Adam tokalaşmak için ayağa kalktığında Olivia da kalktı. Elleri birleştiğinde, Lemuel'e ilk dokunduğu andaki hisleri yaşadı. "Tam olarak insan değilsin," dedi.

"Efendim?"

"Beni duydun." Olivia, ukalalıklarından sonra Barry'yi sarsabilmiş olmanın mutluluğuyla sırıttı.

Barry de gülümsedi. "Manyak annen için üzgünüm," dedikten sonra dönüp gitti.

"Yarın sabah erkenden," diye seslendi Olivia arkasından. Son sözü ona bırakmayacaktı.

BELONGS TO Kaktüs Team

22

Bonnet Park saha gezisinin sabahı her açıdan pek iyi başlamadı. Manfred, Olivia ve Barry anlaştıkları saatte erkenden kalkmışlardı ve Olivia'yla Manfred arabalarını otelin önüne çekmişti. Mamie, Suzie ve Tommy'nin uyanmış olması da iyiydi; hatta kahvaltılarını bile yapmışlardı ama Mamie kötü bir gece geçirmişti ve ağrısı vardı.

"Gidemeyeceğim," dedi. "Uzun yolculuğu kaldıramam. Bugün kalçam çok fena ağrıyor. Kahretsin. Oysa bu delikten çıkıp biraz hayata karışmak istiyordum."

Manfred kadının hâlini anlayabiliyordu. Mamie son derece solgun ve kırılgan görünüyordu; hareket etmekte zorlandığı aşikârdı. Ama Tommy'yle Suzie arkadaşlarını da beraber götürmek için binbir dil döktüler. Yaşlı kadının fikrinden dönmemesi Manfred'in içini rahatlattı.

Sonra Lenore Whitefield engeli çıktı. Yaşlı *konuklarının* otelden çıkarılıp şehre götürülmesi fikri karşısında hem dehşete düşmüştü hem de hiç memnun kalmamıştı. Belli ki

BELONGS TO Kakkus TEAM

otel dışında başka bir yerlere gitmek isteyebilecekleri aklının ucundan bile geçmemişti ve izin verip vermeme konusunda gidip geliyordu.

"İzin vermek mi?" dedi Olivia, ellerini beline koyarak. "Bu insanlar hapis mi? Yoksa ailelerinden izin belgesi mi getirmeleri gerekiyor?"

Lenore kıpkırmızı kesildi. "Bayan Charity, kasten zorluk çıkarmayın lütfen. Tabii ki hapis değiller ama benim sorumluluğumdalar ve onların sağlıklarından ben sorumluyum."

"Bildiğim kadarıyla bir yetişkin olarak kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Tommy bütün hırçınlığıyla. "Emzik çağındaki bebek değilim." Suzie de başını hararetle sallıyordu.

Lenore daha da kızardı. "Böyle konuşmana gerek yok, Tommy. Hemşire ziyaretini kaçıracaksın."

"Bugün ölecek değilim ya!" dedi Tommy. Baskın kişiliği Lenore için fazlaydı. Kadın teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, gidin o zaman," dedi. "Lütfen kendinizi zorlamayın ve gitmeden ilaçlarınızı alın."

"Akşama geri getiririz," dedi Manfred, kadını rahatlatmaya çalışarak. Lenore tutup da Eva Culhane'i ararsa binadan dışarı bile çıkamayacaklarına dair kötü bir hisse kapılmıştı. Tanıdığı kadarıyla Eva Culhane zorlu bir kadındı. Tommy'yle ilk konuşmasından beri Geceyarısı Hotel'de bir şeylerin normal olmadığının farkındaydı.

Lenore neden ihtiyarları ikna etmek yerine ailelerini aramamıştı? Çünkü bu insanların aileleri yoktu ve tam da bu yüzden Geceyarısı'nda yaşamaları için seçilmişlerdi.

BELONGS TO Kaktüs Team

Minnettar olmaları bekleniyordu. Torunu olduğunu hatırlayacak kadar hafızası yerinde olsaydı Bücür bu otelde olmazdı mesela.

Manfred kendi dertlerine o kadar dalmıştı ki otelin neden yeniden açıldığını anlamaya bile çalışmamıştı. Tommy'yle Suzie'yi aceleyle bekleyen arabaya bindirirken, Geceyarısı Hotel'le ilgili bilmece için boş zamana ihtiyacı olduğuna karar verdi. Endişelenecek bir sürü başka şeyi vardı. Barry şu anda zihnini okuyabiliyorsa, Olivia'yla aynı şeyi düşündüklerini söyleyebilirdi.

Barry'nin onun arabasına binmesini önerdiğinde Olivia'nın sert bir şekilde itiraz etmesineyse hiç hazır değildi.

"Hayır," dedi Olivia. "Barry seninle gidiyor. Senin arabaya binecek. Kafamın içinde dolaşmasından hoşlanmıyorum. Ben Tommy'yle Suzie'yi alırım."

Manfred'in bu sabah bir sinir krizini daha kaldıracak hâli yoktu. "Peki," dedi. "Öyle olsun. Mola ihtiyacı duyduklarında beni ara. Hey, öğle yemeği için uygun bir yerde Çatlak Varil diye bir yer var. Dün gece internetten bakmıştım."

"Bütün yaşlılar da Çatlak Varil'i sever, öyle mi? Bunu mu söylemek istiyorsun, evlat?" diye itiraz etti Tommy, Olivia'nın arabasında ön koltuktan.

"Ben seviyorum," dedi Suzie, arka koltukta emniyet kemerini takarken. "Orada durabiliriz!"

"Kahvaltısı güzeldir, hem bütün gün kahvaltı var," dedi Tommy düşünceli düşünceli.

"Anlaşılan bizim iki ihtiyar *gerçekten* de Çatlak Varil'i seviyormuş," dedi Olivia. Manfred onun sinirlerini bastırma-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

ya çalıştığının farkındaydı ama bunu da dert edemeyecekti artık.

Yola çıktıktan sonra, "Neden sana bu kadar kızdı?" diye sordu Manfred.

"Zihnini okumamı istemiyor," dedi Barry. "Ama bazı insanlarda, buna engel olamıyorum. Kimse kafasının içinde dolanmamı istemiyor. Oysa başkalarının ne düşündüğünü bilmek için can atıyorlar."

"Bu yeteneğin doğuştan mı?"

"Evet. Bununla büyümek kolay olmadı. Yani en hafifinden söylüyorum. Özellikle küçük yaşlarda duyduğun düşünceleri anlamadan tekrar ettiğinde korkunç sonuçları olabiliyor."

Manfred bunu gözünde canlandırmaya çalışsa da durumun berbatlığı karşısında "*Korkunç*," diyebildi.

"Bir de bana sor." Komik olmasa da Barry kahkaha attı.

"Söylediğim gibi," dedi Manfred, ileride yavaşlayıp kenara yanaşan kamyonete odaklanarak. "Daha önce de bir telepatla tanışmıştım. Ama çocukken düşünceleri okuyabilmenin nasıl bir şey olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Lanet bir şey olmalı."

"Sookie'yi tanıdığını söylemiştin."

Manfred, dikkatini tekrar kamyonete vermeden önce Barry'ye şöyle bir göz attı. Kamyonetin sağ sinyali sürekli yanıp sönüyordu. Tabii ya! Şoförün dönmeye niyeti yoktu. Sadece sinyali açık unutmuştu. "Dallama," diye söylendikten sonra tekrar sohbete döndü. "Evet, onunla Bon Temps'da tanışmıştım," dedi. "Sen de oralı mısın? Akraba mısınız? Yani bu yetenek genetik falan mı?"

BELONGS TO Kaktüs Team

"Neyse ne," dedi Barry. "Dallas'ta Sookie'yle tanışana kadar dünyada tek olduğumu sanıyordum."

"Onu Bon Temps dışında hayal bile edemiyorum."

"Mexico City'nin kenar mahallelerindeki bir kulübede yaşamaktan beterdi," dedi Barry hararetle. "Hayatımın en kötü zamanlarını Bon Temps'da geçirdim; bu bile başlı başına her şeyi anlatıyor. Kaçırıldım ve işkence gördüm."

"Bu gerçekten kötüymüş," dedi Manfred. "Peki, Sookie'yi arayıp senin hakkında sorular sorsam, neler derdi Barry?"

"Beni başka bir isimle tanıyordu," diye yanıtladı Barry. "Ama Teksas'ta bu ismi kullanmıyorum."

"Vampir problemi yüzünden?"

"Çok ciddi problemim yüzünden."

Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Dedeni çok seviyor olmalısın," dedi Manfred.

"Sevmesem bulmak için bu kadar uğraşmazdım. Kendi dertlerimle boğuşurken onu kaybettim. Şimdi buldum ama onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Aklı pek yerinde sayılmaz. Tatlı bir ihtiyar olduğu da söylenemez. Yine de ondan başka kimsem yok.

"Benim sadece annem var. Babamı hiç tanımadım."

"Benimkiler son derece sıradanlardı ama hatırladıklarım ve insanların anlattıklarına bakılırsa babamın annesi farklı biriydi."

"Kanun kaçağı mıydı?"

"Bücür gibi değil," diyen Barry güldü. "Bücür sürekli hapse girip çıkardı. Hırsızdı. Şiddete bulaşmazdı ama kanunları hiçbir zaman bir tarafına takmadı. Büyükanne Horowitz

BELONGS TO Kaktüs TEAM

çılgının tekiydi ve rahiplerden biri onun cehennemden geldiğine inandığını söylemişti."

"Vay canına, olaymış." Manfred, onu tanımayı çok isterdi.

"Evet. Onunla sadece birkaç kez bir araya geldim. Ben ilkokuldayken ortadan kayboldu."

Manfred, ikisinin de sıra dışı çocuklukları olduğunu düşündü. Başını çevirip baktığında, Barry başını salladı.

"Olivia'nın ödünü koparmışsın," dedi sonra.

"Çok sırrı var."

Olivia arayıp Suzie'nin tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyene kadar yol boyunca bir daha hiç konuşmadılar.

-

BELONGS TO Kaktüs Team

23

Joe, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'ın önüne çıkıp caddenin iki tarafına da baktı. Müşterisi olmadığı için kitap okuyan Chuy ise istifini bile bozmadı. Joe, sabahtan beri fazlasıyla huzursuzdu ve şimdi huzursuzluğu en üst seviyelere kadar ulaşmıştı. Kapıyı hafifçe aralayıp "Kasaba boş," diye seslendi içeriye.

Derin bir iç çeken Chuy kitabını kapatıp kenara bıraktı. Kapıya geldi.

"Her zamankinden boş manasında mı?"

"Evet. Olivia yok. Manfred yok. Otelden iki ihtiyar yok. Dedesini ziyarete gelen o genç adam yok."

"Gittiklerini gördün mü?"

"Evet. Ama zaten biliyordum."

Chuy başını kaldırıp baktığında sevgilisinin çok endişeli olduğunu görebiliyordu. Yine de onu avutmaya çalışmadı. İşlerin sarpa saracağını ne zaman hissetse Joe böyle olurdu. Rahatsız bir şekilde, "Katillerimiz gitmiş," dedi.

BELONGS TO Kaktüs Team

Bu doğruydu. Lemuel ve Olivia, aralarındaki en gaddar ve hızlı kasaba sakinleriydi.

"Bir dakikalığına dükkâna gidiyorum," dedi Joe. Chuy'yi eşikte bırakıp doğuya yöneldi, boş vitrini geçti ve benzin istasyonuna vardı. İçeri girerken kapının üzerindeki çan çınladı. Eski bilgisayarda iskambil oyunu oynayan Teacher Read başını kaldırınca onu gördüğüne sevinmiş gibi baktı.

"Selam dostum," dedi taburesinden inerken. "Bugün kimse gelmez sanıyordum. En fazla eli silahlı bir soyguncu bekliyordum. Bölgede üç benzin istasyonunun soyulduğunu biliyor muydun?"

"Yerel gazetede okumuştum. Buraya soyguncu gelmesine şaşarım. Pek satış olmuyor."

"Kesinlikle haklısın. Bazı günler şöyle böyle yoğun oluyorum ama bu sabah Olivia gelip deposunu doldurduğundan beri kimseyi görmedim. Bu işi biraz daha yapmak zorunda kalırsam, kafayı sıyıracağım."

"Herhangi bir gelişme var mı?"

"Evet, şükürler olsun."

Joe, Teacher'ın bu kelimeleri inanarak söylemediğinden neredeyse emindi, yine de duymak iyi gelmişti. "Demek istasyon sahibinden haber çıktı?"

"Evet dostum, sonunda çıktı! İstasyonu satın almak isteyen biri varmış. Kredibilitesini kontrol ediyorlar. Hesapları falan düzgün çıkarsa, önümüzdeki ay gelebilir."

"Lovell çiftinin evinde mi yaşayacak acaba?"

Teacher omuz silkti. "Sanırım. Nerede yaşarsa yaşasın. Gelip burayı devralsın, başka bir şey istemiyorum."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"En başından sen bu görevi üstlenmemeliydin bence," dedi Joe sakince.

"Ama parası iyiydi." Teacher kederli görünüyordu. "Madonna ve Grady varken, maaş önerisini geri çeviremedim doğrusu."

"Bence Madonna gayet iyi idare ediyor."

Teacher güldü. "Espri de mi yapmaya başladın?"

"Dünya hâli o kadar da komik değil ha?" dedi Joe, adamın söyledikleri üzerine biraz düşündükten sonra. "Bugün bir tuhaflık hissettin mi?"

"Tuhaflık mı? Nasıl yani? Hayır. Sıkıldım, huzursuz hissediyorum, ama bunda *tuhaf* bir şey yok." Teacher, patates cipsi paketleriyle bulaşık deterjanları arasında acayip bir yaratık dolaşıyormuş gibi gözlerini raflara dikti. Dükkândaki floresan ışığı, adamın koyu teninden yansıyor, yüzünde garip gölgeler oluşmasına neden oluyordu. "Sen tuhaf mı hissediyorsun? Yani bir acayiplik var gibisinden mi?"

"Evet," diye yanıtladı Joe. "Bir garip hissediyorum."

"Bunun bir anlamı var mı? Buraya taşınmadan önce, böyle bir soru sormak aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Buraya neden taşındınız?" Geceyarısı'nda en sorulmaması gereken sorulardan biri de buydu, fakat Reed'lerin kasabanın yerlisi olmadıklarına dair Joe'nun derin kuşkuları vardı.

"Şey..." Teacher bocaladı. "Kafe kiraya çıkmıştı, Madonna böylesi küçük bir yeri işletebileceğini düşündü ve kafeyi bize devreden adam bizi karavana tıktı. Peder'in evinin diğer yanındaki eve gittin mi bilmiyorum ama gerçekten çok kötü durumda. Madonna, bütün gün insanların evinde tamir işleri

BELONGS TO Kaktüs TEAM

yaptıktan sonra evde de tamirle uğraşmamı istemedi. Neyse ki karavan iyi durumda."

Kapsamlı açıklama karşısında Joe hüzünlendi. Madonna gerçekten yetenekli bir aşçıydı, Grady bebek dünya tatlısıydı ve Teacher etrafta olması faydalı, becerikli bir adamdı. Hemen her şeyi tamir edebilirdi. Yine de onların kasabada çok fazla kalmayacaklarını hissedebiliyordu.

"Anladım," dedi. "Kolay gelsin, Teacher. Umarım devir işlemi en kısa zamanda gerçekleşir."

"Görüşürüz," dedi Teacher. Ses tonunda kesinlikle bir temkinlilik vardı.

Benzin istasyonunda çalışan son aile de kasabada kalmamıştı. Joe o zamanlar, Lovell ailesi ayrıldıktan sonra neden Reed'lerin çağrıldığını merak etmemişti. Yeni gelenleri olduğu gibi kabul etmişti. Ama şimdi biliyordu. Kendi dükkânına döndüğünde artık benzin istasyonunda bir tür lanet olduğundan emindi. Tekrar çıkıp, bu sefer sihir gözüyle istasyonu inceledi. Binanın etrafını saran bir hüzün bulutu vardı ama onun dışında kalıcı bir şey yoktu. Tek yapabileceği, bir sonraki işletmecinin kasabaya mükemmel uyum gösterebilmesini ummaktı.

Gidip Lenore ve Harvey Whitefield'la konuşmasının bir anlamı olmayacaktı. O ikisinde sıra dışı bir şey yoktu. Hatta üzerine düşününce Joe, onlardan hiç de hoşlanmadığını fark ediyordu. Mamie ve Bücür'ün hâlâ otelde uyukladıklarını biliyordu. Mamie'nin beyaz ışığa doğru yürüme vakti yaklaşmıştı. Otelde kalan ve Sihirli Kapı'yla sözleşmeli iş yapan iki kişinin de orada olmadıklarını hissedebiliyordu.

BELONGS TO Kaktüs Team

Ne kadar huzursuz hissederse hissetsin, ikisinin de akşamın geç saatlerine kadar kasabaya dönmemesi için dua etti. Belki geceyi geçirecek eğlenceli birini bulurlardı ve ertesi gün Geceyarısı Hotel'e geri döndüklerinde, artık her ne olacaksa her şey bitmiş olurdu.

Tek dileği buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

Olivia, Çatlak Varil'deki öğle yemeğine ucu ucuna yetişti. Hediyelik eşya dükkânından, eskiye öykünerek dekore ediliş duvarlardan ve Barry'yle Manfred'den nefret etti. Çünkü iki adam resmen kabarık kazakların, aptalca hediyeliklerin ve taklit çiftlik malzemelerinin farkına varmamış, tıpkı Suzie'yle Tommy gibi yemeğin tadını çıkarmakla yetinmişlerdi. Kadın garson tükenmiş görünüyordu ama gülümsemesi yüzünden hiç eksilmedi. Barry ona, kadının çocuklu dul olduğunu ve ayakta kalabilmek için iki işe birden gittiğini söyledi.

"Masama yemek getiren birine acımakla yükümlü değilim," diye azarladı onu Olivia.

Barry, uzatmamak için bütün ilgisini menüye verdi. "Acıma o zaman. Sadece kahveyi geç getirdi diye kadının boğazına sarılmanı istemedim."

"Ne yani? Şimdi de Bay Duygusal'ı mı oynuyorsun?" Olivia'nın sesi alçak ama keskindi.

Barry irkildi. "Hayır," diye itiraf etti. "Her zaman değil."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Aynen, ben de öyle düşünmüştüm."

"Dinle, elimde olmayan bir şey yüzünden bana fena hâlde diş biledığinin farkındayım. Ama bugünlük idare etmeye çalış, olur mu? Şu korkunç küçük sırlarını kimseye anlatacak değilim."

Olivia, suratına yumruğu indirmemek için kendini zor tutuyordu. "Kes sesini," dedi. Sesi o kadar alçaktı ki etraftaki insanlar dönüp bakma ihtiyacı duydu. "Ciddiyim, kes sesini."

Suzie araya girdi. "Her şey yolunda mı? Siz gençler! Terbiyenizi takının!"

Barry, "Dedi emekli fahişe," diye fısıldadığında Olivia bu sefer kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Hey Tommy, biraz daha çay ister misin?" Manfred, masanın diğer ucundaydı ve yemek boyunca Tommy ve Suzie'yle yakından ilgilenmişti. Belki de Olivia'nın öfkesini görmezden gelmek için böyle yapıyordu, kim bilir? Olivia derin bir nefes alıp Barry'nin zihnini okuyarak öğrendikleri konusunda yapabileceği hiçbir şey olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı. *Ama birilerine söylerse onu öldürürüm*, diye kendi kendine söz verdi. *Peki ya kasabadan ayrıldıktan sonra ne olacak? Babamı bulabilir ve…*

Yanında oturan adama yan gözle baktı. Barry'yi öldürmek zorunda kalmak istemiyordu ama bu kaçınılmaz olabilirdi. Yazık olurdu. Onunki gibi yetenekleri olan birinin oldukça faydalı olabileceğinin farkındaydı. Keşke bir şekilde düşüncelerini okumasını engelleyebilseydi!

"Zihnini okuyamadığın kimse var mı hiç?" diye sordu, böreklerden birini alıp ısırırken.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Vampirler." Barry, jambonunu özenle kesti. "Bir de hayvanlara dönüşebilen insanların iç seslerini duymak biraz zor. Teksas, Louisiana'dan daha iyi. İki türden de çok fazla yok."

"Buna rağmen Teksas'ta düşman edindin."

Barry lokmasını çiğneyip yuttu. "Ezeli düşman."

Olivia'nın düşmanlığını vurguluyordu aynı zamanda.

Yine de biri vampir görmek istemediği sürece, bir vampirle karşılaşma olasılığı neredeyse sıfıra yakındı. Her büyük şehirde en azından bir vampir kulübü ve vampirlerin yuva olarak kullandığı bir iki ev olurdu. Kendi şirketlerini kurmaları, elde ettikleri parayı sadece ölümsüz yaşam tarzlarına harcamaları ve az sayıda olmanın getirdiği güven nedeniyle o kadar kısıtlı bir alanda yaşıyorlardı ki bu nedenler bile başlı başına kırsal alanda yaşamayı tercih eden bir vampirle karşılaşmayı iyice imkânsız hâle getiriyordu. Lemuel bir istisnaydı. Ama istisna olmasının birçok nedeni vardı. Onun kana ihtiyacı yoktu. Biraz oradan, biraz buradan, sadece devam etmesini sağlayacak kadar enerji çekmesi yetiyordu.

Başka vampirlerden de enerji çekebiliyordu. Ve yaşadığı bölgeyi ölümüne koruyordu.

Bu yüzden birçok ölümsüz, Geceyarısı Emanetçisi'nde çok nadir bir şey aramadıkları sürece Geceyarısı'nın millerce yakınına gelmezdi. Lemuel de dükkâna gelen müşterilerden faydalanmazdı.

"Geceyarısı'ndayken düşmanların seni rahatsız edemez," dedi Olivia. "En azından Lemuel kasabadayken."

"Ama değil. Ne zaman döneceğine dair bir fikrin var mı? Dedem, gerçek bir bakımevine geçene kadar kalmak isterdim.

BELONGS TO Kaktüs Team

Onunla biraz daha ilgilenmek istiyorum. Ama bunu yapacağım diye kendimi ölümün kucağına atamam."

"Tabii ki," dedi Olivia. "Sonuçta ölüm sırası onda."

Barry suratını astı, "Böyle söyleyince kulağa hoş gelmiyor."

Olivia kaşlarını kaldırdı. "Ama gerçek bu."

Barry omuzlarını silkti. "Evet, sanırım haklısın."

"Tommy'yi erkekler tuvaletine sen götürsen iyi edersin. Diğer müşterilerle neler konuşacağını tanrı bilir."

Olivia, Suzie'yi kadınlar tuvaletine götürürken Barry de Tommy'yle gitti. Bu arada Manfred hesabı ödedi. Olivia omzunun üzerinden dönüp masadaki dağınıklığa bakınca, yaşlıların bu kadar yiyebildiğine şaşırdı. Kendi büyükannesi tabaktaki yemeği didiklerdi. Ama büyükannesi hastaydı... zaten son hastalığı olmuştu.

Manfred'le Barry, bu sefer Suzie ve Tommy'yle Manfred'in arabasına bindiler. Olivia arabasında yalnızdı. Yalnız kalmak büyük rahatlıktı. Dallas yolu boyunca *Yo Yo Ma* dinledi. Çinli çellist zihnini arındırıp sakinleşmesini sağlıyordu. Bonnet Park'taki benzin istasyonunda son bir durum değerlendirmesi için mola verdiklerinde kendini çok daha iyi hissediyordu. Ama sonra bir karar vermesi gerekti.

"Eve girmem lazım," dedi.

Herkes ona bakakaldı ama Olivia istifini bozmadı. Böyle anlara alışıktı.

"Ama sen de söyledin; hizmetçi seni tanıyabilir," dedi Manfred. "Lewis'in de beni tanıyacağı kesin."

"Goodwill'de on dakika kalmama izin verin; sonra siz bile beni tanıyamazsınız," diye söz verdi Olivia.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Buralarda Goodwill mağazasını nereden bulacağız?" dedi Barry elini sallayarak. "Eve girip girmemen umurumda değil. Ama karanlık çökmeden Dallas'ta olmam gerekiyor ve bu konuda hiç şakam yok. Yani fikir değiştirmiş olman benim için hiç sorun değil ama hızlansak iyi olacak."

"Tamam, otuz dakika sonra geri dönerim." Güney yönünde beş blok önce bir peruk dükkânı görmüştü; dükkâna girip simsiyah kısa saçlarla çıktı. Biraz ötedeki ikinci el mağazasından, fazlasıyla dar bir kot pantolon, dar bir atlet ve sandalet aldı. Sonra arabasındaki dikiz aynasında gözlerine ağır bir makyaj yaptı.

Benzin istasyonuna geri döndüğünde Tommy'yle Suzie buzlu meşrubatlarını yudumluyor, Manfred depoyu dolduruyor, Barry ise bir gökyüzüne bir saate bakıp duruyordu. Gün batımına daha vardı ama genç adamın endişelendiği belliydi.

Böylesine endişelendiğine göre gerçekten can sıkıcı bir sorunu olmalıydı. Barry, her geçen an Olivia için biraz daha ilginçleşmeye başlamıştı. *Onunla aynı ortamda olmaktan nefret etmem gerçekten çok yazık*, diye geçirdi içinden.

Manfred, Olivia'yı görünce hemen tanıyamadı. Barry, bir kaşını sinir edici bir şekilde havaya kaldırdı. Tommy ise, "Fıstık gibisin, genç bayan," dedi.

Suzie kıkırdadı. "Ben de böyle dar kotlar giyerdim," dedi. "İsteri inanın, ister inanmayın. Yine de senin kadar uzun boyum hiç olmadı, tatlım."

"Sizce beni tanır mı?" diye sordu Olivia.

"Hayır," dedi Manfred. "Neden planı riske attığını bilmiyorum. Ama hizmetçinin seni tanımayacağından eminim."

BELONGS TO Kakkus TEAM

"Tamam, planın üzerinden geçelim," dedi Olivia aceleyle. Artık hareket zamanı geldiği için canlanmıştı. Hayatı boyunca yapamadığı tek şey, oturup beklemek olmuştu. "Goldthorpe malikânesine gidiyoruz. Sen Tommy, hizmetçi Bertha ve/veya dallama Lewis'e, Morton Goldthorpe'un senden son derece nadir kitaplar ödünç aldığını söylüyorsun. Doğal olarak kitaplar çalışma odasında ya da kitaplıkta ya da artık oraya her ne diyorlarsa, orada olacak. Lewis, Manfred'in avukatın ağzından yazdığı mektubu almış olmalı. Pisliğin nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Sonuçta delinin teki."

"Peki, yukarı çıktığımızda?" dedi Tommy. "Yani ikinci kata?"

"Asansörle çıkıyoruz," diye hatırlattı Suzie hararetle.

"Asansörle yukarı çıktıktan sonra etrafa iyice göz atın. Nadir gibi görünen kitapları seçip senin olduğunu iddia et, Tommy. Bu arada Barry, Lewis'in aklını okuyup mücevherlerin nerede olabileceğine dair bilgi edinecek."

Suzie'yle Tommy, bu bilgi karşısında afallamışlardı. Tommy, genç adama sanki iki kafası varmış gibi bakarken, Suzie "Iyk," diyebildi.

Kuşku ve endişeyi körüklememek için Olivia onları duymazdan gelmeye karar verdi. "Ben de bir kez daha geri gelmem gerekirse diye etrafı gezip giriş noktalarını bulmaya çalışacağım." Gerekirse mi? Ne zaman? Onu bekleyen birileri olsa da eve girmesi gerekiyordu. Aslında bir sonraki sefer kiminle karşılaşacağını düşünürken heyecanlanmadan edemiyordu. Onlar için hazır olacaktı. Ve hiçbir şansları olmayacaktı.

Hepsini öldürecekti.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Son derece gergin Manfred'i arkada bırakıp arabayı sessizce Goldthorpe malikânesine sürdüler. Suzie bir ara, semtin ne kadar güzel olduğuna dair bir yorum yaptığında kimse karşı çıkmadı. Tommy, aksi ihtiyar rolüne kendini iyice kaptırmış gibi her saniye biraz daha huysuzlanıyordu. Olivia, onun bu kadar kendini kaptıracağını hiç sanmamıştı. Ön koltuktaki Barry ise dalgın görünüyordu. Belli ki rolünü tamamlayıp birkaç yüz dolar zenginleşmekten başka bir beklentisi yoktu.

Kapıyı Bertha açtı. Bahçıvan, fuayedeki uzun bir merdivenin tepesindeydi. Yüksek tavanlı holdeki apliklerden birinin ampulünü değiştiriyordu. Hizmetçi kadın bitkin görünüyordu. Lewis gibi bir patron için çalışmak gerçekten yorucu olmalıydı. Adamın paranoyaları da düşünülürse Olivia onun kadını hâlâ yanında tutmasına bir parça şaşırıyordu. Belki de cevap, ön bahçedeki *Satılık* tabelasıydı.

"Ben Thomas Quick'in torunuyum," dedi Barry, tatlı bir gülümseme eşliğinde. "Sanırım Bay Lewis Goldthorpe, Bay Quick'in avukatı tarafından gönderilen mektubu almıştır. Mektupta Bay Quick'in kitaplığa girmesine izin verilmesini rica ediyordu."

Bertha kaşlarını çatıp ona baktı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Lewis'i arayayım. Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Lütfen burada bekleyin." Kapı yüzüne kapandığında Barry, Olivia'ya döndü. "Kadın hiç mutlu değil," dedi. "Lewis, son zamanlarda iyice sapıtmış. Kadının sinirleri bozuk. Konuk görünce tüyleri diken diken oluyor."

Bunun için akıl okumaya gerek yok ki, diye geçirdi içinden Olivia. "Bu arada, bugünkü adım Amanda," dedi hepsinin

BELONGS TO Kaktüs TEAM

duyacağı şekilde. Şimdiye kadar bunu akıl edememiş olması, büyük bir ihmaldi.

"Sapıtmış, ha?" dedi Tommy. Sesi kızgınlıkla yükseldi. "Kitaplarımı geri istiyorum!"

Yaşlı adamın metot oyuncusu olduğu açıktı.

"Evet," dedi Suzie de. "Kitaplarımızı istiyoruz. Hepsi binlerce dolar değerinde! Nasıl oldu da Morton öldüğünde bize haber verilmedi? Biri bize açıklasın!"

"Vay," dedi Barry, çaktırmadan dalga geçerek.

"Rollerine iyice kaptırdılar," dedi Olivia.

Kapı tekrar ardına kadar açıldı ama bu sefer öylesine ani açılmıştı ki kapı resmen uçup duvara çarptı. Eşikte Lewis duruyordu. Hemen arkasında mutsuz ve endişeli hizmetçi görülebiliyordu. Bahçıvan merdivenden inerken, aşağı indiği için seviniyormuş gibi görünüyordu.

Lewis elinde bir kâğıt sallıyordu. Olivia bunun sözüm ona Manfred'in avukatından gelen mektup olduğunu görünce keyiflendi. "Bu da ne demek oluyor?" diye çıkıştı Lewis. Bağırmıyordu ama sohbet havasında olmadığı da açıktı. "Babam hiç kimseden kitap falan ödünç almadı! Hele sizden hiç!"

"Efendim," diye araya girdi Barry, saygılı bir ifadeyle. "Bu dedem Tommy Quick. Babanızın arkadaşıydı. Sadece kitaplarını geri istiyor. Dostu Morton'un öldüğünü duyduğunda gerçekten çok üzüldü. Haberi Morton'un dul eşinin verdiği ölüm ilanından öğrendi. Lütfen, yaşına ve acısına anlayış gösterin."

Lewis tokat yemiş gibi oldu. Bir anda sessizleşip sakinleşmesi, az önceki çıkışından çok daha sarsıcıydı. "Bu ada-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

mın, babamın arkadaşı olduğunu mu söylüyorsun?" dedi, Tommy'yi sert bakışlarla baştan aşağı süzerken. "Tamam, girin. Dışarısı çok sıcak. Peki bu iki... hanım kim?"

"Ben Rick'in kız kardeşi Amanda. Bu da dedemin uzatmalı nişanlısı Suzie Lee." Son saniyede Suzie'nin gerçek soyadını bilmediğini fark etmiş, bu yüzden hemen bir isim uydurmuştu. Suzie başını kaldırıp Lewis'e gülümsediğinde, Olivia yaşlı kadının anında uyum sağlayabilmesine hayran kaldı.

"Umarım benim de gelmemin sakıncası yoktur," dedi Suzie. Öylesine sevimli görünüyordu ki Olivia bir adım gerileyip ona bakmak ihtiyacı hissetti. "Tommy'yle her yere birlikte gideriz."

"Gidip televizyonu kapatayım," diyen Lewis koşarak uzaklaştı. Tekrar geri geldiğinde Bertha çoktan evin arka tarafına gitmişti bile. Hizmetçinin bu işe karışmak istemediği açıkça belliydi.

Ağız yapıları ve gözlerinin benzerliğine bakılırsa hizmetçinin oğlu olan bahçıvan, portatif merdiveni katladı. Çıkmadan önce konuklara şöyle bir göz atarken Olivia'nın dar kot pantolonuna yeterince zaman ayırdı. Ardından merdiveni bir yere çarpmamak için dikkatle evin arka tarafına yöneldi.

Güzel. Bundan sonrası için herhangi bir tanık olmayacaktı.

Öte yandan Lewis, tamamen bambaşka bir ruh hâliyle geri gelmiş, malikânenin zarif efendisine dönüşmüştü. "Tercih ederseniz arkada bir asansör var," dedi. Bıyıkları olsaydı, konuşurken burardı herhâlde. "Ben sık sık kullanıyorum."

"Teşekkürler," diye homurdandı Tommy. "Küçük hanımın merdivenlerle arası pek iyi değil."

BELONGS TO Kaktüs Team

Minik asansör, mümkün olduğunca sade tutulmuştu. Kapısı bile gerçek bir ahşap kapıyı andırıyordu. "Ben merdivenlerden çıkayım," dedi Olivia.

Basamakları tırmanıp diğerleriyle yukarıda buluştu. Asansör kapısı gerçekten de tam çalışma odasının yanındaydı. Sahanlığa vardığında asansör çınladı ve diğerleri koridora çıkarken onlara gülümsedi.

Lewis'in gösterdiği misafirperverlik, Olivia'nın kuşkularını körüklüyordu. Barry'nin yüzündeki ifadeyi görünce endişesi iyice arttı. Genç adam Lewis arkasını dönünce, telaşla kaşını gözünü oynatmıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmese de hayra alamet olmadığının farkındaydı. O da paniğe kapıldı.

Tommy, dikkatli adımlarla asansörden çıkıp elini Suzie'ye uzatmak için döndü. Kadın gülümseyerek onun elini tuttu. Goldthorpe malikânesinde, olduğundan çok daha küçük ve kırılgan görünüyorlardı. Sanki kaderlerini Geceyarısı Hotel'de olduğundan daha az kontrol edebiliyorlardı. Tommy de bu kırılganlığın farkındaydı. Patronluk taslayarak, "Burası güzel bir ev, genç adam," dedi. Lordlar gibi etrafına bakındı. "Yıllardır buraya gelmemiştim," diye ekledi. Morton'la arkadaşlık yaptıysa buraya birkaç kez gelmiş olduğunu söylemesinin akıllıca olacağına karar vermiş olmalıydı.

"Beğendiğinize sevindim," dedi Lewis terbiyeli bir sesle.

Belli ki Lewis misafirlerinden kuşkulanıyordu. Olivia onun neden kıllandığını ya da bu konuda ne yapabileceğini kestiremiyordu. Bir an için plandan sapmamaya karar verdi. Lewis pek iyi rol yapamıyordu. Rol kesmek söz konusu olduğunda Olivia'nın eline su dökemezdi.

BELONGS TO Kakkus TEAM

"Anneniz için gerçekten üzüldüm," dedi. Ona bakmak için döndüğünde Lewis'in gözlükleri burnundan aşağı kaydı.

O sırada Barry gözlerini uyarırcasına iri iri açtı.

Lewis, göründüğünden daha tehlikeliydi demek.

"Kendine hiç iyi bakmazdı," dedi Lewis duygusuzca. "Son zamanlarda hafızası da pek yerinde değildi. Benden bir şeyler saklamaya başlamıştı."

"Bir şeyler saklamak," diye tekrarladı Olivia, ses tonuna hafif bir merak katarak.

"Evet," diye onayladı Lewis. "Fazlasıyla... eh, paranoyak davranıyordu. Mücevherlerinin peşinde olduğuma inanmıştı. Zavallı anneciğim." Söylediklerine kendisi bile inanmıyordu. "Onu çok özlüyorum."

"Çok doğal," dedi Barry. "Dedeciğim, Morton'a ödünç verdiğin kitapları görebiliyor musun? Dikkatli bak. Hepsini aldığımızdan emin olmamız lazım."

Tommy çoktan raflara gidip *aramaya* başlamıştı. Suzie'yse Lewis'i lafa tutmaya çalışıyordu. Emlak vergilerinden konuşurlarken Lewis gözlerini bir şahin gibi Tommy'den ayırmadığı için havada bir sohbet süregidiyordu. Tommy'nin kitapları gizlice pantolonunun içine tıkacağını mı sanıyordu acaba?

Olivia etrafa bakınıp odayı inceledi. Fazla mobilya yoktu. Batı duvarındaki pencereden giren gün ışığı, kocaman cilalı çalışma masasıyla arkasındaki koltuğun üzerine düşüyordu. Yanında küçük bir sehpayla ayaklı lamba olan bir koltuk vardı. Odanın bir köşesinde devasa boyutlarda bir küre duruyordu. Daha önceki ziyaretinde kapıdan baktığında küreyi görememişti.

BELONGS TO Kaktüs Team

Kürenin, Morton Goldthorpe'un zevki mi olduğunu, yoksa kitaplıkta bir küre olması gerektiğini söyleyen bir dekoratörün fikri mi olduğunu merak etti. Belki ikisi de doğruydu. Çok güzel bir küreydi. Kiraz ağacından olduğunu düşündüğü çalışma masası da güzeldi. Güney ve kuzey duvarlarındaki raflarda kitapların arasına bir iki tenis kupası, birkaç iş ödülü ve aile fotoğrafı serpiştirilmişti. Resimlere bakılırsa Morton gerçekten de Rachel'dan en az on yaş daha büyüktü. Çok eski günlerde çekilen fotoğraflarda, adam karısı ve çocuklarıyla gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

Şimdinin dengesiz ve açgözlü adamına dönüşen fotoğraftaki çocuğa bakarken Olivia son derece tuhaf bir hisse kapıldı. Goldthorpe çiftinin bir zamanlar mutlu olduğu kesindi. Herhâlde çocuklarının mürüvvetlerini ve torunlarını görmeyi hayal etmişlerdi. Böylesi saf bir beklenti nasıl olmuştu da Lewis gibi bir evlatla sonuçlanmıştı?

Kendi anne babası, yaşlılıklarında sırtlarını dayayabileceklerini, kızlarının soylarını sürdüreceğini düşünerek onunla biraz ilgilenselerdi ne olurdu?

Annem asla öyle biri değil, diye geçirdi içinden emin bir şekilde. İkiyüzlülük yapmaya bile yeltenmez. Peki ya babası? Kim bilebilirdi ki? Nasıl davranacağını kimsenin kestiremeyeceği kadar yüksek bir duvar örmüştü önüne.

Ve güneşli odadaki görevinin tam ortasında Olivia ilk kez, *Yüreğinde biraz evlat sevgisi olsaydı bana yaptıklarını anlattığımda annemi öldürürdü*, diye düşündü. *Onu ben öldürmek zorunda kalmazdım.* Bu gerçeği, hiç olmayacak bir anda kavraması berbattı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Babanızın Rex Stout'a meraklı olduğunu görüyorum," dedi sohbet açmak için. Rex Stout'un kim olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama üzerinde ismi yazılı o kadar çok kitap vardı ki önemli biri olmalıydı. Kitapların hepsi eski görünüyordu.

"Babam ilk baskıları toplardı," dedi Lewis, önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi. "İlgilenen biri olursa satmayı planlıyorum."

"Koleksiyoncu bulmak kolay değil," dedi Olivia, hiç umurunda değilmiş gibi bir tonda.

"Evet." Lewis'in kısıtlı sabrı tükenmeye başlamıştı.

Olivia'nın beyni alarmlar çalıyor, planın fiyasko olduğunu, buradan hemen çıkıp gitmesini söylüyordu. Barry'nin de aynı şekilde düşünüp düşünmediğini merak etti. Odadaki gerilim paniğini daha da artırıyordu. Sözüm ona ödünç verdikleri kitapları aramak için hâlâ rafları karıştıran Tommy'yle Suzie bundan etkilenmiş gibi görünmüyorlardı.

Aşağıda kapı çaldığında Lewis başını o yana çevirdi. Goldthorpe malikânesi bu sabah fazlasıyla canlıydı. Olivia, hizmetçi kadının ayaklarını sürüyerek kapıyı açtığını duydu.

"Kim geldi acaba?" dedi Lewis bütün sinsiliğiyle.

Tommy irkilerek başını çevirdi. "Suzie, tatlım, işte bu kitaplar." Alt raftan üç kitap çektiğinde sırtlarına bakınca Olivia bir seri olduğunu gördü.

"Batı Avrupa'da Coğrafya ve Musevilik Tarihi," dedi Suzie. "Tabii ya! Çok uzun zaman önce okumuştun."

Yaşlı kadın oldukça ikna ediciydi. Olivia az daha onun boş zamanlarında kitap okuduğuna inanacaktı. Ama bir saniye!

BELONGS TO Kaktüs Team

Davy'deki kütüphaneye gitmek isteyen de oydu. Belki de gerçekten bir kitap kurduydu. Olivia bu gereksiz düşünceyi zihninden kovup plana odaklandı. Mücevherleri aramak için en mantıklı yer çalışma masasıydı. Muhtemelen Olivia'nın kolayca bulabileceği gizli bölmeleri vardı. Gözlerini raflara çevirdi. Lewis'in her yeri didik didik aradığından emindi. Kız kardeşleri evdeki her şeyin sözüm ona envanterini çıkarmış olsa da Lewis hâlâ kendi envanterini çıkarıyordu, çünkü evin kendisine ait olduğu düşüncesine kendini inandırmıştı.

"Böylesi güzel bir evi satışa çıkarmanıza şaşırdım," dedi sonunda, Lewis'in ateş saçan bakışlarını göze alarak.

"Benim fikrim değil," diye hırladı Lewis. "Kardeşlerim evi satıp parasını paylaşmak istiyor. Oysa onlara kendi paylarını ödemeyi teklif ettim."

Tabii ki piyasa değerinin çok altında bir para teklif etmişsindir, diye düşündü Olivia. Ama kız kardeşlerin kabul edilemez inatçılığı karşısında başını iki yana salladı ve gözlerini tekrar raflara çevirdi. Kitaplar rafların ön tarafına dizilmiş, duvara dayanmamıştı; bu da arkalarında boşluk olduğu anlamına geliyordu. Ama bu boş alanlar, bir şey saklamak için ne kadar güvenli olabilirdi ki? Sadece geçici bir çözüm olurdu. Rachel'ın ruhu onlara başka bir şey dememiş miydi?

Deri koltuk? Hayır. Koltuğun yanındaki küçücük bir çekmecesi olan sehpa? Hayır. Çalışma masasının arkasındaki kitap raflarının altında dolaplar vardı. Oraya bakılabilirdi. Belki kitaplardan birinin içi oyulmuştu?

Birden ve tam zamanında aklına harika bir fikir geldi. Kapıya yaklaşan iki çift adım sesinin ardından Bonnet Park

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Emniyeti'nden Dedektif Sterling odaya girdi. Yanındaki adam da polis memuru olmalıydı.

Lewis zafer kazanmışçasına gülümsedi.

Lanet olsun. Bugün kesinlikle Olivia'nın iyi günlerinden biri değildi.

Niyeyse çalışma odasını kendi gözleriyle görmenin önemli olduğu fikrine kendini kaptırmıştı. Şimdi her ne kadar Rachel'ın mücevherleri nereye sakladığına dair sağlam bir fikre sahip olsa da buraya gelmekle aptallık ettiğini biliyordu. Paçayı ele vermeden evden çıkıp çıkamayacağını merak ederken Lewis dedektifleri selamladı.

"Sizleri gördüğüme sevindim, çocuklar!" dediğinde sesi hepsinin kulaklarında patladı. "Bu kadar hızlı geldiğiniz için teşekkür ederim." Dramatik bir el hareketiyle Geceyarısı'ndan gelen grubu işaret etti. "Bu insanlar sahtekâr."

"Pardon," dedi Suzie. Beklenmedik bir şekilde öfkelenmişti. "Bu ne cüret? Buraya Tommy'nin kitaplarını almaya geldik. Sahtekârlıkmış! Yanlış ya da yasa dışı bir şey yapmadık."

Olivia kendine kızmakla bu kadar meşgul olmasaydı, bunun üzerine bir kahkaha atabilirdi.

Barry dikkatle polisleri izliyordu. "Bay Goldthorpe'un sizi aramasına üzüldüm. Ona geleceğimizi bildiren bir mektup göndermiştik. Ziyaretimizle ilgili bir sorunu varsa, avukatımızla konuşabilirdi." Son derece gergin ve ciddi görünüyordu. Suçluluk duygusundan eser yoktu.

Adamların zihinlerini okudu, diye düşündü Olivia. *Ona ayak uydur.* Barry'nin arkasına geçti. Şüphe uyandırmayacak kadar bir mesafe bıraktı.

BELONGS TO Kaktüs Team

Dedektif Sterling kesinlikle şaşkındı. Belki karşısında suçluluk duygusu, mahcubiyet, sahtekârların yakalandığı anda gösterdiği tepkileri bekliyordu. Oysa karşısındakiler son derece alıngan iki yaşlı insan, terbiyeli bir torun ve sessiz bir kız kardeşten ibaretti. Dengesiz Lewis Goldthorpe'la karşılaştırıldığında son derece düzgün görünüyorlardı. Adam, Olivia'nın tahmin ettiği üzere, durumu değerlendirmek için zaman kazanmaya çalıştı.

"Ben Dedektif Sterling. Bu da Dedektif Woodward," dedi Sterling. "Bonnet Park Emniyeti'ndeniz. Sizler?"

Hepsi kendini tanıtıp dedektiflerle tokalaştı. Hepsi saygın vatandaşlardı.

Dedektif Sterling'in geri dönmekten başka çaresi yoktu. Olivia, Barry gibi akıl okuyamıyordu ama adamın karşılaştığı durumun saçmalığını kavradığını görebiliyordu. "Bay Goldthorpe, ziyaretinizi şikâyet etti. Bir süre önce ölen babasına ödünç verilen kitapların kendisinde olmadığını söylüyor. Annesi de geçenlerde öldüğü için evdeki eşyalarla ilgili iddialarda bulunan yabancılar konusunda son derece hassaslaşıyor."

"Ki bu çok anlaşılır bir şey," dedi Tommy. "Tabii dostuma sadece hamur kâğıt değerinde olan kitaplar ödünç verdiğimi söyleseydim durum farklı olurdu. Oysa halkımın inançlarıyla ilgili bu kitaplar, her şey bir yana duygusal açıdan bizim için çok değerli, beyler. Duygusal diyorum. Parayla alakası yok. Ve size şu kadarını söyleyeyim ki buradaki adam... Lewis Goldthorpe, bir şeyler öğrenmek için buradaki bütün kitapları okumaya niyetli olduğunu samimiyetle söylerse, kitaplarımı

BELONGS TO Kaktüs TEAM

almadan hemen bu evden çıkar giderim. Sevgilim Suzie ve ben bu suçlamalar karşısında son derece... son derece üzüldük. Kitaplarım olsa da olmasa da şimdi çıkıp gidiyoruz. Polis çağırmak ha, genç adam? Baban duysa, yaptığından dehşete düşerdi."

Tommy, son derece saygın bir beyefendi gibi konuşmuştu. Grup toplanıp kapıya yöneldi. Kırılgan ve titrek görünen Suzie, Tommy'nin koluna yapışmıştı. Barry çok alınmış gibi bakıyordu. Olivia ise pek dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bir an için Dedektif Sterling'in ona dikkatle baktığını sanmıştı. Vespers'tan hatırlaması mümkün müydü?

Ama dedektif onları durdurmadı. Asansöre vardıklarında hepsi birden içine üşüştü. Ve aşağı düğmesine bastılar. Kapının kapanması sandıklarından çok daha uzun sürdüğünden canları fena hâlde sıkıldı. Bu arada Olivia sürekli içinden küfrediyordu.

Lewis'in dedektiflere ciyak ciyak bağırdığını duyuyorlardı.

"Kötü hamleydi, Lewis," diye fısıldadı Olivia. Alt kata indiklerinde kapı açıldı. Bertha'yla oğlu ortalıkta görünmüyordu. Asayiş berkemaldi. Hakarete uğradıklarını vurgulamak için gerektiğinden biraz daha hızlı adımlarla evin ön tarafına açılan çifte kapıdan çıktılar. Bu arada dedektiflerin hâlâ sakin bir sesle Lewis'in sahtekârları durdurmaları, üstlerini aramaları, sorgulayıp hapse atmaları için ciyaklamalarını yatıştırmaya çalışıyorlardı.

Sonunda bunaltan sıcağa çıktılar.

"Biraz yavaşlayalım," önerisinde bulundu Barry. "Tommy, tırabzana tutun, olur mu? Suzie, bana elini ver." Ne Tommy

BELONGS TO Kaktüs TEAM

ne de Suzie itiraz etti. Olivia, ihtiyarların düşmesi ihtimaline karşı hemen merdivenlerin dibine inip hazırda bekledi. Ama Tommy'yle Suzie her ne kadar öfkeli ya da belki biraz heyecanlı görünseler de basamakları sorunsuz indiler. Hemen ardından hep birlikte çakıl yoldaki arabalarına yöneldiler. Dedektifler arabanın hemen arkasına park etmişlerdi.

Arabanın kapılarını açtıklarında içerdeki sıcak hava dalgası üstlerine çullansa da klimanın arabayı soğutmasını bekleyemeyeceklerdi. Hemen bindiler. Barry'yle Tommy öne, Suzie'yle Olivia arkaya yerleşmişlerdi. Zaman kaybetmeden caddeye çıktılar.

"Püf," dedi Suzie. "Bak sen şu küçük sıçana! Birileri onu hadım etse yeridir!"

"Tabii hadım edilecek bir şeyi varsa," dedi Tommy.

Olivia kendini kıkırdamaktan alamıyordu. Bir saniye sonra Barry de ona katıldı.

Paçayı kurtarmışlardı.

"Ama mücevherlerin yerini bulamadık," dedi Tommy.

"Hayır, bulduk," diyen Olivia, kendi kendine gülümsedi. "Nerede olduklarını biliyorum."

"Nerede?" diye sordu Tommy heyecanla. "Hey, bence öğrenmeye hakkım var!"

"Elbette var ama önce Manfred'e söylemeliyim," dedi Olivia. "Bu, sonuçta onun meselesi."

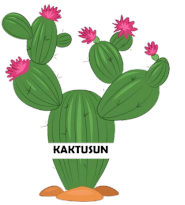
"Artık bizi tanıdığına göre, mücevherleri nasıl alacağız?" diye sordu Suzie. Birden yeni tanışmış bir grup uyumsuz olmaktan, mücevher hırsızlığı çetesine dönüşmüşlerdi.

"Bir yolunu buluruz," dedi Olivia.

BELONGS TO Kakıtüs TEAM

"Buradan bir an önce uzaklaştıktan sonra," dedi Barry sertçe. Hepsi Bonnet Park'tan mümkün olduğunca uzaklaşma konusunda hemfikirdi.

BELONGS TO Kaktüs Team

25

Peder, şapelin önüne çıkmış gökyüzüne bakıyordu. Akşamüstü olmak üzereydi ama güneş hâlâ bütün yakıcılığıyla ışıyordu. Şapkasını çıkarıp yelpaze gibi salladı. Hem şapkasındaki teri kurutuyor hem de biraz serinliyor olmalıydı. Onu seyreden Joe karar veremedi. Çocuk da Peder'le birlikteydi ve o anda birbirlerine çok benziyorlardı. Diederik, adamın gölgesinde kalmaya çalışıyormuş gibi biraz geride duruyordu. İkisi de gözlerini kısmış uçsuz bucaksız maviliği seyrediyordu.

Chuy, internetten yeni oje siparişi veriyordu ama Joe çağırdığında gelip o da baktı. "Hımmm," dedi. "Bir şeyi kontrol edeceğim." Dizüstü bilgisayarının başına dönüp arama motoruna bir şeyler yazdı. Biraz sonra seslendi, "Evet. Bugün hava açık, hiç bulut beklenmiyor. Hem de üç gece boyunca."

"Tahmin etmiştim," dedi Joe. Dükkâna bir sessizlik çökerken ikisi de durumu değerlendiriyordu. "Yine de..." diye devam etti, düşündüklerini yüksek sesle dile getirmek gerektiğine inanıyormuş gibi. "Herkes içeride kaldığı sürece..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet. Ama Manfred kasaba dışında değil mi? Olivia ve oteldeki şu iki yaşlıyla birlikte?" Chuy endişeliydi.

"Doğru. Henüz geri dönmediler."

"En iyisi mesaj atalım." Chuy telefonunu çıkardı. "İkisine de atayım mı?"

"Bence iyi olur."

Joe, sevgilisinin telefon tuşlarına bastığında çıkan sesleri duyabiliyordu. Peder'le karşılaştırıldığında Chuy de kendisi de bilgisayar kurdu sayılırdı. Yaşlı rahip bilgisayarları görmezden gelirdi ve telefonla konuşmayı bile sevmezdi. Evcil hayvanlarını yitiren yaslı insanlara yardım etme fırsatlarını kaçırdığını fark ettiğinde, gönülsüzce de olsa evindeki telefona bir telesekreter bağlatmaya sonunda razı olmuştu.

Joe yine şapele baktı. Peder'le Diederik, o anda sanki kendi dünyalarındaydılar.

Sonra yaşlı adam çocuğa döndü, ciddi ciddi bir şeyler söyledi. Hem gergin hem heyecanlı görünen çocuk başını salladı. Bir günde biraz daha boy atmıştı, eskisinden daha uzundu. Artık Ev Yemekleri Lokantası'nda çalışan liseli delikanlı Dillon'la akran görünüyordu.

Bunun üzerine Joe'nun aklına, Ev Yemekleri ailesi geldi. "Chuy, gidip Teacher ve Madonna'yla konuşmam gerekiyor," dedi.

"Tamam," dedi Chuy. "Ben de bizim gezentilerden haber bekliyorum. Hey, Rasta'yı da al; biraz yürüyüş yapsın."

Joe, Rasta'nın tasmasını taktı. Minik köpek yürüyüşe çıkacağı için heyecanla etrafında dans etti. Kaldırımlar köpeğin patileri için fazlasıyla sıcaktı, o yüzden Joe yolun büyük

BELONGS TO Kaktüs TEAM

bölümünde onu kucağında taşıdı, ama biraz sonra kaldırımla cadde arasında kalan toprak boşluğa bıraktı. Rasta yere iner inmez bir süre mutlulukla etrafı kokladı, çişini yaparak rahatladı, sonra yola devam ettiler.

Cam kapıyı iterken Joe, iki gün üst üste benzin istasyonuna hiç girmediğini fark etti. Teacher, benzin alan bir müşterinin para üstünü veriyordu. Çiftçi, kamyonetine atlayıp Davy Otobanı'na çıktığında, "Bu ne şeref!" dedi. "Ne var, ne yok?"

"Bu akşam erken kapat," dedi Joe.

"Ne? Anlamadım?"

"Hava kararmadan dükkânı kapat. Evine git. Madonna'yla Grady'nin içeride kalmasını sağla. Kapılarını kilitle. Dışarı çıkma. Bu gece ve önümüzdeki iki gece."

"Neler oluyor?" Teacher, bir yıl önce Joe gelip bunları söylese daha çok şaşırırdı ama artık bu tür şeylere alışmıştı. Dahası Joe'nun söylediklerini sorgulamadı bile.

"Tamam mı?" diye üsteledi Joe.

"Tamam, Joe. Öyle yapacağım. Tüfeğimi çıkarmaya ihtiyacım olacak mı?"

Joe derin bir iç çekti. "Dışarı çıkmazsan, tüfeğe ihtiyacın olmayacak," dedi. "Madonna'ya sen mi söylersin, yoksa lokantaya uğrayayım mı?"

"Sen söylersen daha etkili olur."

Joe, bunun tuhaf olduğunu düşündü. Çünkü tanıdığı kadarıyla Madonna'yla Teacher'ın uyumlu bir evliliği vardı ama Teacher onu nasıl sorgulamadıysa, Joe da onu sorgulamayacaktı. Başıyla selam verip çıktıktan sonra caddeden otel tarafına geçti ve lokantaya gitmek için batıya doğru yürürken

BELONGS TO Kaktüs Team

biraz daha yürüyüş yapması için Rasta'yı toprağa bıraktı. Madonna'yla Dillon, mangalda et pişirmenin incelikleri üzerine sohbete dalmışlardı. Böylesi bir konu, özellikle Teksas'ta sonsuza kadar sürdürülebilirdi. Madonna, taburenin üzerine tünemiş, domatesleri ağır ağır dilimliyordu. Dillon ise menülerin plastik kapaklarını siliyordu.

Kapının üstündeki çan çınladığında ikisi de aynı anda başlarını çevirdi. Madonna, gayriihtiyari kabinlerden birinde uyuyan Grady'ye bakmıştı. Müşteri karşılamaktan büyük keyif alan Dillon da şaşkın bir gülümsemeyle kapıya baktı, çünkü saat henüz beş olmamıştı.

"Selam Bay Joe," dedi. "Size bir masa ayarlayayım mı? Yoksa gelip bizimle oturmak mı isterdiniz? Buzlu çay ikram edebilirim."

Joe başını iki yana salladı.

Madonna bıçağı bırakıp ellerini önlüğüne sildi. "Akşam yemeği için bir şeyler paketleyeyim mi? Rosto henüz hazır değil ama bir şeyler ayarlarım."

"Hayır, teşekkürler. Bugün kaçta kapatıyorsunuz?" diye sordu Joe.

"Sekiz, belki sekiz buçuk," dedi Madonna. "Her akşam birileri yemekten sonra oyalanmayı tercih ediyor."

"Bu akşam erken kapatın. Lütfen."

"Klu Klux Klan gelip haç falan mı yakacak?" Şaka yaptığını Dillon'a göstermek için otuz iki dişini birden göstererek gülümsedi. Oysa Joe gülümsemeyince yüzü hemen asıldı. "Ciddi misin, Joe?" dedi.

"Evet. Teacher'a da söyledim."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Madonna uyuyan oğluna baktı. "Tamam," derken başını salladı. "En geç yedi buçukta kapatırım."

Kadının daha fazla soru sormaması Joe'yu memnun etmişti. "Yedi buçuk uygundur," dedi. Güneş sekiz buçuktan önce batmıyordu ama tedbirli olmakta fayda vardı. "Dillon, sen kamyonetinle geldin, değil mi?"

Dillon ona sanki ikinci bir başı daha varmış gibi bakıyordu. *Başka ne olacaktı ya?* diye düşündü Joe. *Çocuk köyden. Muhtemelen on üçünden beri kamyonet kullanıyordur.* O sırada delikanlının para biriktirerek satın aldığı ikinci el dört çeker Chevy'sine gözü gibi baktığını hatırladı. Teksas tozuna rağmen aracını tertemiz tutardı. "Tabii ki kamyonetinle geldin," dedi Joe, özür dilercesine. "Lokanta kapandıktan sonra lütfen hemen evine git." Braithwaite çiftliği, Geceyarısı'nın on mil güneyindeydi.

Delikanlının suratından binlerce sorusu olduğu anlaşılabiliyordu ama birini cevapladığında on dakikadan önce lokantadan çıkamayacağını Joe çok iyi biliyordu. "Dükkâna gelen bir müşteri, kasabanın hemen dışındaki arazisinde bir dağ aslanı gördüğünü söyledi. Hayvan yaralıymış, o yüzden insanlara saldırabilir. İzi bulunana kadar temkinli olmamız gerektiğini düşünüyorum," diye bir açıklama uydurdu.

Dillon'ın aklına yatmış gibi görünüyordu. Başka soruya maruz kalmamak için Joe ikisini başıyla selamladıktan sonra lokantadan çıktı. Dışarı çıktığında bir an için durakladı. Rasta'yı kucağına alıp kulağının arkasını kaşıdı. Rasta dili dışarıda soluyordu ama hâlâ insan sahibiyle dışarıda olmaktan memnundu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Joe köpeğe. Kadının seslendiğini duyduğunda o da Fiji'yi düşünüyordu. Kaldırımın diğer ucundaki bahçeye baktı. Bay Yılışık, bahçenin kıyısında durmuş sahibinin ardından bakıyordu. Fiji yanına geldiğinde, Joe kadının yüzünün endişeyle gerildiğini fark etti. Mini kot etek ve atlet giymiş olduğu hâlde nefes nefeseydi ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Bu akşam," dedi cadı. "Bu akşam bir şeyler olacak."

"Evet. Madonna'yla Teacher'a haber verdim. Seni de arayacaktım."

"Peder'le Diederik'e biraz kurabiye götürmek için şapele gittim. Peder'in içeride olduğunu biliyorum ama kapıya bakmadı. İçeride sadece tavan pervanesi var. Klima çalışmıyordu. Çıt çıkmıyordu. İçimi ürperten bir hisse kapıldım."

"Hislerine güvenmen iyi bir şey," dedi Joe onaylarcasına.

Fiji gülümsemeye çalıştı. "Bu akşam o çocuğa bir şeyler olacak," dedi. "En azından öyle sanıyorum. Çok hızlı büyüdü ve üstelik diğer çocuklardan farklı görünüyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu akşam her ne olacaksa, sonrasında aynı çocuk olmayacağından eminim."

Joe başını salladı. "Kedine söylemeyi unutma," dedi. Köpeği yere bıraktığında Rasta kadının bileklerine sürtünüp bacaklarına ve ayakkabılarına sinen kedi kokusunu kokladı.

"Galiba Bay Yılışık biliyor. Benden daha iyidir. Bu gece eve bir kum tuvaleti koymamız gerektiğini söyledi. Normalde dışarı çıkar."

"Biz de Rasta'yı son dakikada çıkarıp sonrası için en iyisini umacağız," dedi Joe. "Unutma, Fiji. Güçlü ve dayanıklı

BELONGS TO Kaktüs Team

bir kadın olduğunu biliyorum. Ama akşam yemeği için son dakika çıkıp ot falan toplamaya ya da büyü yapmak için ay ışığına çıkmaya kalkma."

"Sen beni iyice geri zekâlı sanıyorsun herhâlde?" Fiji başını iki yana salladı. "Boş ver. Söz veriyorum, kimseyi kurtarmaya çalışmayacağım. Bobo'yla konuştun mu?"

Joe başını iki yana salladı. "Zamanın varsa sen haber verir misin? Rasta'yı eve götürmem gerekiyor. Hava çok sıcak, kendi tüylerinden bunalacak."

"Tamam, ona uğrarım," dedi Fiji. "Manfred'le Olivia bugün yok galiba? Onlara mesaj attınız mı?"

"Haber verildi," diyerek onu temin etti Joe.

"Görüşürüz o zaman. Ve teşekkürler. Dikkatli olun, Joe." Caddenin iki yanına baktıktan sonra kavşağı geçip Geceyarısı Emanetçisi'nin eski püskü kapısına çıkan basamakları tırmandı.

İçerisi her zamanki gibi loştu. Gözleri alışana kadar biraz bekledi.

"Selam Feej," diye seslendi Bobo, dükkânın arka tarafından. Orası göründüğünden çok daha büyüktü. Fiji, el yordamıyla ilerledi. Ancak iyice yaklaşabildiğinde adamı görebildi.

Bobo bir yeleği inceliyordu. Giysiyi, aslında Joe'nun dükkânında durması gereken oymalı bacakları olan antika bir masanın üzerine yaymıştı.

"Deri mi o?" diye sordu Fiji, bir an duraklayarak.

"Kesinlikle," dedi Bobo. "Ama ne derisi olduğunu bilmiyorum. Yani hangi hayvanın derisi olduğunu anlayamadım. Her şey olabilir."

"İnsan?" Fiji, soruyu sorarken burnunu kırıştırdı.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Olabilir." Bobo, bu fikirden hoşlanmış gibi görünüyordu. "Gerçi çok havalı görünüyor, o yüzden umarım insan derisi değildir. Belki Lemuel döndüğünde ne olduğunu bize söyleyebilir."

"Düşünmek bile istemem," dedi Fiji. "Dinle Bobo. Joe bir uyarıda bulundu."

"Joe mu?" Bobo dikkat kesilmişti.

"Hava kararduktan sonra ne olursa olsun dışarı çıkmamamız gerektiğini söyledi."

Bobo birkaç saniye düşündü. "Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, ama Diederik ve Peder'le alakalı bir şey."

"Peki ya Manfred? Arabası bütün gün ortalıkta yoktu."

"Joe ona mesaj atmış. Sorun olmayacaktır. Umarım yakınlardadır."

"Belki Olivia da onunladır. Onu da bütün gün görmedim. Sanırım onun da arabası ortalarda değil."

"Evet, birlikte bir yere gittiler. Otelden iki yaşlıyı aldılar. Bir de genç adamı."

"Tuhaf. Bu Manfred'in işine benzemiyor. Olivia'ya da pek uymuyor."

"Aynen, yanılıyor muyum? Joe, muhtemelen onlardan haber almıştır ama ben de içim rahat olsun diye Manfred'e mesaj atsam iyi olacak."

Manfred'le Olivia, Tommy ve Suzie'ye bir dondurmacıda öğleden sonrası tatlısı ikram ettikten bir buçuk saat sonra kasabaya döndüler. Barry'yi bırakırken Olivia iki ihtiyarın otele girmesini bekledi.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Manfred, kuru temizlemeciden giysilerini almak için Davy'ye uğramış, sırf meraktan arabasını Magdalena Orta Powell'ın ofisine doğru sürmüştü. Evin önündeki kaldırım altın kaplı değildi, kapı da değerli taşlarla süslenmemişti. Sonra akşam için bir Meksika lokantasına uğrayıp siparişini paket yaptırdı. Eve gidip yemeği ısıtmak için sabırsızlanıyordu. Gerçi planladığından biraz daha geç kalmıştı ama sokağa çıkma yasağından önce eve varacağı kesindi.

Diğerleriyle vedalaşıp tekrar yalnız başına kaldığında Fiji'nin mesajına yanıt verdi. "Geldim," dedi, cadı telefonu açtığında. "Hava kararmadan yetiştim."

Fiji camdan bakıyordu. Joe'yla konuştuğundan beri vitrinden ayrılamamıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir kadeh şarap dolduruyorum," dedi Manfred. "Niye sordun?"

"Şerif senin eve geliyor."

"Of Tanrım!" dedi Manfred. Bir gün için fazlasıyla heyecan ve gerilim yaşamıştı.

"Tamam, kapatıyorum. Bana ihtiyacın olursa ara." Fiji telefonu kapattıktan sonra endişeli adımlarla volta atmaya başladı. Mutfak tarafından kedi kapısının tıngırtısını duyduğunda o tarafa baktı. Bay Yılışık gelip yanında durdu.

"Tutuklanacak mı?" diye sordu kedi belli belirsiz bir merakla.

"Umarım tutuklanmaz," dedi Fiji.

BELONGS TO Kakkus TEAM

26

Arthur Smith, Manfred'in evine varmadan belki beş altı dakika önce, Joe sevgilisine koşmaya çıkacağını söylüyordu. Bileği incindiğinden beri çok fazla dışarı çıkmamıştı ama akşamın olmasını beklerken iyice huzursuzlandığı için bir saniye daha içeride duramayacaktı.

Chuy, endişeyle saate baktı. "Kasabadaki herkesi uyardın," dedi. "Şimdi tutmuş dışarı mı çıkıyorsun?"

"Havanın kaçta kararacağını biliyorum," dedi Joe sabırsızlıkla. "Biliyorsun, en fazla elli dakika koşabiliyorum. Güneşin batmasına daha çok var."

Chuy gözlerini onunkilere dikti. "Tamam. Fazla oyalanma. Zamanında dön ve bileğine fazla yüklenme."

"Tamam anne," diyen Joe, koşu kıyafetlerini giymek üzere çıktı.

On dakika sonra ısınma hareketlerini yapıp koşmaya başlamıştı bile. İlk birkaç dakika Chuy'ye hiç de hoş davranmadığı gerçeğiyle boğuştuktan sonra geri döndüğünde sevgilisinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gönlünü almaya karar verdi. Sonra gölgesinin olmadığını fark etti. Akşam koştuğu için gölgesi yoktu ve bu muhteşemdi. Gölgesinin peşinden gelmesine alışıktı ve peşinde olup olmadığını görmek için sürekli arkasına bakma ihtiyacı duyuyordu. Aptallık ettiğini düşünüp koşuya odaklandı. Yeniden koşmak iyi gelmişti. Bileği yüzünden yeterince ara vermişti.

Biraz sonra bileği zonklamaya başladı.

Başta adımı kaldırıma her değdiğinde küçük bir sızı hissediyordu. Sonra durumu kabullenip koşmaya devam etti, çünkü daha koşuya yeni çıkmışken geri dönmek aptalca olacaktı.

Sonra gerginliğinin saçma sapan hareket etmesine neden olduğunu kendine itiraf etti.

Sonra yine düştü.

Dakikalarca yerde yattı. Bileği bu sefer daha kötü ağrıyordu. Bu korkunçtu. Upuzun ömrü boyunca ilk kez kemiğini kırmış olmaktan korktu.

Zihnen kendini toparladığında acısı da bir nebze olsun azalınca ayağa kalkmaya çalıştı. Yine düştü.

Saatine bakıp Geceyarısı'na doğru sürünmeye başladı.

On dakikalık azimli çabanın sonunda zamanında geri dönemeyeceğini kabullendi. Kader müdahale etmezse karanlık çöktüğünde hâlâ hiçliğin ortasında yürüyemez hâlde kalacaktı ama en azından Geceyarısı'na biraz daha yaklaşmış olacaktı.

Chuy her an arabayla gelebilirdi. Gelmeyebilirdi de. Pervasızca *anne* diye dalga geçtiği sevgilisinin son saniyeye kadar bekleyeceğini biliyordu. İçi içini yese de Chuy gururuna yediremeyeceği için bekleyecekti.

BELONGS TO Kaktüs Team

Joe, çözüm aradı ama aklına bir şey gelmedi. Yeminini bozması gerekecekti ve bu canını fena hâlde sıkıyordu. Yine de bununla birlikte bir heyecan da yok değildi. Zaferle birlikte gelecek suçluluk duygusuna aşinaydı.

Doğrulup oturdu ve diğer kimliğinin damarlarında dolaşmasına izin verdi. Başkalaştı. Çok başka bir şeye dönüştü. Bembeyaz ışıltılar saçan göz kamaştırıcı kanatları büyüdü. İçini dolduran coşkuyla nefesini tutarken kanatlarını oynattı.

Ardından neredeyse bütün damarlarını yakan bir duyguyla havaya yükseldi. Uçuyordu. Kanadını çırptığı her seferinde, yıllardır kullanmadığı kasları harekete geçiyordu. Fiji'nin Cadılar Bayramı partisinde bile Chuy'yle birlikte kanatlarını çıkardıklarında uçmamışlardı, çünkü birbirlerine uçmama sözü vermişlerdi. Şimdi bu sözü çiğniyordu ve bedelini ödeyecekti, fakat yaşadığı an paha biçilmezdi. Geceyarısı üzerinde turlar atıp aşağıyı seyretti. Sonra sevgilisinin kaldırımda durmuş, alaca karanlık geceye evrilirken endişeli gözlerle batı yönünü gözlediğini gördü. İçini yakan bir gönülsüzlükle yere inmesi gerektiğinin bilincindeydi. Sonunda dükkânın arka tarafına indi.

Chuy, gökyüzündeki ışıltıyı fark etmiş olmalıydı ki sadece iki saniye sonra yanında bitiverdi. Yüzü gergindi. Ama Joe'nun yerde inleyerek yattığını görünce hemen yardımına koştu. Büyük çabayla Joe'yu ayağa kaldırdı. Karanlık, Geceyarısı'nın üzerine çökerken oflaya puflaya merdivenleri çıkmaya başladılar. Yolu yarıladıklarında durup kasabaya baktılar. Yaklaşan karanlığın içinden lokomotif gürültüsünü andıran kesik kesik bir ses duydular. Büyük bir hayvanın

BELONGS TO Kaktüs Team

çıkarabileceği türden bir ses... Tek bir kelime bile etmeden, öncekinden daha telaşlı adımlarla basamakları tırmandılar. İçeri girer girmez de kapıyı arkalarından kilitlediler.

Sonrasında kasabayı sadece dolunay aydınlatıyordu.

27

Joe koşu ayakkabılarını giydiği sırada, "Rachel Goldthorpe öldürüldü," diyordu Arthur Smith.

Manfred olduğu yere çöktü. "Emin misin? Nasıl?"

"Test sonuçlarına bakılırsa tansiyon ilacında dozajı altı kat aşmış. İntihar olmadığı konusunda hemen hemen eminiz. Haplar, yanında taşıdığı su şişesinde eritilmiş."

"Gözümün önünde içip duruyordu."

"Evet. Zaten Bonnet Park polisine bunu söylediğin için şişeyi özellikle incelemişler. Kurtarma çalışmaları sırasında masanın üzerinden düşüp kanepenin altına yuvarlanmış. Polislerden biri tam zamanında bulmuş. Doktor, daha en başta doz aşımından şüphelenmişti ama şimdi bu durum teyit edildi."

"Şişeyi lobide düşürdüğünü söylemişti," dedi Manfred. "Lobideki insanlar çantasını toplamasına yardım etmişler. Sanırım... o sırada yapılmış olabilir mi?" Cevabı beklerken nefesini tuttu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Arthur, "Düşük ihtimal," dediğinde Manfred nefesini saldı. "Biri onu zehirlemek istediyse, ilacı benzer bir şişeye koyup çantasıyla değiştirebilirdi. Bu da onu yakından tanıyan biri olabileceğine işaret eder. Şişenin üzerindeki kelebek çıkartmaları çok yakından bilen biri. Doz aşımının onu öldüreceğini bilen biri."

"Ne tür bir ilaç alıyormuş?"

"Sağlık uzmanı *Cardizem* doz aşımı olduğunu söylüyor."

"Bu ilaç ne işe yarıyormuş?"

"Tansiyonu düzenliyor."

"Ama Rachel ilacını öyle içmezdi. Yani ezip suya koymazdı. İlacını kim öyle alır ki?"

"Bazı insanlar... özellikle hasta ve yaşlı olanlar, ilacını aldığını unutup tekrar alabiliyorlar. Sonra unutup tekrar alanlar da olabiliyor. Ama burada böyle bir hata yapmayacak kadar nispeten daha genç ve aklı başında bir kadın söz konusu. Üstelik haplar ezilip toz hâline getirilmiş. Kızları Bonnet Park polisine, Rachel'ın hap yutmakta sorun yaşamadığını söylemişler. Yani özet olarak Rachel'ın öldürüldüğü sonucuna varıldı. İçtiği suya ve şişede kalanlara bakılırsa, muhtemelen toplamda on dozdan bahsediyoruz. Bu, onu öldürmek için yeterliydi."

"Doz aşımı o sabah mı olmuş?"

"Evet. O sabahtan itibaren kapından içeri girene kadar Rachel, günlük ilaç haddini en az altı kez aşmıştı. Sonunda şoka girip öldü."

"Hasta olduğu için normal dozajın beklenmedik bir etkisi olamaz mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Planlı bir doz aşımıydı," dedi Arthur, son sözü söylercesine kararlılıkla.

"Birinin Rachel'ı öldürmek istediğine inanamıyorum. Anlattıklarına bakılırsa özellikle de onu yakından tanıyan biri tarafından." Manfred başını kederle iki yana salladı. "Rachel asla intihar edecek biri değildi."

"Çok emin konuşuyorsun."

"Son derece uyumlu bir insandı," dedi Manfred. Bunu Arthur'a söylemek rahatlatıcıydı; Rachel hakkında bu kadar konuşmak istediğini şimdiye kadar fark etmemişti. "Sana anlattığım gibi kendini kötü hissediyordu. Köpek gibi hastaydı. İyileşmeye çalışıyordu. Ama aklı yerindeydi. Oğlu için endişeleniyordu."

"Mücevherleri senin çaldığına hâlâ ısrarlı olan oğlu."

"Ki ben çalmadım. Tanrı aşkına, o mücevherlerle ne yapardım? Hayatımı kazanmak için yaptığım işi takdir etmeyebilirsin ama ben bir hırsız değilim."

"Tartışılır," dedi Arthur. "Çoğu insan, sahtekârlık yaparak para kazandığını düşünebilir ama gerçekten geleceği tahmin etme yeteneğin olabilir ya da belki insanlara hayatlarını daha güzelleştirmek için önerilerde bulunuyorsundur."

"*Tartışırdım*, ama tartışmayacağım," dedi Manfred. "Verdiğim hizmet karşılığında para dışında mücevher... ya da ne bileyim, hisse senedi falan almıyorum. Ben dürüst bir adamım." Çalışma masasında oturuyordu. Arthur da diğer ofis sandalyesine yerleşmişti. Manfred ayağa kalkıp dışarı baktı. Hava neredeyse kararmıştı. "Alaca karanlık," dedi. "Gün batımı. Kasvetli."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi Arthur, eğleniyormuş gibi.

"Gizemli görünmek istemem ama arabana binip hemen gitmen gerekiyor," diye yanıtladı Manfred. "Bu gece buralar tekin değil." Dönüp şerife baktı. "Bana soru sorma. Cevap veremem. Bu tuhaf küçük kasabayı sen de çok iyi tanıyorsun. Geceyarısı'nın kendi kuralları var. Bu gece burada olmak iyi değil. Sohbetimize yarın devam etsek? İstersen Davy'ye gelebilirim."

"Sen ciddi misin?" Şerif de pencereye doğru geldi. Merakla dışarı baktığında gittikçe koyulaşan karanlık dışında bir şey göremedi. "*Yakuza* arabalarını ya da dev bir kertenkele falan göremiyorum."

"Arthur. Espri yapmak için iyi bir zaman değil."

Manfred'in ciddiyeti sonunda Arthur'a da bulaştı. "Kim söyledi?" diye sordu. "Tehlike ne?"

"Çok güvenilir bir kaynak. Ne olduğunu henüz bilmiyorum ama yaklaşıyor."

"Buralarda böylesine tehlikeli bir şeyler söz konusuysa, SWAT'ı ya da en azından amirlerimi harekete geçirmem gerekmez mi?"

"Bu, onları da tehlikeye atmaktan başka işe yaramaz," dedi Manfred. Bunu nasıl olup da bildiğini kendisi de kestiremiyordu, ama emindi.

Dışarıdan boğuk bir ses geldiğinde ikisi de camdan dışarı baktı. Peder, boynuna ip taktığı bir ineği çekiştiriyordu. İnek hiç mutlu değildi.

"Bu da ne?" dedi Arthur. "Rahibin inekle ne işi var?"

BELONGS TO Kaktüs Team

"Güle güle, Arthur," dedi Manfred umutla.

"Sırf seni kırmamak için gidiyorum," diyen Arthur, gülümsemesiyle medyumun gönlünü almaya çalıştı.

"Tamam, yarın görüşürüz," dedi Manfred. "Şimdi hemen arabana." Endişesini sesine yansıtmamaya çalışıyordu. Kapıyı açtı. Şerifi kaldırıp arabasının şoför koltuğuna fırlatabilseydi, hiç durmaz hemen yapardı. Arthur kapıdan çıkar çıkmaz Manfred kapıyı dışarıyı görebileceği kadar kapattı ve Alfred'in arabaya gidişini seyretti. Adam arabaya yaklaştığında kilidi açtı; böylece arabaya biner binmez motoru çalıştırabilecekti. Ardından otomatik kilidin sesini duydu.

Rahatlayarak nefesini salan Manfred kapıyı kapatıp kilitledi. Bütün perdeleri sımsıkı kapattı.

Sonra Meksika lokantasında paket yaptırdığı yemeği ısıtmak üzere mutfağa gitti. İşte tam o sırada Joe, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'ın arkasına iniyordu. Dolunaya rağmen hava zifiri karanlığa boğuluyordu.

Manfred, bir saat sonra dışarıdan duyulan haykırışı andıran sese bakmak için bile olsa bir daha dışarı bakmadı. Sesin yakınlardan, belki de yoldan geldiğini düşündü. Korkmuş bir hayvanın çığlığına benziyordu. Ama başını kitabından kaldırmadı, sonra dişlerini sıkarak okumaya devam etti. Çok sonra, gece yarısı vakti uyandı. Ön odada pencereye monte klima içeriyi iyice serinletmiş olmasına rağmen üzerindeki örtüyü atmıştı. Örtünün ucunu bulmak için yatakta doğruldu. Yatakta debelenirken evinin önünden gelen bir ses duydu. Tuhaf bir öksürüğü andıran güçlü bir sesti. Manfred gözlerini yumup sesi çıkaran her neyse bir an önce geçip gitmesi için

BELONGS TO Kaktüs TEAM

dua etti. Sonra örtünün ucunu bulup küçük bir çocuk gibi başından yukarı çekti.

Bir gölge, Geceyarısı Emanetçisi'ne doğru ilerliyordu.

Pencereleri yere yakın olan bodrum katındaki dairesinde Olivia, camın önünden geçen pençeleri seyrediyordu. Işıklar sönüktü. Böyle kendisini daha güvende hissediyordu.

Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'ın üst katında, Joe'yla Chuy pencereden bakıyorlardı. Çoğunlukla sessizdiler. Joe'nun bileği ağrıyordu ama artık sarılmıştı ve birkaç ağrı kesici almıştı. Olabildiğince rahattı. Şarap kadehlerini koymak için sehpayı ve sandalyeleri pencerenin önüne çekmişler, Chuy ayağını uzatabilsin diye sevgilisi için bir alçak bir tabure ayarlamıştı.

Bütün gece oturdular. Kendilerince nöbet tutuyorlardı. Bu sayede her şeyi gördüler.

"En azından bir ya da iki gece kaldı," dedi Chuy, karanlık aydınlanmaya yüz tuttuğunda. "Sence iki gece daha dayanabilir miyiz?"

"Dayanmamız gerekiyor," dedi Joe. "Çocuk çok küçük." Başını iki yana salladı. "Tatlım, sen istersen uyu. İkimizin birden beklemesi gerekmiyor. Zaten bileğim yüzünden uyuyamayacağım."

"Seni tek başına bırakmayacağım," dedi Chuy.

Joe cevap vermedi ama uzanıp sevgilisinin elini tuttu.

Geceyarısı Emanetçisi'nin üst tarafında Bobo Winthrop uyumaya çalışıyordu ama uyku bir türlü gelmiyordu. Aklını meş-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

gul eden çok sayıda sorun vardı. En önemlisi, Lemuel'in yokluğunda Geceyarısı Emanetçisi'nin kapalı kalmasıydı. Arada sırada Olivia vampirin yerine bakabiliyordu ama her zaman mümkün olmuyordu. Her zamanki saatlerinde açık olmayınca müşteriler genellikle bir süre sonra gelmemeye başlardı. Dahası gece müşterileri, her zaman en kârlı müşteriler olmuştu. Dükkânı batırırsa ne olacaktı?

Yatakta yan döndü ama düşünceleri durmak bilmiyordu.

Lemuel'le Olivia, yaşayacak başka bir yer bulabilirdi. Belki Lemuel dükkânı geri satın alırdı. Ama Bobo, Geceyarısı'ndan ayrılmayı istemiyordu. Teksas'ı, bu bölgeyi, kasabayı seviyordu. Burada yaşamanın bir dolu güzel yanı vardı. Fiji hemen yolun karşısında yaşadığından, onu sık sık görebiliyordu. Manfred kapı komşusuydu. Joe ve Chuy, yolun biraz ilerisinde yaşıyordu. Bir de güzel yemekler yiyip sohbet edebildiği Ev Yemekleri Lokantası vardı.

Geçen birkaç ayın, hayatının en güzel dönemi olduğunu yeni yeni fark ediyordu.

Bir taraftan kazanç azalmıştı, öte yandan Manfred'in başı kanunlarla dertteydi ve bir de dışarıda bütün kasaba sakinlerini evlerine hapseden büyük bir kötülük dolaşıyordu. Dolunay iki gece boyunca küçülmeyecekti. Bütün gece kapıları kilitleyip içeride kalmak yerine zamanını dükkânda geçirme ihtimalini değerlendirdi. Gece müşterileriyle hep Lemuel ilgilenmişti ama vampirden haftalardır ses çıkmamıştı. Yoksa böyle bir şey yaparak, müşterileri de tehlikeye atar mıydı? Neden bu dolunay bu kadar tehlikeli olmuştu?

Sonra yine dükkânla ilgili dertlerine gömüldü.

BELONGSTO Kaktüs Team

Uykusuz gecelerin en kötü yanı, çarkta koşan bir hamster gibi beynin durmadan çalışmasıydı. Aynı şeyler tekrar tekrar aklına düşüyordu. Yarım saat kadar daha yatakta dönüp durduktan sonra, sonunda uyudu.

Madonna ve Teacher Reed, karavanda bütün storları aşağı çekmiş, bütün pencereleri tekrar tekrar kontrol etmiş, kapıların kilitli olduğundan emin olmuşlardı. Dolu silahları hazırda bekliyordu. Yatağına yatırmadan önce Madonna oğlunu uzun süre kucağından indirmemişti. Sonrasındaysa sesini duyabilmek için odanın kapısını açık bıraktı. Vazgeçilmez eğlenceleri olan televizyonu bile açmamışlardı. Bunun yerine Madonna Facebook sayfasını uzun uzun gözden geçirdi, yemek tarifi sitelerini dolaştı. Teacher ise biriken mekanik dergilerine dalmıştı. Gece yarısı olduğunda ikisi de kıvrılıp uyuyacak kadar gevşemişti.

Bitkin düşen Suzie'yle Tommy, Geceyarısı Hotel'deki "ayrı süitlerinde" erkenden uykuya daldılar. Sadece tuvalete gitmek ya da su içmek için uyandılar. Aşağı kattaki odasında uyuyan Mamie, kalça ağrısı için aldığı ağrı kesiciler yüzünden horluyordu. Bücür Horowitz, tavşan uykusundaydı; arada bir renkli geçmişiyle ilgili gördüğü rüyalarla kafası karışık bir şekilde uyanıyordu. İkinci kattaki odalardan birinde kalan torunu, Teksas'ta bir gece daha geçirdiği için endişe içindeydi. Dedesini yerleştirebileceği bir yer bulmayı da dert edinmişti. Keşke bu yükü paylaşabileceği bir kardeşi olsaydı. Barry, boynuna ve bileklerine taktığı gümüş zincirlerle uyudu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Lenore Whitefield da yorgundu. Başını yastığa koyar koymaz uyuyakalmıştı. Kocası, karısından gizlice bütün gece dizüstü bilgisayarında porno seyretti. Lenore bunu bilse, bilgisayarı adamın başında paralardı.

Sihirli Kapı'yla iş yapmaya gelen diğer iki konuk, kendi odalarından bağlandıkları oyunu oynuyorlardı. Olan bitenin farkında değillerdi. Otelden dışarı adım attıkları anda canlı yem olabilecekleri akıllarının ucundan bile geçmiyordu.

BELONGS TO Kaktüs Team

28

Ertesi gün Arthur Smith'e verdiği söz yüzünden Manfred çalışma masasını boş bırakmak zorunda kaldı. Üstelik Goldthorpe malikânesinde neler olduğunu detaylı bir şekilde Barry ve Olivia'dan dinlemesi de gerekiyordu. İşinden olduğu için kendi kendine homurdansa da Arthur'un söyleyecekleri konusunda gergin hissettiğini kendisi de kabul ediyordu. Geceyarısı'yla karşılaştırıldığında Davy büyük şehre benziyordu. Arabayla kuzey yönünde birkaç dakikalık mesafede olsa da bir sürü lokanta ve dükkân vardı. Davy aynı zamanda mahkeme binasının etrafına toplanmış avukatlarıyla eyaletin ilçe merkezlerinden biriydi. İçinden geçen küçük nehirde *rafting* ve kano yapmak mümkün olduğundan, yaz mevsiminde ve sonbaharın ilk günlerinde şehirde turizm canlı olurdu.

Kanunla ilgili ofisler, çok yakın bir zamanda yenilenen eski bir okul binasında toplanmıştı. Şerifin ofisi, hapishane ve iki mahkeme salonu aynı binada yer alıyordu. Ambulans hizmeti bir sokak ötede, itfaiye binanın hemen arkasındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manfred ilk başlarda ilçenin suç merkezi olduğunu ve her an acil durum yaşanabileceğini düşünmüştü. Ama Davy öyle bir yer değildi. Yangın bile çıkmazdı. Şerifin ofisi sessizdi. Hapishaneye, binanın diğer tarafındaki ayrı bir kapıdan giriliyordu. O yüzden Manfred, ziyaretçi otoparkında rahatça yer buldu. Hapishane tarafının kalabalık olup olmadığını merak etmiyordu. Kafeslerden neredeyse ödü kopardı; ilkokulda Memphis hayvanat bahçesini gördükten sonra bir daha hiç hayvanat bahçesine gitmemişti.

Şerifin lobisi, ateşli bir şekilde yerleri paspaslayan hükümlü yüzünden ıslak ve kaygandı. Başka biri kapının hemen yanındaki dev saksılara yerleştirilmiş yeşil bitkilerin tozunu alıyordu. İkisi de turuncu renkli klasik tulumlardan giymişlerdi.

Karşılama bankosunun arkasında bir kadın görevli oturuyordu. Geceyarısı'na gelip bütün sevimsizliğini gösteren polis memuru Gomez'i tanıyınca Manfred'in yüreği sıkıştı. Ateş saçan gözlerle bakan kadının tepsi suratı, gördüğünden hiç hoşlanmamış gibi sertleşti. Daha önce hiç konuşmamışlardı ama Manfred'i tanıdığı belli oluyordu. Ya da belki sadece yüzünde metal halkalar olan ufak tefek adamlardan hoşlanmıyordu. Kim bilir?

"Bayan Gomez, sizi görmek ne güzel. Umarım her şey yolundadır," diyen Manfred, gülümsemese de medeni bir selamlaşmayı eksik etmedi.

Kadın "Evet dallama, ne istiyorsun?" dediği sırada Arthur Smith, bankonun arkasındaki kapıdan çıktı.

Küçük bir sessizlik anı oldu. Manfred sırıtmamak için kendini zor tutuyordu, Gomez arkasında biri olduğunu his-

BELONGS TO Kakkus TEAM

setmişti ve Arthur öfkeden köpürüyordu. Yerleri paspaslayan hükümlü pis pis sırıtırken, bitkilerin tozunu alan hükümlü kıkırdadı.

"Gomez," dedi Arthur, sakin kalmaya çalışarak.

"Amirim," dedi kadın memur. Arkasına dönmeye cesaret edemiyordu. Gözlerini masadaki telefona dikmişti.

"Sabıkası olmayan ve eyalete vergisini eksiksiz ödeyen Bay Bernardo'yla konuştuktan sonra ikimiz ciddi bir konuşma yapacağız. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz, amirim."

Manfred, kadın polisin aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Gomez gözlerini masadan kaldırmadı, çünkü medyumla göz göze gelmek istemiyordu. Manfred'in yüzünde bir zafer ifadesi ya da en azından neşe görmek istemezdi.

Bu zafer falan değil, diye geçirdi içinden Manfred.

"Lütfen odama buyur, Manfred," dedi Arthur, normal konuşmaya çalışarak.

"Teşekkürler, seni gördüğüme sevindim," diyen Manfred de bir şey olmamış gibi davrandı.

Sade döşeli odasının kapısını kapattıklarında Arthur, "Bu da neydi böyle?" diye sordu. "Hep mi böyle davranıyordu?"

"Kısa cevap vermem gerekirse, evet. Geceyarısı'nı pek sevdiği söylenemez. Bölgede dolaşan motosikletçiler yüzünden endişelenip aradığımızda cehenneme kadar yolumuzun olduğunu söyledi."

"Bana söyleseydin keşke."

"Motorcular devriye arabasını gördükten sonra kasabadan ayrıldı, o yüzden sadece Geceyarısı'na gelmesi bile işe yaradı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Onun tavrından bahsederken, babama kardeşimi ispiyonluyormuşum gibi hissediyorum. Hem Fiji de Gomez'i kedisiyle tehdit etti."

Arthur sırıttı. "O anı görmek için her şeyimi verirdim."

"Öte yandan bir sonraki sorunumuzda telefona yine Gomez'in bakması ihtimaline karşılık, alttan almayı tercih ettik."

"Çok özür dilerim. İyi bir ofis yönetmeye çalışıyorum."

"Bundan eminim," dedi Manfred omuz silkerek. "Polisler de sonuçta insan. Sevdikleri ve sevmedikleri şeyler var. Biraz daha saygılı olabilse hoş olurdu. Ama işini yaptığı sürece, sorun değil." Bu küçük konuşmayı yaparken Manfred son derece asil ruhlu ve olgun hissetti.

"O gün işini yapmışa benzemiyor."

"Bunu onunla konuşmalısın."

"Benim de niyetim o." Arthur, konunun kapandığını belirtmek için başını sertçe salladı. Artık asıl konuya gelebilirlerdi.

"Rachel'ın nasıl öldüğünü anlatıyordun. Bir sorum var," dedi Manfred.

"Nedir? Ama cevap vermeyebilirim."

"Rachel hasta olmasaydı doz aşımının onu öldürmemesi ihtimali var mı?"

"Evet, bu muhtemel. Gerçi otopsi raporunu okumadım, uzmanlarla da konuşmadım. Benim işim değilmiş. Bonnet Park polisleri böyle söylüyor."

"Yani tansiyonu bünyesinin kaldıramayacağı kadar düştü, öyle mi?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Temelde evet." Arthur, masasındaki kâğıtları kaldırıp tekrar bıraktı. "Asıl önemlisi, Rachel Goldthorpe'un bünyesinde dramatik bir değişim olsa bile ilacı odana girmeden önce içmiş olması. Muhtemelen kırk beş dakika ya da bir saat önce. Ama daha sonra da alabilirdi."

Manfred gözle görülür şekilde rahatladı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Odana girdikten on beş dakika sonra ölmüştü. Otopsi uzmanı, kadının ilacı çok daha önce aldığından yüzde yüz emin."

"Yani su şişesine ilaç katıp ölümüne sebep olma konusunda temize çıktım. Ama mücevher hırsızlığı konusunda hâlâ ipin ucundayım."

"O da Lewis'in iddiası." Arthur arkasına yaslandığında sandalyesi tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. Bir süre mesele üzerine düşüncelere daldılar.

Dışarıda birileri yürüyor, telefonlar çalıyor, sesler yükselip alçalıyordu. Bir adam, hayatının en komik esprisini duymuş gibi bir kahkaha patlattı. Manfred, etraflarında yaşam akıp giderken, ikisinin denizin ortasındaki sessiz bir adada olduğunu hissetti. Tuhaf bir şekilde rahatlatıcı ve samimi bir durumdu.

"Mücevher konusunu dert etmeli miyim?" dedi sonunda.

Arthur ellerini iki yana açtı. "Lewis o kadar dengesiz davranıyor ki Bonnet Park Emniyeti onunla uğraşmaktan nefret ediyor. Ama iddiasını ciddiye almak durumundalar. Ve mücevherler evde değil. Altı parça mücevher ortada yok. Üstelik çok yüksek bedelle sigortalanmışlar."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Orada polislere de söylediğim gibi, Rachel mücevherleri Lewis'ten sakladığını söylemişti."

"O da polislere annesinin mücevherleri çantasında taşıdığını ve öldüğü sırada mücevherleri senin çaldığını söylüyor. Senin sözüne karşılık onun sözü."

"Odayı aradılar. Bütün bavullarıma baktılar. Rachel'ın çantasını incelediler. Zavallı kadının cesedini bile aradıklarından eminim."

Arthur, medyumu sakinleştirmek için elini havada salladı. "Mücevherler ortaya çıkana kadar yapacak bir şey yok. Keşke Bayan Goldthorpe'un söylediklerini bir şekilde kaydetmiş olsaydın." Ayağa kalktı. "Üzgünüm Manfred ama dükkân soygunlarıyla ilgili bir şüpheli getirecekler. Onu sorgulamam lazım."

"Tabii. Güzel haberler için teşekkürler." Manfred böyle söyledi ama henüz tatmin edici bir gelişme yoktu. En azından Olivia ve Barry'yle konuşmasının daha verimli geçmesini diliyordu. Artık tekrar özgür hissetmeye hazırdı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

29

Davy'den döndüğünde misafiri olduğunu görünce Manfred şaşırdı. Dahası kadın öfkeden köpürüyordu. Arabasından çıkarken Magdalena Powell da aynı anda arabayı park etti. Tam o sırada mükemmel bir zamanlamayla Olivia Geceyarısı Emanetçisi'nin yan kapısından çıkıp kuru otlarla kaplı bahçede yürümeye başladı.

Magdalena hışımla arabasından inip bağırmaya başladı. "Benim ağzımdan sahte bir mektup yazmak ha! Sakın inkâr etme. Ciddi ciddi sana dava açmayı düşünüyorum. İşim bittiğinde ömrünün sonuna kadar hapiste kalacaksın."

"Selam Bayan Powell," dedi Manfred, sesine bütün sakinliğini katarak. "Açıklamama izin verin."

"Bayan Powell, bir itirafım var," dedi Olivia. O kadar tatlı konuşmuştu ki Manfred sese döndüğünde ağzı açık bakakaldı. "Bunu yapan Manfred değil, bendim."

Olivia'nın itirafına hangisinin daha şaşırdığını söyleyebilmek zordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, sen kimsin?"

"Olivia Charity. Manfred'in komşusuyum. Onun için çok endişeleniyordum. İçine düştüğü korkunç durumdan kurtarmaya çalışırken sınırı aştığımı kabul ediyorum. Ama elde ettiğimiz sonucu duyunca, sanırım beni affedersiniz. Her şey Manfred'in iyiliği için." Sevgiyle Manfred'e baktı. Top sahaya düşmüştü.

Manfred sonunda ağzını toparlayıp uyuşmuş gibi konuştu, "Lütfen içeri girin. Galiba biraz konuşmamız gerekecek."

"Orası kesin," dedi Magdalena. Sesi biraz olsun yatışmıştı. Manfred'in yol vermesiyle birlikte sert adımlarla eve girdi. Bu sırada Manfred, Olivia'ya gözleriyle binlerce soru soruyordu. Olivia gülümsemekle yetindi. Magdalena arkasına baktığında, aralarındaki sessiz iletişim sona erdi.

"Lütfen girin, rahat edin," dedi Manfred. Son günlerde fazlasıyla misafiri olmuştu ve artık Geceyarısı'nın eskisi kadar sessiz sakin bir yer olduğundan kuşkuluydu. Ön kapıyı kapatmak için döndüğünde, kaldırımda yürüyen çıplak adamı gördü. Bir an için donakaldı. Adam, kesinlikle artık tam olarak yetişkin görünen Diederik'ten başkası değildi. Magdalena görmesin diye hemen kapıyı kapatırken içinden şaşkınlıkla küfretti.

Her şeyden habersiz olan misafirlerine döndü. Bütün dikkatini onlara veriyormuş gibi baktı.

"Su, kahve ya da çay ister misiniz?" diye sorduğunda, sesindeki neşeli cıvıltıya fazla şaşırmadan.

"Bir açıklama yeterli," dedi Magdalena, tam bir avukat edasıyla.

BELONGS TO Kaktüs Team

"Hadi oturma odasına geçelim," dedi Manfred, misafirlerine yol göstererek. Ön pencerelerden ne kadar uzak olurlarsa o kadar iyiydi.

Taktiksel bir kararla Magdalena koltuğa oturdu. Böylece hem Manfred'i hem de Olivia'yı görebilecekti. "Pekâlâ," dedi sonra, ellerini dizlerinde yerleştirerek. "Dinliyorum."

Ne söyleyebileceğini bilmediğinden Manfred açıklamayı Olivia'ya bırakmaya hazırdı. Ama komşusunun Bonnet Park'ta geçirdikleri günle ilgili gerçek hikâyeyi anlatmaya başlamasıyla bir kez daha şaşırdı. Tabii anlatılanların gerçek olduğunu kabul etmek için telepatiye inanmak ve Olivia'nın gizli operasyonlar konusunda son derece deneyimli olduğunu bilmek gerekiyordu.

Neyse ki avukat pür dikkat dinledi. Kadının dudaklarındaki gergin gülümsemenin her geçen an biraz daha azalması, Manfred için şaşırtıcı değildi.

Olivia anlatacaklarını bitirdiğinde kadın, "Bütün bunların saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Birçok avukatın anlattıklarımı deli saçması olarak göreceğini biliyorum," dedi Olivia. "Ama aynı zamanda erkek arkadaşım Lemuel Bridger'ın da avukatı olduğunu biliyorum."

"Eh, Lemuel defalarca konuştuğum gerçek biri," dedi Magdalena. "Telepat ya da medyum değil."

"Ama enerji emen bir *vampir*," dedi Manfred kocaman gülümseyerek.

Magdalena, duyduğunu zihninden silmek istiyormuş gibi başını yere eğdi. Sonunda sadece, "Lemuel sıra dışı biri," diyebildi.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Olivia, sırıtışını saklamaya bile çalışmadı. "Evet, öyle de denebilir," dedi. "Ama burada önemli olan tek şey, Manfred'in gerçeği söylediği. Ve eve girmeseydik, mücevherlerin nerede olduğunu asla öğrenemeyecektik. Artık biliyorum."

Manfred de bunu öğrenmek istiyordu. Şimdiye kadar baş başa kalıp konuşacak zaman bulamamışlardı. "Nerede?" diye sordu hevesle.

"Mücevherler nerede?" dedi Magdalena öne eğilerek.

"Kürenin içinde." Olivia arkasına yaslanırken zaferle gülümsüyordu. "Unuttun mu? Eh, kendinde olmadığın için unutmuş olabilirsin. Rachel bize dünyayı gördüğünü söylemişti. Dünya. Küre. Anladın mı?"

"Küre," dedi Manfred boş boş.

"Morton Goldthorpe'un çalışma odasındaki küre."

"Nasıl anladın?" diye sordu Magdalena kuşkuyla.

"Aynı şirketin ürettiği benzer bir küre görmüştüm. İçinde silah saklamak için tasarlanmıştı," dedi Olivia. "Küreyi birisi döndürdüğünde ses ya da tıkırtı çıkmasın diye içine özel bir bölme yapılmıştı."

"Ama teorini kanıtlamak için küreyi açma fırsatın olmadı, değil mi?"

"Hayır, Lewis dibimizdeyken bunu yapamazdım. Suçlamalardan kurtulmak için bizi mücevherleri küreye yerleştirmekle suçlayabilirdi."

"Eve girdiğiniz için polis de aynı şeyi düşünecekti." Magdalena'nın öfkesi geçmeye başlamıştı ama Olivia'nın açıklamasından heyecanlanmışa da benzemiyordu. Düşüncelere dalmıştı. "Diyelim ki haklısın ve mücevherler kürenin içinde.

BELONGS TO Kaktüs Team

Şüpheleri müvekkilimin üstüne çekmeden bunu nasıl kanıtlayacağız?"

"Bir detay eklememe izin verin," dedi Manfred. İki kadının kendi geleceği hakkında konuşmasına bir katkıda bulunmak istemişti. "Bu sabah Davy'de şerifle görüştüm."

"Şerifle görüşmeye bensiz mi gittin?" Magdalena yine öfkelenmişti.

"Bonnet Park polisi olmadığı için sorun görmedim. Düne kadar belli olmayan bir şey öğrendim," dedi Manfred. "Haber vermek için buraya kadar gelip beni bulamadığı için en azından onu ziyaret etmem gerekirdi. Ve bana söylediğine göre Rachel öldürülmüş."

İki kadın anında donakaldı. Manfred temkinli gözlerle Olivia'ya baktığında, komşusunun gerçekten afalladığını görebiliyordu. İçinin yağları erise de göstermemeye çalıştı.

"Nasıl?" diye sordu Olivia. "Nasıl öldürülmüş? Onu lobide gördüğümde biraz hasta görünüyordu ama ölecekmiş gibi bir hâli de yoktu."

"Öyle görünüyor ki biri bir sürü tansiyon hapını ezip su şişesine atmış. Sanırım ufak bir ihtimal de olsa hapları şişeye kendisinin atmış olması ihtimali var ama Rachel aklı başında bir kadındı ve intiharı düşünecek biri değildi."

"Haplara ve şişeye kolayca erişebilecek biri," dedi Magdalena. "Bu durum, şüpheleri çok kısıtlı bir alanda tutuyor." Gülümsedi. "Aslına bakarsanız bunu, hizmetçi ya da oğlu yapmış olmalı, öyle değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Keşke o kadar kolay olsa," dedi Manfred. "Rachel çantasını lobide düşürdüğünde, su şişesi

BELONGS TO Kaktüs TEAM

de dâhil olmak üzere her şey yerlere saçıldı. Şişenin o sırada değiştirilmiş olması ihtimali var. Çok özel bir eşyaydı; tekrar doldurulabilir siyah renkli şişenin üzerinde kelebekler vardı. Bence de o karmaşa sırasında değiştirildi. Çantasındaki şişeye birinin, bir sürü gözün önünde hap atabileceği aklıma yatmıyor. Güvenlik kameralarından bahsetmiyorum bile. Tabii bir de Rachel çantasını hiç düşürmeyebilirdi."

"Eşyalarını toplamasına yardım ettim," dedi Olivia hemen. "Gerçekten utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Bulduğum her şeyi ona verdim. Ama su şişesini hatırlamıyorum. Ya fark etmedim ya da yardım edenlerden birisi bulup vermiştir." Bir an için kafası karışmış gibi göründü. Sanki sahneyi kafasının içinde tekrar canlandırıyor gibiydi. "Yardım eden bir sürü insan vardı. İçlerinden biri polisti. Toparlamak normalden fazla uzun sürdü. Çantadakilerden bazıları mobilyaların altına yuvarlanmıştı."

Manfred, Olivia'nın masum olduğuna inanmak için kendine izin verdi. "Sonuçta annesinin cinayetiyle ilgili en baş şüpheli Lewis olacağı için artık mücevher hırsızlığını dert etmemiz gerekiyor mu?"

"Tabii ki gerekiyor," dedi Magdalena, karşısındaki embesilmiş gibi. "Adam henüz tutuklanmadı. Tutuklansa bile, sizin de bildiğiniz üzere, iyi bir avukatı var, Bay Bernardo."

Manfred yüzünü ekşitti. "Evet, son avukatımı elimden aldı ama beni sizin temsil etmenizden gayet memnunum." Gülümsemeye çalıştı ama avukat kadın görmezden geldi.

"Hem," dedi Magdalena, düşüncelerinden sıyrılmaya çalışarak. "Mantıken şişenin üzerinde parmak izlerinin bulunma-

sı lazım. Hizmetçinin parmak izlerini bulmak da mümkün. Belki Rachel şişeyi mutfaktaki buzdolabında tutuyordu. Birileri dolaptan bir şeyler atıştırırken, kenara çekmiş olabilir. İkisinin de ilaçlara erişimi vardı. Öte yandan aynı ilacı binlerce insan kullanıyor. Belki ilaçlar su şişesine çok daha önce atılmıştı. Belki Rachel, şişeyi bir süredir kullanmıyordu. Hasta olduğu için evden uzun süredir çıkmadığını söylemiştin; belki arabaya bineceği için şişeyi yanına almıştı. Eminim Rachel seninle randevusu için evden çıkana kadar evde bu işi yapacak bir sürü fırsat doğmuştur. Hastalığı sırasında çocukları ve misafirleri eve girip çıkmıştır. Ve eve girip çıkan herkesin, Rachel'ın ölmesini istemek için bir nedeni olabilir. Belki kızları miras konusunda sabırsızlanıyordu."

Manfred, hissettiği kadar hayal kırıklığına uğramış gibi görünüp görünmediğini merak ediyordu. "Ama bunların hiçbiri doğru değil," diye itiraz etti zayıf bir şekilde.

"Hepsi doğru da *olabilir*," dedi avukat. "Kuşkulu bir sürü mesele var. Tabii Lewis hakkındaki iddialar bir şekilde güçlendirilirse, her şey değişir... Mesela Bertha, adamın annesinin şişesine bir şeyler koyduğunu gördüğünü söylerse ya da annesini öldüreceğini söylerken onu kaydeden bir kız arkadaş falan ortaya çıkarsa... Öte yandan suçlama için gerçek bir kanıt ortaya çıkmayabilir."

Olivia başını salladı. "Korkarım asıl mesele de bu," dedi. "Gerçi Lewis öyle dengesiz bir adam ki her an itiraf da edebilir. Yine de sanmıyorum. O adam kendinden başkasını düşünmez, kendi amaçları doğrultusunda açgözlülükle hareket eder."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Yani hâlâ temize çıkmadım mı? Lewis'in annesini öldürmüş olması ihtimali varken bile mi?"

Magdalena derin bir iç çekti. "Sanmıyorum. Üstelik sana kızmak için çok geçerli sebeplerim var. Neyse ki arkadaşın Olivia darbeyi hafifletti. Bir de polislerin küreye bakmasını nasıl sağlayacağımızı bulmamız gerekiyor."

"O anda çok dâhice gelen bir numaraya başvurduğumuz için içtenlikle sizden özür dilememiz yeterli olmaz mı?" dedi Olivia.

"Özür dileyebilirsiniz ama bunun yeterli olacağını hiç sanmıyorum."

Manfred, kadının tepkisine aldırmadı. "Başka ne yapabiliriz, Magdalena?" Suçu üstlendiği için Olivia'yı da unutmamak gerektiğine inanıyordu.

Kadın yine iç çekip uzaklara daldı. "Annemin falına bakabilirsin. Özel bir seans."

Olivia, sırıttığı anlaşılmasın diye başını çevirdi ama Manfred onu görmüştü. O da gülmemek için kendini tuttu. "Annen beni tanıyor mu? Çok gurur duydum."

"Tanıyor. Küçük bir kişilik kusuru. Yoksa gayet aklı başında ve mantıklı bir kadındır. Hayır kurumları ve kilise için çalışır. Ama Muhteşem Manfredo'ya da hayran. Ne zaman bir şehirde özel seanslar düzenleyeceğini web sitenden duyursan, kaça patlayacağını hesaplar ama neyse ki parasına kıyamaz. Yani evine gidip falına bakarsan, sahte mektup olayını affedebilirim. Suçu üstlendiğiniz için sizi suçlamayı tercih ediyorum, Bayan Charity. Böyle bir şeyi bir daha yaparsanız, mahkemede görüşürüz."

BELONGS TO Kaktüs Team

"Annen nerede yaşıyor?" diyen Manfred, şartı memnuniyetle kabul etmişti bile. Rahatlamıştı da. Magdalena'nın rahatladığını görmesi umurunda değildi. Aslında buna seviniyordu bile.

"Killeen'de yaşıyor. Adı Agnes. Zamanı aranızda ayarlarsınız. Ona gecikmiş bir Anneler Günü hediyesi olduğunu söyleyeceğim."

"Büyük zevkle." Manfred, Killeen'e kaç saatte gidebileceğini hesaplıyordu ama şu anda bile yola çıkmaya hazırdı. Kadının daha uzak bir yerde yaşamaması başlı başına iyi bir şeydi.

Magdalena'nın annesini ziyaret etmek, biraz daha uzun yaşamasını sağlayacaktı. Ön pencereye gidip dışarıya baktı. Peder şapelin önündeydi. Elindeki hortumu hayvan mezarlığının çitlerine doğru çekiştiriyordu. Giyinikti ama her zamanki siyah ceketi üzerinde değildi. Neyse ki Diederik ortalıkta görünmüyordu.

"Madem konuyu açıklığa kavuşturduk... Bayan Charity'nin ya da senin, polise nereye bakmasını nasıl söyleyeceğimiz hakkında bir fikri olabilir mi?"

"İsimsiz telefon ihbarı?"

"Nereden arayacaksınız?"

"Dallas'a doğru gidip herhangi bir yerdeki ankesörlü telefondan arayabilirim," dedi Olivia. Ama kendisi de bu çözümden kuşkuluydu.

"Evet, ama artık hiçliğin ortasında ankesörlü telefon kalmadı. Tabii bir de çalışanını bulmak lazım. Yolda mola yerleri var ama onlar da genellikle güvenlik kameralarıyla izleniyor."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Doğru," dedi Olivia. "Tamam, tek kullanımlık cep telefonları var. Bir tane alabiliriz ama sanırım seri numaraları bir yerlerde tutuluyordur, değil mi?" Olivia'nın evinde tabii ki tek kullanımlık bir cep telefonu vardı ama bunu avukata söyleyecek değildi. "İmzasız mektuba ne dersiniz?"

Manfred, tatsız bir şekilde yüzünü buruşturdu. Büyükannesine birkaç imzasız mektup gelmişti. Çok kötü mektuplardı. İsim belirtmeden yazılan iğrenç şeyler, hâlâ midesinin bulanmasına neden oluyordu.

Tabii kendisi imzasız bir mektup gönderse, içinde herhangi bir iftira olmayacaktı. Durumu belirtmesi yeterliydi. *Bayan Goldthorpe'un mücevherleri kocasının çalışma odasındaki kürenin içinde.* Bunun gibi sadece ve açıklayıcı bir mektup yeterli olacaktı. Yine de... son seçenek olmasını tercih ederdi.

Magdalena gönülsüzce konuştu. "Bir müvekkilim var. Polisler, yasa dışı uyuşturucu sattığını iddia ediyor. Ben de kanıtlamalarını istiyorum. Adam cep telefonundaki bir aplikasyonun aramaları gizlice yapmasını sağladığını söylemişti. Tamamen yasal bir uygulama. Belki nasıl çalıştığını bana gösterir."

Manfred, tuttuğu nefesini saldı. "Hemen arayabilir misin?"

"Öğleden sonra randevumuz var," dedi avukat kadın. "Gelirse göstermesini isterim."

Manfred, gizli saklı işler yürütmenin ne kadar zor olduğunu yeni kavrıyordu. Güvenlik kameraları, nereden arandığı hemen bulunabilen cep telefonu kayıtları, laboratuvar teknolojilerindeki gelişmeler... Öte yandan muhtemelen hem donanım hem de teknisyen açısından çok pahalıya patlayan

BELONGS TO Kaktüs TEAM

bu teknolojilerin, sıradan bir karakolun bütçesiyle karşılanabileceğinden kuşkuluydu. Ekonominin hiç de parlak olmadığı böylesi bir bölgede, hangi cins kâğıdın nereden satın alındığını ya da ne tür bir bilgisayar yazıcısından çıktığını ortaya çıkarabilecek laboratuvarlar olması mümkün müydü? Saatlerce ekranın başına oturup güvenlik kamerası kayıtlarını izleyebilirler miydi? Hiç sanmıyordu. Televizyon dizilerinde bu tür bilgileri anında bulabilen adli tıp laboratuvarlarını izlemişti. Bunların gerçek olabileceğine pek inanmıyordu. Belki de avukatının gizli bir telefon ihbarı yapması en doğru yol olacaktı. Yeterince basit bir çözümdü.

"Tamam," dedi. "Öyle yapalım. Bu durumdan kurtulup işime dönmeye hazırım. Özellikle de avukatımın faturalarını karşılamam gerekirken." Gülümsemesi hiç mutlu değildi.

"Hepsi bu mu?" dedi Olivia. "Yaşadığımız onca beladan sonra bu kadarla mı kalacak?"

"Başka ne olsun istiyorsun, tatlım?" diye sordu Magdalena, içten bir merakla. "Lewis'in boynunu mu kırmak istiyorsun?"

Olivia'nın avukat kadına bakışları Manfred'in tüylerini diken diken etti. "Bu bir başlangıç olabilirdi," dedi komşusu.

"Buna gerek yok," diye araya girdi Manfred. Gerçi Lewis'in boynunu kendi elleriyle kırmak istediği anlar olmuştu. Öte yandan nedenini anlayamasa da Olivia bu meseleyi iyice kişiselleştirmişti. "Artık bir planımız var. Magdalena telefon ihbarını yaptıktan sonra kısa sürede sonucu görürüz."

"Bir söz verdin," dedi avukat ayağa kalkarken. "Bugün annemin telefon numarasını sana gönderirim. Şerefin onu arayıp onunla bir randevu ayarlamana bağlı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şerefim üzerine söz veriyorum," dedi Manfred kendisini de şaşırtarak. Daha önce birinin bu sözü yüksek sesle söylediğini hiç duymamıştı.

Magdalena başka bir şey demeden çıktı.

"Daha nefeslenmemişti bile," dedi Olivia. "Tam bir demir leydi." Huzursuzca volta atmaya başladı. "Barry'yle konuşma şansı buldun mu? Yani dünden beri?"

"Hayır, ama galiba şans ayağımıza geliyor."

Manfred açamadan Barry kapıyı tıklattı. "Selam dostum," dedi. "Dünle ilgili konuşalım diyordum."

"Gelsene. Olivia da anlatacakların olduğunu söylüyordu. Ve sana borcumuz var."

"İnanan birine böyle şeyleri söylemek gerçekten harika." Barry gerinip esnedi. "Dedem dün gece odama gelip beni uyandırdı. Eve gitmek istiyormuş."

"Nereye?" diye sordu Olivia.

"Mesele de bu ya! Hayatı boyunca yirmiden fazla evi oldu. Teksas. Nevada. California. En uzun kaldığı yer, kumarhanelerden birinde krupiyelik yaptığı Vegas'tı. Şu bizim Eva Culhane onu yaka paça buraya getirene kadar."

"Nedenini merak ediyorum. Tommy, deden ve yaşlı hanımlar paravan olarak kullanılıyormuş gibi hissediyorum."

"Daha merak edilecek bir sürü şey var ama önce dün olanlarla ilgili içimdekileri bir boşaltayım," dedi Barry, eliyle içini boşaltmaya hazır olduğunu belirten bir hareket yaparak.

"Tamam dostum, hadi anlat."

"Dün bunları Bonnet Park'a yaptığımız kısa ziyarette öğrendim. Öncelikle hizmetçi Bertha, Lewis'ten ölümüne

BELONGS TO Kakkus TEAM

korkuyor. Adamın bir gün onu öldüreceğinden korkuyor. Herif her geçen gün, hem duygusal hem de mantıksal açıdan dengesini yitiriyor. Mesela çayını özel bir fincanda özel bir pipetle, içine üç nane yaprağı atılmış olarak istiyor. Bunun gibi saçmalıklar. Kadın çok korkuyor ve Lewis'in havuzun yanındaki müştemilatta yaşamasına içten içe seviniyor, çünkü bu sayede onu her gün her saat görmek zorunda kalmıyor. Onun mirası hak etmediğini düşünüyor. Oğlunun bile ondan daha üstün olduğuna inanıyor."

"Yani Lewis'e karşı hiçbir sadakat beslemiyor," dedi Olivia.

"Aksine. Evet, adama katlanamıyor. Ama işinden olmak istemiyor, çünkü Lewis'in ne işler çevirdiğini merak ediyor. Bay Goldthorpe öldüğünde, kendi oğluna bir şey kalmamış olmasına içerliyor. Oğlu için birkaç kamyonet ve çim biçme makinesi hayal etmiş; onun bahçıvanlık şirketi açıp yanında birilerini çalıştıracağının hayalini kurmuş. Oysa mirasın tamamı adamın karısına kalmış. Elindeki bir tür test sonuçlarına güveniyor." Barry, hizmetçi kadının düşüncelerini hatırlamasına yardım eder umuduyla gözlerini yumup bağlantıları kurmaya çalıştı.

"Yani Bertha mirastan pay almayı umuyordu ama eline bir şey geçmedi," dedi Manfred. "İşimize yarayacak başka bir şey var mı?"

"Daha bombayı duymadınız. Çalışma odasına girdiğimizde Lewis fazlasıyla gergindi. Annesinin Bertha'ya medyumdan bahsettiğini duyduğunda ne kadar korktuğunu düşünüp duruyordu. Senden korkuyordu Manfred! Bir de Rachel'ın vasiyetnamesinde Bertha'nın olup olmadığından endişeliydi."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Niye ki?" Manfred biraz düşündü. "Bağlantı ne? Oğlunun Rachel'ın kızlarından biriyle romantik bir ilişkisi falan mı varmış? İkisi de evli."

"Üstelik görünüşlerine bakılırsa delikanlıdan en az on beş yaş büyükler," dedi Olivia. "Belki delikanlıyla Lewis arasında bir şeyler vardır ama birinin Lewis'e karşı cinsel çekim hissedeceğinden son derece kuşkuluyum."

Barry pis pis sırıttı. "Aynen."

"İnsanların en derin sırlarını okuyabiliyorsun," dedi Olivia. "Manfred ruhlarla konuşabiliyor. Sizin yanınızda kendimi çok sıradan hissediyorum."

"Yeteneğimde birtakım boşluklar var," dedi Barry. "İnsanlar her zaman belli bir düzende düşünmezler. Bir de geçmiş meselesi var. Onlar geçmişi bilerek düşünüyorlar. O yüzden insanların aklını okuduğum sırada büyük boşluklar oluşuyor. O boşlukların zihnime doluşmaması için dikkatli davranmak zorundayım."

"Hayatın gereksiz sanrılarla dolu olmalı," dedi Olivia.

Barry başını salladı. "Bu konuda haklısın. Çok doğru bir saptama."

Genç adam ayağa kalktığında Manfred, söyleyecek olumlu bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Pekâlâ," dedi Barry. "Sanırım bu kadar. Bunları anlatıp paramı almaya gelmiştim. Bücür'ün yanına dönmem gerekiyor. Bugün pek havasında değil. Sanırım Vegas'tan buraya taşınması büyük bir hataydı. Bayan Whitefield, dedemin kafasının geldiği günden biraz daha fazla karışmış olabileceğini söylüyor. Vegas'tayken onu aradığımda bu kadar kötü durumda değildi."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Manfred, Davy'de çektiği parayı cüzdanından çıkarıp Barry'ye uzattı. Kapı telepatın ardından kapanır kapanmaz Olivia hemen atıldı, "Asıl merak ettiğim, Bücür için kalacak bir huzurevi bulunduktan sonra oteldekilerin onu bırakmamak için ne yapacağı. Oradaki yaşlılar paravandan ibaretse, onları çölün ortasına bırakmaları işten bile olmaz. Bütün bunların amacı ne?"

Manfred başıyla onayladı. "Lenore Whitefield'ın kötü yürekli bir kadın olduğuna yemin edebilirdim. Oysa kadın, bir sonraki duraklarına kadar konuklarını mutlu etmesi gerektiğine yürekten inanıyor. Ah! Sonraki durak lafı biraz ağır kaçtı. Demek istediğim, kadının hiçbir art niyeti yok."

"Evet, bunu ben de görebiliyorum ama oradaki asıl müşterilerin Sihirli Kapı'yla iş yapan ve kaldıkları odanın parasını ödeyenler olması gerçeği var. Bir de Geceyarısı'nda mola vermeyi düşünecek kadar aptal müşteriler söz konusu. Böylesine akıllı bir şekilde restore edildiğine göre otel bir tür uğrak yeri olabilirdi ama tarihi bir değeri olmadığı kesin. Sonuçta eski bir kabuğun içindeki modern bir motelden bahsediyoruz."

"Geceyarısı kasabasının kendisi eski bir kabuk."

"Ne?"

"Kapalı dükkânların sayısı, açık olanlardan fazla. Burada kim nasıl yaşayabilir ki? Ev Yemekleri Lokantası nasıl açık kalabiliyor? Peder evcil hayvan gömüp nikâh kıyarak hayatını nasıl devam ettirebiliyor? Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar para getiriyor mu? Para kazanmak için buradan taşınman gerekir. İyi de neden komşularımız hâlâ burada?"

"Fiji'yle Bobo'dan bahsetmedin," dedi Olivia.

BELONGS TO Kaktüs Team

"O ev Fiji'ye miras kaldı. Başka kalacak yeri yok. Ve dükkânda sattığı incik boncuğu ve büyü malzemelerini internetten de satıyor. Dahası her perşembe akşamı düzenlediği toplantılardan da para kazanıyor."

"İnternetten satış mı yapıyor? Sahi mi?"

"Evet. Dört ay kadar önce onun için birtakım düzenlemeler yaptım ve web sitesini bir arkadaşıma tasarlattım."

"Sırlarla dolu bir adamsın." Olivia, bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyormuş gibi bakıyordu. Uzun bir sessizliğin ardından devam etti. "Bazen ben de düşünüyorum. Ama diğerleriyle nasıl yakınlaşacağımı bilmiyorum ve aslına bakarsan böyle bir şeyin olmasını da istemiyorum. Buralarda birbirimize pek soru sormuyoruz; böyle kalmasını tercih ederim. Polisler eve gidip o lanet olası mücevherleri kürenin içinde bulunca beni ara. Yapmam gereken işler var."

O da çıkıp gitti. Manfred, "Kahretsin," diye söylendi. Aylardır içini kemiren şeyleri sonunda yüksek sesle dile getirmişti. Dahası bunu yapmak için Olivia'yı seçmişti. Olivia ise arkasına bile bakmadan kaçmıştı.

BELONGS TO Kaktüs Team

30

Hava kararırken kasabaya yine sessizlik çökmüştü. İlk akşamki gerginlik hafiflemiş olsa da herkes yine önlemini aldı. Fiji, taze ev ekmeği isteyip istemediğini sorduğunda Manfred kabul edince Cadı Işığı Caddesi'nin ortasında buluştular. Hava hâlâ aydınlık sayılırdı, yine de alçak sesle konuştular. Asfaltın bıraktığı sıcakta dışarıda olmak, etrafta dolaşan tehlikeden korkmamak güzeldi. En azından şimdilik.

"Bay Yılışık, yatak odamda girdiği köşeden çıkmıyor," dedi Fiji. "İyice ürkek kedi moduna girdi."

"Bir gece daha uzar mı dersin? Yarından sonra?"

"Olabilir."

"Biz tam olarak neden korkuyoruz?"

"Eh," dedi Fiji. "Dolunay zamanı." Anlamasını bekliyormuş gibi imalı gözlerle Manfred'e baktı.

"Buraya taşındığımdan beri bir sürü dolunay zamanı geçirdim," dedi Manfred, "ama hiçbirinde böyle saklanmak zorunda kalmadım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman kendine bu sefer neyin farklı olduğunu sorsan?" dedi cadı sabırla. "Ekmeğini al. Biraz bira kattım. Tadını çıkar." Geceyarısı Emanetçisi'ne kaçamak bir bakış fırlatırken, muhtemelen Bobo'yu görmeyi umuyordu. Sonra evine doğru yürürken omzunun üzerinden veda etti.

Manfred, ekmeği burnuna götürdü. Mis gibi kokuyordu. Bir gün aşçılık yeteneğinin gelişmesini diliyordu, çünkü bu koku için her gün ekmek pişirebilirdi. Göz. ucuyla bir hareket sezdi. Caddeden ağır ağır bir polis arabası yaklaşıyordu. İçindeki şoför bir o yanı bir bu yanı kolaçan ediyordu. Ön koltukta biri daha vardı. Manfred bunun Bücür Horowitz olduğunu fark etti.

"Kahretsin!" dedi. El salladığında araba evin önüne park etti. Şoförü tanımıyordu ama üzerinde polis üniforması vardı.

"Bu adamı tanıyor musunuz, efendim?" diye sordu polis memuru.

"Evet. Nerede buldunuz?"

"Onu Davy Otobanı'nın kuzeyinde buldum. Torununun buralarda olduğunu söylüyor. Barry Belboy?"

"Torunu otelde kalıyor," dedi Manfred. "Bahse girerim, şu anda meraktan kafayı yiyordur."

Otele doğru baktığında Barry'nin kapıda durmuş dehşet içinde etrafına bakındığını gördü. Ona el sallayıp devriye arabasını işaret etti. Barry, araç geçmesi ihtimaline aldırmadan koşarak bir saniye içinde nefes nefese yanlarına vardı.

"Ah, onu bulmuşsunuz! Çok teşekkürler."

"Siz Barry misiniz? Dedeniz sık sık kaçar mı?" diye sordu polis memuru.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Neyse ki onu Gomez bulmamış, diye geçirdi içinden Manfred.

"Adım Barry Horowitz. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı," dedi Barry. "Tanrım, her yere baktım. Gerçekten, gerçekten... çok korktum." Polisin yanında eğilip maceracı dedesine göz attı. "Dede, nerelerdeydin? Nereye gittin?" Korkusundan sıyrıldığı için gayet nazikçe konuşuyordu.

"Barry?" Bücür, dönüp torununa baktı. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Meşele de buydu," diye açıkladı polis memuru. "Sürekli Barry Belboy diyordu; ismi arattım, ama bölgede öyle birine rastlamadım."

Barry, söyleyecek söz bulamıyordu.

"Dedenizi götürmeye hazır mısınız?" diye sordu bu sefer polis memuru. Bir parça endişeliydi.

Barry sonunda konuşma gücünü toparlayabildi. "Hadi dedeciğim, otele dönmeye hazır mısın?"

"Akşam yemeğinde pasta verip biraz uyumama izin verirlerse gelirim."

"Eminim Bayan Whitefield bir parça pasta ikram etmekten memnun olacaktır. Tabii bugün otelde pasta varsa... Ve tabii ki odanda uyuyabilirsin."

"Barry uyuyakaldı," dedi Bücür. "Ama benim eve gitme vaktim gelmişti."

"Uyumam büyük hataydı," dedi Barry, polis memuruna dönüp. Belli ki artık aklını başına toplamaya başlamıştı. "Dün gece *eve gitme* meselesi yüzünden beni uyutmadı; yorgunluktan öğleden sonra uyuyakalmışım. Akşamları durumu

BELONGS TO Kaktüs TEAM

daha endişe verici olmaya başlıyor. Sanırım buna gün batımı sendromu diyorlar."

"*Gün batımı*," diye tekrarladı Manfred. Polis memuru ona tuhaf tuhaf baktı ama Barry imayı anlamıştı.

Hava kararmak üzereydi.

"Çok teşekkürler, memur bey..." Barry bir şey daha söyleyecekmiş gibi bir an durakladı.

"Bir şey değil. Yardım edebildiğime sevindim. Başına bir şey gelmeden beyefendiyi bulduğum iyi oldu."

Memur Nash'in iyi niyetli tavsiyeleri ve Barry'nin bitmek bilmez teşekkürlerinin ardından Manfred, Bücür'ü arabadan çıkarmaya yardım etti. Sonra polis arabasının ardından el salladılar. Araba Davy'ye geri gitmek için sağa döndü.

"Hadi, çabuk," dedi Manfred. "Benim evde kalmak ister misiniz?" Gönülsüz bir teklifti ama önermesi gerektiğini hissetmişti.

"Biraz daha zamanımız var," dedi Barry. "Bu telaşın ne olduğunu bilmiyorum ama en fazla birkaç dakika sonra otele girmiş oluruz." Dedesini otele gitmeye ikna etmeye çalışırken, pasta, dondurma ve uyku sözleri veriyordu. Manfred kapıda durup onları izledi.

Sonunda uzun adamla kısa adam, otelin cam kapılarına ulaştılar.

O sırada Manfred, yakın bir yerden derin bir ses duydu. Ne olduğunu çıkaramıyordu ama aklına yine hayvanat bahçesi gelmişti.

Anında eve girdiği gibi kapıyı arkasından sımsıkı kapatıp kilitledi. Bütün perdeleri çekti.

BELONGS TO Kaktüs Team

Nefesini kontrol altına alabildiğinde cep telefonunda mesaj geldiğini belirten ışığın yanıp söndüğünü fark etti. İlk mesaj Magdalena Powell'dan gelmişti. "Yapacağımı söylediğim şeyi yaptım," diyordu. "Annemi aradın mı?"

İkinci mesaj Fiji'dendi. "Polis arabası da neydi öyle?"

Manfred onu aradı.

"Alo?" dedi cadı nefes nefese.

"Barry'nin dedesi yolu şaşırmış," dedi Manfred. "Polis geri getirdi. Bücür, torununun ismini verirken sürekli Barry Belboy diyormuş. Tuhaf, değil mi?"

"Bücür için bir şeyler yapması gerekecek."

"Evet. Eminim o da şimdi bir yolunu düşünüyordur."

"Barry'ye söyledin mi? Şu Belboy meselesini?"

"Polis söyledi. Barry'nin beti benzi attı." Manfred, abartıp abartmadığını düşündü. "Aslına bakarsan ödü bokuna karıştı demek daha doğru."

"Çok acayip. Eh, neyse. Sana iyi akşamlar. Ekmeğin tadını çıkar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

31

Ertesi gün, Manfred'in uyandığı andan itibaren tuhaf geçti. Takvime göz attığında Marthasville'deki dişçi randevusunu hatırladı. Hayvanat bahçeleri kadar dişçiye gitmekten de nefret ederdi. Dişçinin, özellikle korkan müşterilerine son derece iyi davrandığı söyleniyordu ve Manfred bunu duyduğunda, bütün dişleri çürümeden kadını ziyaret etmesinin iyi olacağını düşünmüştü. Yine de saati beklerken bütün günü berbat geçmesin diye erken bir saate randevu almıştı.

Geceyarısı'na geri döndüğünde saat henüz ondu. Dişçisi gayet iyi ve nazik davranmıştı. Yine de yaşadığı travmadan dolayı, Manfred'in tek düşünebildiği yatışabilmek için soğuk bir şeyler içmek ve işe gömülmekti. Birkaç gündür programını fena hâlde aksatmıştı.

Fiji'nin dükkânının önüne park etmiş arabaları görünce, işlerinin iyi olduğunu düşünüp onun adına sevindi. Joe'yla Chuy'nin dükkânının önünde de bir araba duruyordu. Üstelik otelin otoparkı da daha önce olmadığı kadar doluy-

BELONGS TO Kaktus Team

du. Belli ki bugün Geceyarısı ziyaretçi akınına uğramıştı. Bu, gerçekten tuhaftı.

Kapısının kilidini açtığında tatsız bir sürprizle karşılaştı. Olivia, mutfakta oturuyordu. Manfred'i görür görmez ayağa fırladı. "Kimi arıyorlar?" dedi.

Onu evde bulunca yüreği zaten ağzına gelen Manfred'in duyduklarını anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Olivia, evime izinsiz girmen hiç hoş değil," dedi, sesinin titremesini engellemeye çalışarak. Ne kadar korktuğunu ona göstermek istemiyordu.

"Sonra özür dilerim," diye çıkıştı Olivia. "Kim?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Manfred kendine bol buzlu bir içecek hazırlayıp dişlerinin sızısının yatışmasını bekledi.

"Geceyarısı insan kaynıyor," dedi Olivia, dişlerini sıkarak. "Neden buradalar? Birini arıyorlar. Kimi aradıklarını bilmek istiyorum."

"Alışverişe gelen birkaç kişi işte," diye yanıtladı Manfred. Gerçi söylediğine kendisi de inanmıyordu.

Olivia, "Saçma!" diye bağırıp neredeyse zıpladığında Manfred irkildi. "Geceyarısı'nda aynı anda ne zaman dört araba birden gördün? Kaç araba uğruyor ki buraya? Hem de yabancı insanlar?"

O sırada Manfred'in telefonu çaldı. Ahizeyi kulağına götürdü. "Evet?" dedi.

Arayan, cıvıl cıvıl bir sesle konuşan Fiji'ydi. Manfred bir şeylerin ters gittiğini anladı. "Selam," diyordu cadı. "Bay Bernardo, istediğiniz araştırmayı yaptım; doğru davranmışsınız."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Bunu çözmek biraz zaman aldı. Barry, Belboy isminden korkmakta haklıydı. "Evet," dedi. "Anlıyorum. Ziyaretçilerin gelme nedeni bu mu?"

"Bu şekilde hisseden tek Geceyarısı esnafı ben değilim."

"Anlıyorum," dedi yine Manfred. "Sen iyi misin?"

"Tabii," dedi Fiji gülümseyerek. "Sonra konuşuruz. Müsait olduğunuzda." Telefon kapandı.

"Haklıymışsın," dedi Manfred, Olivia'ya dönerek. "Alışverişe gelmemişler. Ama seni de aramıyorlar. Aradıkları kişi Barry." Pencereye gidip durumu değerlendirdi. Şapelin ön kapısında bir tabela vardı. "Şu tabelayı okuyabiliyor musun, Olivia?"

Olivia yanına geldi. "*Bugün KAPALI, belki YARIN*. Kapalı ve yarın kelimeleri büyük harflerle yazılmış."

Ev Yemekleri Lokantası'na başka bir araba yanaşmıştı. Ama lokanta henüz açılmamıştı. Uzaktan gördüğü için sadece uzun boylu, açık tenli ve zayıf bir kadın, Cadı Işığı Caddesi'ni geçti. Joe'yla Chuy'nin dükkânının önünde durakladıktan sonra, benzin istasyonuna gitti. Cam kapıyı itip içeri girdiğinde, Manfred elektronik çınlamanın sesini duyar gibi oldu.

"Her yerdeler," diyordu Olivia.

"Olivia, bu yabancı insanların kim olduklarını ya da burada ne yaptıklarını bilmiyorum. Muhtemelen Barry biliyordur ve konunun bunak dedesiyle alakalı olduğundan neredeyse adım kadar eminim. Bütün bunların seninle bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum."

"Anlat." Olivia biraz olsun rahatlamışa benziyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Özetle, Barry Horowitz gerçek adı değil. Asıl adı Barry Belboy ki bu son derece tuhaf. Gerçek adı olduğu konusunda kuşkularım var. Dün akşam dedesi otelden çıkıp yolunu kaybetmiş, sonra onu bulan polise torununun adını vermiş. Polis ismi aratmış ama yaşlı adamı nereye götüreceğini bulamamış. Belli ki Barry'nin ödünü koparan her kimse, bu ismi duymuş. Şu anda Fiji'nin dükkânındalar. Bu insanların seni aradığını mı sandın?"

"Evet, öyle sandım," dedi Olivia. "Her an buraya gelebilirler. Kimi aradıklarının hiçbir önemi yok; Geceyarısı'ndaki her yere girecekler."

"Karşılarına çıkacak mısın?"

"Tabii ki hayır! Mutfağında saklanıp söylediklerini dinleyeceğim."

"Çok sağ ol," dedi Manfred iğnelercesine. "Başım derde girerse hayatımı kurtarmaktan çekinme ama, tamam mı?"

"Seni öldürecekleri falan yok. En azından düşük bir ihtimal. Ama saldırganlaşırlarsa, harekete geçerim."

Manfred, harekete geçmenin uğursuz ayrıntılarını bilmek istemiyordu. Belki de komşusu, arka kapıdan sıvışmaktan bahsediyordu.

Olivia'nın masanın üzerine bir tabanca koyduğunu görünce neredeyse rahatladı. Tabancalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, üstelik silahlardan hoşlanmazdı. Masanın üstünde yılan görmekten beter bir şeydi. Yine de Olivia'nın onu savunmasız bırakmayacağını bilmek güzeldi.

Olivia oturup kollarını göğsünde kavuşturdu ve beklemeye başladı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Bu konuda Manfred'den daha iyi olduğu kesindi.

Çalışma masasına oturmadan önce kendine soğuk bir bardak içecek daha doldurup e-postalarını yanıtlamaya başladı. Öyle çok e-posta gelmezdi. Ama bugün Rain'den çok özel bir mesaj vardı. Gary'yle evlenmişlerdi. "Çocuklarıyla ilgili durum değişmiyordu, biz de zaman geçtikçe gençleşmiyoruz, o yüzden yıldırım nikâhı kıydık!" diyordu annesi. Manfred derin bir iç çekti. *Rain Redding*. Şimdi bu isme alışması gerekecekti. Üstelik düzgün bir evlilik hediyesi için en kısa zamanda Fiji'yle konuşması gerekiyordu. Bir cevap yazmaya çalıştı ama iki denemenin ardından daha sonra telefonla aramaya karar verdi. Daha sonranın belirsiz olduğunu biliyordu. Şu *başımdaki belalardan kurtulduktan sonra*, diye geçirdi içinden.

Sonunda kendini işe verdi. Medyumluk hattını açtı ve arayanlarla konuşmaya başladı. Aramalar arasında parasını ödeyen müşterilerin e-postalarını yanıtladı. Bir de Muhteşem Bernardo web sitesinde bekleyen mesajlar vardı. Hepsini sırayla halletmeye girişti. Arkasında oturan tabancalı kadınla Geceyarısı'nı didik didik arayan tuhaf insanları neredeyse unutup çalıştı. Sonuçta Magdalena'nın faturası belini bükecekti ve arabası her geçen gün biraz daha eskiyordu.

En azından annesinin nikâhı için uçak bileti masrafı çıkmamıştı bir de.

Kapı çaldığında dünyaya döndü. Yazdığı e-postaya son şeklini verdi: *Erkek arkadaşın sana şiddetli titreşimler gönderiyor; öncelik kendi güvenliğin olmalı*. Ardından kapıya gitti.

Sonra aşağı baktı.

BELONGS TO Kaktüs Team

Adam en fazla bir elli boylarındaydı ve Manfred'in şaşkın gözlerine bakarken Hintliler gibi başını sallıyordu. Manfred onun ne tür bir Hintli olduğunu ya da hangi ülkeden olduğunu kestiremiyordu ama oldukça kilolu ve koyu tenli olduğunu görebiliyordu. Adamın göz akları sarıya çalıyordu.

"Merhaba," dedi Manfred, Olivia'nın harekete geçmeye hazır olduğunu umarak. "Nasıl yardım edebilirim?"

"İsminiz efendim?"

Hintli adamın sesi, Manfred'in beklediği gibi gür değildi. Daha çok tenor sayılırdı. Manfred, bu aptal sayılabilecek soruya alaycı olmadan nasıl bir yanıt verebileceğini kestiremiyordu.

"Kapıyı çalan sizsiniz," dedi. "Çalışıyorum ve işime devam etmem gerekiyor." Kapıyı kapatmaya yeltendi ama küçük bir bot buna engel oldu.

"Affedersiniz," dedi Hintli adam. "Korkarım yeterince nazik ya da açık konuşmadım. Birini arıyorum, o yüzden birkaç soru sormam gerekiyor."

"Belki ben yeterince açık değildim," diye azarladı onu Manfred. "Çalışıyorum ve sorularınızı yanıtlamak zorunda değilim." Kapıyı yine kapatmaya çalıştı. Bot hâlâ oradaydı.

"Evde başka kimse var mı?" diye sordu adam.

"Hayır, benden başka kimse yok."

"Görebilir miyim?"

"Hayır." Manfred, bu konuda son derece netti.

"Kasabaya son zamanlarda yabancı biri geldi mi? Uzun boylu, yirmili yaşlarının sonunda, Bell ya da Belboy ismini kullanan biri?"

BELONGS TO Kaktüs Team

"Varsa bile karşılaşmadım ama genellikle çalışırken evden çıkmam ve şu anda da çalışmam gerekiyor." Manfred, adamın botunu ayağıyla itip kapıyı kapattı ve hızla kilitledi.

Sonra çalışma masasına dönüp yer döşemesi gürültülü bir şekilde gıcırdasın diye kendini sandalyesine bıraktı. Bekledi. Çok uzun gelen bir otuz saniyenin ardından, Hintli adamın uzaklaştığını duyunca rahatlayarak nefesini ağır ağır saldı.

"Duydun mu?" diye seslendi arkaya.

"Evet. Sanırım bir vampirin gündüz işlerini yapan biriydi."

Manfred dönüp ona baktı. Olivia, geçen günkünden çok daha fazla tanıdığı kadına benziyordu. O berbat duygusallığının yerine harekete hazır, vahşi hâli geri gelmişti. "Niye öyle düşündün?" diye sordu.

"Boynunda bir şey var mıydı?"

"Evet," dedi Manfred. "Bir bandana. Vahşi Batı geçit törenindeymiş gibi."

"Tamam o zaman. Demek ki vampir artığı."

"Vampirler hakkında çok fazla bilgim yok," dedi Manfred omuzlarını silkerek. "Louisiana'ya sadece bir kez gittim, o da gündüz vaktiydi."

"Başka herhangi bir yerde kendilerini göstermemeye çalışıyorlar," dedi Olivia. "Özellikle şekil değiştirenler felaketinden sonra. Gerçi Dallas'ta bir gettoları olduğunu biliyorum. Sanırım Geceyarısı'na gelen bu insanları onlar gönderdi. Hepsi hemen hemen aynı zamanda geldi çünkü ve hepsi yabancı, hepsi sorular sorup duruyorlar. Kasabadaki bütün dükkânlara girip çıkacaklar. Barry'yi arıyorlar, o yüzden ona bir garezleri olmalı ve Barry de bunu biliyor. Benim değil de

BELONGS TO Kaktüs Team

onun peşinde olduklarına göre artık çıkabilirim. Dallas'ta bir işim var." Sonra da çıkıp gitti.

Manfred onun gittiğinin farkında bile değildi. Düşüncelere dalmıştı. Daha farkına bile varamadan Barry'nin cep telefonunu aradı.

"Alo." Barry'nin sesi alçak ve temkinliydi.

"Biri geldi."

"Pencereden gördüm. Beni bulurlarsa öldüm demektir."

"Sen... saklanabildin mi? Boynunda bandanası olan bir adam geldi. Çok ısrarcıydı."

"Adı Alejandro," dedi Barry. "Dedem için bile olsa Teksas'a bir daha adımımı atmamalıydım."

Manfred, bütün hikâyeyi dinlemek için yanıp tutuşuyordu ama şimdi zamanı değildi. "Seni ele vermeyeceğiz," dedi. Barry gibi o da alçak sesle konuşuyordu.

"Şansınız yok," diye fısıldadı Barry. "Beni bulup Dallas'a götürecekler. Bu sefer ellerinden kurtulamam. Bu işe karışmasanız iyi edersiniz." Telefonu kapattı.

Manfred'in bir fikri vardı. Dezavantajları fazlaydı ama işe yarayabilirdi. Ve Barry'ye bir iyilik borcu vardı. Evet, genç adam para karşılığında yardım etmişti etmesine, yine de canla başla yardımını esirgememişti.

Bir süre telefonda Magdalena Powell'la konuştu. Sonra kasabalıları arayıp tek tek uyardı. Haber kanalının aracı geldiğinde, hepsi son derece hazırdı. Manfred, Magdalena'nın televizyona çıkma hevesine güveniyordu. Küçük bir basın toplantısı olacaktı; belki Teksas tarihindeki en küçüğüydü. Davy gazetesinden bir muhabir, en yakın televizyon kana-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

lından başka bir muhabir ve Dallas'taki yerel gazetelerden birindeki bir köşe yazarı... Fiji'nin önerisiyle Manfred, toplantıyı Sorgulayan Zihin'in önünde yapmaya karar vermişti. Haberlerde görünmek, Fiji'nin dükkânına yarayabilirdi. Hem her yerinde tomurcuklanan çiçekleriyle harika ve bakımlı bahçe, kendi evinin önündeki çorak bahçeden daha güzel görünüyordu.

Bay Yılışık, güzel resim vermek için verandada oturmuş poz veriyordu. Muhabirlerden biri neredeyse üzerine basacakken, iğneleyici bir şeyler söyleyen incecik ses duydu. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıp deli gibi etrafına bakınırken yan tarafa zıpladı.

Şimdiden pişman olan Manfred, gergin gözlerle Geceyarısı yollarını taradı. Geceyarısı'nın bütün binalarından yabancılar birer birer çıkıyor, Fiji'nin dükkânına doğru geliyorlardı. Zaten medyumun bütün istediği de buydu.

Magdalena önce saatine, sonra muhabirlere baktı ve konuştu. "Başlayabiliriz."

Manfred bir iki dakika daha beklemeyi tercih ederdi ama Fiji'nin bahçesindeki yaban güllerinin yanında uğursuz bir heykel gibi duran Alejandro'yu kıllandırmak istemiyordu.

"Bugün bir duyurum olacak," dedi Manfred. "Lewis Goldthorpe'un şahsıma yönelttiği suçlamalar tamamen hayalidir. Ben masumum. Annesinin mücevherlerinden bir kısmının kaybından sorumlu tutuluyorum. Aynı zamanda Lewis Goldthorpe'un medya bağlantıları vasıtasıyla, annesi ve arkadaşım Rachel Goldthorpe'un ölümünde sözüm ona dahlim olmasıyla da suçlanıyorum. Bunun düşüncesi bile benim için

BELONGS TO Kaktüs Team

mide bulandırıcı ve Lewis bu korkunç dedikoduları yaymaya devam ederse, avukatım Magdalena Orta Powell'la birlikte mahkemede bizi karşısında bulacak." Manfred, özellikle *mide bulandırıcı* ifadesini kullandığı için memnundu. "Magdalena Powell, hukuken onun kıçına tekmeyi basacaktır."

Kahkahalar duyulduğunda müvekkilini yumruklamak isteyen Magdalena, buz gibi gülümsemekle yetindi. Manfred, kadın onu Fiji'nin verandasından aşağı yuvarlamadığı için seviniyordu.

"Magdalena," diye seslendi, az daha Bay Yılışık'ın kuyruğunu ezen muhabir. "Jess Barnwell'in kıçına tekmeyi nasıl basacaksın?"

"Barnwell iyi bir avukattır," dedi Magdalena ciddiyetle. "Ama güvenilmez bir müvekkili var."

"Tele-medyum müvekkilden daha mı güvenilmez?"

"Ah başım, taş geldi," dedi Manfred gülümseyerek. "Neyse ki daha kötülerini de duymuştum." Bir taraftan da *Barry, hemen şimdi çık git*, diye düşünüyordu.

Aklından geçenin Barry'ye ulaşıp ulaşmadığını kestiremiyordu ama genç adamın harekete geçtiğini hissedebiliyordu. Sonra otelin arkasındaki sokaktan bir arabanın çıktığını gördü. Araba Cadı Işığı Caddesi'nde batıya doğru ilerledi. Böylece kuzeydeki en yakın Otobanı'na çıkacak, birkaç saat sonra da Oklahoma'ya varabilecekti.

Manfred, önündeki küçük gruba odaklandı. "Bir sürü başka işimin yanı sıra tele-medyum olabilirim ama polis ya da medya önünde insanlar için iftiralar uydurmuyorum."

"Lewis Goldthorpe'un iftira attığını mı söylüyorsun?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Onun cam bir fanusta yaşadığını hatırlaması gerektiğini söylüyorum," dedi Manfred. Magdalena'nın burnundan alevler saçması an meselesi olabilirdi. "O Bonnet Park'ta, ben Geceyarısı'nda yaşıyor olabiliriz." Çevreyi göstermek için eliyle havayı taradı. "O bir milyonerin oğlu, ben müthiş bir medyumun torunu olabiliriz." Yeteneğini büyükannesi Xylda'ya borçlu olduğunu biliyordu. "Ama Lewis yaptığı açıklamalarla annesinin hatırasına leke sürdükçe, aileye olan saygımı ve nezaketimi tehlikeye atıyor."

Son sözü medya grubunda bir dalgalanmaya neden oldu. Magdalena nazik bir teşekkürle basın toplantısını sona erdirene kadar da sorular arka arkaya gelmeye başladı. Ardından küçük grup dağıldı. Vampir artıkları fısıltıyla kendi aralarında konuşurken, muhabirler arabalarına koştu.

"İyi fikirdi," dedi Magdalena. "Sanırım yani. Neden bunu yapmak için bu kadar ısrarcıydın?" Avukat kadın, Manfred o gelse de gelmese de bunu yapacağını söylediğinde ikna olmuştu. Ve müvekkilini bırakmaktansa televizyonda görünmenin fena olmayacağını düşünmüştü.

"Dikkat dağıtmanın bir yoluydu, üstelik Lewis'in tepesine binmeyi istedim," dedi Manfred. "Bana hırsız yaftası yapıştırdı. Eh, belki annesini o öldürmüştür. Kendisi için endişelenmeye başlama zamanı gelmiştir."

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Magdalena, gözlerinden ateş saçarak. "Buraya hayır işlemek için geldiğimi sanıyorsan..."

"Aklımdan bile geçmedi," dedi Manfred samimiyetle. "Faturanı bekliyorum. Dinle. Buraya gelmişken Ev Yemekleri Lokantası'nda erken bir akşam yemeğine ne dersin?"

BELONGS TO Kaktüs Team

Avukatın suratı, *afallamanın* tablosu gibiydi. Tereddüt etti. "İş dışında bir yemek mi?" Birlikte yemenin sosyal yanını değerlendiriyordu ve Manfred onu suçlamıyordu.

"Burada genellikle sadece kasabalılar var," dedi. "Ama Arthur'u da çağıracağım."

Tam da tahmin ettiği gibi bunun üzerine avukat kadın kararını verdi. Saatine baktı. "Bugünkü işim bitti," dedi. "Tamam. Ama... avukat ve müvekkil olduğumuzu unutmuyoruz."

Magdalena çok çekici bir kadındı ama Manfred bir ıskarmozla yemek yemeyi tercih ederdi. "Elbette," diye karşılık verirken sesine bir parça pişmanlık katmayı ihmal etmedi.

Basın toplantısı süresince içeride kalıp ortalıkta görünmeyen Fiji evden çıktı. Manfred onun bugün kendisini son derece iyi hissettiğini görebiliyordu. Gerçi medyum onun hep hoş göründüğünü düşünürdü.

"Fiji, bizimle yemeğe geliyor musun?" diye sordu.

Cadı gülümsedi. "Sanırım. Bugün yemek pişirip mutfağı hamama çevirmeyi hiç istemiyorum." Bobo, Geceyarısı Emanetçisi'nden çıktığında gülümsemesi daha da büyüdü. Adam onlara katılmak için yolu geçerken, "Hola Magdalena," diye seslendi.

Bobo'nun, avukatı tanıdığını görmek Manfred için hiç de şaşırtıcı değildi.

"Selam Feej. Basın toplantısı için bahçeni kullandı diye Manfred'e fatura kesecek misin?" deyip cadıyla da selamlaştı.

"Yok ya," dedi Fiji. "Dükkânın tabelası bütün fotoğraflarda çıkmıştır."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Bay Yılışık, Manfred'in kot pantolonuna sürtünüp gizemli kedi tavrıyla evin arkasına gidip gözden kayboldu. Hep birlikte şapelin kapısındaki *kapalı* tabelasının önünden geçerken kimse bir şey söylemedi ama Magdalena'nın merakı gözlerinden okunabiliyordu. O sırada telefonundan mesaj çekmekle meşgul olan Manfred sırıttı. "Arthur beş dakikaya kadar burada olacak," dedi.

"Süper," dedi Bobo gülümseyerek. "Onunla konuşmayalı aylar olmuştu."

"Güzel," dedi Fiji. "Onu severim." Polislerden hayatı boyunca hoşlanmamış da şimdi bunu söylemesine şaşırmış gibi bir hâli vardı.

Fiji'yle Bobo önden gidiyordu. Manfred'le Magdalena iyice geri kaldıklarında, medyum sordu, "Sırf meraktan soruyorum. Morton'un vasiyetini bulabilir misin?"

"Kayıtlara bakmak yeterli olur," dedi Magdalena. "Harcayacağım zamanın karşılığını ödemeye razıysan, bir kopyasını bulabilirim."

"Razıyım ve ne kadar hızlı olursa o kadar iyi olur."

"Yarın Phil'e söylerim."

Tam Davy Otobanı'ndan karşıya geçeceklerdi ki Chuy'yle Joe'nun dükkândan çıktıklarını gördüler. Onlar da dışarıda yemeye karar vermişlerdi. Kasabadaki bütün yabancılar ve Belboy Rick Barry Horowitz gittiği için Bücür haricindeki herkes yine mutluydu. Manfred, genç adamın güvenli bir yere gitmesinden memnundu. Ayrıca Geceyarısı'nın da vampirler tarafından basılmayacağını bilmek rahatlatıcıydı. Kriz atlatılmıştı.

BELONGS TO Kaktüs Team

Öte yandan kasabadaki komşularının aklından neler geçtiğini fazlasıyla merak etse de telepatın kasabadan ayrılmasına seviniyordu.

"Bu arada," dedi Magdalena.

"Nedir?"

"Şu küçük basın toplantısı meselesini, sırf Bonnet polisinden haber aldığım için kabul ettim. Mücevherleri bulmuşlar. Temize çıktın. Yani basın karşısında suçlamaları reddetmenin hiçbir tehlikesi yoktu."

Manfred, ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. "Kabul ettiğinde kuşkulanmam gerekirdi," dedi. "Biliyor musun? Bittiği için mutluyum. Rachel'ı öldüremezdim, hiçbir şeyini çalamazdım ve şimdi bu, herkesçe biliniyor." Omuzlarındaki ağır yükün kalktığını hissedebiliyordu.

Akşam menüsünde tavuk ve böreğin yanı sıra fırında tilapya balığı vardı. Menüdeki her şey yeni olduğu için hepsi her zamankinden daha da heyecanlandı.

Arthur'un Magdalena'nın yanındaki sandalyeye oturması sadece Manfred'in dikkatini çekmedi. Belki de Magdalena, şerif için yanının boş kalmasını sağlamıştı. Ama siparişini verdikten hemen sonra telefonu çalan Arthur, konuşmak için dışarı çıktı. Dillon mutfaktan yeni bir buzlu çay sürahisi almaya gitmişti ve Madonna ocağın başındaydı.

Manfred aynı zamanda ev sahibinin gerginliğini yüzünden okuyabiliyordu. Bobo sanki bir şeyler söylemek istiyordu. Madonna hâlâ yakın olduğu için ani bir kararla öne eğildi.

"Kayıp kasaba sakinlerimizin nerede olduğunu merak ediyorum," dedi. Küçücük lokantadaki büyük yuvarlak masaya

BELONGS TO Kaktüs TEAM

oturduklarından, sesini alçak tutsa da hepsi onu duymuştu. Bobo, Peder'le Diederik'ten bahsediyordu.

"Bir gece daha," dedi Fiji yarım ağızla.

Manfred, Peder'in ne işler çevirdiğini bilmek isteyip istemediğinden emin değildi. "Sanırım gerekirse bunun cevabını öğreniriz," deyip masanın ortasındaki sepetten bir parça mısır ekmeği aldı.

Magdalena konuşulanları anlamaya çalışırken masadakilere bakıyordu. O sırada Arthur geri geldi ve Dillon soğuktan buğulanmış bir buzlu çay sürahisiyle mutfaktan çıktı. Delikanlı, içecekleri tazelerken dalgındı. Manfred bir an için merak etti. Geceyarısı'nın endişeleri bulaşıcı mıydı? Dillon hep kaygısız bir çiftlik çocuğu olmuştu. Şimdiyse düşüncelere dalmıştı.

"Dillon, her şey yolunda mı?" diye sordu Bobo, Manfred'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan.

"Evet. Sadece kız arkadaşımla ayrıldık," dedi Dillon, zayıf bir gülümsemeyle. "Onu kızdırdım. Şeyi gördüğümü söyledim..." Duraksadığında gülümsemesi tamamen kayboldu. "Eh işte, neyse. Bana çok kızdı. Siniri yatıştığında onunla konuşurum."

"İyi plan, Dillon," dedi Bobo. "Ona biraz zaman ver."

Delikanlı başını salladı. "Biraz daha ekmek getireyim mi?" Ekmek sepeti neredeyse boşalmıştı.

"Olur," dedi Manfred. Hem ekmek hem de Dillon'a bir çıkış sağlamak istiyordu.

Arthur, çocuğun ardından bakakaldı. Sanki o da düşüncelere dalmıştı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Magdalena hiç beklenmedik şekilde konuşkandı. Manfred kadının anlattıklarını dinlerken, bu hikâyeleri sırf sosyalleşmek adına cepte tuttuğunu düşünüyordu: berbat müvekkiller, berbat yargıçlar, komik davalar... Arthur bu dünyaya hepsinden daha aşinaydı, o yüzden en çok gülen o oldu. Sonra o da *en iyi tutuklama* hikâyelerini anlattı. Bobo da *Geceyarısı Emanetçisi'ne gelen en tuhaf* insanlardan bahsederek sohbete katkıda bulundu. İkinci el tabuttan, el bombasından ve boş mezar taşlarından bahsetti.

Eğlenceli bir Geceyarısı akşam yemeğiydi. Manfred masadaki gülen yüzlere baktı. Joe ve Chuy çok keyifliydi. Fiji kahkahalar atıyordu. Olivia temkinli bir şekilde gülümserken Bobo komik surat ifadeleriyle herkesi güldürüyordu. Madonna denemeleri için ısrar edince Dillon kaymaklı tartı masaya getirdi. Bu da yeni bir tarifti. Herkes birer dilim aldı. Gerçekten lezizdi ama Manfred fazla tatlı olduğunu düşündü. Yine de Madonna fazlasıyla alıngan olduğu için bir şey söylemedi.

Saat sekiz buçukta, savaş çanları çalmaya başlamış gibi herkes dağıldı. Gökyüzü artık altın pembe rengine bürünmüştü. Magdalena'yla Manfred, birlikte eve yürürlerken arkalarındaki gölgeler gittikçe uzayıp soluyordu. Magdalena'nın arabasına varana kadar konuşmadılar. Hava sıcaktı, çok yemişlerdi ve Manfred'in aklında başka şeyler vardı. Belli ki Magdalena da kendi düşüncelerine dalmıştı.

Avukat kadın arabanın kapısını açtığında, bir sıcak hava dalgası ikisinin birden üstüne çullandı. Metalin sıcağından arabaya yaslanmak söz konusu bile olamayacağından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Magdalena, rahatsız olduğu kesin ince topuklu ayakkabılarıyla sıcağın arabadan çıkmasını beklerken olduğu yerde ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

"Annemi aradın mı?" diye sordu.

"Hayır. Ama yarın kesin arayacağım."

Magdalena, bakışlarıyla sızlamasını durdurabilecekmiş gibi gözlerini ayaklarına dikip bir süre düşündü.

"Buradaki herkes çok tuhaf," dedikten sonra arabasına binip gitti.

BELONGS TO Kaktüs Team

32

Güneş büyük bir hızla batıyordu; gün anında karanlığa teslim olduğunda Geceyarısı'nı sadece ayın ışığı aydınlatıyordu. Ay da arada sırada bulutların arkasında kalıyordu. Chuy, hava durumu raporunda öyle bir bilgiye rastlamamıştı, ama hava yağmur yağacak kadar boğucuydu.

Hava iyice kararana kadar Fiji, arka verandasında durup bahçesini seyretti. O sırada güney yönünde millerce uzakta şimşeğin karanlığı yardığını gördü. Karanlıkta çalılıkların kıpırdadığını düşünüyordu ki Bay Yılışık ayağına sürtündü.

"İçeri gir," dedi incecik sesiyle. "Aptallık etme, kadın."

Şimşeği gördüğünde afallayan Fiji, arka kapıyı açtı, Bay Yılışık yanından süzüldüğünde ardından kapattı. Kilitledikten sonra kedinin su ve mama kaplarını kontrol etti. Bay Yılışık başını kaldırmış kocaman üzgün gözlerle ona bakarken neredeyse kedinin ağladığına inanacaktı.

"Seni numaracı!" dedi hiç oralı olmadan. Sonra mama kutusunu açtı. Yarısını kaba döküp su kabını aldı ve temiz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ledikten sonra yeni su doldurdu. Bay Yılışık mamasına gömüldüğünde birkaç dakikalık sessizlik oldu. Onu seyrederken Fiji gördüklerine inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

Kedi mamasını yedikten sonra patilerini yalamaya başladı. Sonra işine ara verip "Joe'nun kanatları olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Evet," dedi Fiji. "Sanırım o bir melek."

"Herkes kanatların sahte olduğunu düşünüyor," diye gözlemini dile getiren kedi yalanmaya devam etti. "İkisinin Cadı Bayramı'nda *taktığı* kanatlardan bahsediyorum."

"Her zaman kullanmıyorlar." Fiji, mutfak masasındaki sandalyelerden birine oturup yüzünü sıvazladı. "Bilmem gereken başka şeyler gördün mü?"

Kedi başını salladı. "Peder'le Diederik dışarıya çıktı," dedi. "Herkes evlerindeydi... sen hariç!"

"Eh, ben de artık evimdeyim," diyen Fiji, kediyle dalaşmamaya kararlıydı.

"Koca adam gelmek üzere," diye devam etti Bay Yılışık. "Diederik onunla telefonda konuştu."

"Babasından mı bahsediyorsun? Bu harika haber. Çocuk çok sevinecek. O kadar büyüdü ki! Acaba babası bu kadar büyüyeceğini biliyor muydu?" Fiji, kocaman gülümseyerek kediye baktı.

"Adam, onun ilk dolunayını kaçırdığı için üzgün olduğunu söyledi. Kulaklarım çok keskindir."

"Geri geleceğine sevindim."

"Bu gece çok ama çok tehlikeli."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Fiji'nin dudaklarındaki gülümseme kayboldu. "Son iki geceden daha mı tehlikeli? Neden?"

"Bilmen gerekmiyor," diye homurdandı Bay Yılışık. "Aklı başında bir insan olarak evinde otur yeter."

"Niye evimde oturmayacakmışım ki?"

Bıyık altından kendi kendine söylenen Bay Yılışık, öndeki dükkâna gitti. Vitrin dolaplarının, sandalyelerin ve masanın arasından dolaşıp Fiji'nin onun için pencerenin önüne yerleştirdiği tabureye sıçradı. Ön taraftaki ışık kapalıydı. Cadı da dışarıya bakmak için kedinin yanına geldi. Geceyarısı'nda sokak lambaları yoktu. Tek ışık kaynağı trafik lambasıyla gökyüzündeki aydı.

O sırada Fiji'nin nefesi kesildi.

Cadı Işığı Caddesi'nin ortasında, Manfred'le kendi evinin tam arasında bir kaplan vardı.

Devasa boyutlarda bir kaplan.

Sonunda nefes alabildiğinde fısıldadı. "Bengal kaplanı. Tanrım, şu dişlere bak!"

"Sana söylemiştim," dedi Bay Yılışık.

"Ama bu?.."

Kaplanın yanına ikincisi geldi. Bu daha büyüktü.

"Peder'le Diederik mi?" diye sordu bu sefer cadı, nefes nefese.

"Belki de babası gelmiştir," dedi Bay Yılışık. "Kokularını almadığım sürece kim olduklarını söyleyemem."

"Onlar... beni tanır mı? Yani dışarı çıksam?"

"*Bunun* için hayatını tehlikeye mi atmak istiyorsun?" dedi kedi ters ters.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Ah, hayır."

"O zaman otur oturduğun yerde."

"Tamam."

Dükkândaki ışıkların kapalı olmasına seviniyordu. Karanlıkta kaplanların onu fark edeceğini hiç sanmasa da dikkatlerini çekmemek gerektiğine dair güçlü bir hisse sahipti. İki dev kedi ağır adımlarla omuz omuza cadde boyunca ilerleyip Manfred'in evinden iki kapı ötedeki boş evin gölgelerinde gözden kayboldular. Yumuşak hareketleri, sessizlikleri, etrafı kolaçan etmek için başlarını ağır ağır bir o yana bir bu yana çevirmeleri... Fiji, hayatı boyunca böylesine etkileyici, ama aynı zamanda ürkütücü bir manzarayla karşılaşmamıştı.

Belki de yaratıklar, bir arabanın geldiğini duydukları için ortalıktan çekilmişlerdi. Araç birkaç saniye sonra boş yolda belirdi. Uzun bir kuyruğu olan eski model arabalardan biriydi. Fiji arabanın markası hakkında hiçbir fikre sahip değildi, zaten arabalara karşı hiç merakı olmamıştı. Kasabada olanlardan bihaber gibi görünen şoförü de tanımıyordu. Gür saçları olan kısa boylu tombul adamın öfkeden köpürüyormuş gibi bir hâli vardı. Fiji onun kızıl bir bulut gibi kendi kendine elektrikler saçtığını neredeyse görebiliyordu. Araba Manfred'in arabasının arkasına yanaşıp park etti. Adam koşarcasına kapıya giderken her yerinden enerji fışkırıyordu. Sonra kapıyı yumruklayıp bağırmaya başladı.

"Olamaz!" diye fısıldadı Fiji. "Ah, hayır olamaz!" Kapıya doğru koşturduğunda birden sırtındaki tırnakları hissedince çığlığı bastı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Bay Yılışık tısladı. "O kapıyı açmayacaksın!" Tabureden zıplayıp kadının sırtına pençelerini geçirmişti.

"Onu durdurmam gerekiyor! Bilmiyor!" dedi Fiji. "Lanet olsun, in sırtımdan!"

"Madem öyle tabureye doğru git," dedi Bay Yılışık. "Yoksa yere düşerim."

Fiji beceriksiz hareketlerle gerilediğinde kedi tabureye indi ve elinden geldiğince gururlu bir duruşla kendini toparladı.

"Seni aptal kadın," dedi sonunda.

"Buna izin..." O sırada dışarıdan gelen sesle birlikte pencereye döndü.

Kaplanlardan biri, Manfred'in evinin köşesinden yeni gelen adamı gözlüyordu. Adam hâlâ kapıyı yumruklayıp bağırıyordu. Geceyarısı Emanetçisi'nin üstünde Bobo evin ışıklarını yakıp pencereyi açtı. Fiji onun gölgesini seçebiliyordu.

"Arabana dön, dostum!" diye seslendi Bobo.

"Ne?" Yabancı adam gerileyip yukarı baktı.

"Arabana dön ve buradan git. Hemen!" Bobo gayet ciddiydi.

"Gördün mü?" dedi Bay Yılışık. "Bobo'yla canavarlar arasında tam bir kat mesafe var. Bırak da *o* konuşsun."

"Gitmeyeceğim!" Adam, öfkeyle zıplarken Fiji kendi penceresini açtı.

"Arabana bin, geri zekâlı!" diye bağırdı. "Tehlikedesin!"

"Sakın beni tehdit etme," diye bağıran adam yine Manfred'in kapısını yumruklamaya başladı.

İlk kaplan, sessizce evin köşesinden çıktı. Adam hayvanın kokusunu almış ya da göz ucuyla hareketi sezmiş olmalıydı ki

başını çevirip baktı. Ve anında olduğu yerde donakaldı. Fiji, donakalmasının iyi bir şey olması umuduyla içinden dualar ediyordu.

Kaplan öksürürcesine burnundan bir nefes saldı. Teksas gecesinde bu sesi duymak, kelimenin tam anlamıyla tüyleri diken diken ediyordu. Tıpkı bir sırtlanın kıkırdamasını duymak kadar acayipti.

Fiji dehşet içinde sessizliğe gömülürken Bobo'dan da çıt çıkmıyordu.

Kafesinden kaçmış bir, hatta iki kaplanla nasıl baş edilebileceğine dair Fiji hiçbir şey okumamıştı.

Biraz sonra ikinci kaplan da geldi. Fiji, yabancı adamdan yayılan korkuyu hissedebiliyordu. Korku, kapkara bir top gibi etrafını sarmıştı. İki kaplan adama biraz daha yaklaştı. Sonra kaşla göz arasında bir sürü şey oldu. Manfred'in kapısı açıldı, dövmeli bir kol dışarı uzanıp adamı yakasından kaptığı gibi içeri çekti.

Teoride işe yaraması gerekir, kapı kaplanların suratına kapanırdı. Gerçek dünyadaysa yabancı adamın ayakları birbirine dolandı ve eşiğe yayılarak kapının ardına kadar açılmasına neden oldu.

Fiji pencereden sarkıp bağırdı, "Hey! Kaplan!"

Bobo da aynı anda aynı şeyi yaptı.

İki kaplan seslerin geldiği yere bakarken dikkatleri dağıldığı için, Manfred adamı içeri sürükleyip kapıyı kapatabildi.

"Pencereyi kapat," dedi Bay Yılışık. Odada bir yerlere saklanmıştı, ama Fiji onu göremiyordu. Sesini duymak yeterliydi. Cadı, pencereyi indirip kilitledi.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"O salak da kimin nesi acaba?" dedi sonra, kendini koltuğa bırakırken.

"Sanırım," dedi Bay Yılışık. "Lewis Goldthorpe'un ta kendisiydi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

33

Manfred'in evindeki sessizliği, yerde yatan perişan adamın nefesleri bozuyordu. Lewis Goldthorpe altına kaçırmıştı. İki kaplanla karşı karşıya kalındığında çok da beklenmedik bir şey olmadığı için Manfred anlayışla karşılıyordu. Ama bu durum, hem çiş kokusunu saklayamıyor hem de Lewis'in daha da öfkelenmesine neden oluyordu.

"Umarım ölürsün," diye hıçkırdı.

"Keşke dışarıda bıraksaydım da kaplanlar seni bir güzel yeseydi." Manfred'in büyükannesi, başkalarına yardım konusunda onu hep uyarmıştı. Onun uyarılarını dikkate alsa iyi olurdu.

"Burada kaplanların ne işi var? Burası nasıl bir *yer* böyle?" derken Lewis yattığı yerden doğrulmayı başardı.

"Bu kasabada yanlış olan tek şey varsa o da sensin," dedi Manfred. "Buraya niye geldin ki?"

"Polisler geldi," dedi Lewis. "Küreyi parçaladılar. Annemin mücevherlerini buldular."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Madem onları benim çalmadığımı biliyorsun," dedi Manfred. "Artık yakamdan düşebilirsin. Ben sadece annenin iyiliğini istedim. Onu severdim."

"Onu kandırdın," derken Lewis'in sesi yine yükselmeye başladı. "Onu kandırdın."

"Bunu nasıl yapmış olabilirim ki? Ben sadece senin hayatını kurtardım, pislik herif!"

"Babam öldükten sonra annem ilgisini bana yöneltmeliydi." Lewis hırlamaya başlamıştı. Yüzünde beliren ifadeden ötürü Manfred'in içi ürperdi. Adam perişan hâlde yerdeydi ve yüzü şekilden şekle giriyordu: korku, öfke, gözyaşı, ağız dolusu homurtu... Komik görünüyordu. Ama çok korktuğu apaçık belliydi.

"Ama ilgisini sana yöneltmedi, öyle mi?" dedi Manfred, daha nazik bir tonda. Sesini yumuşatmak en zoruydu.

"Hayır, her geçen gün biraz daha fazla kendi ayaklarım üzerinde durmam, kendime bir iş bulmam gerektiğini falan söylemeye başladı."

"Ve söyledikleri sana uymadı?" Yıllar boyunca sinirleri bozuk insanlarla konuşa konuşa Manfred iyi bir psikolog kadar anlayışlı bir tavır sergileme yeteneğini geliştirmişti. Ama yine de Lewis söz konusu olduğunda bütün gücünü harcaması gerekiyordu.

"Tabii ki uymadı! Birinin onu yırtıcılardan koruması gerekiyordu. Sen ve o fahişe Bertha gibilerden."

"Bertha? Hizmetçi?"

"Evet, hizmetçi Bertha." Lewis, Manfred'in sevimsiz bir taklidini yapmaya çalışsa da başaramamıştı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Bertha'nın..." Kadın hakkında ne düşünmüştü? Ona dikkatle hiç bakmamıştı. Evin hizmetçisiydi. Diğer Latin kökenli hizmetçilerden bir farkı yoktu.

"Ne? Açgözlü olduğunu mu düşünmüştün? İşgalci? *Doğurgan?*" Lewis son kelimeyi tükürürcesine söylemişti.

"Hiçbiri," dedi Manfred yavaşça. "Uyumlu görünüyordu."

"Doğru! Doğru!" İddiası onaylanınca Lewis zaferle haykırdı. "Hep orada. Hep babamın sağ kolu. Beklemede. Fısır fısır. John her zamanki sinsiliğiyle hep ortalıkta."

"John mu?" Manfred'in aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

"Evet. *John,*" diye hırladı Lewis. "Sanırım adını Juan koyamadılar. İlla Amerikalı olacak!"

"Bertha, Amerikalı değil mi?"

"Bertha mı? Ah, sanırım teknik açıdan Amerikan vatandaşı sayılıyor."

Manfred iç çekti. "Bertha'nın oğlu John eve gelince niye sinirlendin ki?"

"Çünkü Bertha, babamın onu sevmesini istiyordu. Çünkü babamın onu, benden daha çok sevmesi için elinden geleni ardına koymuyordu. Babam öldükten sonra bu sefer annemi işlemeye başladı. Ama asıl büyük olayı söylemeden! Hayır, bunun için avukatlarını bekliyor!"

Manfred, kendini tutamayıp patladı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"John, babamın oğlu!"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Manfred gerçekten şok geçiriyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Aslında deliye dalga geçip geçmediği sorulmazdı. Sonraki beş dakika boyunca Bertha'yla Morton Goldthorpe arasındaki gizli ilişkinin ayrıntılarını dinlemek zorunda kaldı. En kötüsü de anlatılanların gerçek mi, yoksa uydurma mı olduğunu kestirememesiydi, çünkü Lewis kesin bir inançla anlatıyordu. Bertha'nın oğlu John'un, uzun zaman öncesine dayanan bir ilişkinin meyvesi olduğunu düşünüyordu.

"Babam öldüğünde," diye devam etti Lewis. "Evi yaşadığı sürece anneme bıraktı. Sonrasında da mirasçıları arasında paylaşılacaktı. Anladın mı? Mirasçıları! Buna John da dâhil. Ama annem John meselesini bilmiyordu. Bilseydi vasiyetini değiştirebilirdi."

"Bu yüzden mi o hapları suyuna attın?"

"Ben öyle bir şey yapmadım." Bunu söylerken Lewis son derece aklı başında ve ciddi görünüyordu. "Annemi ben zehirlemedim."

"Yani Bertha mı yaptı?"

"Bence öyle."

"O zaman niye beni bu işin içine sürükledin?"

"İkiniz birlikte çalışıyordunuz. Annem haftalardır dışarı çıkmamıştı, o yüzden seninle buluşmaya giderken o şişeye ilaçları attı. Sana gelirken araba kazası falan geçireceğini düşünmüştü. Böylece şüpheler ya benim ya da senin üzerinde yoğunlaşacaktı."

"Peki, bunu nereden biliyorsun? Dahası benim bütün bunları bildiğimi de nereden çıkardın?"

"Biliyorum, çünkü annem söyledi. Kulağıma fısıldayıp duruyordu. Her şeyi anlattı."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Bunun tamamen saçma sapan bir şey olduğunu sen de biliyorsun. Annen, babanın yanında ve gayet huzurlu. Kulağına falan fısıldadığı yok." Manfred başını iki yana salladı. "Bence senin kafan fena hâlde karışmış. Hayal görüyorsun. Ama beni bu işin dışında tut. Ben annenin iyiliğinden başka bir şey istemedim."

İnanması güç bir şekilde Lewis cevap veremedi. Ayağa kalkmaya çalıştı. Manfred elini uzatsa da medyumun yakınına gelmesine bile katlanamadığı belliydi. Bu arada Manfred, Lewis'in yattığı yeri nasıl temizleyebileceğini düşünüyordu. Çamaşır suyu yeterli olur muydu?

"Eee, şimdi ne olacak?" diye sordu. "Arabana koşup buradan uzaklaşmaya hazır mısın?"

"Ben hâlâ Bertha'yı senin ayarttığını düşünüyorum," dedi Lewis. Bir boğa kadar öfkeliydi ama aklının yarısı sanki başka yerlerdeydi.

Manfred iç çekip mümkün olduğunca açıkça konuştu. "Pisliğin tekisin ve annenin seni neden tımarhaneye kapatmadığını çok merak ediyorum," dedi. Sonra çok ağır konuştuğunu fark etti. Dert miydi? O anda hiç umursamadı.

"Dışarıda biri var," dedi Lewis. Pencereden dışarı bakıyordu. Ona inanmakta zorlansa da Manfred pencerenin yanına gitti. Gerçekten de camda bir surat vardı. Manfred nefessiz kaldı. Ama şok geçtikten sonra kimi gördüğünü kavradı.

"O Bertha mıydı?" diye sordu hayretle. Lewis'in peşinden Geceyarısı'na kadar gelmiş olmalıydı. "Yalan söylemiyormuşsun," dedi büyük bir şaşkınlıkla. "Gerçekten seninle bitmemiş bir hesabı var."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

O anda Manfred'in tek bir seçim hakkı vardı. Daha sonra bunu düşündüğünde, kadınla kaplan arasında seçim yapma anı olduğuna karar verecekti. Bertha'yı uyarabilir, kolundan tutup Lewis'e yaptığı gibi içeri çekebilirdi. Ya da onu kaplanların insafına bırakabilirdi.

Seçenekler elinden alındığındaysa bir tür rahatlama hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

34

Bulutların ardından çıkan ay yumuşak ışığıyla dışarıyı aydınlatırken Olivia, Lemuel New York'a gittiğinden beri ilk defa kendisini bu kadar canlı hissediyordu. Manfred avukatıyla birlikte Ev Yemekleri Lokantası'ndan çıktığından beri Manfred'in çatısındaydı. Gün battıktan sonra bütün akşam Geceyarısı'nda dolaşan kaplanları seyretmişti.

Üç kaplan gördüğünden neredeyse emindi. Ama Fiji gibi o da kaplanları birbirinden ayırt edemiyordu ve hepsini bir arada görmemişti.

İşte büyük kaplanlardan biri şu anda tam altındaydı. Manfred'in camından içeri bakan kadın kaçıp sırtını duvara dayamıştı. Olivia onun kesik nefeslerini duyabiliyordu. Sanki ağlıyordu. Kadını çok iyi görememişti ama Bertha olduğundan hemen hemen emindi. Dahası kadının Geceyarısı'nda olmasını eğlenceli buluyordu.

Kaplan yaklaşırken Bertha kıpırdamadı. Kaplan dev patisini savurduğundaysa kaçmaya çalıştı. Olivia gözünü bile

BELONGS TO Kaktüs TEAM

kırpmadan kaplanın kadını tek hamlede yakalamasını seyrediyordu.

En azından hızlı olmuştu. Kadının çığlığı, bıçakla kesilmiş gibi susuverdi.

Olivia, kaplanın kadının cesedini doğası gereği yiyeceğini sanmıştı. Oysa hayvan buna fırsat bulamadı. Daha büyükçe bir başka kaplan, Geceyarısı'yla nehir arasında kalan çalılıkların arasından aniden ortaya çıkıp diğerini cesetten uzaklaştırdı. Olivia cesedi yeni gelenin yiyeceğini düşünmeye başlamıştı ki o da öyle bir şey yapmadı. Burnundan nefesini salıp diğerine sürtündü. Galiba *insanları yememesi gerektiğini* anlatmaya çalışıyordu.

Olivia kaplanın Fiji'nin eviyle hayvan mezarlığının arasındaki çitlerin arasında karanlığa karıştığını gördü. Güneye, belki de Braithwaite çiftliğine gidiyordu. Sezgisel bir iletişimle olsa gerek diğer iki kaplan da peşinden gitti.

Birkaç dakika bekledikten sonra Olivia çatıdan aşağı sarktı. Yere kazasız belasız indikten sonra Manfred'in kapısını çaldı. "Gittiler," diye seslendi.

Kapı açıldığında Manfred, "Tanrıya şükür," dedi. "Sen iyi misin? Bertha'ya ne oldu?"

"Berbat durumda," dedi Olivia. "Tabii ki öldü. Kapıyı yumruklayan Lewis miydi? Tam göremedim."

"Evet, kendisi burada." Manfred kenara çekilince, Olivia adamı gördü. Sırıtmadan edemiyordu. "İğrenç görünüyorsun," dedi. Gerçekten de öyleydi. Çiş kokuyordu, her yeri kirlenmiş ve ıslanmıştı, üstelik olanlar karşısında şok geçirdiği belliydi. Ama Olivia onunla daha önce de karşılaşmıştı ve

BELONGS TO Kaktüs TEAM

biraz sonra yine dengesizliklerine başlayacağından adı gibi emindi.

Haklı da çıktı.

"Siz, siz, siz... hepiniz çatlaksınız!" Ağzından salyalar saçarak konuşurken ayağa kalkmaya çalıştı.

"Buraya neden geldin, Lewis?" diye sordu Olivia.

Manfred atıldı. "Güzel soru, Olivia. Lewis?"

"Sana... sana..." diye söze başlasa da Lewis cümlenin devamını getiremedi.

"Sence beni öldürmeye mi geldi?" diye sordu Manfred komşusuna.

Olivia, Lewis'in omzunu pışpışladı. Dokunmak hiç hoş değildi, ama iğrenç şeylere alışıktı.

"Hayır," dedi. "Tabii sözleriyle seni taşa çevirebiliyorsa ayrı. Bence Lewis'te birini öldürecek kadar yürek yok. Tek yaptığı karşısındakini gerip sinirlendirmek."

"Hepiniz tımarhaneliksiniz," dedi Lewis. Ama boşa konuştuğunun farkındaydı. En azından o an için fazlasıyla bitkindi. Bütün gücünü toplayıp Olivia'nın eline vurmaya yeltendi ama kadın hiç zorlanmadan kolunu tuttuğu gibi korkunç bir şekilde arkaya büktü. Lewis yine yakınıyordu.

"Olivia," diye uyardı onu Manfred. "Bu gecelik onu yeterince dinledik sanırım."

"Bence de," dedi kadın. "Lewis, kes sesini!"

Lewis, zorlanarak da olsa sustu.

Olivia kapıyı açıp "Hadi evine," diyerek kışkışladı onu. "Ve bu gece kimseyle konuşma. Yoksa Manfred haneye tecavüz ve cana kast suçlarından seni dava etmekten çekinmeye-

cek. Hapishaneden ne kadar nefret edeceğini sana hatırlatmama gerek olmadığını biliyorsun."

Lewis, neredeyse delice bir beceriksizlikle kapıdan çıkıp sendeleyerek arabasına gitti. Kapıyı açıp koltuğa oturdu ve kapıları kilitledi. Gecenin sessizliğinde Olivia kilit sesini duyabiliyordu. Adam, yerde yatan paramparça cesede bakmadı bile.

"Bu gece onunla arabada olmayı hiç istemem," dedi Olivia, arabanın geri geri gidip kavşağa ilerleyişini seyrederken. Lewis güneye döndü; muhtemelen eyalet yoluna çıkacaktı.

"Yine de onu durdurmadık," dedi Manfred. Sesi kızgın çıkmıştı. Buna şaşıran Olivia dönüp ona baktı.

"Yardım etme tarzımla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu. O da sinirlenmeye başlamıştı.

Manfred derin bir nefes alıp kadının sakinleşmesini bekledi. Sonra, "Hayır," dedi. "Ve evet. Evimin önündeki şu cesetten ötürü hiç mutlu değilim. Üstelik kadıncağız acı ve korku içinde öldü. Aynı zamanda cesetten nasıl kurtulacağım konusunda da endişelerim var. Bir daha polisler tarafından sorgulanmak istemiyorum. Ve dahası Bertha öldüğü ve Rachel açısından adalet yerini bulamayacağı için çok üzülüyorum. Şimdi kimse ona ne olduğunu bilmeyecek. Katili öldürüldüğü için, şüphe buralardan hiç eksik olmayacak."

Olivia da karamsar duygulara kapılmıştı. Bu onu daha da öfkelendiriyordu. İyi bir iş çıkardığını düşünürken karşılığını böyle alıyordu. Bir teşekkür bile yoktu.

"Dinle beni bamya! Kimse içeceğine o ilaçları senin kattığını kanıtlayamaz, çünkü bunu yapmadın. Yapan Bertha'ydı."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Manfred olduğu yere çöktü. "Lewis de aynısını söyledi. Ama ona inanamadım."

"Morton'un vasiyetine baktım," dedi Olivia. "Her şeyi karısına bırakmış. O da öldükten sonra mirası *kan bağı olan* çocukları arasında paylaşılacaktı. Bütün parası bir fondaydı. Rachel yaşadığı sürece bu fondan yararlanabilecekti ama sonra... falan filan işte."

"John gerçekten Morton'un oğlu muymuş?"

"Belli ki adam şüpheleniyormuş, yoksa vasiyetini böyle hazırlatmazdı. İnternet üzerinden bir şekilde okumayı başardım." Olivia, alçakgönüllü bir gururla gülümsedi.

"İyi de Rachel niye öldürüldü? Zaten para eninde sonunda John'a kalacaktı?"

"Sadece tahminde bulunabilirim ama John bir süre önce tutuklanmış. Kayıtlara geçmiş. Bonnet Park'ta değil, Abilene'de. Trafik kazasında adam öldürme. Araba perte çıkmış, yanındaki kişi ölmüş. Dava açılmış. Ve avukat için bir kuruşu bile yokmuş. Bertha, Rachel'dan bir şekilde para koparmaya mı çalıştı, yoksa olan biteni olduğu gibi anlattı mı bilmiyorum. Tek bildiğim, John'un paraya ihtiyacı var ve dava hâlâ sürdüğü için parayı hemen bulması gerekiyor."

"Yine de vasiyetin mahkemece onaylanması gerekmiyor mu?" Manfred'in büyükannesinin yıkık dökük evinin bile veraset mahkemesinden geçmesi gerekmişti. "Gerçi Xylda öldükten sonra eve bakabilmek için paraya ihtiyacım vardı ve avukat mirası kullanmama izin verdi."

"Eminim cinayet suçuyla yargılansaydın, parayı ancak başka bir avukat bulman için kullanmana izin verirdi."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Bu... şey, bunu bilemiyorum." Manfred o anda gün boyunca yaşadıklarının tonlarca tuğla gibi üzerine yığıldığını hissetti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Olivia sertçe.

"Yatağa gidiyorum, Olivia," dedi medyum. "Ben daha fazla..." Cümleyi bitiremeden yatak odasına girdi ve kapısını kapattı.

Belli ki Bertha'nın cesedini temizleme işi Olivia'ya kalmıştı. Kaplanların kadının büyük bölümünü yemesi işini kolaylaştırırdı ama bunun olacağından kuşkuluydu. Tekrar dışarı çıktı.

"Seni arayıp Lewis'i takip etmeni söylediğimde, bunun *olacağını* bilmiyordum," dedi yerde Bertha'dan geri kalanlara bakarken.

Lewis'i Geceyarısı'na gelmesi için yemlemek hiç zor olmamıştı. Özellikle de basın toplantısından bahsetmesi yeterli etkiyi yaratmıştı. Adamı bir muhabir gibi aramış ve Manfred'in sözlerini, biraz abartarak aktarmıştı. Lewis çıldırıp hayatını mahveden düşmanıyla yüzleşmeye karar verdiğinde Olivia bu sefer Bertha'yı aramıştı. Sonuç neredeyse mükemmeldi. *Tabii ceset bulunduğunda polisler kaplan avına çıkınca, Peder bundan hiç hoşlanmayacak*, diye düşündü. Ve böyle düşünmek, Olivia'yı bir parça huzursuz ediyordu.

Tamam, ceset bulunamayacaktı. Bertha'nın arabası da en azından bir süre kayıp kalacaktı. Olivia, evde yedek duş perdesi ve koli bandı olması için içinden dua etti. Cesetten kurtulmak için en elverişli parçalar bunlardı. Bir de kaplanlara dikkat etmesi, daha önce cesetlerden kurtulmak için gittiği

BELONGS TO Kaktüs TEAM

yerlerden birine gitmemesi gerekiyordu. Homurdanarak dairesine indi.

Yirmi dakika sonra tekrar dışarı çıktığında cesedin bıraktığı yerde olmadığını görünce keyifli bir sürpriz yaşadı. Geriye sadece cesedin yattığı yerdeki kan lekeleri kalmıştı. Temizlemek için Peder'in hortumunu alıp Manfred'in bahçesindeki musluğa taktı ve kanıtları yok etmek için on dakika boyunca kanın üstüne su tuttu. Her an yağmur yağabilirdi, ama tedbirli olmakta fayda vardı.

Hiç olmazsa su faturasını ödeyebilecek kadar parası var, diye düşünüyordu Manfred için.

BELONGS TO Kaktüs Team

35

Ertesi sabah Joe, bileğini incittiğinden beri ilk kez biraz egzersiz yapmak için dışarı çıktı. Koşamıyordu ama yürüyebilirdi. Olay yerini görmek istediği için batı yönü yerine doğuya doğru ilerledi.

Chuy'yle birlikte bir gece önceki çığlığı duyduklarında korkuyla birbirlerine sarılmışlardı. Ardından kaplanların bir şeyi cadde boyunca hayvan mezarlığına kadar sürüklediğini görmüşlerdi. Biraz sonra da Olivia'nın şapelin önünden Peder'in hortumunu aldığını görünce, olay yerini temizleyeceğini düşünmüşlerdi.

Peder'in şu anda hayvan mezarlığında derin bir mezar kazdığından neredeyse adı kadar emindi. Mezarlıkta derin kazılmış bir sürü mezar vardı. Adam kuşkulu ölümleri derine, hayvan ölülerini de üstlerine gömerdi. Böyle bir teknik geliştirmişti. "Egzersiz bana iyi geliyor," demişti Joe'ya, daha çok konuştuğu eski günlerden birinde. Yıllar geçtikçe Peder çok daha az ve nadiren konuşmaya başlamıştı.

BELONGS TO Kaktüs Team

Kasabadan fazla uzaklaşmamıştı ki Joe arkasından birinin koştuğunu duydu. Başını çevirdiğinde Diederik'i Peder'e bırakan uzun boylu adamı gördü. Sabah sabah koşuya çıkması biraz şaşırtıcıydı ama öte yandan kaplanlar yüksek enerjili yaratıklardı. Joe bileğine fazla yüklenmemeye çalışıyordu, o yüzden adam kısa sürede ona yetişti. Başıyla selamladığında Joe selamı karşılıksız bırakmadı.

Bacağında sevimsiz bir sızı başlayınca da birkaç dakika sonra geri döndü. Ağrı iyice şiddetlenince adımlarını iyice yavaşlattı.

Arkasında koşan birinin adım seslerini duyabiliyordu. Güneş bütün sıcaklığıyla saldırırken Joe terlemeye başlamıştı. Bir an için duyduğu sesin deli gibi atan kalbi olduğundan şüphelendi. Ama az önceki uzun boylu ona doğru koşuyordu. Biraz sonra da yanına geldi.

"Berbat bir baba olduğumu düşünüyor olmalısın," diye söze başladı.

"Fiji'ye uğrayalım. Belki hikâyeni ona anlatmak istersin," dedi Joe. "Çocukla hepimizden daha çok ilgilendi."

Bu kısa konuşmanın üstüne ikisi de sustu.

Sabah erken olduğu için dükkân henüz açılmamıştı ama Fiji giyinmiş bahçesinde çalışıyordu. Joe seslendiğinde şaşırmışa benzemiyordu. Belki onların geçtiğini görmüş, kendini bu ziyarete hazırlamıştı. Doğrulup elini gözlerine siper ederek iki adama baktı. Cadı gülümsese de Bay Yılışık ateş saçan gözlerle uzun adamı seyrediyordu.

Adam yere çömeldi. Güneş dazlak kafasından yansırken elini Bay Yılışık'a uzattı. "Benden korkmanı gerektirecek

hiçbir durum yok, minik birader," dedi. "Bayan Fiji'nin de korkmasına gerek yok." Kedi onun eline baktı. Sonra kuyruğunu dikip arkasını dönerek uzaklaştı. Joe, onun adama kendi tarzında el hareketi çektiğini anlamıştı.

Biraz sonra adam doğruldu. Joe, gözlerinin hercai menekşe kadar mor olduğunu görebiliyordu. Tıpkı oğlununkiler gibiydi. "Adım Quinn," dedi. "Oğlum, onunla ne kadar çok ilgilendiğinizi anlattı. Özellikle de sizden çok bahsetti, Bayan Fiji."

"Fiji deyin lütfen. Diederik çok tatlı bir çocuk," diye karşılık verdi cadı ağır ağır. Joe, onun ne diyeceğini kestiremediğini görebiliyordu. "Aslında hepimiz yardım etmeye çalıştık. Peder..." Sustu. Sonra açık konuşmaya karar verdi. "Neyse ne," dedi. "Bilmeniz gereken bir şey var, Bay Quinn. Peder, küçük bir çocuğu bırakmak için pek doğru bir seçim değildi. Her ne kadar ergen bir delikanlı gibi görünse de Diederik hâlâ bir çocuk. Özellikle görünüşte..."

Cadı, destek istercesine baktığında Joe başıyla onayladı ve meseleyi basitleştirmek için, "Neler olup bittiğini merak ediyoruz," dedi.

"Bu sözleri hak ediyorum," dedi Quinn. "Ve açıklamak istiyorum. Kuzey Amerika'da başka kaplanadam kalmadığını sanıyordum. Aslında Diederik'in annesiyle tanışana kadar dünyada tek olup olmadığımı merak ediyordum. İlk hamileliğinde geleneksel annelik yapmak istediğini söylemişti. Yani yavruyu kendisi yetiştirecekti. Bu fikirden nefret etsem de kendi annesinin yolundan gitme konusunda ısrarlıydı. Ama yavruyu kaybetti. Çok üzüldük. Gerçekten çok üzüldük. Yine

BELONGS TO Kaktüs TEAM

de yeniden denemeye karar verdik. Bir süre sonra bir bebeğimiz daha oldu. Bu sefer farklı olacağından emindim ama yanılmışım. Tijgerin hâlâ haklı olduğu konusunda diretiyordu. Yavruyu geleneksel yoldan yetiştirmek istiyordu. Benden uzakta." İri yarı adam başını iki yana salladı. Joe ondan yayılan hüzün ve pişmanlığı hissedebiliyordu.

"Tijgerin sağlıklı görünüyordu. Bebek de öyleydi. Başka seçeneğim olmadığını hissettim. Onu zorlayamazdım. Onu asla benim istediğimi yapma konusunda zorlamazdım. Hayatım boyunca birçok şeyi tek başıma yaşamak zorunda kalmıştım ve onun bunu yaşamasını istemiyordum. Tijgerin gururlu bir kadındı. Onurlu bir kaplan."

Bay Yılışık, çalılıkların arasından başını uzatıp Quinn'e baktı. Fiji, daha iyi görebilsin diye onu kucağına aldı.

Bu sırada adamın acısından korunmak isteyen Joe gözlerini yumdu.

"Bilmiyorsanız belirtmemde fayda var; bizler iki tabiatlıyız. Tijgerin, yavruyu insan formunda kendi başına doğurdu. Sonra bir şeyler ters gitti," dedi Quinn. "Beni arayacak kadar yaşayabildi. İzlerini bulduğumda Tijgerin çoktan ölmüştü, ama bebek yaşıyordu."

Joe sırtını döndü. Mendilini çıkarıp gözlerini sildi. Büyük kederlere dayanamıyordu. Tek istediği eve gidip Chuy'ye sarılmaktı. Ama buraya muammayı çözmek için gelmişti.

"Demek çocuğu siz yetiştirmek zorunda kaldınız," dedi Fiji anlayışla.

Adam başını salladı. Joe'yla Fiji'nin anlattıklarını normal karşılayıp anlamasını minnettarlıkla karşılıyordu. "Diederik'i

BELONGS TO Kakkus TEAM

aldım ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. İşim gereği çok seyahat ediyorum, o yüzden onu bazen kız kardeşime bırakıyordum. O benim gibi değil ve evli. Bir süre sonra kendisi hamile kaldı. Bebekle birlikte Diederik'e bakmasının zor olacağını söyledi. Diederik'in hızla büyüdüğünü düşündüğümde ona hak verdim. Bebeklikten sonra büyüme hızlanır. Siz de gördünüz. Seyahatlere onu da götürmeye başladım ama bu ideal bir durum değildi. Yine de onu durumu anlayamayacak birine bırakamazdım."

"İyi de neden Peder'e bırakmak zorunda kaldın?" dedi Joe. "İlk dolunayı olacağını biliyor muydun?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturayım. İlk dolunayı olduğundan emin olsaydım, onu *asla* bırakmazdım," dedi Quinn sertçe. "Yaklaştığını ve oğlumun deli gibi büyüdüğünü biliyordum. Başka bir kaplan daha olduğunu öğrendiğimde fazlasıyla... rahatladım. Sonunda Diederik'i durumu anlayışla karşılayabilecek birine bırakabilecektim. Böylece bir kez daha iş seyahatine çıkabilecektim."

"Ama... bu sorun devam edecek, değil mi?" Fiji endişeli görünüyordu. "Yani eleştirmek istemiyorum ama..." Cümlesini elini sallayarak bitirdi. Sonuçta bu kalıcı bir sorundu.

"Diederik ilk dolunayını yaşadığı için artık birlikte oynayabiliriz," dedi Quinn. "Aynı tarihlerde değişiyoruz. Keşke dolunay başlangıcında burada olabilseydim. Son gece talihsiz bir başlangıç oldu."

"Öyle de denebilir," dedi Fiji.

Quinn derin bir iç çekti. Joe, kaplanadamın oğlunu savunmaya geçmeye hazırlandığını sezebiliyordu ama olan olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kadını yemesine engel oldum," dedi sonunda Diederik'in babası. "Bir yamyam olmayacak. Sonrasında gidip bir koyun avladık."

"O kadın böyle bir ölümü hak etmedi," dedi Joe.

"Kendimi hayal edemeyeceğiniz kadar kötü hissediyorum. Ama buraya gelip değişip Diederik'in izini bulana kadar olan olmuştu. Peder de yeterince hızlı davranamadı. Sabahtan beri dişlerini bir kadının boğazına geçirdiği anın hatıralarıyla boğuşan oğlumu sakinleştirmeye çalışıyorum."

Bir anlık sessizlik oldu. Sonunda Joe sessizliği bozdu. "Diederik şimdi nerede?" diye sordu. Sesinin titrememesine kendisi de şaşırıyordu.

"Peder'in evinde. Sonunda uyuyakaldı." Quinn bakışlarını yola çevirdi. "Ben de uyuyamayacak kadar diken üstünde olduğumdan koşuya çıkmaya karar verdim."

"Onu seyahatlerine götürürsen okulu ne olacak?"

"Düşünmem gereken meselelerden biri de bu. Çok hızlı öğreniyor. Zeki bir çocuk." Adamın gözlerinden onunla ne kadar gurur duyduğu okunabiliyordu. "Ama özellikle Diederik gibi hızla büyüyen bir çocuk için insanların gittiği okullar büyük sorunlara gebe. Duygularının bedeniyle aynı olgunluğa gelmesi zaman alacak. En azından henüz çocuk olduğu için ona çok uzun gelecek. Belki bir ya da iki yılı var. Bu arada lise yaşında görünecek ama şimdiye kadar hiç okula gitmedi. Bu yüzden okul geçmişi olmadığı gibi sosyal iletişim becerileri de tam olarak gelişmedi."

"Lütfen içeri gelin," dedi Fiji aniden. "Güneşin altında durmayalım."

BELONGS TO Kaktüs Team

Hepsi içeri girip cadının davetiyle serin mutfağa oturdular. Bay Yılışık, bir gözünü Quinn'den ayırmayacak şekilde köşedeki sepetine yerleşti. Fiji içecek ikram ettiğinde iki adam da buzlu çay istedi. Cadı, masanın üzerine bıçak ve tereyağıyla birlikte üzümlü ekmek koymayı ihmal etmedi. Yememesi gerektiğini düşünse de Joe bir dilim ekmeğin üzerine yağ sürmekten kendini alamadı. İlk ısırığını ağır ağır çiğnerken, *Egzersiz buraya kadarmış*, diye düşündü. Sonra bütün dikkatini Quinn'e yöneltti.

"Evet. Diederik..." dedi Fiji. Devamını bekliyordu.

"Peder, Diederik duygusal dengeye kavuşana kadar birkaç ay burada kalmasını önerdi," dedi Quinn. "Çok kısa sürede çocukluktan ergenliğe geçmenin ne kadar korkutucu olabileceğini siz de tahmin edebilirsiniz. Arkadaşlarımın anlattığına göre insanların normal gelişiminde bile bu süreç oldukça zorluymuş. Bu, Diederik için çok tehlikeli bir dönem. Her fırsatta buraya geleceğim."

"Bu çok iyi olur," dedi Fiji.

Joe da başını salladı. Kendi ergenliğini hatırlayamıyordu ama zorlu bir dönem geçirdiğinden emindi. Geceyarısı'nda son zamanlarda tanıdığı iki ergen bunun kanıtıydı.

"Eee, sonra?" diye sordu.

"Bu kasabada kimse lafını sakınmıyor," dedi Quinn, dudağının kenarında küçük bir sırıtış belirirken. "Sanırım bunu hak ediyorum. İşimi yapacağım derken oğlumun hayatındaki en önemli anı kaçırdım."

"Peki, bu sürekli seyahat etmene neden olan şu gizemli iş nedir?" Joe iyice meraklanmıştı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Doğaüstü topluluklar için etkinlikler düzenliyorum. Vampir düğünleri, şekil değiştirenler için ilk dolunay partileri... İlk değişim zamanının daha tahmin edilebilir olduğu şekil değiştirenler var! Türden türe değişiyor. Vesaire... Doğaüstü yaratıklar nüfusun çok küçük bir yüzdesini oluşturduğu ve farklı farklı yerlere dağıldıkları için çok seyahat etmem gerekiyor. Önümüzdeki yıl emekliye ayrılabilmek için yeterince para biriktirmeye çalışıyorum. Neyse ki şimdi ne yapacağıma karar verebilmek için biraz ara verecek kadar param var."

"Diederik ilk değişimini geçirdiğine göre bundan sonra her ay düzenli bir şekilde mi değişecek?" diye sordu Fiji. O da kendine hazırladığı dilimi arada sırada küçük lokmalarla yiyordu. Konuklarının içeceklerini tazeleyip kendine kahve almak için masadan kalktı.

"Evet," diye yanıtladı Quinn. "Gerçi hastalık ve çevre değişimi kaplanlarda fark yaratabiliyor ama genel olarak ayda bir değişiriz."

"Ve çiftçiler her ay bir inekten olacak, öyle değil mi? Bazıları için bu, büyük kayıp olacak. Bunun farkında mısın?" Joe, Ev Yemekleri Lokantası'nda karşılaştığı çiftçileri düşündü. Hemen hepsi kıt kanaat geçiniyorlardı.

"Bazen Peder'in avlanması gerekiyor," dedi Quinn. "Yani bu hepimiz için geçerli. Bazen içgüdülerimiz o kadar baskın geliyor ki yapmaktan başka çaremiz kalmıyor. Ama çoğunlukla Peder bir inek satın alıyor; gece olmadan kasabanın güney ya da kuzeyinde araziye salıyor."

Sonra da üstüne atlayıp mideye indiriyor, diye geçirdi içinden Joe. Yine de parası ödenip araziye salınan bir ineği

BELONGS TO Kaktüs TEAM

avlamanın hiç de doğal ve tatmin edici olmadığını tahmin edebiliyordu.

Binlerce yıl önceki savaşları hatırladı. Düşmanını ararken damarlarını yakan heyecanı, parlak kılıcının havayı yararken yansıttığı ışığı hâlâ hatırlıyordu. Ama bu hatıralar ona sadece acı veriyordu ve artık bu acıları geride bırakmıştı. Hatıralar diyarından Fiji'nin mutfağına dönmek için pencereden içeri dolan gün ışığına, tertemiz tezgâhlara ve güzel kokulara odaklandı.

"Sen bir babasın. Benimse hiç çocuğum olmadı," dedi Joe. "Yine de çocuğun burada büyümek yerine seninle olmasının daha doğru olacağından eminim. Söylediğin gibi yakında emekliye ayrılacaksan eğer eğitimi o zamana kadar bekleyemez mi?"

Soruyu nezaketle yönlendirmesi iyi olmuştu. Joe, adamın yüzünün ve omuzlarının gerildiğini görebiliyordu.

"Bildiğinizi sanmıyorum," dedi Quinn benzer bir nezaketle. "Genç kaplanadamlar, av ve dövüş yetenekleri için ödüllendirilirler. Onun yaşındayken, aile borcumuzu ödeyebilmek için ringlerde dövüşüp öldürüyordum." Fiji'yle Joe'nun şaşkın bakışları altında aniden tişörtünü çıkarıp ayağa kalktı ve sırtındaki yara izlerini gösterdi. Göğsünde de bir sürü yara izi vardı.

"Of," dedi Fiji büyük üzüntüyle. "Bu korkunç. Hayatta kalmana sevindim."

İri yarı adam omuz silkip tişörtünü giydi. "Oldu bitti işte. Ama büyürken Diederik'in de pistlerde kapıştığını görmek istemiyorum."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Onu senden alabilirler mi?" diye sordu Joe.

"Ancak ölürsem alırlar."

"Yani şimdilik Geceyarısı'nda kalması gerekiyor," dedi Joe.

"Evet. Belki birkaç ay, belki bir yıl. Tehlikeli dönemi geçirip iyice güçlenmesi gerekiyor. Kendine yapabilecek başka bir şey bulabilirse, burada kalmak konusunda zorlanmaz. Yapabileceği bir iş bulacak."

Joe'yla Fiji bakıştı. "Peder'in yanında mı?" dedi cadı sonunda. "Peder'in evine hiç girdin mi?"

"Evet," dedi Quinn istifini bozmadan. "Büyümek için iyi bir yer olmadığının farkındayım. Burada kalabileceği başka bir yer olup olmadığını sorabilirim ama Peder oğluma kaplanlığı ve tarihçemizi öğretebilir. Tabii oğlumun kalacağı odayı ve diğer masrafları karşılayacağım. Anladığım kadarıyla sen... Fiji, ona kıyafetler almışsın. Borcumuzu ödemek isterim. Cömertliğine minnettarım."

"Lafı bile olmaz," dedi Fiji gülümseyerek. "Ödemek istiyorsan sana engel olamam ama yeni giysilerle daha iyi görünmesi ve sevinmesi her şeye değerdi. Çocukların her zaman yeni kıyafete ihtiyacı olur."

"Diederik'in kimin yanında kalabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Quinn, ikisine soran gözlerle baktı.

"Sanırım ikinci yatak odamı temizleyebilirim," dedi Fiji düşünceli bir şekilde. "Şu anda bir sürü ıvır zıvırla dolu."

"Diederik'e çok iyi davrandın, üstelik yemeklerine bayılıyor," dedi Quinn. Yine gülümsedi. "Bu ekmeğin kokusu her şeyi anlatıyor. Ama aynı zamanda genç ve hoş bir hanımsın. Evini ergen bir çocukla paylaşmak... pek ideal olmayabilir."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Fiji kıpkırmızı kesilirken, "Peki," diyebildi.

"Misafirlerimiz oluyor," dedi Joe esefle. "Misafir odamızı sık sık kullanmak zorunda kalıyoruz." Chuy, gerçek tabiatını bilmeyen insan akrabalarıyla hâlâ görüşüyordu. Onlara hayatıyla ilgili uydurduğu hikâyeler bile Joe'yu rahatsız etmiyordu. Sonuçta sevgilisinin onlarla bağlantıda kalmaya ihtiyacı vardı.

"Geriye Manfred'le Bobo kalıyor," dedi Fiji. "İkisi de iyi insanlardır."

Quinn ayağa kalktı. "Duş aldıktan sonra onlarla konuşmaya giderim. İkinize de oğluma iyi davrandığınız için iyilik borçluyum."

Bay Yılışık başını kaldırıp "İyi günler, iri adam," dedi.

Quinn şok geçiriyordu. "Şey... iyi günler, minik birader," dedikten sonra başını iki yana sallayıp dükkândan çıktı.

"Sence bu işe yarayacak mı?"

"Umarım," dedi Joe. "Galiba artık kasabamızın küçük bir çocuğu var."

Duş almak için sabırsızlanarak kendi evine yürürken hâlâ Quinn'in yaşadığı zorlu hayatı ve dişi Tijgerin'i kaybetmesini düşünüyordu.

Diederik, annesiz büyümüştü. Hızla büyüdüğü için anne ihtiyacını pek kavrayamamış olması büyük ihtimaldi. Öte yandan çocuğun neşesi, bir şeyler yapma merakı ve zekâsı hayranlık uyandırıcıydı. Chuy akrabalarına bu kadar düşkün olmasaydı, Diederik'i seve seve yanlarına alabilirdi. Evde genç birinin varlığı hoş olurdu. Joe, kendi kendine gülümsedi. Babası hiç düşünmeden, Diederik'in erkekler yerine kadınlarla ilgileneceğini varsaymıştı. Eh, muhtemelen haklıydı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Gençler genellikle kendi doğalarının farkına varamazlardı ama Joe çocuktan öyle bir his de almamıştı.

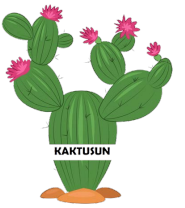
Sonra son kaplankadın olan Diederik'in annesi Tijgerin'i düşündü.

Bu doğruysa, Diederik soyunun sonuncusuydu. Ancak başka bir kaplankadın bulabilirse, soyunu sürdürebilecekti. Quinn, hayatının büyük bölümünde yalnız olduğunu düşünmüştü; şimdiyse bir oğlu vardı. Joe, Diederik'in de babası kadar şanslı olmasını ve kendine bir eş bulmasını diledi.

Bir gece önce ölen kadını pek kafaya takmıyordu. Olan olmuştu. Tarih kendini tedavi ederdi. Öfkeyle tanrıdan Diederik'i cezalandırmasını istemeyecekti.

Zaten bu kasabada yaşamayı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

36

Öğle yemeği vaktinde Ev Yemekleri Lokantası'nda küçük bir grup toplanmıştı bile. Olivia, kendini biftekli sandviçle ödüllendiriyordu. Kestiği küçük parçaları zevkle çiğnedi. Komşuları da masaya geldiğinde hepsine gülümsedi. Bir gece önceki aksiyon, keyifli bir şekilde gevşemesine neden olmuştu. Kaplanadamlar ve benzin istasyonundan ayrılamayan Teacher haricinde herkes oradaydı. Madonna'yla Grady mutfakta, Dillon okuldaydı.

Manfred herkesten sonra geldiğinde yüzü heyecandan kıpkırmızıydı. Lemuel haricinde kasabadaki en açık tenli insan olduğundan bunu fark etmemek mümkün değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Chuy. Kucağında oturan Rasta, kötü bir gece geçirmişti. Kaplanların çıkardığı sesler korkuyla titreyerek inlemesine neden olmuştu. Kasabaya sessizlik çöktükten sonra Joe'yla Chuy, minik köpeği yatakta aralarına almışlardı. Oysa bunu sadece göğün gürlediği gecelerde yaparlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Manfred, Olivia'nın omzuna dokunmak için durdu. Korkarak dokunmuştu, çünkü böyle bir şeyi daha önce yapmamıştı. Lewis'le Bertha'nın bir gece önce kapısına dayanacağını bilip hazırlıklı olsaydı, teşekkür edercesine omzuna dokunmaya ihtiyaç bile duymayacaktı.

"Mamie, Tommy ve Suzie'ye bakmak için otele uğradım," dedi masadakilere. "Bücür'ün de torunundan haber alıp almadığını merak ediyordum. Hepsi eşyalarını toplayıp gitmeye hazırlanıyordu."

"Ne?" dedi Olivia sertçe. Komşusunun salakça bir şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. "Lenore Whitefield ne diyor?"

"Davy'deki Güvenli Liman adlı son derece pahalı bir bakımevinin onlar için yer açtığını söyledi. Hepsinin kendilerine ait bir odaları, mutfakları, televizyonları, çift kişilik yatakları ve rahat koltukları olacakmış. Aynen böyle söyledi."

Herkes bir dakika boyunca yeni haberi hazmetmeye çalıştı.

"Bizim yaşlılar ne diyor bu işe?" Olivia öfkeden köpürmek üzereydi.

"Davy'nin daha canlı bir yer olduğunu düşünüyorlar. Oradakilerin dans ve yoga derslerine katıldıklarını duymuşlar. Bovling geceleri de düzenleniyormuş."

"Yani gitmeye istekliler, öyle mi?" Olivia kulaklarına inanamıyordu.

"Evet. Öğle yemeği için Çatlak Varil'e götürmüş olmamıza rağmen, Davy'ye gittikleri için heyecanlılar," dedi Manfred kahkaha atarak. "Ama ziyaret etmemizi istiyorlar. Onları kütüphaneye götüreceğine söz vermişsin, Olivia."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Sözümü yerine getireceğim," dedi kadın.

"Ve orada bedava kalma konusunda hiç kuşkuya kapılmamışlar mı?" diye sordu Chuy.

"Sanırım Las Vegas'ta hamam böcekleriyle birlikte yaşadıktan sonra, daha iyi bir seçenek önerildiğinde pek fazla soru sormaya gerek duymuyorlar," dedi Manfred.

"Peki diğer müşteriler? Sihirli Kapı için çalışmaya gelenler?" diye sordu bu sefer Bobo. Geçen cumartesi günü içlerinden biri Geceyarısı Emanetçisi'ne uğramış, Bobo'ya eski bir tepsiyi satmaya çalışmıştı. Adamın ucuz pazarlık taktikleri utanç vericiydi.

"Lenore'den öğrendiğim kadarıyla hâlâ oradalar," dedi Manfred. "Ona başkalarının gelip gelmeyeceğini sorduğumda, bunu söylemeye yetkisi olmadığına dair bir şeyler geveledi. Ama otel açık kalacakmış."

"Çok tuhaf," dedi Chuy, Rasta'nın kulağını kaşırken. "İki müşteri için iki kadrolu çalışan, artı bir aşçı."

"Bundan sonrasını merak ediyorum," dedi Bobo.

Tabii ki masadakilerin hiçbiri bunun cevabını bilmiyordu, ama rahatsız edici bir durum olduğu kesindi.

Kapıdaki elektronik çan çınladığında, hepsi dönüp kapıya baktı.

"Selam millet," dedi Arthur Smith.

O olduğunu anlayınca hepsi rahatlayıp şerifi selamladılar ve masada yer açtılar. Adam Olivia'nın biftekli sandviçine iştahla bakıyordu.

"Seninle konuşmak için geldim, Manfred. Evde bulamayınca, burada olacağını tahmin ettim." Madonna, Arthur

BELONGS TO Kaktüs TEAM

için bir bardak su ve çatal bıçak getirdikten sonra şerif, Olivia'nınki gibi bir sandviç istedi. Madonna başını sallayıp mutfağa döndü.

"Mesele ne? Başım yine belada değil umarım?" Kendinden emin konuşmaya çalışsa da masadakiler onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu.

"Bonnet Park Emniyeti aradı. Lewis Goldthorpe'la ilgili bir şeyler söylediler."

"Ya?" Manfred, şerifin masadaki herkesin sus pus oluşunu fark etmemesi için içinden dua ediyordu.

"Evet. Karakola gidip burada üç kaplan gördüğünü söylemiş."

"Kaplan. Hem de üç tane." Manfred'in şaşırmış numarası yapmasına gerek kalmadı. Gerçekten de şaşırmıştı. Lewis nasıl olmuştu da Amerika'daki bir karakola gidip böyle bir ihbar yapabileceğine inanmıştı? "Ah, peki niye burada olduğunu da açıklamış mı? Çünkü ben buna bir anlam veremedim."

Şerifin keskin bakışlarıyla, gözünün seğirmeye başladığını fark etmemesini diliyordu.

"Kaplanların evin hizmetçisini yediğini söylemiş. Bertha?..."

"Bertha da mı buradaymış?" Manfred kahkaha atmadı ama sırıtışına da engel olamadı. "Üç kaplan ve Bertha. Başka kimseden bahsetmiş mi?"

Arthur belli belirsiz gülümsedi. "Hayır. Ama mücevherler bulunduğu ve Rachel Goldthorpe'u öldürmüş olma ihtimalin de ortadan kalktığı için artık soruşturmanın bir parçası değilsin."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Aklandım!" derken Manfred sevinçle masayı yumruklu-yordu. "Ne zamandır bu anı bekliyordum. Peki, Rachel'ı kimin öldürdüğüne dair bir ipucu bulmuşlar mı?"

"Bilmem. Lewis, onu Bertha'nın öldürdüğünü söylüyor-muş. Sözüm ona kadın babasının metresiymiş. Doğru olup olmadığını bilemem. Dahası kimse Bertha'yı bulamıyor. Evden çıkmış, oğlu nerede olduğunu bilmiyor, ertesi gün işe gelmemiş, arabası da hiçbir yerde bulunamıyor. Delikanlı, Morton Goldthorpe'un oğlu olduğunu kanıtlayan kan testin-den bahsediyor. Adamın kızları Annelle ve Roseanna, buna çok sevinmiş görünüyor."

"İkinci bir erkek kardeş mi istiyorlarmış? Tuhaf," dedi Bobo. "Neyse, asıl önemli olan Manfred'in temize çıkması."

"Bonnet Park Emniyeti Manfred'i arayamıyor muymuş?" derken Olivia hiç oralı değilmiş gibi görünüyordu.

"Şu anda dosya yeterince başlarını ağrıtıyor," dedi Arthur. "Ellerinde deli deli davranan Lewis, çözülmemiş bir cinayet, kayıp bir kadın, sürpriz bir mirasçı ve başlarının etini yiyen medyadan başka bir şey yok. Öte yandan Lewis gittiği her yerde kaplanları anlatıyormuş. Komiser, kız kardeşlerinin onu bir akıl hastanesine kapatma ihtimalinden bahsediyor."

"Bu, herkes için büyük rahatlama olur," dedi Manfred. "Adam dengesizin teki."

Arthur başıyla onaylayıp sandviçini ısırdığında, ilk lokma-nın lezzetiyle gözlerini yumdu. "Cennetteyim galiba," dedik-ten sonra koca bir lokma daha ısırdı.

"Afiyet olsun. Benim gitmem gerekiyor," dedi Olivia hep-sine gülümseyerek. Kâğıt peçetesini katlayıp tabağına bıraktı,

BELONGS TO Kaktüs TEAM

sandalyesini geri itip zarif bir hamleyle ayağa kalktı. Cam kapıya vardığında durdu. Bir saniye sonra, "Arthur, buraya gel," dedi. "Çabuk."

Gönülsüzce iç çeken Arthur, sandviçi bırakıp kadının yanına gitti. "Ne var?" diye sorarken, mutsuzluğu ortadaydı.

"Benzin istasyonu soyuluyor," dedi Olivia, soyguncular onu duyabilecekmiş gibi alçak sesle. "Adam arabayı pompanın yanına bırakıp kapüşonuyla içeri girdi. Tıpkı diğer istasyonları soyan hırsız gibi. Bu havada kapüşon? Üstelik pompayı depoya bile sokmadı."

O sırada Olivia'nın tabağını kaldıran Madonna, mutfağa gidip kucağında Grady ve tüfeğiyle birlikte geri döndü. "Siz çocuğu tutun," dedi Joe'ya, bebeği uzatırken. Hem Grady hem de Joe şaşırıp kalmıştı. Madonna tüfeğini doğrultup doğrudan kapıya yürüdü. "Kimse kocamı soyamaz," dedikten sonra kapıdan çıkmaya yeltendi. Bu hırsla benzin istasyonuna kadar giderdi ama neyse ki Arthur onu durdurdu.

"Bırak da bunu ben halledeyim," dedi şerif. "Bu benim görevim. Ama bana bir şey olursa, hiç durma, ne yapman gerekiyorsa yap." Yine belli belirsiz gülümseyip lokantadan ayrıldı.

Hepsi cama toplanmıştı. Sadece Olivia her an müdahale etmeye hazır bir şekilde kaldırıma inmişti.

Arthur, ciddi polis ifadesini takınmıştı. Silahını çekip yolu geçti. Benzin istasyonunun köşesine gediğinde camdan içeriyi görebileceği kadar küçük adımlarla yanaştı.

"Arka kapının nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordu Madonna ortalığa.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Evet," dedi Manfred. "Biliyor." Birkaç ay önce istasyonun arkasındaki sokağa Bobo'yla birlikte atlamak zorunda kalmalarına tanık olan Arthur hâliyle arka kapıyı görmüştü.

Şerif, camdan göreceğini görüp aceleyle arka kapıya yönelirken hepsi nefeslerini tuttu.

"Teacher, umarım o lanet olası kapıyı kilitlememişsindir," diye söylendi Madonna.

Belli ki kilitlememişti.

Arthur sessizce içeri girdiğinde Madonna tek bir kelime etmeden kapıyı açıp tüfeği omzunda yolun karşısına geçti.

"Ayyyy!" dedi Fiji. Elleri titremeye başlamıştı.

"Oraya gidemezsin," dedi Manfred. "Arthur bilmiyor."

"Gösteri zamanı," dedi Olivia.

Lokanta gibi benzin istasyonunun da ön cephesi camdandı ama cephe öteki yöne baktığından Madonna dışında kimse içeride olup bitenleri göremiyordu. Kadın kapıyı açtı, tüfeği doğrulttu. Joe, olanları görmesin diye Grady'nin minik suratını omzuna yasladı.

Ne patlama oldu ne de bir çığlık duyuldu. Korktukları hiçbir şeyi duymadılar.

Tek duydukları Davy tarafından yaklaşan sirenlerdi.

"Oh, tanrıya şükürler olsun," dedi Chuy.

"Daha iyi bir son olamazdı," diye mırıldandı Olivia. "Pekâlâ, ben kaçtım." Sonra hiçbir şey olmamış gibi kaldırımdan hızlı adımlarla ilerleyip kavşaktan kendi evine yöneldi.

Fiji'nin gözyaşları sel olmuştu.

"Hey, ne oldu?" diye sordu Manfred. Sonra sorusunun ne kadar aptalca olduğunu fark edince başını iki yana salladı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Saçmalık olduğunu biliyorum," dedi cadı. "Sanırım hepimiz çok gerginiz. Özellikle dün geceden sonra."

"Ah, demek sen de gördün."

Fiji başını salladı. "Bir olayı daha kaldıramam. Evime gidip arınacağım."

"İyi fikir," dedi Manfred. Ama Fiji çoktan lokantadan çıkıp evine doğru yürümeye başlamıştı. Dönüp, "Madonna'nın mutfakta tüfeği olduğu kimin aklına gelirdi?" diye sordu, Grady'yi kollarında sallayan Joe'ya.

"Benim bilmediğim kesin," dedi Joe. "Chuy?"

"Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmezdi," diyen Chuy gülümsedi.

İnsan formundaki üç kaplanadam, Peder'in küçük evinden dışarı fırlayıp kaldırıma dizildiler. Gomez ve Nash'in de dâhil olduğu küçük bir polis ekibinin benzin istasyonunun etrafını sarışını seyrettiler. Sonra meleklerle medyumun yanına geldiler. Manfred o sırada evinin önündeki kanın iyice temizlenmiş olmasını umuyordu. Olivia iyi bir iş çıkarmıştı ama yeniden kontrol etmesinde fayda vardı.

Madonna, tüfeği kolunun altında sert adımlarla geri döndü.

"Şunu yerine bırakayım, sonra gelip Grady'yi alırım," dedi Joe'ya.

"Olur tabii. Çok uslu durdu," dedi Joe. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet. Ben önden girmeden önce Smith arkadan içeri girmiş. Küçük pislik nereye kaçacağını bilemedi."

"Tanıdığımız biri mi?" diye sordu Joe.

"Abilene'den serserinin teki," dedi kadın. "Geceyarısı gibi küçük bir kasabadaki küçük bir dükkânı soymanın kolay olduğunu düşünmüş. Hıh. Ben ve Teacher buradayken, rüyasında görür." Kaldırımda durmuş hayretle onu seyreden kaplanadamları şöyle bir süzdükten sonra silahı bırakmak için içeri girdi. "Yardımlarınız için teşekkür... Etmiyorum."

"Sanırım bu lafı hak ettik," dedi Quinn, eğleniyormuş gibi. Peder başını iki yana salladı. Boyu biraz daha uzamış gibi görünen Diederik, daha öncekiler gibi otuz iki dişini birden göstermese de gülümsedi. Joe'yla Chuy, mümkün olduğunca birbirlerine sokulmuşlardı. Joe, omzundaki küçük kafaya bakıp gülümsedi.

"Evet, iflah olmaz bir avuç insanız," dedi Manfred. O da gülümsüyordu. Diederik'ten kan kokusu aldığını sandı. O sırada nereden geldiği belli olmayan bir tüyün, Joe'nun omzuna çarpıp ağır ağır kaldırıma düştüğünü gördü.

TEŞEKKÜRLER

Kitapla ilgili çeşitli konularda verdikleri bilgiler ve önerileri için Dr. Ed Uthman'a, Dennis DuBois'ya ve Miller Jackson'a çok teşekkürler. Aynı zamanda çok yararlı görüşleri ve önerileri için Dana Cameron ve Toni L.P. Kelner'a (namıdiğer Leigh Perry) ayrıca teşekkür ederim.

